

ὁ ἀείμνηστος Εὐλόγιος Κουρίλας μητροπολίτης Κορυτσᾶς καὶ συγγρα-
φῆς διατελέσας μαθητὴς τῶν Πανεπιστημίων Θεσσαλονίκης
καὶ Ἀθηνῶν. Ἐγενήθη εἰς τὴν Ζήρτσισσαν τῆς ἑπαρχίας Κο-
ρυτσᾶς τὸ 1880 καὶ ἐμόνασεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικί-
ας εἰς τὸ ἄγιον ὄρος, πλησίον τοῦ ἀγαθῆς ἀδελφοῦ του εἰς τὸ
Κελλίον ἁγίου Δημητρίου τῆς Μονῆς Φιλοθέου καὶ κατό-
πιν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μαρίας Λαύρας προσληφθεὶς ὑποτα-
κτικῶς ὑπὸ τοῦ καλοκαγαθῆτος καὶ φιλομαθοῦς προϊσταμέ-
νου γέροντος Γαβριήλ τοῦ Ἰμβρίου. Μοιὰ τὴν ἀποφοίτησιν
αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀθηνῶν Σχολὴν τὸ 1901 καὶ εἰς τὴν Μεγά-
λῃν τοῦ Γένους Παιριαρχικῆς Σχολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1905,
ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐσπούδασε Θεολογίαν καὶ φιλο-
σοφίαν. ἀναμειχθεὶς ὡς φοιτητὴς εἰς τὸν Μακεδονικὸν ἄγιον,
ἐχρημάτισε πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθῆναις Μακεδονικοῦ συλ-
λόγου, φοιτητῶν καὶ ἰδρύσας τὸν Παμμακεδονικὸν σύλλο-
γον, διετέλεσε σύμβουλος αὐτοῦ. Τὸ 1908 μετέβη πρὸς
ἐξακρίβωσιν τῆς μακροασίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐβρίσκετο
δαρὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐπεξέτανε ἀνδράσιν τῶν
ἀνταρτικῶν σωμάτων ^{καὶ} εἰς τὴν ἑπαρχίαν Κορυτσᾶς. Ἐπορεύ-
φας κατόπιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔδρασεν εἰς τὸς βόλπους
τοῦ μουσικοῦ νομιτάτου. Τὸ 1910 ἐστάλη πρὸς συλλογὴν
ἐργῶν εἰς τὴν Αἴθρην. Ἐν καιρῷ ἰδρύσας ὅτε ἑλληνοαλβα-
νικὸν νομιτάτον καὶ ἤνωσε καὶ τοὺς ἄλβανοὺς εἰς τὰ
ματὰ τῶν Βουλγάρων καὶ Τούρκων ἀγίων. Κατὰ τὴν ἐπι-
ξὴν τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου ἐβρίσκετο ὡς μοναχὸς
εἰς τὸ ἄγιον ὄρος καὶ οχληθείσας σῶμα ἕξ ἰσοπερίπου

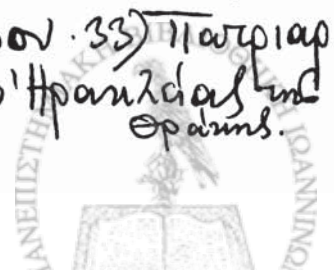
μοναρχῶν καὶ λαϊκῶν, ἀνέλαβεν ἔνοπλον δράσιν εἰς τὰ ἔρη τῆς
Χαλκιδικῆς.

Μετὰ τὴν κατάληξιν τῆς Θεολογικῆς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρα-
του, ἀφ' οὗ ἐπανηγήρισεν εἰς αὐτὴν πρῶτον μὲ τὸ σῶμα τοῦ ταύ-
τελευτήρια τῆς πόλεως, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἄγρον Ἔραβ, ὅπου ἤγων
ἔθην καὶ ματσοπέμισε ἄρρωμένως ἐπὶ περὶ διεθνοποιήσας
αὐτοῦ ῥωσικὴν πρότασιν. Τὸ 1915 ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διορί-
σθη μαθητὴς γυμνασίου μέχρι τοῦ 1923, ὅτε ἐπαρτήθη διὰ
πολιτικούς λόγους. Τὸ 1924 ἐπανῆλθεν εἰς αἶνον Ἔραβ εἰς τὴν Κοινὴν
καθ' ἡμέραν. Λαύραβ καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς κοινῆς. Τὸ 1930-
1931 ἐξέτετο πρῶτος ἐπιστάτης (πρῶτος) τοῦ αἵνου Ἔραβ, καὶ
ἐπέτυχεν τὴν ἀνασῦστασιν τῆς αἰθωνιάδος φραγκικῆς Σχολῆς.
ἀπὸ τοῦ 1935 μέχρι τοῦ 1937 ἐδίδασκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
τῆς Θεολογικῆς τὴν «Μετὰ τὴν ἀλώσιν», ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ
τὸ 1937 ἐχειροτομήθη εἰς τὰ πατριαρχεῖα Κωνσταντίας μητροπο-
λίτης Κορυθῶν καὶ μετέβη εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ. Μετὰ
τὴν εἰσβολὴν αὐτῶν ἰταλῶν, τὸ 1939, ἐξεδιώχθη, ὡς εὐεπιθύμητος,
καὶ ὡς μὴ κεντημένος τὴν αἰθωνικὴν δημοσύνην, καὶ τὸ
1942 διορίσθη τακτικὸς μαθητὴς ἐπαρχαίας ἑλληνικῆς
ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι
τοῦ 1949. ὁ Κορὶ καὶ ἑλθὼν ἀνεδίδησεν ἐπὶ σειράν αὐτῶν ταύ-
τελεγραφα καὶ βιβλιοθηκῶν τοῦ αἵνου Ἔραβ, Μεσσηνίῳ, Πάτρῳ, καὶ
βιβλιοθηκῶν αὐτῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξέδωκε πλείστα πρωτότυπα
συγγράμματα, μεταξὺ αὐτῶν ὁποῖων καὶ τὰ ἑξῆς:

- 1) ἱστορία τοῦ αἰσθητισμοῦ Ἀθωνίται Α' τομ.
- 2) Κατάλογος τῶν κωδι-
κῶν τῆς βιβλιοθήκης τῶν Κασοκαλυβίων καὶ τῶν καλυβίων αὐτῶν.
- 3) Τὸ κωρὸν αἶμα, 4) Ἀλβανικαὶ μελέται καὶ ἡμετερολογία
τῆς Καλῆς Διαθήκης εἰς τὸ Ἀλβανικὸν ἵερὸν Πνευματικὸν Ἀρχιεπι-
σκοπιον καὶ ἡ τοῦ Κωνσταντίνου Χριστοφορίδου, ἐξερατομικῆς
αὐτῶν ῥωσικῆς, ἑρμηνευτικῆς καὶ δογματικῆς ἀπόφασις καὶ

της ελληνοαλβανικής διαλέκτου. 5) Τρηγόρια δ' αργυροκασπίτης
 δημογραφική της καινής διαθήκης εἰς τὴν αἰβανικὴν. 6) Η Μοσχό-
 πολις καὶ ἡ κία ἀκαδήμεια αὐτῆς, ἡ καταγραφή τῶν Κοτσοβλάχων καὶ ἡ
 ἐγγραμμάτιος τῆς γλώσσας αὐτῶν. 7) Δασοτομία καὶ γεωπονία παλαι
 τε καὶ νῦν - αἰθῶς, φῶς εὐσπερε. Η δασική χλωρίς τοῦ αἰθῶ καὶ ἡ καλιερ-
 γουμένη βλάστησις κ.τ.λ. 8) Διοσκορίδεις μελέται - ὁ Διοσκορίδης καὶ
 ὁ λαυριωτικὸς κώδικς. 9) Κατάλογος τῶν χειρογράφων αὐθῶν τοῦ αἰθῶς
 ὅρας τῶν γῆς ὑπαρχόντων ἐν τῷ παλαιῷ τοῦ Σπυρ. Λάμπρου. 10) Ἱστορικὴ
 βιβλιογραφία τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν 3 τόμ. 11) Μετακλειδάσσα. 12) Θεόδω-
 ρος προηρόμενος λαυριώτης ὁ κώδικς γραφῆς. 13) Δεικνυμένη Τραγικὴ
 τῶν Ὀμήρων. 14) Ἀπὸ ἐνώπιον τὸ λεξικόν τῶν ἐπιστημονικῶν ὀρων τῶν φυσικῶν
 ἐπιστημῶν 5 τόμ. 15) Αἰνιδικαὶ συλλογὴ παροιμιῶν ἐξ ἀγορευτικῆς κώδικος.
 16) Βοτανικὰ μελετήματα. 17) Αἰγορευτικὰ μελετήματα. 18) Τὸ
 Κοτσοβλαχικὸν ζήτημα καὶ ἡ καταγραφή τῶν αἰβανῶν. 19) Ἀλέξανδρος
 Λυκούργος - Μελέτη Ἱστορικὴ καὶ Θεολογική. 20) Βιβλιογραφία ἠπει-
 ρο καὶ αἰβανίας. 21) Τὰ ἑλληνικὰ τράγικα καὶ τὸ διονυσιακὸν πα-
 τριαρχεῖον. 22) Τὰ αἰγορευτικὰ ἀρχεῖα καὶ ὁ κατάλογος τοῦ Πορφύρις
 συσπένση. 23) Θεόκλητος ὁ πολυείδης ἡ ἀγαθὰ γελοῦς καὶ τὸ εὐτέρμα
 νὰ λέωμα αὐτοῦ. 24) Αἰ πρὸς ἀναθώρησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων
 γινόμενα ἀπόπειραι ἐν τῇ ἑρθόδξῃ ἀναταλικῇ ἐκκλησίᾳ. 25) Κύριλλος
 προηρόμενος λαυριώτης ὁ χρονογράφος, ὁ Κορωναῖος. 26) Τὰ κειμηλι-
 αρχεῖα καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν αἰθῶ γινόμενης μεγίστης λαύρας, ἡ παρ ὧ-
 σα παλαιάσιος αὐτῶν. 27) Τὰ ὀριακὰ ζήτηματα ἐν αἰθῶ καὶ τὸ κώ-
 ρες τῶν ἐπιστημῶν ἐγγραφῶν. 28) Ὄρας Σεφάνας ἐν αἰθῶ καὶ πόλις
 τὸ πατριαρχικὸν σκουροπηρακὸν μετόχιον ἐν μεγίστης λαύρας τοῦ αἰθῶ.
 29) Αἰθῶς μοναχικὸς βίος. 30) Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἱστο-
 ρίαν τῆς ἠρακλίας. 31) ἑλληνισμὸς καὶ χριστιανισμὸς παλαι-
 τὰς πρώτους αἰῶνας - ἡ συναδέλφωσις. Τὸ κώδικον τῶν πρώτων τοῦ
 Μακεδονικοῦ ἑλληνισμοῦ. 32) ἑλληνικαὶ σπουδαίαι καὶ ἐπι-
 στήμαι ἐν ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι σήμερον. 33) Πατριαρ-
 χικὴ Ἱστορία τόμ. Α'. 34) Κατάλογος κειμηλιῶν ἠρακλίας ἐν
 ἑρακλίας.

35) Οἱ αἴθιοι τόποι καὶ οἱ φράγχοι μου ἀνεκδότων κειμένων - Λιά
 40οριμὴ ἄποψις · 36) Εἰσαγωγή εἰς χρῆσιν ἀποστολῆς εὐθρασύη.
 37) αἴθιοι ἀπόστολοι ἀνδρεία ἰδρυτὴς τῆς ἐκκλησίας τῆς Βυζαν-
 τίου. Β' αἴθιοι μάρτυρες ἐπαρχίας Ἡρακλείας · 37) ὁ Καβαλλά-
 ρης αἴθιοι Γεώργιος εἰς τὴν ἀερογραφία καὶ λαογραφία · 38) ὁρα-
 σματισμὸν ἑθρασύη καὶ κωνσταντίνου. Ταίφρα βουρά 39) Τήνας
 φεραῖες καὶ τὰ ἀνεκδοτὰ αὐτοῦ ποιήματα ἐξ ἀθηναίων χει-
 ρογράφων · 40) Ταί χρυσόβουλα τῶν Ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας καὶ
 τῶν Συμβολῶν Ἰωάννου Ἰωάννου · 41) Συμβολαὶ εἰς τὴν ιστορίαν τῆς ἀρι-
 στίας εἰς Ἑλλάδα · 42) Ἰστορῶσις εἰς κωνσταντίνου · 43) Χρῆσις ἐπι-
 μοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἡρακλείας

4

264
10 παλαια
§ 4x9

2

+ ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΛΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ

7

Είναι πολύ δυσχερές τό νά ἐπιχειρῆ τις νά προλογίσῃ Σύγγραμ-
μα, ὡς τό παρόν "Ἐπίσκοποι-Λόγιοι-Ἐπίσημοι καί Μεγάλοι τῆς Ἐπαρχί-
ας Ἑρακλείας". Ἡ ἐπίπονος καί ὀγκωδεστάτη αὕτη ἐργασία, μέ διαδρο-
μήν τριῶν περίπου ἑκατονταετηρίδων, προκαλεῖ τόν ἀπεριόριστον θαυμα-
σμόν καί τόν εὐλαβῆ ἔπαινον. Ὀφείλεται εἰς πολυετῆ μόχθον καί τήν
ἀκατάβλητον πείσομονα ἐργατικότητά τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ Καθηγητοῦ
Μητροπολίτου Κορυτσᾶς.

Παρακαλοῦμεν νά μᾶς συγχωρηθῆ διότι ἀναλαμβάνομεν ^{μὲν} κατὰ πολύ
ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μας, τό πρός τήν πατρίδα ὅμως καθήκον καί
αἱ περί θράκης ^{πενήντητων} πραγμάτεται τοῦ Εὐλογίου Κουρίλα μᾶς ἐπι-
βάλλουν, μέ ὀλίγας λέξεις, νά τιμήσωμεν ~~τὸ ἔργον του~~ καί νά ἐκφράσω-
μεν τήν βαθεῖαν μας θλίψιν, διά τήν ἀπώλειαν ἑνός ἀκαμάτου ιστοριοδί-
φου καί διακεκριμένου καί περί θράκης Συγγραφέως.

Δέν ἔπαυσεν ὁ Εὐλόγιος Κουρίλας, καθ' ὅλον του τόν βίον καί
μέχρι βαθέος γήρατος νά ἐρευνᾷ, νά ἀνατρέχῃ εἰς Ἕλληνας καί ξένους
συγγραφεῖς, νά συναρμολογῆ καί νά συμπύσῃ, νά ταξειδεύῃ εἰς τό ἐ-
ξωτερικόν, εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μας, νά συμβουλευῆ-
ται τὰς Βιβλιοθήκας, νά μεταφράζῃ ἐκ τῆς Γερμανικῆς, ἧς ἦτο βαθύς
γνώστης καί ἐν γένει πλουτίζων τήν ἀστείρευτον σοφίαν του, χαλκέντε-
ρος καί ἀκούραστος νά γράφῃ, νά γράφῃ... καί νά συγγράφῃ Τόμους ὀλο-
κλήρους, ἄνευ βοηθῶν ἢ δακτυλογράφων μέ ἰδικά του χειρόγραφα, ὁ ἀριθμός
τό ἀσύνθηδες μέγεθος καί αἱ ἐπικεκολλημένοι παραπομκαί τῶν ὁποίων,
ἀποτελοῦν ἰλιγγιώδη ἄθλον. Ἴσως ἡ τοιαύτη χειρογράφησις καί ἡ περι-
πέτεια δισταγμῶν ἢ ἀνεκπληρώτων ὑποσχέσεων ἐκτυπώσεως, ἐπεβράδυνε
τήν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνά χεῖρας 3ῆου Τόμου. Τὰ "Θρακικά", ἐν τούτοις,
παρέκαμψαν τὰς δυσχερείας ^{ὑπεβλήθησαν} εἰς κόπους καί θυσίας ^{διὰ} νά
μὴ παραμείνῃ ἀνεκπλήρωτος ὁ πόθος τοῦ διαπρεποῦς συγγράψαντος καί
ἐπί πολλά ἔτη μοχθήσαντος.

Ποῖος ἄλλος, ἐκτός τοῦ Θρακικοῦ Κέντρου, κατόπιν πολυετοῦς
συνεργασίας, θά ἔπρεπε νά μὴ διστάσῃ καί νά φροντίσῃ ὥστε μία ἀπό τὰς
τελευταίας θελήσεις τοῦ ἀλησμόνητου νεκροῦ, μέ οἰανδήποτε θυσίαν, νά
πραγματοποιηθῇ;

Καί αὐτά μὲν ὡς πρός τόν καθιερωμένον πρόλογον τῆς συντά-

ξεως των "Θρακικων", η κριτική όμως και η κατάλληλος ανάπτυξεις περί του συγγραφικού και έθνικού έργου του Μητροπολίτου Κορυτσας, ανήκει εις άλλους έντριβετες περί τά τοιαυτα. Ποία άλλωστε καλλιτέρα και έγκυροτέρα αυτοκριτική, μετέτην ανάγνωσιν των παρά του ίδιου έκδοθέντων πρωτοτύπων 43. Συγγραμμάτων, έπιγραφικός κατάλογος των όποιων αναγράφεται έν τή δημοσιευομένη βιογραφία.

Τά περί 'Αγίου Όρους, εις ό κατά καιρούς, επί έτη, παρέμεινε, ή αναδίφησης και έρευνα των χειρογράφων και βιβλιοθηκων αυτού καθώς και των Πατριαρχείων Κων/πόλεως, 'Ιεροσολύμων, 'Αλεξανδρείας κλπ έξ των ήρύσθη τάς ^{Πατριαρχείων} ~~βιβλιοθηκών~~ του, άποτελουν άφ' έαυτων άξιόζηλον κριτικήν και έπαυνον σπανίας φιλοπονίας και φλογερās άγάπης προς τά έπιτελεσθέντα.

'Επ' έσχάτων ήσχολήθη ιδιαίτέρως μέ τήν άρχαίαν 'Επισκοπήν 'Ηρακλείας και κατόπιν μέ τήν πρωτοκάθεδρον Μητρόπολιν 'Ηρακλείας και Ραιδεστου, συνεκέντρωσε ό έ και συνεπλήρωσεν όσα κατά καιρούς έγράφησαν περί των Μητροπολιτών, 'Επισκόπων κλπ. ίερωμένων τής σπουδαιοτέρας εις έκτασιν και άκμήν Μητροπόλεως ταύτης του Οικουμενικού Θρόνου. 'Ιδιαίτεράν ~~ση~~ προσοχήν και σημασίαν άπέδωκεν εις τούς μουσικοδιδασκάλους και διακριθέντας καλλιφώνους ιεροφάλας τής πατρίδος του 'Ορφείως, δεξοδικώτερον ένδιατρίψας εις τό καφάλαιον τουτο, ^{παρατηρήσει τήν ειδικήν ναυτικήν έπιτην τού} ~~δημοσιεύσας κριτικήν ως ά αρμοδιώτερος του βιβλίου~~ ^{περί μουσικής βιβλίου} ~~του βιβλίου~~ ^{έν βιβλίω.}

'Ο άείμνηστος Μ. Κορυτσας έσκόπευε, ~~νά δημοσιεύσει~~ ^{νά δημοσιεύσει} ~~κατά~~ ^{κατά} ~~α~~ ^α ~~μας~~ ^{μας} ~~έξεμυστηρεύθη~~ ^{έξεμυστηρεύθη} ~~νά~~ ^{νά} ~~προβή~~ ^{προβή} ~~εις~~ ^{εις} ~~έρευναν~~ ^{έρευναν} ~~πρός~~ ^{πρός} ~~όλοκλήρωσιν~~ ^{όλοκλήρωσιν} ~~του~~ ^{του} ~~παρόντος~~ ^{παρόντος} ~~δημοσιεύματος~~ ^{δημοσιεύματος} ~~μέ~~ ^{μέ} ~~τά~~ ^{τά} ~~όνόματα~~ ^{όνόματα} ~~και~~ ^{και} ~~των~~ ^{των} ~~διακριθ~~ ^{διακριθ} ~~έντων~~ ^{έντων} ~~λαϊκων~~ ^{λαϊκων} ~~λογίων~~ ^{λογίων} ~~έν~~ ^{έν} ~~θράκης~~ ^{θράκης} ~~δέν~~ ^{δέν} ~~έπρόλαβεν~~ ^{έπρόλαβεν} ~~όμως~~ ^{όμως} ~~νά~~ ^{νά} ~~καταρτίση~~ ^{καταρτίση} ~~τήν~~ ^{τήν} ~~έργασίαν~~ ^{έργασίαν} ~~ταύτην~~ ^{ταύτην} ~~λόγω~~ ^{λόγω} ~~του~~ ^{του} ~~άπροόπτου~~ ^{άπροόπτου} ~~θανάτου~~ ^{θανάτου} ~~του.~~ ^{του.}

Και ήδη έτερματίσαμεν τήν πεντεχράν ταύτην εισαγωγήν μας διά νά συνεισφέρωμεν και ήμεις έλάχιστον φόρον τιμής προς τόν έκλιπόντα πολύτιμον και πολυγραφικώτατον άνδρα. Ευχόμεθα έν βάθος ψυχής, ίνα τό λαμπρόν παράδειγμά του μιμηθούν μέ τόν αυτόν ζήλον και τήν ιδίαν πολυετή φιλόπονον ένασχόλησιν και άλλοι πνευματικοί άνθρωποι ίνα συνεχισθή ή δημοσίευσις των υπέρ τής 'Εκκλησίας και τής πατρίδος έπιτευχθέντων. 'Ημεις ως θράκες, άσχολούμενοι επί 35ετίαν μέ τήν έκδοσιν των "Θρακικων", θά ~~βοηθήσωμεν~~ ^{βοηθήσωμεν} ~~και~~ ^{και} ~~θα~~ ^{θα} ~~βοηθήσωμεν~~ ^{βοηθήσωμεν} ~~πάσαν~~ ^{πάσαν} ~~τοιαύτην~~ ^{τοιαύτην} ~~εύγενή~~ ^{εύγενή} ~~προσπάθειαν~~ ^{προσπάθειαν} ~~διατηρούντες~~ ^{διατηρούντες} ~~εύλαβή~~ ^{εύλαβή} ~~τήν~~ ^{τήν} ~~μνήμην~~ ^{μνήμην} ~~υπέρ~~ ^{υπέρ} ~~του~~ ^{του} ~~άποδημήσαντος~~ ^{άποδημήσαντος} ~~διακεκριμένου~~ ^{διακεκριμένου} ~~σεβαστου~~ ^{σεβαστου} ~~άνδρος.~~ ^{άνδρος.}

έν τής εντύπωσης των "Θρακικων".

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9ῃ Μαρτίου 1962

Πρὸς τὸ

Ἐν Ἀθήναις Θρακικὸν Κέντρον

Γ' Σεπτεμβρίου 18

ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀξιότιμε Πρόεδρε κ. Φίλιππε Μανουηλίδη,

Ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ τοῦ αἰφνιδίως ἀποδημήσαντος εἰς Κύριον Σεβαστοῦ Γέροντός μου Μητροπολίτου Κορυθαῶς Εὐλογίου Κουρίλα, διότι μία ἀπὸ τὰς ἐν τῇ ζωῇ ἐπιθυμίας του ἐκπληροῦται διὰ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸν παρόντα 35ον Τόμον τῶν "Θρακικῶν", τῆς περισπουδάστου μελέτης του περὶ : "Ἐπισκόπων, Λογίων, Ἐπισήμων Ἄνδρῶν καὶ Μεγάλων τῆς Ἐπαρχίας Ἡρακλείας", διὰ τὴν ἔρευναν καὶ συγγραφὴν τῆς ὁποίας ἐκοπίσθη καὶ ἠσχολήθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐσκόπευε δὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς διὰ προσθήκης βιογραφικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐγὼ ὡς πνευματικὸν αὐτοῦ τέκνον κατέβαλον προσπάθειας, ἐν τῇ ἐκπληρώσει ὀφειλομένου καθήκοντος, ὅπως ὁ ὀγκώδης φάκελλος τῶν ἀπὸ τοῦ 1959 χειρογράφων ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Εὐτυχῶς ἡ Διοίκησις τοῦ παλαιμάχου καὶ τριακονταπενταετῆ συνεχῆ πνευματικῆν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν Θρακικοῦ Κέντρου καὶ κυρίως ὁ μόνιμος Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Φίλιππος Μανουηλίδης τέως Ὑπουργός καὶ ἐπὶ δεκαετίας Βουλευτής, μεθ' οὗ συνεφέετο φιλικῶς ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης, ἔδειξαν κατανόησιν καὶ ἀνέλαβον νὰ κατανικήσουν τὰς διαφόρους δυσχερείας, ἅς συνήντησα, καὶ νὰ προβοῦν εἰς ὑλικὰς θυσίας καὶ πολυχρονίους ἐνασχολήσεις, πρὸς ἔκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν, τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἱστορικοῦ καὶ σημαντικωτάτου τούτου πονήματος. Δέν εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὸ Θρακικὸν Κέντρον προβαίνει εἰς ἐκτύπωσιν πραγματικῶν τοῦ ἐκλιπόντος Καθηγητοῦ, ὡς ἐκ πλείστων Τόμων τῶν "Θρακικῶν" ἐξάγεται.

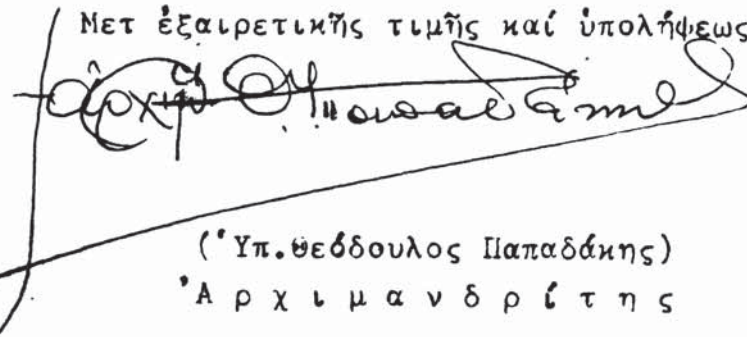
Θά ἦτο συνεπῶς ἀσυχώρητος παράλειψις ἐκ μέρους μου, εἴαν δέν ἐξέφραζόν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας, πρὸς τὸ πρεσβυγενές τοῦτο Σωματεῖον τῶν Θρακικῶν Κέντρον, διότι ἀνέλαβε νὰ μὲ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν, εἰς ἣν περιήλθον. Εὐχομαι, βέβαιος ὢν ὅτι ἐκφράζω τὴν γνώμην τοῦ ἐκλιπόντος προστάτου μου, ὅπως τὸ Θρακικὸν Κέντρον συνεχίσῃ τὸ πνευματικὸν καὶ ἐθνικὸν ἔργον

του ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος του θράκης καί διά νά μή ἀπολεσθοῦν οἱ ἱστορικοὶ καί πνευματικοὶ θησαυροὶ αὐτῆς.

Ἐπιθυμῶ ἀκόμη νά δηλώσω ἐπί τῆ εὐκαιρία ταύτη, ὅτι τὰ χειρόγραφα τῆς περὶ ἧς πρόκειται συγγραφῆς, λόγῳ ἀπασχολήσεως τοῦ θρακικοῦ Κέντρου εἰς ἄλλην ἔκδοσιν, εἶχον παραδοθῆ παρά τοῦ Σεβαστοῦ μοι Γέροντος Μητροπολίτου Κορυτσᾶς εἰς χεῖρας τοῦ κ. Πολυδώρου Παπαχριστοδούλου, Δειυθυντοῦ καί ἐκδότου τοῦ Περιοδικοῦ τῆς "Ἑταιρίας θρακικῶν Μελετῶν", μέ τήν ὑπόχρεσιν νά δημοσιεύσῃ ταύτην ὀλόκληρον εἰς ἓνα Τόμον καί ἐκρατήθησαν ἐπί ἓνα ἔτος ἄνευ ἀποτελέσματος. Δυστυχῶς παρά τὰς πολλαπλᾶς ὑποσχέσεις τοῦ κ. Παπαχριστοδούλου, ὅτι θά ἦρχετο συντόμως εἰς φῶς ἡ παροῦσα πραγματεία, δέν ἐπραγματοποιήθη τοῦτο, παρ' ὅλας τὰς συνεχεῖς ὀχλήσεις μου. Ἡναγκάσθην ὡς ἐκ τούτου νά παραλάβω τὰ χειρόγραφα, χωρίς νά ἐλέγξω ἐάν μοῦ παρέδίδοντο ἀκέραια, λόγῳ τῆς μακρᾶς παραμονῆς εἰς χεῖρας τρίτου ἢ ἐάν ἐπιπροσθέτως εἶχον ἀφαιρεθῆ ἢ δημοσιευθῆ σχετικά μέ τήν παροῦσαν μελέτην. Διά τούτους λόγους τούτους καί πρός περιφρούρησιν ἐμοῦ καί τοῦ πρωτοτύπου χειρογράφου, θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νά δηλώσω ὅτι θά προσφύγω εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, βάσει τοῦ νόμου περὶ κλοπῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

Ἐκφράζω καί πάλιν τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου καί διατελῶ,

Μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς καί ὑπολήψεως

(Ἰπ. Θεόδουλος Παπαδάκης)

Ἀρχιμανδρίτης

ΛΟΥΓΙΟΙΘΡΑΚΕΣ
ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ

BA

Παρατηρήσεις επί τῶν Χειρογράφων Σεβ. Μητροπολίτου Κορυτσᾶς, ἐφ' ὧν πρέπει νά γίνουν ~~πρόσθετα~~ ἀφαιρέσεις ὀλοκλήρων κεφαλαίων, ἐάν δέ δεῖσῃ καί τινες προσθήκαι.

- 1) Συχναί ἐπαναλήψεις ἐκ τῶν "Θρακικῶν" (δημοσιεύματα προηγ. Τόμων)
- 2) Παρά τήν κατά Γεδεών ἐχθρικήν ἀντίθεσιν συνεχῆς παραπομπή εἰς πάμπολλα χωρία καί ἱστορικά δημοσιεύματα.
- 3) Αὐτοδιαφήμησις ὡς Προέδρου Φοιτητῶν διά τό Γλωσσικόν Ζήτημα. Νά ἀπαλειφθῇ ἐντελῶς, ἐφόσον μάλιστα εἰσέρχεται εἰς πολιτικήν τῆς ἐποχῆς καί καθάπτεται προσώπων ὡς ὁ Ἑλκυθέριος Βενιζέλος, Πάλλης κλπ.
- 4) Βιογραφία καί ἔργον Φιλίππου Μανουηλίδου ἐφόσον δέν ὑπάρχουν ὅμοια ζώντων νά ἀπαλειφθῇ.
- 5) Νά ἀπαλειφθῇ ἐπίσης ἡ πολυσέλιδος δημοσίευσις τοῦ "Προσφυγικοῦ Κόσμου" περί Κομνηνοῦ ὑπό ἀγνώστου Συγγραφέως Καλλιίδη.
- 6) Πλεῖστα ἀνάτυπα ἐκ τοῦ Παραρτήματος Γ. Τόμου "Ἀγιοὶ Θραῖκες". Ἡ ἐπανάληψις παρέλκει.
- 7) Νά ἀφαιρεθοῦν ὅλα τά περί Ἐπισκόπου Αὐστραλίας Κνήτη.
- 8) Νά ἀπαλειφθῇ ὁμοίως τό περί Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καφέλαιον διότι εἶναι ζῶν.
- 9) Περὶ Βιζυηνοῦ ἐγράφησαν κατ' ἐπανάληψιν εἰς τά "Θρακικά" καί ἄλλαχοῦ. Νά συμπτυχθοῦν τά γραφόμενα κατά τό ἐνδόν.
- 10) Νά ἀφαιρεθῇ πᾶσα βιογραφία ζώντος προσώπου.

Ἀθήναι 16.9.1960

ὀνομαστικὸς πῖναξ τῶν λογίων ἁγίων

- Ἀβέρκιος Καλλιουπόλεως σ. 1. 1881-1891.
Ἀγαθάγγελος ἀρχιμανδρίτης σ. 2. 1^{*}
Ἀγαθοεὐδὴς Παν. σ. 2.
Ἀγάθων μοναχὸς Παντοκρατορινός
Ἀγάπιος Βιφύης σ. 2. 1552-1567, σ. 62
Ἀγραφιῶτης Δημ. σ. 2.
Ἀθανάσιος ἢ Ἄνθιμος Βιφύης σ. 3. (1753)
Ἀθανάσιος Γ. ἢ Ε. Ἱεροσολύμων σ. 2. (1827)
Ἀθανάσιος Καλλιουπόλεως σ. 3. (1676)
Ἀθανάσιος Νικολαΐδης Βατοπεδινός σ. 3.
Ἀθανάσιος Ραιδεστοῦ καὶ Πανίου σ. 3. (1671)
Ἀθανάσιος Σηλυμβρίας σ. 3. (1638)
Ἀθανάσιος Ταξιάρχης μητροπ. Ἀθηνῶν σ. 3. 1783-1799
Ἀναξίδης Δωρόθεος πρωτοσύγκελλος σ. 4.
Ἄγιος Πύππιος Ἰουλίος σ. 4.
Ἀλέξανδρος διδάσκαλος σ. 4
Ἀμυρούτης Βασ. Σαενζέρμπτης σ. 4
Ἀλέξανδρος εριανταφυλλίδης μητρ. πρεσβ. εἴσα Μελετίου
σ. 4 (1873-1894)
Ἀμυρούτης Γαύργ. β. Κομνηνοί. σ. 4
Ἀναστάσιος Ἐγλυθριανός σ. 4
Ἀνέστης Ἀναῆς μουσιῶς σ. 4
Ἄνθιμος Ἀγαθοπόλεως ἐπίσκοπος σ. 4. (1815-1821)
Ἄνθιμος Ἀμασσίας Ἀλεξούδης 5-10 (1825-1936)
Ἄνθιμος Βιφύης β. Ἀθανάσιος σ. 5
Ἄνθιμος Βιφύης Σερίδης σ. ii 1908-1928
Ἄνθιμος μητρ. Βιφύης σ. II 1616-1631.
ὁ αριθμὸς τῶν σελίδων ἀναφέρεται ἐν ταῖς χειρογραφαῖς αἰσὲρ ἔχετε

Ἄνθιμος Γάνου καὶ Χώρας σ. 11 (εὖ 1716 ἐγένετο ἀπὸ
Γάνου καὶ Χώρας Μελανίου)

Ἄνθιμος Θεοδωρουπόλεως σ. 11. (1805)

Ἄνθιμος Κορυνηνός σ. 12 βλ. Κορυνηνός Ἄνθιμος

Ἄνθιμος Κων/πόλεως Βαρθολομαῖος σ. 11. πατρ. (1815-1841)

Ἄνθιμος Μαρυνηίας Ἡρακλειζιώτης σ. 12 (1845-1865)

Ἄνθιμος Μετρώων καὶ Ἀθύρων ὁ νεώτερος σ. 12. (1865)

Ἄνθιμος Μετρώων καὶ Ἀθύρων σ. 12. (ζῆλος τοῦ 17. αἰῶνος)

Ἄνθιμος Μυδείας καὶ Βιζύης σ. 12. 1616-1631

Ἄνθιμος μοναχός Γανοχωριζίας σ. 12.

Ἄνθιμος Τραϊνανουπόλεως σ. 12. (1831-1836)

Ἄνθόπουλος Κων. σ. 12.

Ἄντωνιος Λεμπαδάριος σ. 13

Ἄνωνυμος ἀρχιεπίσκοπος Βιζύης σ. 13.

Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεύς σ. 13

Ἀποστόλου Κωνστ. ἐπίσκοπος Μυριοφύτου σ. 13

Ἀρσένιος γερτρ. Ἐρεσσείας σ. 13 (1644-1652)

Ἀρσένιος Μυδείας ἐπίσκοπος σ. 13 (1602-1603)

Ἀρσένιος Τροιμοννήσου γερτροπ. σ. 13 (1790-1795)

Ἀρσένιος ἐπίσκοπος Σωφουπόλεως (1602-1623) σ. 13.

Ἀρχιγένης Σαφρανζίας σ. 13. *Handwritten signature*

Βαλουλῆς Κωνστ. Νυρσοφίτου 1895, σ. 14 βλ. Κων. Βαλουλῆς

Βαρθολομαῖος Ἀριστείδης σ. 13^α

Βασίλειος Α' Μακεδών σ. 14

Βασίλειος Ἰωάννης σ. 14 βλ. Βασίλειος εἰς ἐκτ. τομ. 106-223-4.

Βενέδικτος Αδαφιατζίδης Γάνου καί Χώρας επίσκοπος

σ. 14 1881-1886

Βενιαμίν επίσκοπος Αιγύπτων, εν τῇ εν Ουίαια τόβ!

Βενιαμίν αρχιμ. Διονυσιάδης σ. 14

σ. 14 (787).

Βιφυνός Γωργίος σ. 14-16.

Βιταβιανός αὐτοκρατορ σ. 16

Γαβριήλ Βιφύης μητροπολίτης σ. 16 (+ 1648)

Γαβριήλ Γάνου καί Χώρας επίσκοπος σ. 16 (1648-1652)

Γαβριήλ μετρῶν καί Ἀθύρων σ. 17 (1822-1832)

Γαβριήλ Β' μετρῶν καί Ἀθύρων σ. 17 (1832)

Γαβριήλ Μηδείας μητροπ. σ. 17 (161-1602)

Γαβριήλ Τραϊανουπόλεως επίσκοπος σ. 17 (1565)

Γαϊτανάκης Σεφ. Χατζής σ. 17.

Γεννάδιος Βιφύης μητροπ. σ. 18 (+ 1751)

Γεννάδιος μοναχός ψαλτῆς σ. 18.

Γεννάδιος Χαριουπόλεως Ζησιάδης σ. 18 (1905)

Γεράσιμος Βιφύης μητρ. σ. 18 (1674-1682)

Γεράσιμος Β' Βιφύης σ. 18 (1751-1752)

Γεράσιμος μετρῶν καί Ἀθύρων σ. 19-30 (1768-1775) αὐ

1775 ἐξελέγη πατριάρχης Αἰθιοπίας.)

Γεράσιμος Γάνου καί Χώρας σ. 18 (1798)

Γεράσιμος Τυροπολεως καί Σερεντζίου σ. 31 (1763)

Γερβάσιος Μηδείας μητρ σ. 31 (1484, 1486)

Γερμανός Γάνου καί Χώρας σ. 31 (1684, 1688, 1690)

Γερμανός Θυατείρων σ. 31 βλ. Σερηνόπουλος Γ. (1906-1951
ὡς ἀρχιεπίσ.)

- Γερμανός μετρών και Ἀθύρων σ. 31 (1584-5, 1588)
Γερμανός Τραϊανουπόλεως σ. 32-33 (1351-1358)
Γεώργιος Ἀμυρούτζης και Βησσαρίων καρδινάλιος σ. 82-84.
Γεώργιος Ἀμυρούτζης και Μωάβιος ὁ πορθυγής σ. 79-80
Γεώργιος και μετέξιοι ζωγράφοι σ. 33
Γεώργιος Θεοδώρου λόγιος σ. 33
Γεώργιος πρωτοφάτζης Γάνου Χώρας σ. 33
Γεώργιος φάτζης ἡδυσφινότατος Ἱεροσημασιώτης σ. 33
Γεώργιος πρωτοφάτζης φ/πόλεως σ. 34 (1846)
Γεώργιος πρωτοφάτζης Αἴνου σ. 34
Γεώργιος μητρο. Τραϊανουπόλεως ἔξ. 920 σ. 34
Γιαννακέσης Γιωρ. διδάσκαλος σ. 34.
Γιασεμίδης Εὐσέβιος ἱεροκήρυξ σ. 34
Γρηγοριάδης Σταυράκης Αἰνίτης πρωτοφάτζης σ. 34
Γρηγόριος Γάνου και Χώρας σ. 35 (1728)
Γρηγόριος ἱερομόναχος Βυζάντιος σ. 35
Γρηγόριος ἱερομ. Ἐσφιγμενίτης Ἀθωνίτης σ. 35
Γρηγόριος μετρών και Ἀθύρων σ. 35 (1909-1914)
Γρηγόριος ἐπίσκοπος μηδείας και Βιθύης σ. 35 (1648)
Γρηγόριος μυριοφύτου ἐπίσκοπος σ. 36 (1864 χερσονήσια)
Γρηγόριος Πούμπορος Καλλιουπόλεως σ. 36, 1835-1881.
Γρηγόριος Σηλυβρίας σ. 36. (1749)
Γρηγόριος φωτεινός Μυριοφύτου σ. 36 (1882-1900)

Δαβὶδ Κομνηνός ζεφυραῖος αὐταρχάτωρ Τραπεζούντας
οἰογενεῖα τοῦ Ἰωάν. Κομνηνοῦ σ. 76-78.

- Δαβίδ Κομνηνός και Γεωργ. Αγγελούτζης σ. 78-79
Δαβίδ μοναχός ὄρεσιάζος
Δαβίδ ραιδεστιανός ψάλλτης σ. 36
Δαφλασσηνός Βιφύης ἐπίσκοπος σ. 36. (1632-39)
Δαβιήλ Βιφύης Α' ἐπίσκοπος σ. 37 (1792-1813)
Δαβιήλ Β' Βιφύης ὁ Πάτριος σ. 37-38 (1670)
Δαβιήλ ἱερομόναχος Λήμνου μητροπολίτης σ. 38 (1830)
Δαβιήλ ἀρχιεπίσκοπος προικονήσου σ. 38. (1638)
Δαβιηλίδης Παρθένιος μαδυζηνός σ. 38
Δημητριάδης κων. σ. 38.
Δημήτριος ραιδεστιανός ψάλλτης σ. 39
Δημητρίου μανουήλ σ. 39
Δημιζοαε κων. ἰατρός σ. 38
Δημοσθενόπουλος Σ. Μακεδῶν (= Σωφρόνιος Ἐλωθ.
ἐξακλούτης) σ. 39.
Διονύσιος Ἡρακλείας μισσοργός σ. 39.
Διονύσιος ἱερομόναχος σ. 39.
Διονύσιος πατριάρχης (βλ. Κομνηνοί) σ. 39-40 (+1696)
Διονύσιος ἱερομόναχος κελιπολίτης σ. 39
Διονύσιος ἐπίσκοπος Κυφάτων σ. 40-41 (ἀγνώστου ἔτους)
Διονύσιος μετρῶν καὶ Ἀθύρων σ. 41 (1579)
Διονύσιος μυδείας καὶ Βιφύης σ. 41 (1575-1579)
Διονύσιος Τυροβόης ἐπίσκοπος σ. 41 (1821-1830)
Διονύσιος Σηλυβρίας ἐπίσκοπος σ. 41 (1821-1829;)
Διονύσιος ἐν Θράκῃ σ. 41
Δοσίθεος μετρῶν καὶ Ἀθύρων ἐπίσκοπος σ. 41 (1872-1900;)
Δοσίθεος ἱεροδιδάσκαλος σ. 41
Δωρόθεος Ἀρδαφεριῶν μοσχίδης ἐπίσκοπος σ. 41-2. (1896).

Εὐθύμιος μεγ. σκευοφύλαξ. πατερ. γερουσ. σ. 42-43.
Εὐθύμιος ἄγιος ἐπίσκοπος Μαδύζου σ. 44 (10' αἰών)
Εὐθύμιος ἱεροφ. Ἡρακλειώτης Λαυριώτης σ. 44
Εὐφάνιος ἐπίσκοπος Β' Μακεδονίας σ. 44 (787)

Ζάβροβις βασίλειος Θράκης σ. 44.
Ζάβρας κυριακός φιλόλογος σ. 44
Ζαχαρίας Βιζύης ἐπίσκοπος σ. 44 (12' αἰώνος ἐπὶ Κωνσταντίνου Β')
Ζαχαρίας μετρῶν ἐπίσκοπος σ. 44 (1853)
Ζαχαρίας ἐπίσκοπος Σηλυβρίας σ. 45 (1861-1877)

Ἡρακλειανός ἔρηνιος γερουσιαστής σ. 45
Ἡρακλειανός ρήτωρ σ. 46 μελ. χ, 448
Ἡρόδωρος Ἡρακλειώτης σ. 46
Ἡσαΐας Παναγιώτου ἐπίσκοπος Οὐνιζης ἐν Θρακίᾳ σ. 46
Ἡσαΐας μητροπ. Σηλυβρίας σ. 46 (1347)
Ἡσαΐας προηγούμενος κτίτωρ μονῆς σ. 46

Θαλίδης κων. Σωφρονοίτης ποιητής
Θεοδόσιος μηδίας καὶ Σωφρονοίτης μητροπ. σ. 46-49 (1623-1636)
Θεοδόσιος ἀρχιεπίσκοπος Σηλυβρίας σ. 49 (1' αἰών)
Θεοδώρητος πρῶτος τοῦ Γάνου Ὀρους σ. 49
Θεοδωρίδης κωσάκης Ραιδεσθινός σ. 49.
Θεόδωρος Ἀδριανοπολίτης μουσικοδιδάσκαλος σ. 49
Θεόδωρος Κομνηνός υἱὸς τοῦ πρῶτου θεοσπλαρίου Γεωργίου
Ἐπαφροδίτης σ. 52

- Θεόδωρος Σακελλάριος Γάνους σ. 52
Θεόδωρος ηρωικός μονῆς ἁγ. Γεωργίου σ. 52
Θεόδωρος ἐπίσκοπος Βιφύης σ. 52 (787)
Θεόδωρος Ἡρακλείας σ. 50-51 (334)
Θεόδωρος Δομέστικος Καλλιμαρακίας (Ἐσθύρων) μουσι-
κοδιδάσκαλος σ. 49
Θεόδωρος Γεωργ. Ἐλεμρούζη βλ. 46-48 καὶ 79
Θεόφιλος μετρῶν ἐπίσκοπος σ. 52 (1853)
Θεόφιλιος μοναχὸς 18' αἰών. σ. 52
Θεοφάνης Μυθείας τέτος 14' αἰώνος σ. 52
Θεοφάνης ραϊδεστοῦ καὶ Πάενιου σ. 53 (1632)
Θεόφιλος Σηλυβρίας σ. 53 ἐπὶ τῆς ἐν Χαλκ. Δ' αἰώδου 580;
Θεωνῆς τυρολόγος σ. 53 (1574-1579)
Θωμᾶ Παναγιώτης δημοσιογράφος 53
Θωμᾶς ραϊδεστοῦνός ἱερέως μουσικοδιδάσκαλος
- Ἰάκωβος ἀρχιεπίσκοπος Σηλυβρίας σ. 53-4 ἡμίση τοῦ 14' αἰώνος
Ἰερεμίας ἐπίσκοπος Βιφύης σ. 54 (1819-1821)
Ἰερεμίας ἡγούμενος Ἰβηρίας σ. 54
Ἰερεμίας Καλλιουπόλεως σ. 54 (1680-1711)
Ἰερόθεος Ἀνζιοχείας ἀρχομένου τοῦ 18' αἰώνος σ. 55
Ἰερόθεος μητροπολίτης Βιφύης σ. 55 (1900)
Ἰερόθεος ματροπ. Θρουσρας Ἰωάννης βλ. Κομνηνός σ. 55
Ἰερόθεος μετρῶν καὶ Ἐσθύρας 1928, 1636.
Ἰερώνυμος ἐπίσκοπος Κύπριος Βιφύης σ. 55 (1784)
Ἰερώνυμος Καλλιουπόλεως ματροπ. σ. 55 (1897-1932)
Ἰερώνυμος Καρδιανός σ. 55
Ἰλαρίων ἀρχιμανδρίτης Ἰβηρίας 1857, σ. 55

- Ιωακείμων μητροπ. Συμφυρίας σ. 55 (αρχαίς 14' αιώνας)
- Ιωακείμης μητρο. Βιζύης σ. 55 ὁ Αλαμπιάσης (1713, 1718)
- Ιωακείμης Αποστολίδης ΜΕΤΡΩΝ ὁ ἐξ Ἀρμενίων νῦν κηρῶν
- Ιωακείμης ^{κοφάσης σ. 55} Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου (πρὸ τοῦ 1921-193) σ. 55
- Ιωακείμης ΜΕΤΡΩΝ σ. 55 (1886-1934)
- Ιωακείμης Μηδέας καὶ Βιζύης σ. 56 (1565)
- Ιωακείμης Χαριουπόλεως Γεωργιάδης σ. 56 (1900)
- Ιωάννης Ἀρμασειουπόλεως σ. 56 (787)
- Ιωάννης Βρύσεως (ἢ Βεργούλης) σ. 56 (787)
- Ιωάννης Ἐξαρχιζίας σ. 56
- Ιωάννης Καραβιζύης Ἐπισκοπος σ. 56 (1' αἰ.)
- Ιωάννης Μυριοφυτηνός σ. 56
- Ιωάννης κηροφάτης Παιδεστοῦ σ. 57
- Ιωάννης ἀρχιεπ. Συμφυρίας σ. 57 (1157)
- Ιωάννης Χωρινός πρωτόπαπας Μυριοφύτου (1357)
- Ιωάννης Κομνηνός ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος (12' αἰώνας) σ. 110
- 8 · Ιωάννης Κομνηνός Δράσις καὶ ἀλληγογραφία ὡς ἱεροδίου
- Ιωάννης Κομνηνός Συγγραφαί, λόγοι καὶ ἐπιγράμματα καὶ
- Ιωάννης Κομνηνός Ἐπιστάται σ. 87-100
- 6 · Ιωάννης Κομνηνός ὡς ἱεροδίου μητροπ. Ἐρυστρας 101-105
- Ιωάννης Κομνηνός ἰατρός ὁ Μοιυβδος σ. 67-68
- Ιωάννου Μοιυβδου τὸ ἐκώλυτον ἦν Κομνηνός σ. 69-71
- ἄλλοι Κομνηνοί. Ἄνθιμος ἀρχιεπισκοπὴς Κομνηνός ἀγιο-
παιδίας σ. 71-75
- Κομνηνοί (ἀεροσελεύσιον) Ἐχόλιον περὶ τῆς ἰστορίας θέ-
σεως τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδ. iii-115
- Ιωαννίκιος Γένου καὶ Χώρας σ. 57 (1637)
- Ιωαννίκιος ἠγούμενος Κασοπεονίτης σ. 57 (1515)
- Ιωαννίκιος ἠγούμενος Κουζουμπούτου σ. 57 (1195)
- Ιωάσαφ μαρτυρῶν Βιζύης Ἐπισκοπος σ. 57-8 (1790-1846)
- Ιωάσαφ μοναχός Μαδύτηνός Ἑλληνογενὴς συγγραφεὺς σ. 58

- Ίωάσαφ Τραϊανουπόλεως σ. 58 (1575)
Ίωσήφ Ἄπρω μητροπ. σ. 58 (1334)
Ίωσήφ Βιφύης ἐπίσκοπος σ. 58 1819-1.18;
Ίωσήφ ἠγούμενος Γαβριόλου ὄρους σ. 58 (1268)
Ίωσήφ μετρῶν καὶ ἁθύρων σ. 58 (104-1606)
- Καταφάτης θιονύσιος ἱεροθ. χώρας σ. 58 (1865)
Καθὴ Γιαννιζισσα σ. 58 (1399)
Καθίδης Γρηγόριος μητρ. Ἡρακλείας σ. 59
" " Κώστα ἀνεψιὸς τοῦ " " σ. 112
Καθίμαχος Δημ. πρεσβύτερος σ. 60-61
Καθίνιος Ἡρακλείας σ. 62 (1796)
Καθίνιος Καλλιουπόλεως μητρ. σ. 62 (1910-1912)
Καθίνιος ἀμυθείας ἐπίσκοπος σ. 62 (1623)
Καλλιπολίτης Θεόδωτος σ. 63-64.
Καθίνιος Ἐμφυθρίας σ. 62 (1796-1816)
Καθίνιος Πρεσπῶν μητρ. σ. 65 (1801-1828)
Κάφας Κωνσταντῖνος σ. 65
Καζοῦς Νικε καθεχητής Ἐγεννήθη ἐν Ἐπράντζα τῆς Ἐπαρ-
χίας Ἐμφυθρίας σ. 64
Κανεβίδης Γεράσιμος ψάτζης σ. 64
Καρυοφύλης καρυοφύλαξ σ. 65
Κουαίδης Δημ. σ. 65
Κουαίδης ἠφιουράτης σ. 65
Κουαίδης Κοσμάς σ. 65
Κομνηνοὶ λόγιοι Ἡρακλείας καὶ ἐπίσκοποι ἄνδρες σ. 66.
Κόμνος Σπύρ σ. 116
Κοσμάς μητρ Βιφύης σ. 116 (1671-1674)

Κοσμάς Β' Βιφύης σ. 116 Μυριοβυζηνός (1830-1837)

Κοσμάς επίσης Γάνου καί Χώρας σ. 117 (1658-1669)

Κοσμάς ιερομόναχος Γενίτζης σ. 117.

Κοσμάς επίσκοπος Καρραβιφύης σ. 117

Κοσμάς μηδίας Βιφύης σ. 117 (+ 1674)

Κουρζίδης Αριστοτέλης μυριοβυζηνός Επιστ. Ζεύχος σ. 160 (Υπογραφή)

Κοσμάς εικοροφόπουλος μαδυζηνός σ. 117

Κραεβίς Μιχ Γανοχωρίτης σ. 118

Κριζωνιανός Έφροδισιάδος επίσκοπος (Δ' οίκ. συνόδω. 480; υπογράφεται) σ. 118.

Κύντιος επίσης επίσης Β' Μακεδονία Ηρακλείας εν τῇ Δ' οίκ. συνόδω σ. 118

Κυπριανός επίσης Τυρολόγος καί Σερεντζίου (1947) σ. 118

Κυριακίδης Σκαύρος σ. 118

Κυρίλλος αρχιμανδρίτης Ιθρικής 1850 σ. 118

Κυρίλλος ιερομ. Δοχερίτης (Ραιδεστίνος)

Κυρίλλος Αθανασιάδης αρχ. Άγιοσαφίτης σ. 119.

Κυρίλλος Γάνου καί Χώρας Βυζαντίος σ. 119-120 (+ 1848)

Κυρίλλος Β Γάνου καί Χώρας ε.μ. Έστ. έμ. 1ε' σ. 485

Κυρίλλος μηδίας καί Βιφύης σ. 120 (1578)

Κωνσταντινίδης Γρηγόριος Γανοχωρίδης Έρχιμανδρίτης σ. 120

Κωνσταντινίδης Εζεφ. Μαδυζηνός σ. 120

Κωνσταντινίδης Γανοχωρίτης Ποζυμάρτος ιεροκήρυξ σ. 120

Κωνσταντινίδης Γάνου καί Χώρας Βαβυλώνας σ. 120 (1900-1906)

Κωνσταντίνος Κοιδάκης Καλλιουπόλεως σ. 121 (1912)

Κωνσταντίνος Μεβενόιου Ασημάδης σ. 120 (1911-1913)

Κωνσταντίνος Μικρούλης Γάνου καί Χώρας μεταξεδίς.

Κωνσταντίνος Μοναχικοί αυτομ. Κηφίως Θρακ. (18' αί.) σ. 122. ^{Καραμυθίας σ. 122 (1897)}

Κωνσταντίνος Χατζή-Γεωργίου Γάνου καί Χώρας (μέχρι 1900) σ. 122.

Κωνσταντίνος Γάνου καί Χώρας από Μεβενίου σ. 122 1906.

- Κωνσταντίνος ἐπίσκ. Κυψέλλου σ. 122 (1256)
Κωνσταντίνος Βιζύης μητρ. σ. 120 (1877-1889)
Κωνσταντίνος Γένου καὶ Χώρας σ. 122
Κωνσταντίνος Γένου καὶ Χώρας ἀνέλαβε προεδρικῶς
ἐὼν ἀρχιερ. προσεσταν σ. 123
Κωνσταντόπουλος Κων. ἀρχαιολόγος σ. 123

- Λαβίδης Γρηγόριος παιδευσηνός σ. 123
Λάσκαρης Ἰωάν. ἐπίσκοπος Ἐφροσύνης ἀπὸ Μυρην σ. 123
Λαυρέντιος Βιζύης μητροπ. σ. 123 (1916 παρηνζύδη)
Λαυρέντιος ἐπίσκ. Καραβιζύης σ. 123
Λαυρέντιος ἐπίσκ. Μυδείας σ. 123 (1674)
Λαυρέντιος Μυριοφύτου σ. 123 (1628)
Λαυρέντιος πρῶτος Ἡρακλείας ὁ Καρυβίτης σ. 124
(1655)
Λεβαντερίδης Νικηφόρος Μαδυστηνος Μεσημβρίας 1881
ἀπεφοίτησε ἀπέθανεν Μεσημβρίας
Λεοντάρης Ἰωάννης (ὡς μοναχὸς Ἀγμύριος βασιλῆς)
σ. 124 (1432)
Λεόντιος (1170-1190;)
Λεόντιος Γένου καὶ Χώρας σ. 124 (1672-1674)
Λεόντιος Β' Γένου καὶ Χώρας (1821-1835)
Λεόντιος Λιθέριος Θεοδωρουπόλεως σ. 125 (1928)
Λεόντιος μητρ. Σμυθρίας σ. 125 (1924)
Λεόντιος μοναχὸς καὶ προσεσὺς μονῆς Εἰμῆνος
Λεοντόπουλος Ἰωάννης Μυριοφυτηνὸς διδάσκαλος σ. 125-126
Λέων Α' ὁ Ἐρᾶξ αὐτοκρ. Βυζαντίου.
Λέων Ἐξακτιβίτης μητ. Χαρσαβούριος σ. 126 βλ. Γ. Ἐξακτιβίτης
Λέων φυλάκων ἐπίσκοπος (920) βλ. ψευδοπιφάνιος σ. 126.

Λίβας Δανιήλ πνευματικός Γανοχωρίζης σ. 126

Μουίφος Κ. Οίμονόμου σ. 120

Λουκιανός Επίσκοπος Βιβύνης Ἐν τῇ Α' οἰκ. συνόδῳ σ. 126

Μαδουσιέας Μετρῶν καὶ Ἐδύρων σ. 126 (1616)

Μακκάριος Γάνου καὶ Χώρας σ. 127 (1616, 1618, 1620 μέχρι τοῦ 1624)

Μακκάριος Γιωαννίνων Χωρηνός σ. 127.

Μακκάριος Καταφυγιώτης (βλ. Χρυσουέφαλος) μητρ. φιλια-
δεσφείας (τοῦ 14' αἰῶνος μεσοῦντος σ. 127-130)

Μακκάριος Επίσκοπ. Μετρῶν καὶ Ἐδύρων (1710) σ. 130-131

Μακκάριος Γάνου καὶ Χώρας (1835-1837) σ. 131

Μακκάριος μητροπ. Ἰρακλείας (1695) σ. 131

Μακκάριος Ραυδεσσοῦ καὶ Παινίου (1497-8) σ. 131.

Μακκάριος Σηλυβρίας μητρ. (1732-1770) σ. 131

Ματκάτσογλου Δ. Σωτήρ (1818) σ. 31

Μανασσῆς Μετρῶν καὶ Ἐδύρων (1591-1598) σ. 131

Μανουήλ Γανίζης σ. 131

Μανουήλ Σηλυβριανός σ. 131

Μανουηλίδης Φίλιππος πρόεδρος τοῦ Ἐραλ. κέντρου σ. 132-133

Μάξιμος Καθηγορίζης σ. 134-138

Μάρμελος Μασσαρη Παπα Μαδουζηνός σ. 17 139

Ματθαῖος Βιβύνης μητροπ. σ. 139 (1855)

Ματθαῖος Γάνου καὶ Χώρας σ. 139 (1682)

Ματθαῖος Γάνου καὶ Χώρας σ. 139 (1841, 1845)

Ματθαῖος Γανοχωρίζης ὁ παλαιός μαθητής τῆς
αἰαδης σ. 139-144 (1767)

Ματθαῖος Γανοχωρίζης ὁ νέος σ. 144.

- Ματθαίος Μυριοφυτχίνος, διδάσκαλος εν αμία
"Αννυ της αυτης λειρας σ. 144.
- Μηχαήλς Έδονάσιος μητρ. Θεσσαλονίκης (1893) σ. 165
- Μεθόδιος Βραχης επίση Γανοχωρίτης (1833) σ. 45
- Μεθόδιος μετρών και Έθύρων σ. 145
- Μελέζιος Θεσσαρουπόλεως (1840) σ. 145
- Μεθόδιος Σηλυβρίας μητρ. (1347) σ. 145
- Μελέζιος Καλλιουπόλεως (1651) σ. 145
- Μελέζιος μετρών και Έθύρων (1815) 1817 σ. 145
- Μελέζιος μετρών επίση Ηρακλείας (1828-1830...) σ. 145
- Μελέζιος επίσηλος Τυροβόλης (βλ. Χαερίτων) σ. 145
- Μελέζιος ο Έπόδρομος (1839-1848) σ. 145
- Μελέζιος ζωγράφος (βλ. Γεώργιος) σ. 146
- Μελεζίου ιατρού (πρωτείον παπια) σ. 146
- Μεχλιδεβέλ επίσηλος Γαιδεσσού και Πανίου (1615-1639) σ. 146.
- Μηνόδοτος Περίνθιος σ. 147
- Μητροφάνης μετρών και Έθύρων (1722) σ. 147
- Μιφτιάδης ο Κυφέλου σ. 147.
- Μιχαήλ Έρχων Κομνηνός (1465) σ. 147-148
- Μιχαήλ ο Ραιδεσσού (1754) σ. 148
- Μοφνέδος Ίω. Περίνθιος (βλ. Ίερόθεος Δρύστροφας) σ. 148
- Μωύσης Σηλυβρίας ο Έραπης (1437) σ. 148

- Νείφος και Έθύρας Ένδριος ο Μηντηνός (1688-1705)
σ. 148
- Νείφος Πενταπόλεως Έσφιγγενίτης σ. 148
- Νευταέριος Πενταπόλεως (1860-1920) σ. 149

- Νεόφυτος Βιφύης (1610-1613) σ. 150
Νεόφυτος Βιφύης μητρ. (1813-1816) σ. 150
Νεόφυτος Γάνου και Χώρας (1744-1759) 150
Νεόφυτος Μυδείας μητρ. (1639) σ. 150
Νεόφυτος Μυδείας (1474) σ. 150
Νεόφυτος Καβουχεριδής Μετρών Επίσκοπος (1868 ^{απεβίωσε} σ. 150)
Νεόφυτος Επίσκοπος Μυριοφύτου και Περιστασίας (1807-1821) σ. 151
Νεόφυτος Τυροβλάτης (1781-1808)
Νικηφόρος Μυδείας (1656) σ. 151
Νικηφόρος Επίσκοπος Θεοδωρουπόλεως (1839) σ. 151
Νικηφόρος Λεβαντεριδής Μαδυτινός σ. 151
Νικηφόρος μοναχός και ηρεσιεύς σ. 151
Νικηφόρος μοναχός και πρεσβύτερος ο φαλακρός (991) σ. 151
Νικηφόρος χαρτογράφος Γλυφίστης (1799-1840)
Νικηόδημος Γεωργίου Βιφύης μητροπ. (1904-1908) σ. 152
Νικηόδημος Μυριοφύτου και Περιστασίας (1891-1894) σ. 152
Νικηολάου διδάσκαλος ο Πάριος (1650)
Νικηόλαος ηγούμενος (1004) σ. 152
Νικηολάου μέγας διδάσκαλος (1907) σ. 152
Νικηόλαος διδάσκαλος εν Χώρα (1777) σ. 152

- Παΐσιος Γάνου και Χώρας (1639, 1648) σ. 153
Παΐσιος Β' Γάνου και Χώρας (1770) σ. 153
Παΐσιος Ευστρατιάδης αρχιμ.
Παΐσιος Σαμυθρίας μητρ. (1816-1818) σ. 153

- Παΐσιος (Σααχίν) γεννηθ. Σαφισβρίας (1816) σ. 153
Παναγιώτης Νομικός Μ. Ελλάδας (1814) σ. 153
Παναρέτος Καλλιουπόλεως Πεζιδιάς σ. 153
Παναρέτος Επίσκοπος Συνόδων (1873 απέφαινε (1885 απέθανε) σ. 153
Παντελεήμων Ιερομόναχος Ούνιζας σ. 154
Παπαδόπουλος Ησαΐας Επίσκοπος Ούνιζας (βλ. Ησαΐας Π.) σ. 154-155
Παπαδόπουλος (Χρυσόστομος Χρυσομαθιδιάς) σ. 155-164
Παπακυριάκου Σωφρόνιος Αρχιμ. + 1957 σ. 165
Παρθένιος Γένου και Χώρας (1875-1881) σ. 165
Παρθένιος Μυδίας μητρ. (1574-158) σ. 165
Παρθένιος Πελαγονίας Ηρακλεισιώτης (1849 χειρ Βράζου + 1876 ως Πελαγώνος) σ. 165
Παχίμιος Ραιδεστού επισκ. ο Ζεφυραΐος (1691) σ. 166
Παρθένιος Τραϊανουπόλεως σ. 165
Πεζιδιάς Λουκάς Μαδυστηνός απέθανε φιλαδέλφειας σ. 166
Πέτρος μοναχός και πρόεδρος σ. 166
Πηλιάδης Γεώργ. Διδασκαλός (1795) σ. 166-167
Πολύτης Κώστας δημοσιογρ. σ. 167
Πλάτων επισκ. Βιφύας (1862-1877) σ. 167
Πολύμαχος Γένου και Χώρας (1886-1891) σ. 167
Πολύμαχος Θεόδωρου Γαλακτοπλάτης Αρχιμ. σ. 167
*Ποριώτης Νικόλαος Ιορτζιάκης σ. 167
Πορφύριος Τυροβόης και Σερενζίου Επίσκοπος (1770;) σ. 168
Ποριώτης ο Ηανιζας σ. 168
Προκόπιος Γένου και Χώρας Επίσκοπος (1759-1770) σ. 168
Προκόπιος Σωφοναγαθουπόλεως (+ 1884) σ. 169.

Πολύμαχος Αρχιμανδριεύτης Τήβερης *1868, σ. 167

Ραιδεστιάς 'Αθαν. σ. 169
Ραιδεστιάς Γεώργιος πρωτοψάλτης 1680 σ. 169
Ραιδεστιάς Γεώργιος Β' πρωτοψάλτης (+ 1889) σ. 169
Ραφαήλ Μετρώων και 'Αθύρων (1676) σ. 169
Ρούσος Δημόσθης περιστεσιανός σ. 169

Σάβας 'Αθαν. Γανόχωρίζης Θεολόγος (έπεφ. 1860) σ. 169
Σαβόπουλος Κων. Δομέστιμος σ. 169
Σαβίνος Επίσκοπος τῶν ἐν Ἡρακλείᾳ Μακεδονικῶν
ἐν Νικαίᾳ τοῦ Β' οὐνοδοσίου σ. 170
Σαρμουχὴ Μετρίκου (1820-1830) σ. 170
Σεπτίμια Τυροφίς σ. 170
Σεραφεὶμ Σεραφίμης (πρό τοῦ 1909 + 1913) σ. 171
Σεραφεὶμ Ἐπισκοπος Τυροφίης καὶ Σεραφείμ
(περὶ τοῦ 1820) σ. 171
Σιμεωνίδης Μετρώων καὶ 'Αθύρων (1742) σ. 171
Σέργιος Συδοξίουπόλεως (νῦν Σελυθρίας) ἐν τῇ 6' οἰκ. ἀν. σ. 171
Σισίνιος Μητ. Χαλκίδος (787) σ. 171
Σμάραγδος Χατμ-Εἰσαθίου. Μυριοφύτου (1900-190) σ. 172
Σπυρίδης Γεώργιος σ. 172
Σταμάτιος Πάππας διδάσκαλος σ. 172
Σταφιδίου Ἀναστ. (1843-1934) σ. 172-173
Σταφιδίου 'Αντώνιος σ. 173-174
Σταφιδίου Μιχαήλ σ. 175

Σεργιάδης Δαμασκηνός ἀρχιμ. Μασριώτης σ. 175
Σεφάνος Κωνσταντινίδης, μαδυτηνός σ. 175
Σερηνόπουλος Γερμανός ὁ Θυαζείρων (+ 1951) σ. 76-178
Συμεὴν Μυριοφύτου ἐπίσκοπος (1658) σ. 178
Συμεὴν Σηλυβρίας μητρ. (Θ' αἰών.) σ. 178
Συνέσιος Τερθενοῦ (Ρουσοῦλιον) ἐπισκ. Γανοχ. (1842) σ. 78
Συνέσιος Ρόδου μητροπ. (1842-1879) σ. 179
Συνέσιος Δοχειαρίζης Γανοχωρίζης ψάβτης σ. 178
Σωφρόνιος Κεχαγιόχου ἁγιορείτης ραϊδεοσηνός σ. 179α
Σωφρόνιος Σηλυβρίας (1638) σ. 179
Σωφρόνιος Ἐλευθερουπόλεως Σταρεώτης (1917) σ. 179

Ταρχανιώτης Μιχ. Μόρουβας σ. 180
Τατζίκαρης Ἰωάννης σ. 180
Τατζίκαρης Μιχ. σ. 180
Τζανεζης Ἰωάννης βογθός ἐπισκ. Ἡρακλείας σ. 181
Τιμόθεος Γάνου καὶ Χώρας (1843-1875) σ. 181
Τιμόθεος Β' Γάνου καὶ Χώρας (1913) σ. 181
Τιμόθεος μητρ. Ἡρακλείας (1722) σ. 181
Τιμόθεος ὁ Λαρινῆς Μυτιληναῖος Γάνου καὶ Χώρας (1912) σ. 181
Τιμόθεος Μετρώων καὶ Βεθύρων (1649, 1660, 1664) σ. 181
Τούλης ἢ Παναγιώτης Ἰω. βφ. Λεοντόπουλος σ. 181
Τριανταφυλλίδης Ἐλξ. Σηλυβριανός διδασκαλός σ. 181
Τραχανάς Μιχ. Μιχ. Γαβῆς Τραχανῶς βλ. βρδ. Θ' 249
σ. 181

Ψηφιακὴ εἰσαγωγή Ἰ. Κομμινός ὁ χρονολόγος σ. 182.

Φίλανδρος Κων. παφιστευτής σ. 182

Φιλόθεος ἱερομόναχος Γανωχωρίτης σ. 183

Φιλόθεος Καββιουπόλεως μετροπ. (1676) σ. 183

Φιλόθεος Μιχαηλίδης Μυριοφυτου ἐπίσκοπος (1908-1912)

Φιλόθεος Σηλυβρίας (οὐχὶ ὁ Κόμμιος) περὶ 1365-1366) σ. 183

Φίλων Ἡρακλεώτης σ. 183

Φουρνῆς Γεωργίου πρῶτος τοῦ Γάνου ἄρχος σ. 184-185.

Φωτεινίδης ἄσπαστος μουσιμοδιδάσκαλος 183-186

Φραγκίδης Γεωργίου ἰατρός σ. 186

Φώτιος Βογιούμας Δαρδανεφίτης (1891) σ. 186

Χαρλαμπίτης ἄποστολ Μαδρυτηνός Θεολόγος σ. 186.

Χαρίλαος Ἐπαφροσυνώνδας βενιζῆς μετὰ τοῦ βιομηχανοῦ
ὑπουργός σ. 186.

Χαρίζων Τυροβόλης μετρο. καὶ Σερεντζίων (1630) σ. 186 .

Χατζηαφεντούλης Σεραφειμολογιστῆς μουσικός (+1825) σ. 186

Χατζησεφάνης Γαϊτανάκης (βλ. Γαϊτανάκης Χ.) σ. 187.

Χουρμούζιδης Ἰωάννης διδάσκαλος σ. 186

Χριστοφόρος Δανιηλίδης Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ β΄
μαδρυτηνός σ. 187-192

Χριστοφόρος Κινζῆς Βίβλῆς (1928-1929) σ. 193

Χριστοφόρος Γάνου καὶ Χώρας (1654-1657) σ. 193

- Χριστόφορος Μυθείας (+ 1656) σ. 193
Χρυσάνθος Γένου και χώρας (1853-1873) σ. 193
Χρυσάνθος Θεοδωρουπόλεως (1796-1801) σ. 193
Χρυσάνθος Προύσης Μαδρυζηνός (+ 1843) σ. 193-194
Χρυσάνθος Αρχιμανδρίτης Σηλυβριανός Θιονυσιάτης σ. 195
Χρυσοβέργης Γω. μουσιμοδιδάσκαλος σ. 195
Χρυσοβέργης Μάξιμος Ιεροσολίτης (ἐπιμ. Κομνηνῶν) σ. 195
Χρυσοεφέβος Κων. Καθηγητῆς Διδάσκαλος (1811) σ. 195
Χρυσοεφέβος Μακάριος (ἐβ. μαθητ. Καταφυγιώτης)
1Α' αἰών σ. 195
Χρυσόμουλος Γω. Καθηγητῆς (1662) σ. 195
Χρυσόστομος Προηγούμενος Πατριώτης (+ 1908) σ. 195-205
Χρυσόστομος Παπαδόπουλος Ἀρχιμτ. Ἐδμῶν (1868-1938) 206-208

- Ψαχος Κων. μουσιμοδιδάσκαλος σ. 209
Ψευδοεπιφάνιος Κυψέλων Ἐπίσκοπος (1324) 209.

Γάιος Κων. μουσικοδιδάσκαλος

Τὸ σπουδαιότερον ἔργον του, ὅπερ ἐξέδοτο εἰς τὸ ἔτος εἰς τὴν ἡμετέραν ἀποστολήν τῆς ἐκκλησίας μουσικῆς ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἕως ἐνευθεν μέχρι σήμερον Ἀθήναι.

Γεωδοσιφάνιος Κυκελιν ἐπίσκοπος

Ἐπιτομή τοῦ οὐλοῦ, ἐνα ἑρραχθῆ, "διδωσι τῶ ἀσφαλαρχῆ τῆ 1324 '6 ἡμετέρα (νομίσματα. Μωσαικῆ) τῆς ἐπιτομῆς τῆς ἐπιτομῆς τῆς ἐπιτομῆς, IB, σ. 185.)

Αδελφός Νικολάου in Θράκη η
Πατήρ Θεός. Ίαεσφοιτμοε 2α 1885
ης χαρτης Πάφας "Ψευδής αι υαλι
του φουριου νασηροια 2α Πατριωα"
Προηγουμενη 2α μοις Βασουε.
δου ησ σχεδου ησ 2α αδελφου
~~δ. Αλεξην, Ηιρ χαρτη δαδ.~~
~~αδελφου 2α Κωνσταντ~~

Ἀγαθάγγελος ἀρχιεπίσκοπος ἡγουμένου ^{κορχῆς τῶν} ^{ἑσφιγγεῖνου κατ}
ἡποφίτης. Περὶ τὰ μέσα τοῦ 18' αἰῶνος. Σμυρν. 150, "Ἐὸ
ἄγ. Ὅρος" σπουδαῖος ὁ ἡγούμενος οὗτος, ἀναδιωργάνωσε τὴν μονήν

Ἀγαθοῦ Παναγ. μουσικοδιδάσκαλος γυν. εἰς Ἄθινον καὶ
ἀνατραφεὶς ἐν Κίῳ ὡς ἐφηνοδιδάσκαλος ἐδίδασκεν ἐν Κρανιδίῳ
καὶ Ἄρχη 1835-55 ἐξέδωκε τὸ "θεωρητικὸν τῆς μουσικῆς ἐν
Ἀθῆναις 1855, 80 σ. 145 καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἄρχη τῷ 1875. ~~β. κ.~~

~~Κωνσταντῆν~~ ὁ ἐν Ἐράλεις μουσικὸς Παναγ. Ἀγαθοῦ καὶ
το θεωρητικὸν τοῦ 1855 (ἐν σχετικῇ παραβῶν πρὸς τὸ θεωρη-
τικὸν τοῦ χρυσάνθου μετ. ἐν Ἐπιζυριθίῳ χρ. Τσουντα Ἀθῆναι
1941, σ. 600-651). εἰς ὃ διισχυρίζεται ὅτι ἡ Βυζαν. μουσικὴ οὔτε
πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἔχει σχέσιν οὔτε πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν.
κατὰ τὸν Παπαδόπουλον σ. 444. ἐν Ἄρχη ὡς ἱεροφάτης διατρι-
βῶν ἐξέδοτο τὸ θεωρητικὸν πρὸς συμπλήρωσιν καὶ διασα-
φῆσιν τοῦ βιβλίου τοῦ χρυσάνθου. (β. ζω. εὐφρημητίου Προμηθεῖα σ. 23-4)

Ἀγάπιος μητροπ. Βιζύνης ἐξελέγη τὸν Ἰούλιον τῆς 1852
ἔμενε ἀρχιερατεῖαν μέχρι φεβρ. 1762, ὅτε προήχθη εἰς τὴν
μητρόποσιν Χίου (Παϊίδης, σ. 59).

Ἀγάθων Παντοκρατορινός ἔχει περιστάσεως β. κ. Κατὰ
Πάμπρου β' 492. Ἰππάρχος ἐντρίβης τοῦ ἐκκλησ. τυπικοῦ. διὸ
ἐξετιμάτο ὑπὸ Ἰωαννῆ Γ' καὶ ἐμμεῖτο ἡ γνώμη τοῦ ἑλαβεῦτο
ἀρφητῆ τοῦ μητ. ἐπιμνησάρχου. ἀπέθανε τῷ 1887. ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὸ τὸν ἄγ. Ἀγάθωνος
Ἀγραφιῶτης Δημ. υἱὸς Αἰματέρητος καὶ Γεωργίου.

Διδάσκαλος τῆς ἐβ. σχολῆς ἐν Κεσσάνη Ἐράλεις καὶ ἀντι-
γραφεὺς τοῦ ἐξομοιογραφίου τοῦ πατρ. Κων/πόλεως Καθηνίου
Δ' τῷ 1819 ὅπερ ἐτυπώθη ἐν τῷ πατρ. τυπογρ. τῷ 1838.

Ἀθανάσιος Γ' πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐπὶ ἡγουμένου
τῆς ἐκκλησίας τοῦ νεοχωρίου, παλαιὸς ἀγιοταφίτης Ραιδεσθηνὸς
ἀναμφοφίτης κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Βιογραφίαν
ἔγραψεν ὁ Κίριλλος Ἀθανασιάδης ἐν Σωτήρι 12' 1897, σ. 65 ἐ προ-
χείρως β. κ. [Χ. Παπ.] Ἐκκλ. Ἱεροσ. 103. Ὁ Ἀθανάσιος διώμενος θεα-
ρέσας τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀντεπεξῆθη κατὰ τὴν ἐπιβουρὴν
ἐν Πάτιν καὶ Ἄρμενίῳ ~~ἑσφιγγεῖνου~~ ^{ἐσφιγγεῖνου} τῶν ἐν ἁγίοις.
~~Ἰσχυρίου ἀρχιεπ. μητροπ. μετ.~~ ἐν Κων/πόλει 1805, σ. 46-80.

τῶν αἰώνων τῶν 11 αἰώνων. Μετὰ τὰς ἐν τῇ πατρίδι σπουδὰς ἀπῆλθεν εἰς
Βυζάντιον, ὅπου ἐξηκολούθησε τὴν ἐκπαίδευσίν του, προσκολληθεὶς εἰς τὸν
ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου Ἱεροσολυμιτικὸν οἶκον (Μετόχιον μετὰ τυπο-
γραφείου). Κληθεὶς εἶτα ὑπὸ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ πατριάρχου Πολυκάρπου
ἀπῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ὡς μοναχὸς τῆς ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τά-
φου. Ἐστάλη εἰς διαφόρους ἐξοχίας ἀνά τὴν Ἰβηρίαν ὅπου ὑπῆρχον πλεί-
στα μετόχια τῶν πατριαρχείων. Τότε ἡ κατάστασις τοῦ θρόνου ἦτο ἀπὸ οἰ-
κονομικῆς ἀπόψεως οἰκτρὰ, τὸ χρέος ἀνήρχετο εἰς 9,000,000 φράγκων, οἱ δὲ
δανεισταὶ ἐπίεζον τὸν Πατριάρχην, προσκυνηταί, λόγῳ τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ
πολέμου, ἐσπῶνίζον ἢ ἀν προσήρχοντο πολλάκις ἠγματοῦζοντο ὑπὸ διαφό-
ρων κακοποιῶν στοιχείων καὶ ἀπληλῆττόντο διὰ λύτρωσιν ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ
πατριαρχείου πληρωνομένων. Καθολικοὶ δὲ καὶ διαμαρτυρούμενοι καὶ Ἀρμε-
νιοὶ παρεῖχον πράγματα τῇ Ἐκκλησίᾳ, Ἱεροσολύμων, ἥτις ἠναγκάσθητο νὰ
πληρῇ διάφορα κτήματα καὶ νὰ ἐνεχυριάζῃ πολὺτίμητα σκευὴ τοῦ θρόνου καὶ
εἰς ἐπίμετρον νὰ ἐξαποστείλῃ ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς μητροπολίτας τοῦ Οἰ-
κουμενικοῦ θρόνου καὶ τὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας τῆς Ἑσπερίας καὶ τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἐκζητοῦσα βοήθειαν.

αὐτὸς ἐκυβέρνησε τὴν ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων ἐπιτυχῶς, κατορθώσας ἰ-
σῶν συνδρομῶν τῶν Χριστιανῶν, τοῦ Σουλτᾶν Ἰακωμοῦ Β', προσενεγκ-
σας ἡμῖς ἑκατομμύριον φράγκων καὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Μι-
χαήλ Ὁβρένοβιτς ἐπίσης 500,000 καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κωνσταντι-
νου, δι' ὧν κατώρθωσε νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλον τὸ χρέος τῶν πατριαρχείων, δι-
εβάρυνε τὸν θρόνον ἀπὸ τοῦ 1808, ὅτε ἐκάθη καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἄνασι-
σεως καὶ ἀνιδρύθη διὰ πολλῶν δαπανῶν. Ὁ Ἀθανάσιος, μεθ' ὅλον τ
ἐκρηγέντα πόλεμον μεταξὺ Σουλτᾶν Μαχμοῦτ Β' καὶ τοῦ Μεχμέτ Ἀλή τ
Αἰγύπτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰβραήμ, φθάσαςτος μέχρις Ἀγκύρας τῷ 181
ὅτε καὶ πάντα κατελήθησαν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἐπέστη νὰ τροπῇ τ
θρόνον, ἐν ἐπὶ 17 ὅλα ἐτῆ ἔθυσεν, ἀλόβητον, ἀποθανὼν τῷ 1844 Δεκ-
εμβρίου 16. Ἐπ' αὐτοῦ ἰδρῦθησαν καὶ ἐπεσκουάσθησαν ἐκκλησίαι καὶ συ-
στάθησαν ἐπτὰ σχολεῖα ἐν Ἱερουσαλῆμ, Βηθλεέμ, Ἰόππῃ, Ναζαρέτ καὶ Π
αίματι. Αἱ ἐνέργειαι ὁμοῦ τῶν καθολικῶν ἐξηκολούθησαν προσηλατενοί
ων ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ ἐντεῦθεν ἐξεργάθη ὁ λέγμενος Κρηματικὸς πό-
λος χάριν τῶν ἁγίων τόπων προστατενομένων ὑπὸ τῆς Ρωσίας ὡς ὁρθό
του δυνάμεως (1854-6), ὅτε ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων ἔθηκε τέρμα.

Ἀποθανόντος τῷ 1827 τοῦ Πολυκάρπου ἐξελέγη ἐν Νεοχωρίῳ ἐνθα ὑπῆρ-
χεν ἀγιοταφικὸν μετόχιον ὁ Ἀθανάσιος, ὅστις, ἐν μέσῳ τῆς δυσπραγίας

Περὶ Ἀθανασίου Ἰδὲ Γρηγορίου Παλαμά Ἱεροσολυμιδα (Ἱεροσ
λυμὰ ρωσ' β' σ. χνα' χον'—Χρυσόστομος Παπαδοπούλου Ἱστορία τῆς Ἐκκλ
σίας Ἱεροσολύμων κατὰ τοὺς τέσσαρας τελευταίους αἰῶνας Ἀθ. 1900
232-236—τοῦ αὐτοῦ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων σ. 675-6—Δω-
θέντος ἀγιοταφίτου, λόγος εἰς τὴν κηδείαν Ἀθανασίου, ἐν Σμύρῃ 1845—
Γεωδὸν Μνημεῖα Πατριαρχικῆς Ἱστορίας, Ἀθ. 1922 σ. 23 καὶ 56-60—Νι-
βυλωνίωνων Σ. Π. Λάμπρου τόμ. Ζ' σ. 267, ΙΑ' σ. 393 καὶ ΙΖ' σ. 2

X

(1) Περὶ αὐτοῦ μονογραφίαν ἔγραψεν ὁ θαυμασιὸς ἐκείνης κληρικὸς τοῦ 18
αἰῶνος Διονύσιος Κλέπας ὁ Βυζάντιος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῆς ἐφημερίδας τῶν ψαλ-
μοῦ τοῦ Δαβὶδ τοῦ Ἀνθίμου, Ἱεροσόλυμα 1856. Περὶ Γρηγορίου Παλαμά Ἱεροσο-
λυμιὰδου σ. φη', Χρυσόστομος Παπαδοπούλου, Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύ-

Ἀθανάσιος ταρσίμαρος ραιδεσινός μητροπ. Ἀθηνῶν.

ἠπάρξεν ἀρχιεπίσκοπος μεθόδιος Ἡρακλείας καὶ μέγας πρωτοσύγκελλος τῶν πατριαρχῶν Γαβριήλ καὶ Προκοπίου. Ἄρτιος μορφωθὴς, γλωσσομαθὴς καὶ μουσικὸς, ἦν τὸ πλεόν σεμνοπρεπής. Καθαρεύεται τῷ 1783 Ἰουλίον τοῦ βενεδικτοῦ ἐξελέγη μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ἀλλ' ὁ κασεύης ἐποσκηρίψαν τὸν καθηρημένον ἔφεραν αὐτὸν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ θρόνου χάριν τῶν Ἀθηναίων, ὁ δὲ Ἀθανάσιος ἐξωρίσθη εἰς τὸν Ἀθω. Θανάτος τοῦ κασεύη, ὁ βενεδικτος μετετέθη εἰς Βιδύνην τῷ 1796 καὶ ἀποαπεσάθη ὁ Ἀθανάσιος ἐν Ἀθήναις μέχρι τῆς 1799 (βλ. ἔπετ. ἑταερ. βυθ. σπουδ. θ' σ. 270-271). Οὗτος συνέταξε καὶ τὴν ἀεροφυθίαν Ἰγνατίου καὶ ἐν ἀγίοις ἀρχιεπισκόπου μηθύρης, ἧς ἐτυπώθη ἐν Κωνσταντῶν τῷ 1805. εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 77 κώδικα τῆς μαυρομορβ. βιβλιοθήκης (Κωνσταντῶν 1885, σ. 70) ὑπάρχει καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἀρχαίᾳ γλώσσῃ συγγραφὴ εἰς ἐπιτομὴν βίος (σ. 70-72, ἡ πληροτέρα ἐν ταρσίμαρος ἀθαν. κατωτ.).

Ἀθανάσιος Καρφίου πόρως ἐπίσκοπος, ἐχειροτονήθη αἰτήσῃ τοῦ μητροπ. Ἡρακλείας Βερβοβοραίου τῇ 20 Νοεμβ. 1676.

Ἀθανάσιος ραιδεστοῦ καὶ Πανίου. Καθαρεύεται τὸν Νόεμβριον τοῦ 1671 (ἑρσοφ. βιβλιοθήκη τομ. Α', σ. 348 κώδ. 276).

~~καὶ ἄλλοις ἐν τῶν πατρ. πιν.~~ Περὶ τοῦ Ἀθανασίου εὐρίσκειται ἐπὶ σ. 602-603. πῶς ἐγένετο πραγματωματικῶς πατριάρχης 1679 Αὐγ. 9. ἦρθε μὲν καθάδι ὁ Κασοαθανάσιος ἀπὸ ραιδεστοῦ εἰς τὸ πατριαρχεῖον ὄντος κρυμμένου τοῦ κύρ Φιονυσιῦ ἀπὸ Ἰουλίου 29 Κορυμφύτης ἐν φιλ. εὐφ. 1Α', 27. ἔμεινε εἰς τὸν θρόνον μέχρι τῆς 10 Αὐγ. διότι οὐδεὶς τῶν ἀρχιερέων ἀνεγνώρισεν αὐτὸν καὶ ἐξωρίσθη 27. τὰ ἑναντίον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ραιδεσινῶν (Πατρ. πιν. 602) 27. τὸ κείμενον τοῦ Κορυμφύτου σ. 29 φιλ. ε... "μὴ δεχθεὶς δὲ παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ μὴ μετατεθεὶς ἐν αὐτοῖς, ὡς εἶδεται διὰ τὴν ἀκρεϊότητά του ἔμεινε ἀργὸς πάσης ἱεροπραξίας"

Ἀθανάσιος ἢ Ἀνθίμος Βιδύης. 1753 Ἀπρ. εἰς σιγήθιον

Κυρίθθου ε' διὰ τὴν εἰς τὸ Ἡλπερί Ζωοδόχον πηγὴν (Πεπάρχθος) Ν. ἔρθην. Νάμπρου 1Β', σ. 357)

Ἀθανάσιος Σηλυβρίας μητροπολίτης 1638 (Le Quien, "Oriens christianus") 7 1137ε)

Αΐθιος Πούριος Γούθιος από της Δεβέρτης κομητείας

της Θράκης επίσκοπος, ἤ ὁ Θεός ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι εἴτας ὁ μακάριος ὁ ἐν Ἀρχιῶν ἠθέησε τὸν δάφονα τῆς Πρισιῆς ἐβαρβὲν καὶ οἱ ὑποκριτὰς οὐα ἀφῆμαν" (ἀπάντησις πρὸς ἑραπιῶνα Ἀντιοχείας) καὶ ὁ κάρθιστος ἐπιφέρει "καὶ ἄρτων πλιόνων τὸν ἀριθμὸν ἐπισκόπων συμφύφων τούτοις ἐν τοῖς δηλωθεῖσι γράμμασιν αὐτογράφων φέρονται σφειώσεως. Τὰ μὲν οὖν κατὰ Μοντανὸν καὶ τῆς κατὰ φρύγας αἵρέσεως ἐν τούτοις" Ἐκκλ. ἰστορ. IV, κεφ. κεξ', μιθμὲ 145, στ. 1044-5. Σίνα φέρεται παραπαρὰ. ἰστορ. Ἐκκλ. Ἀντιοχείας σ. 40 βθ. Κοθφουριδιανοὶ αἵρετικοί.

Ἀιναθίδης Δωρόθεος ἱερατεύων (= πρωτοσύγκελλος)

της ἐπισκοπῆς μετρῶν ὁ ἐν Πανίδου ραιδεστοῦ. (ἀρχ. Θρακ. ἱστορ. 21, σ. 170.)

ἐν κεφ. 26
26
24-30

Ἀλέξανδρος διδάσκατος ἐν Χώρα, τῷ 1803 ἐν Κων/πόλει ἴσως ἀδελφός τοῦ Λεοντοπούλου τῷ 1833. Ἄυτός μετὰ τοῦ Σε. Πηφιάδου κατὰ τὸν Γεδών ἀναφέρομαι ἐν φήμῳ ἐν σιγῆσιν τοῦ 1833 καὶ ἐπαινοῦνται ἐπὶ χρηστοσύνη καὶ παιδείᾳ ἦν ἐφ' ἱκανοῦς ποτε χρόνους ἦσαν ἀρδύσθησιν ἐπιμεθῶν" τὴν 24 Δεμ.

1824 ὁ ἐπίσκοπος Γλαύκιος ^{ῥαίει} εἰς Ἀλέξανδρον ἐν Συριοφύτῳ διδάσκοντα ἴσως εἶναι ὁ Ἀλέξ. Πηφιάδης κτθ. Γεδ. μνημ. Γαν. 154-155

Ἀλέξανδρος τριανταφυθίδης μητροπολίτης πρεσβῶν. καὶ

Μελενίου 1873-1894 ἱερατικῶς ἐρχασθῆς (ἑποσημ. χρονογρ. Γεδών σ. 132) ἐκθυβριανός βθ. τριανταφυθίδης πηφρέσερον.

Ἀμπερούτης βασιθίος ὁ Σεενζέρμπεης υἱός τοῦ Γεωργίου

ἀποθανόν ὁ Συμεὺν δὲν ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν "ἀπειρον βίον" τοῦ "ἐθῶν γὰρ ὁ κῦρ πῆφον τὸν τοῦ Ἀμ. υἱὸν τὸν Σε. ἦν γὰρ κασνατάρμῃσιν καὶ τραπεζούσῃσιν καὶ γείτων τῆς Παρμακαρίστου καὶ εἰδῶς ὡς οὐα ἔχει κτηρονόμον ὁ ἀποθανὼν ἐποίησε τὸν ἀπειρον βίον οὐ μόνον τὸν ἐμῆνον ἀφῆ καὶ τὸν τῆς ἐκκλησίας αὐθωντιμὸν, τήσῃσιν αὐτοῦ πατριαρχικά. ἅπαντα γεγύσονται αὐθωντιμὰ. ἔθαβον γὰρ εὐαρχήσιν κεισοσημῆσαι ἱερά κατ. ἕμματα διάφορα, δεκανίκια ἐξ ἀργυροῦ καὶ τί κρή χῆσαν ἔθαβον γὰρ εἰς ποσὸν χιθιάδων ἐματόν ὀχδοῦμοντα καὶ ὁ πῆφον ἐξώσθη καὶ μετέβη εἰς Κοσυνίτζαν," χρον. συνοψις Σάδα μεσ. βιβθ. 2' 595-596 (β. ἀνωτέρω) περὶ τούτου ἡ τοῦ Γεωργίου ἀφῆσιν τὸν ἐπὶ ταῖς ἐγραφεὶν ὁ κηδοντὴς κ. Τωμαδακῆς, ἐγὼ δὲ ἐγραφα ταῦτα ἐσθιματοκῆς)

Ἀμπερούτης Γ. Κωνσταντῖν

Αναστάσιος Σηλυβριανός

Ορίλος γλ. 1833 ην φοιτητής του Ν. Λογάρου εν τη Μ. του Γ. σχολή. όσως εν τώ "Παραρτηρον φιλοσοφίας η χρησιμιότητος παρακρηρίση ενίασιν εν προσηγορίαις και μαθητων του (Μαν. Γεδεών "Χρον. ωφελ αναδημία σ. ε.')

Ανέστη Αντωνίου Αβριανουπολίτης μαθητής του Θ. Φω -
καείως και του Χαντζη Γαβριήλ και από νεωκόρου ανέβη δι-
δάσκατος και μετ' αὐτὸς 1858 παπας. εν γλ. 345.

Ανθιμος Αγαθοπόλιτης ἐπίσκοπος. Αὐτὸν τὴν 1760 ἀπο-
σταθεύσας τῆς Ἀβρινουπόλεως προήχθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν, ἐν ἣ ὁ
πατρ. κληρ/πόλιτης Ανθιμος εἶ ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ νοεμ. τοῦ 1815-1881
ὡ δὲ 1889, ἠνώθεη μετὰ τῆς ἐπαρχίας Σαφουπόλεως (sic) δρο' και ὁ
ἐπίσκοπος ἀμφοτέρων κατήχασε γίνετο. Σαφουαγαθοπόλιτης (Σ. Αναίδης
ιστορ. τῆς ἐπαρχ. Βιθυνίας και Αἰθιοπίας, σ. 52).

Ἐν τῷ μ. Παμφυφεί ἡ ἑκκατηστόα ἢ προεβίβασε τούτον τὸ 1887 εἰς τὴν μητροπόλιν Ἀμασείας ἀγαθὴν δεξιὴν ἀεφριθὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ποιμνίου του χειροτονεὶ τὴν εἰκοστὴν τρίτην φεβρουαρίου 1891 ἐν Σαμφοῦντι βουθὸν ἐπίσημον ἐπὶ φιλῶν τίτλῳ Ἀμισοῦ τὸν εὐπαίδεστον ἀρχιμανδριτὴν Νικολάου Σαμασιόπουλον ὁ Σινωπεὺς οὗτος ἐχρημάτισε ποσὰ καὶ νῦν ἱεράρχῃ ἐμεύρνῃ βασιλείῳ (1888) ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἱεροεὐρυξ καὶ ἀξιοπαίσιως μνημονεύεται ἐν ἐμεύρνῃ διὰ τὴν σεφνότητα τῶν τρόπων τὴν ἐχεμυθίαν καὶ τὴν ἰκανότητα.

Ὁ Ἀμασεὶας Ἀνθίμος φαίνεται ἐν τῶν ἀεφριθῶν μετῶν αὐτοῦ ἀνήμων εἰς τὴν εὐχρῆ ἐμείνην χορείαν τῶν λόγιων, οἵτινες φεῖδοντας τοῦ χρόνου. ἦν δὲ ὅτι ἐνεφῶς δὲν ἀπέμειναν ἐν καερῷ πρέποντι διὰ τῆς μελέτης κατόπιν ὑπερβαλόντως ἀνεπλήρωσαν ὅθεν καὶ διὰ φορά ἔργα τοῦ ματῆμου του ἐδῆμοσιεύθησαν εἰς τινὰ ἔγχεριτα περιόδια, ἰδίᾳ δὲ περιγραφήν ἱστορικὴν τῆς μητροπόλεως βελιγράδην συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε (1868) μετὰ οὐκ εὐμειταφροντικῆ ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν σημειώσεων καὶ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν. ἔτι δὲ περιγραφὰς νομισμάτων τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ βουχίδος τῆς νέας Ἡπείρου καὶ τῆς πόλεως Δυραχίου, ἀρχαιοθῶνδ

καρὸν ἐπὶ Ἐπιδάμνου! Ἐν νεότερος συνέλαβε τὴν ταμπράν ἰδέαν, ἵνα πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἐμειτησίαν διὰ χρονολογικῶν κατατάσεων ἀρχιερατῶν ^{καὶ} ἐπαρχίας καὶ λόγους εἰς γῆρας ἐξέδωκεν ἐν διατμερήματι ἐν τῷ φιλοχρηνοστάσι «νεολόγω» τῆς ΚΠολεως

Τὰ τοιαῦτα συγγραμματα τοῦ ἀνδρὸς ἐπέσειρον διαιμαί τὴν προσοχὴν τῶν ἀερμοσίων, οἵτινες καὶ ἐτίμησαν αὐτόν, ἡ δὲ πακρίς ἦν ἡγάπησεν ἐν καρδίᾳς, ἀνεμύρξεν εὐερχέτην καὶ θεωρεῖ πρὸς ἐν τῶν φίντων τῶν αὐτῆς διὰ τῶν ἐψηλῶν δὲ παρασημν ἡ ὀθωμανικῆ κεντρικὸς ἐστέβισε τὸ ἀδαφιάντινον σπῆθὸς του καὶ δια τοῦ Σταυροῦ τῶν παζιαρχῶν τοῦ βασιζιμοῦ τῶν ματος τοῦ Σωτήρος ἡ Ἑλληνικῆ. Ταῦτα ἔγραψεν ὁ ἐπὶ λῶου ἐξερωτησῆσθ τὰ ἀράχματα Ἐυστρ. Δράκος ὁ Μοσκογιησῆς; ἀερσινεπλήρωσε καὶ ἡ ἐμὴ τασεωτικῆ κατὰ δέον.

Ἄλλ' ὅταν τὸ κέρλιον καὶ σοβαρὸν, ὅσον καὶ πολὺμοχθὸν ἔργον τοῦ ἀεμνησῆσθ ἔγρα καὶ εἶναι εἰς "Χρονολογικὸν καταλόγον τῶν αἰῶν Χριστοῦ ἀρχιερατῶσαντων κατὰ ἐπαρχίας". Ἀναμέδα τὰ εἰδωρεῖν εἶναι ὁ δεῦτερος μετὰ τοῖς Le Quien. ὅτι ἡμεῖν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἐξετάσας καὶ δὴ ὁ ὠρῶλος τοῦ πατριαρχικοῦ ἐν λῶι τῶν διναλ. ^{καὶ τῶν ἐπαρχικῶν} ἐπὶ δὲ τὸν ὠρῶλον δεκαετηρίδων ἀπομείνοντα πρὸς κέρλιον μετῶν τῶν Σαφῶν Γερμανῶν. Ἐπειδὴ διαρκίως καὶ ἐλῶρῶν καὶ ἀσφαρῆ ὠπῆν ἐν αὐ τῶν ἰσραηλιτικῶν ἐπισημῶν ἐπισημῶν ἀσφαρῆ καὶ μεταφερωρεν ἐν τοῦ Νεολόγου ΚΠολ

ἰσραηλιτικῶν καὶ μ.δ.

κατὰ τῆς ἀρχαίας ἀρχαίας. ἰσραηλὶ μετῶν ἀναστασία ἐπὶ ἰσραηλιτικῶν καὶ τῶν δεῶν τῶν μητροπολεων ἐν τῷ Συναγματικῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου. ἀλλὰ τοῦτο τὸ καπὼν εἶναι πολὺ ἀσφαρῆ τὸ ἀσφαρῆ ἀνεμείδων ἀνεβουασεβί βαζι ἐνάλομος τῆς ἀμῆς καὶ ἀσφαρῆ καὶ τῶν ὠρῶσθων. ἐν τῶν τὰ δι φορά Συναγματικῶ ἡ αἰ "τάξιν τῶν πρωτομαδεφρῶν" (Ἐπιφανίου, Λέσπος σφροῦ, ἀνδρονικου, ζαωαφῆ κα. ἀ. (βλ. Κηλῆδα Παφρο. Μίγνε, σ. 356, 463, 464, 512). Ἐφεξῆς ἐπὶ ἀνδρονικου μετὰ τῶν ἀλυσον ἰδίως. τὸ καλλέτερον ἀνεμείδων ἀσφαρῆ ἐν τῶν ἐπὶ τοῦ ἐλεμῆτος μο τῆν τοῦ ὁῖν Σαφῶν ἐν τῶν δινα τοῦ 14' αἰῶνος (δὲν ὠρῶν μετῶν τῶν εὐο τῶν τῶν

Χρονολ. κατάλογος

Χρονολογ. κατάλογος

- Α' Καλοκαιρίας Κωνσταντινουπόλεως
- Λευκώσης 28-2-1890 (π.λ. σ. 107)
- Β' Έφεσου 2-3-1890 (π.λ. σ. 108)
- Γ' Ηρακλείας η Ραιδεστού 24-3-1890 (π.λ. σ. 108)
- Δ' Κυψίου 26-4-1890 (π.λ. σ. 108)
- Ε' Νικομηδείας 8-5-1890 (π.λ. 109 σ')
- Στ' Νικαίας 16-8-1890 (π.λ. 109 σ')
- Ζ' Χαλκηδόνος 24-9-1890 (π.λ. 110 σ')
- Η' Δέρκων 3-10-1890 (π.λ. 110 σ')
- Θ' Θεσσαλονίκης 9-10-1890 (π.λ. σ')
- (Συμπλήρωσιν ἔγραψεν ὁ Ἀλέξανδρος Παιριώτης 19 Σεπτεμ. (αὐτ.))
- Ι' Τορνόβου 12-10-1890 (π.λ. σ. 183)
- ΙΑ' Ἀδριανουπόλεως 27-10-1890 (π.λ. σ. 284) Συμπλ. 19 Φεβρ. 1891. 7 Ιουνίου.
- ΙΑ' (ἢ ΙΒ') Ἀμασειάς 24-11-1890 (π.λ. σ. 284)
- ΙΒ' (ἢ ΙΓ') Ἰωαννίνων 5-12-1890 (π.λ. σ. 284)
- ΙΓ' (ἢ ΙΔ') Προύσης 20-12-1890 (π.λ. σ. 285)
- ΙΔ' (ἢ ΙΕ') Πελαγονίας 21-12-1890 (π.λ. σ. 285)
- ΙΕ' Νεομακεδονίας καὶ Ἰνέου 12-1-1891 (π.λ. σ. 185)
- ΙϚ' Γκιονίου 14-1-1891 (π.λ. Α' 214)
- Ιζ' Βερροίας καὶ Πασούσης 1-2-1891 (π.λ. Α' 214) Συμπλ. 19 Φεβρ 13 Ιουλ. 1891)
- ΙΗ' Πισιδίας 6-2-1891 (π.λ. Α' 215)
- ΙΘ' Πόσνας καὶ ἔξ Πόσνας Δαφνῆς 8-2-1891 (π.λ. Α' 215)
- Κ' Κρήτης (π.λ. σ. 215, 216. 1927)
- ΚΑ' Τραπεζούντος 9-2-1891 (π.λ. Α' 216)
- ΚΒ' Λαρίσσης 9-3-1891 (π.λ. Α' 216)
- ΚΓ' Ἄρτης 13-3-1891 (π.λ. Α' παραρ. π. συμπλ. ὑπο Ν. Μυστακίδου 25 Ιουνίου 1892)
- ΚΔ' Νικομηδείας 21-3-1892 (παραρ. ἰν π.λ.)
- ΚΕ' Φιλιπποπόλεως 21-3-1892 (π.λ. Α' 217)
- ΚΣ' Ρόδου 2-4-1891 (π.λ. Α' 217)
- ΚΕ' Σερρών 5-4-1891 (π.λ. Α' 218)

- ΚΣ' Ἀράρας 10-4-1891 (π.λ. Α' 218)
- ΚΖ' Εμύρνης 10-4-1891 (π.λ. Α' 218)
- ΚΗ' Μιζομήνης 25-4-1891 (π.λ. Α' 219)
- ΚΘ' Διδυμοσειχίου 25-4-1891 (π.λ. Α' 219)
- Λ' Ἀγκύρας 13-6-1891, 6-6-1891 (π.λ. Α' 220)
- ΛΑ' Φιλαδέλφειας 13-6-1891, καὶ ἑξ ἑαυτῆς (π.λ. Α' 220)
- ΛΒ' Μελενίου 13-6-1891 (π.λ. Α' 220)
- ΛΓ' Αἴνου 19-6-1891 (π.λ. Α' 221)
- ΛΔ' Μυθῆνης 19-6-1891 (π.λ. Α' 221)
- ΛΕ' Μεσημβρίας 20-6-1891 (π.λ. Α' 221)
- ΛΣ' καὶ ΑΖ' ἑλθῆπουσι καὶ φύλλα δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἐν τῇ Παιριώσει Ἰουνίου 23, 29, 30.
- ΛΗ' Βιδύνης 3-7-1891 (π.λ. Α' 222)
- ΛΘ' Δρύστρας 3-7-1891 (π.λ. Α' 222)
- Μ' Λεῖπει 7 Ιουλίου 1892 Σόφιας
- ΜΑ' Βιφύης 11-7-1891 (π.λ. Α' 222)
- ΜΒ' Ἀρχιάτου 16-7-1891 (π.λ. Α' 223)
- ΜΓ' Βάρνης 17-7-1891 (π.λ. Α' 223)
- ΜΔ' Μαρυείας 17-7-1891 (π.λ. Α' 224)
- ΜΕ' Σηλυβρίας 17-7-1891 καὶ 23 Σεπτεμ. 1892 (π.λ. Α' 224)
- ΜΣ' Ζώνθης καὶ Περιθεωρίου 18-7-1891 (π.λ. Α' 224) ἀριθ. 1350
- ΜΓ' Γάνου καὶ Χέρρας 28-8-1891 (ἑλθῆπουσι ἐν π.λ. Α')
- ΜΔ' Χίου 28-8-1891 (π.λ. Α' 225)
- ΜΕ' Λήμνου καὶ ἐξ Ἐύστραξιου 29-8-1891 (π.λ. Α' 225)
- ΜΣ' Σωφοναγαθουπόλεως 29-8-1891 (π.λ. Α' 225)
- Ν' Σάμου καὶ Ἰακάριας 6-11-1891 (π.λ. Α' 225)
- ΝΑ' Ἰμβρου 6-11-1891 (π.λ. Α' 225)
- ΜΖ' Δυρραχίου 8-11-1891 (π.λ. Α' 226, ἀρ. 6688 ἀπολύ. ἔτους 64-1867, ἀνεπισημ. ἀνατάξις ἐν τῇ ἐκ ἀποκοιδίας τοῦ ἀγίου Βασίλειου 1918, ἰσὺς μητροπ. Δυρραχίου ἀριθ. 2710. ἔλε. ἑλθῆπουσι καὶ ἑξ ἑαυτῆς)

1 ἄρ. ἰν ἐκείνῃ, οἷον, δὲν ἔχουσι ἀρ. ἀριθ. τὸν Ἰνέου ἰσὺς κ.π.ο. π.λ. σ. 107, ἀνεπισημ. ἀνατάξις ἐν τῇ ἐκ ἀποκοιδίας τοῦ ἀγίου Βασίλειου 1918, ἰσὺς μητροπ. Δυρραχίου ἀριθ. 2710. ἔλε. ἑλθῆπουσι καὶ ἑξ ἑαυτῆς

Π: αζ

+ Ανθικός

Αρσείας ... αζ

- ΜΗ: Σιοπείων 20-11-1891 (π.λ.α', 226)
- ΜΘ: Καστορίας 20-11-1891 (π.λ.α', 226)
- Ν: Ρασιολοπρόρενης 4-12-1891 (π.λ.α', 226)
(αριθ. 6709) (226)
- ΝΑ: Βοδενών 4-12-1891 (π.λ.α', 226) (αριθ. 6709)
- ΝΒ: Έρσεαίου 4-12-1891 (π.λ.α', 227)
- ΝΒ: Κορυφίας 5-12-1891 (π.λ.α', 227)
- ΝΓ: Βελιγραδίου 13-12-1891 (π.λ.α', 227)
- ΝΘ: Σαρρακοβίου 13-12-1891 (π.λ.α', 227)
- ΞΑ: Κεσενζιφίου και Σελπιών 17-12-1891
(π.λ.α', 227)
- ΝΑ: Σερωνιζής και Τιθεριουπόλεως
17-12-1891 (π.λ.α', 227)
- ΞΓ: Νύσσας 17-12-1891 (π.λ.α', 228)
- ΝΕ: Γρεβενών 17-12-1891 (π.λ.α', 228)
- ΝΕ: Νυσοβάνας και υπέρτιμος
1892 (π.λ.α', 228)
- ΝΓ: Σιοσανίου και Σιακίσης υπέρτιμος
και Έξαρχος Μακεδονίας
- ΞΖ: Έβορνικίου υπέρτιμος και Έξαρχος
Δαλματίας 10-1-1892 (π.λ.α', 228)
- ΝΖ: (sic) Μοχλωνών και υπέρτιμος 10-1-1892
(π.λ.α', 228)
- ΝΗ: Πρεσπών και υπέρτιμος 11-1-1892.
(π.λ.α', 228)
- ΝΘ: Δεβρών 15-1-1892 (π.λ.α', 229)
- ΟΑ: Δημητριάδος και Ζαγοράς υπέρτιμος
και Έξαρχος Πελαγονίας 16-1-1892
(π.λ.α', 229)
- Ξ: Κασσανδρείας υπέρτιμος και Έξαρχος
κόλπου Θερμαϊκού 29-1-1892
(π.λ.α', 229)
- ΞΑ: Χαλδείας και Χερσιάνων και
υπέρτιμος 29-1-1892 (π.λ.α', 229)

- ΞΒ: Ελασσώνος και υπέρτιμος φαναρω-
φεισίων 12-2-1892 (π.λ.α', 229)
- ΞΓ: Προϊονόσου 6-3-1892 (π.λ.α', 230)
- ΟΕ: Πρεσλάνας 6-3-1892 (π.λ.α', 230)
- ΞΔ: Δρυνουπόλεως και Δελφίνου 11-3
και 20 Απριλίου 1892 (π.λ.α', 230)
- ΞΕ: Κώου 14-3-1892 (π.λ.α', 230)
- ΟΣ: Βελισσοῦ 20-3-1892 (π.λ.α', 231)
- ΞΖ: Λιζίζου 20-3-1892 (π.λ.α', 231)
- ΟΖ: Χαλκεπίου 20-3-1892 (π.λ.α', 231)
- ~~ΞΑ: Κεσενζιφίου και Σελπιών~~

~~ΝΑ: Σερωνιζής και Τιθεριουπόλεως~~
~~ΞΓ: Νύσσας (Μυσίας)~~
~~ΝΕ: Γρεβενών~~
 Εδημωστέυθησαν εις τον Νεολόγον
 αριθ. 6719 Κων/πόλεως 17 Φεβ. 1891
 γὰρ ΞΑ', ΝΑ', ΞΓ' και ΝΕ'.

- Β: Μυριοφύτου και Περιστάσου
30-4-1892.
- Γ: Μερῶν και Αθῶν (ἐπισκοπαι Ἡρακλῆς)
30-4-1892
- Α: Κίερους Β' Καρπανίας Γ' Πλακαμίνος
(ἐπισκοπαι Θεσ/νίκης) 30-4, και
25-6-1892
- Δ: Πολυανῆς και Βαρβαριωτῶν 4-5-1892
- Ε: Πέτρας, Σ' Αρδαμερίου, Ζ' Ἰερισοῦ 4-5-1892
- Β: Βεββῶς ἐπίση. Ἰωαννίνων 4-5-1892
- ΟΓ: Κομινίας Πόντου και υπέρτιμος 13-6-1892
- Α: Τσερνεβού ἐπίση. Τθρόνου 13-6-1892
- Β: Λοφζοῦ " " 13-6-1892
- Γ: Βράτσας " " 19-6-1892.
- ΞΖ: Καρπιτσέβου και Κάσου 20-3-1892
(π.λ.α', 231)
- Πιτυνιανῆς 20-3-1892 (π.λ.α', 231)
- Θε. Συμπληρ. ὑπὸ Ν. Μυστακίδου ἐν
Νεα. 6 Μαΐου 1892 σπουδ.

Ἄνθραξ 9^η Αναστάσις

- ΣΗ' Σερβίων καὶ Κοφίνης 20-3-1892
(Π.Ν.Δ', 231)
- ΣΘ' Διομάτσας 20-3-1892 (Π.Ν.Δ', 231)
- Ο' Νευροκοπίου 20-3-1892 (Π.Ν.Δ', 231)
- ΟΑ' Πέρου καὶ Καθύμνου 16-4-1892 (Π.Ν.Δ', 232)
- ΟΒ' Ἐλευθεριουπόλεως 16-4-1892 (Π.Ν.Δ', 232)
- ΟΓ' Κοινωνίας Πόντου καὶ Ἑπερ.
22-4, καὶ 13-6-1892 (Π.Ν.Δ', 232)
- Ηλιουπόλεως καὶ Θυατείρων 22-4-1892
(Π.Ν.Δ', 232)
- Α' Ἐπισκοπή Κρήτης καὶ Ἄνευ Ἑπομ.
ἐκ μητρ. Ἐφέσου. (22-4-1892 (Π.Ν.Δ', 232)
- Β' Ἄνευ μητρ. Ἐφέσου 22-4-1892 (Π.Ν.Δ', 232)
- Καλλιπόλεως καὶ Μαδύτου
28-4-1892 (Π.Ν.Δ', 232)
- Α' Παράφουθια, ἑπίσκ. Ἰωαννίνων 19-6-1892.
- Α' Ἀρμαδίας καὶ Κρήτης 19-6-1892.
- Β' Χερρονήσου Γ' Ρεθύμνης καὶ Αὐ-
λοποτάμου Δ' Κυδωνίας Ε' Κισσάμου
19-6-1892.
- Ο' Ἰλράα καὶ Ἐγείας Ζ' Πέτρας Η'
Λάρισης 19-6-1892
-
- Α' Σταγῶν ἑπίσκ. Λαρίσης 26-6-1892.
- Β' Γαρδικίου, Γ' Θαυμαίου 27-6-1892.
Τυροφῶως καὶ Σερωντζίου ἑπίσκ.
Ἡρακλείας 10-10-1892
-
- Δ' Τρίκκης ἑπίσκ. Λαρίσης 10-10-1892.
- Ε' Χαμεῶνας, ἐν τῇ "εἰσθεωρήσει Νεολόγου"
Κπόλεως 10-8-1892. Ὁ Ἀναστάσις Ἀνθι-
μος (τότε Βεγγεράδης) ἤρξε πρὸς τὸν
Δρυϊνουπόλεως περὶ 7 χειρῶν μεθ' ὧν

X

Ανθίμος Αμασσίας ν. 100

1) "Σύντομος ιστορική περιγραφή τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Βελεγράδων καὶ τῆς ἐκείνου πνευματικῆς αἰθρᾶς, δικαιοδοσίαν ὑπαγομένης χωρᾶς, τῶν ἐρωτῶν σκια χεῖρα καὶ ἰδίως ἀναμνηστικῶν ἐκδόσεων ἐκείνου τῆς μητρ. Βελεγράδων Ανθίου Δ. Ἀλεξίου τοῦ ἐπιμελεστοῦ τῆς ἑραρικῆς χερσογραφίας." Κέρκυρα, 1868, 8^{ος} σ. 51, 158

- 2) Α'. Ζωσιμᾶ ἀχρίδος σιγίλλιον διὰ τῆς ἱερατικῆς σχολῆς τῆς Καισαρίας 1708.
- Β'. σύγγραφον ἀντίμου ἐπιμνηστικόν· 1708. Μαρτίου 20.
- Γ'. Γεωργίου Καισαρίας τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς σχολῆς. Διατάξις ὑπὲρ αὐτοῦ, 1708 Μαρτίου 20 καὶ Μαΐου 1. (Νεολόγος. Κω/πολις, ἀριθ. 3556, 22 φεβρ. καὶ 3559, 26 φεβρουαρίου).

- 3) Ἀνθίμος Αμασσίας - "ὁ ἀχρίδων Ταβρίηλ" (ἑκκλ. ἀληθ. 1895, 1Δ' σ 172-3)
- 4) Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησίαις τῆς συνοικίας Καισάρου, πόλεως Βερατίου τῆς Μητροπόλεως Βελεγράδων εὐρισκομένων ἀρχαίων χειρογράφων. (ἐν Δελτίῳ τῆς ἱστορ. καὶ ἔθν. ἀναμνηστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς 1897 σ. 352-369).
- 5) Μοῦνη Γεωργίου. Ἐκκλ. ἀληθ. ἀναμνηστικῆς, τόμ. 10^{ος} σ. 475-6, 4^{ος} Κω/πολις).
- 6) Κώδικες ἐπαρχίας Βελεγράδων. Κατάλογος μετὰ περιγραφῆς χειρογράφων κωδικῶν ἐκκλησιαστικῆς ἕλης εὐρισκομένων ἐν Βερατίῳ καὶ ἰδίως ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησίαις τῆς συνοικίας Καισάρου, οἷον τῆς Μητροπόλεως Βελεγράδων, τῆς ἐπὶ ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κειμένης τῆς Παναγίας εὐαγγελιστρίας τοῦ αἵου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου καὶ τοῦ αἵου Γεωργίου (ἐν ἑκκλ. ἀληθ. ἀναμνηστικῆς, τόμ. 20 τοῦ 1900 σ. 485 ἐ.).
- 7) Ἐγγραφα πατριαρχικά. (ἐν Ν. ἑλληνομνημονί, τόμ. 17 τοῦ 1923, σ. 232 ἐξ. ἐδημοσιώθησαν ἐκ τῶν καταλοίπων τοῦ Σπ. Λάμπρου).

Πρὶν τοῦτον τῷ ἀρδρῶν ἔγραφε καὶ ἄλλα σοφά, ὅσα μὲν ἀνεμάχουσι ἀμνημονώσονται τῷ καταλόγῳ, διορθούμενος ἄλλοις ἢ καὶ κρῖνον ἄλλα σοφιστικὰ ἀμνημονώματα μὲν ἀρχαιολογικά· ταῦτα ἀποδείκνυσι, ὅτι ἐν τῷ νεύειο μετὰ τῆς κατὰ τὴν καταλόγῳ, ἀλλ' ἐξοικειωμένος περὶ ταῦτα φερνοῦμαι ὅτι φερόμενος ὅτι φερόμενος εἰς τὴν ἀντιλήψιν τοῦ καὶ εἰργάζετο μέχρι τέλους· ἀλλ' ἔργον διηγεῖται ἐπεὶ τὸν καταλόγον Σουδαίας λόγῳ συμπληρώσει ἐν τοῖς ἑξατάτοις τοῖς ἐπισημασμένοις πρώτοις πᾶσι τῶν ὁ μακ. βασ. Μυσταγιῶν· ἡ ἕκτη βιβλ. σουδαίων, ἐν τῇ ἐπισημασμένη ἐν ἀντιλήψιν ἐργα του, ἔχει τὴν φερόμενη ἀναδέσασα τῆς ἐκδόσεως ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς Γερ. Κοιμῆσιν. Οὗτος ἐξετέλεσε κατὰ τὴν ἐπισημασμένη ἐν τῷ "Ἐπισημασμένη ἰδέ" τῆς ἑλευθερίας, τόμ. 18, 1936, τῆς συμπληρώσεως ἐν σ. 151-238 προτάξας ἑμάνον ἔργον τῶν προγενεστοτέρων ἐκδόσεων καταλόγῳ (σ. 139-150). ἐν τῷ φερόμενῳ μαθητῶν τοῦ ἀλεξίου μετὰ τῶν Μυσταγιῶν ταπεινῶν ὁ φερόμενος ὀρθοῦς ἀρχιεπίσκοπος τῆς πατριαρχίας ἀρχιεπίσκοπος Καλλίνικος Δεκελιῶν καὶ τῆς μετὰ τὸν Πατριάρχου ἀθηναγοῦν ὁ Σφοδρῶν Γερμανός

1 12~

Ἄνθιμος μαρυνείας ἡρασιγενείας ἀπὸ διακόνου ἐφύφισθη ἐπίσκοπος Ἐφέσιας τῷ 1845 ὡς βοηθὸς τοῦ Ἐφέσου Ἄνθιμου τῆ 6 ἴουν. μητρ. Τιβεριουπόλεως καὶ Στραμνιζοῦς το 1853 εἰς Νισάβον (Σάρδιαι Σερβίας) καὶ τῷ 1860 παυθεὶς ἐφυσούχασεν εἰς τὴν τῶν ἱερέων καὶ ἐν φαναρίῳ ἕως τὴν 11 Σεπτ. 1865-1877 μαρυνείας ὅτε μεταβίβας εἰς ἡρασιγενεὶαν ἀπέθανε 8 μαΐου 1885. συνέθεσε μουσιακὰ βιβλία καὶ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐπαρχίας μαρυνείας μετ' ἐπιγραφῶν Μηνία Γανοχ. 140. Περιγραφεὶ ἡρασιγενεὶαν ἑπισκοπ. Μιχαὴλ τῷ Κομοτηνῆς (Ποιτ. Βιβλ. Ἐρακ. Α', σ. 363)

Ἄνθιμος Κομνηνός Ι, 21. Κομνηνός Ἄνθιμος 1816-1880 θ. 1, 21. ὁ ἐν Σηθύβριος δευτ. ἀτίτωρ τῆς γενεῆς ἀγ. Παύλου ἡ κερσ. ἀγ. ὄρος Κοσκιά 274. β. Κομνηνός ἄνδρως.

Ἄνθιμος μετρῶν καὶ ἁθῶν. Περὶ τὰς τέχνη τοῦ 17' αἰῶνος (αρχ. Ἐρακ. βιβλ. 21, σ. 140). Δεκεμ. 5. (αρχ. Ἐρακ. βιβλ. 21, σ. 173. Ἐπιστ. Ἀθην. Α', 1910, σ. 31. Ἐνθα ἀναγνώσθη τὸ πατριαρχ. γράμμα ὁμόθυρον ἀπὸ σ. 170-173

ἀξίον

~~ἀνακοινώσας~~.. ὅστος διεδέξατο τὸν Θεοφύλακτον β', σ. 44-45. Κατήγετο ἐν τάνου καὶ ἦν πρωτοσύμβουλος τοῦ ἡρασιγενεὶαν Παναρέτου, ἐξέστη δὲ μετρῶν καὶ ἁθῶν τῆ 7. οὐτ. 1865.

μα

ἀπέθανε ἐν ὑπερβολογίμοντος τῆς τῷ 1874 (Μηνία Γανοχ. 141). Ἄνθιμος μετρῶν καὶ ἁθῶν - Σαῦδος 1865

κατήγετο ἐν Βασιλοπού. ἀσφοδελίας ἔγραψε ἐκείνην διατριβὴν περὶ τοῦ ἀναγκασμοῦ τοῦ ἀναγκασμοῦ (Ἄ. Μεξίτ, "Ἡ ὁδογ. σχολὴ Χαλκίδος, σ. 214). Μὴ ἔχων ὑποσύμβουλος ἐφαναρίῳ μετ' ἐλπίδος το δαρνίως ἀσ μηρὰς ἐπαρχίας, (Γενθῶν, Πρωτοσύμβ. καὶ ἀσφιδίαν, 40 νεκρῶν καὶ Σαῦδος). Ἐγράθη κατὰ τῶν Βουλγαρικῶν οἰκιστικῶν.

Ἄνθιμος μηδίας καὶ Βιθύης. ἐπίσκοπος ἐν Τυροπόλεως καὶ ἔφευγεν διεδέξατο τὸν Λαυρεντίον 1616-1631.

Ἄνθιμος Τραϊανουπόλεως τῷ 1831 ἐχυροτομήθη ὑπὸ τῶν ἐφυσουχάστων πρῶτον Θ/νίως μακαρίου πρῶτον πιτιδίας Σαφροσύνης καὶ πρῶτον Αἴνου Τρηγορίου. διήμνησεν ἐξ ἀρχικῶς τὴν ἐπαρχίαν μαρυνείας. εἶτα ἐπαύθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν τοῦ Φοκαρίου καὶ τῷ 1836 κατετάγη μετὰ τῶν ἀδελφῶν. (Ἐπιστ. Ἐρακ. "Ἐρακ. βιβλ." Η', σ. 66-68.

Ἄνθιμος Κων. (= Καίματσοφου) ὅστος κατὰ τὸ μετ' ἐλπίδος ἐλευθεροδελίας δια τὰς μετὰ πρὸς τὸ τυρηνικὸν κράτος ὑπηρεσίας μετ' ἔφευγε τὸν τιτλον τοῦ πατ. ἔφευγε Βυζαντίον τῷ 1895 διωρισθὴν πρὸς τὴν ἐν Ἀσθίνῳ ἐκνήθη μετ' Κων/πόλεως (σ. 136^α τομ. Β', 1926). Ἄλλ' ἔγω ἔχω πληροφορίας ὅτι μετ' ἐλπίδος ἐπεί ἐν τῆς ἐπαρχίας ἡρασιγενεὶας ἢ ἐν Σαφροσύνης σίαν. ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ πύργου, ὁ ἀείμνηστος Γ. Χατζηγιάννης, τὸν ἐξέλεγε πάντοτε θεῖον.

Ἄνθιμος μοναχὸς Γανοχωρίου
Μουσιμωδολογικός. ἐν τῶν Λαυρ. Θ157, σ. 208 ἐπιάρχει δοξολογία αἰῶν ἐπιμαθ. δ.

Ἀντισθένης, κατὰ τὸν Δαζόβιον (ἐν Μ. ἔγγ. ἐπιμ.)
ἄτο Ἀθηναῖος υἱὸς Ἀντισθέτους καὶ ἐκ μητρὸς Θράξ. κατ'
Εὐσέβιον Σύλλ. προπαρ. XV, 6. Ἡρακλεωτικός.

Ἀντώνιος μαρμαθαρίος Μ. ἐπιμ. Ἀδριανουπόλεως, ἀσπίς
κυρίως πατριάρχου ρουθιᾶς καὶ μεθοποιὸς ἄριστος, μαθητι-
νότατος, εἰδήμων καὶ τῆς ἐξοτ. μουσικῆς μαθητὴς μανουῆλ προ-
τοφάρτου καὶ Κωνσταντίνου μεθ' οὗ καὶ συνέταξε. ἀπέθανεν
ἐν ρωσῖα τῷ 1828. τὰ ἔργα ἐσωθήσαν παρὰ Γαβρ. ρυσίω
ἀναστασίερα, χερουβιὰ κοινωνιὰ, ἀγγελοῦτα, στιχηρά, ἰδιόμοι-
τῆς κοίτης Θεοτόκου ὡς καὶ τὸ οὐτάμηλον δίχορον δόξα "Θεο-
κίω νέμεσι" (πραπαρ. Συμβ. 336)

Ἀνώνυμος ἀρχιεπίσκοπος Βιζύης ἐν Actes d' ἐσρη-
σημενα, Actes de l' Athos V, σ. 11, 76.

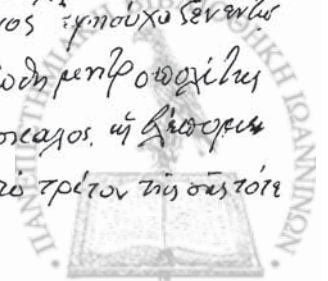
Ἀποθάνιος ἑσφοδιστὴς (ἑσφοδιστὴς πόλις πρὸ ἐξαμελίας
παρὰ τὸν μέγαν ποταμόν). Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ
Γεωγ. hist. θεσσε. IV, σ. 310.

Αἰουσιόλου Κωνσταντίνου ἐπίσκοπος Μυραφύλου, Γάνου καὶ Χώρας
Γεννηθεὶς ἐν Σιλωσσῷ ἑσφοδιστὴς ἐν τῷ Χαλμῷ τῷ 1884 γράφας ἐπιστ. διακρι-
βη "περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἄμνησαι" ἀπέθανεν ἐν μητροπ. Παιδείας (Μέμ. "Ἐν Χαλμῷ θεολ. σχολῆ" σ. 219)

Ἀρσένιος μητροπολίτης Ἀμασειᾶς ψευδοκῆς τῆς
2 φεβρ. 1644 καὶ ἐσρατεύσας μέχρι τοῦ 1652. ἦν ἱερεὺς ἐν Γάνω
τῇ πατρίδι του καὶ ἐγένετο συνοποψήφιος τῷ 1623 τῷ Ἀμασειᾶ
μετρεσίω. (Μνήμη Γάνου. σ. 136) χειροτ. τοῦ 1777.

Ἀρσένιος μηδίας 1602 - 1603. ἐπὶ θεοφύτου τοῦ Β'.
Ἀρσένιος Σωφοπόλεως. Ἡ ἀπὸ σφραγίδος τοῦ γδάν
ἔχει μηδίας ἐν πατρ. ἐπιμ. σ. 73 "1602. Ἡ πατριαρχικὴ σύνοδος
φεβρουαρίου 24 ψευδοκῆς μητροπολίτην μηδίας τὸν ἀπ' ἐπιθετὸν
ψευδοκῆς (δὲφ. ἀπὸ τῆς Σωφοπόλεως) δι' ἀναφορὰς ἐπιώτατον
ἱερομόναχον κὺρ Ἀρσένιον τὸν ἀπὸ τῆς θείας μονῆς τοῦ τιμίου
προδρόμου..." (βλ. Θεοδοσίος μηδίας 3) παρτηγὰ συγχωνευ-
θείσης τῆς ἐπαρχίας του τῇ ἐπισκοπῇ μηδίας ἐν ἣ ἀνέλαθεν ὁ
Θεοδοσίος μηδίας καὶ Σωφοπόλεως (βλ. 1) 1 οὐβίος 1623.

Ἀρσένιος Προμιονησίου
Λόγιος Σηλυβριανὸς ὁ Ἄρσενιος ἐσοῦδασην ἐν τῇ πατριαρχ. αἰμαθμία τῷ τῷ Ν. κρείττα
τῶν Προμοσῶν (1752-1762) ἐπὶ δὲ τῆς σχολαρχίας τοῦ Σέρβ. Μακραιῶν 1777-1793) ἐσχολη-
σασε δεῦτερος διδάσκαλος, καὶ ἀναγιγνωσκόμενος ἐν τῷ μαθητικῷ τῶν σχολῶν (βλ. Γεω. Χρον.
πατρ. αἰμαθμία, σ. 202-3). ἀπὸ τῆς πατριαρχίας Κωνσταντίνου Α' (ἐν ἑλλ. φιλολ. σχολ. κείμεν. Β' σ. 281)
λέγει ὅτι ἐπίδαξε μέχρι τοῦ 1784 τεχνολόγος, ἀσθενήσας καὶ παραλειπούμενος ὑποῦχο δὲν ἐν τῷ
ἐν Μακραιῶν αἰμῶ τῷ Κενσι. Μουρούτῃ ὑφ' οὗ ἀρροστατῶδες ἀρροχειρῶδη μετρωσθῆναι
προμιονησίου τῷ 1790 ἀπέθανεν τῷ 1795. ἦν λογιώτατος καὶ ἄριστος διδάσκαλος. καὶ ἐκείνη
τῶν Σέρβων Μακραιῶν γράφοντα αὐτῷ: "τρεῖς διδάσκοντες ἐν τῇ σχολῇ οὐδὲ τὸ τρίτον τῆς σὺν τῷ
διδασκαλίας ἀναθηρῶσι"

(μαστωμένοι με 40 χειρογράφων) Μυριοφύτου έχρηστονήθη τῇ 20 Ιουλ. τοῦ 1895, ἐπαύθη τῇ 2. Δεμ. τοῦ 1899 καὶ μετετέθη κατόπιν εἰς Γανοχώρα. Γεδ. μνήμη Γανοχωρῶν. σ. 111. (βλ. Κων. Βασιλοῦρη)
Βαρθολομαῖος Γάνου καὶ Χώρας, ξηπέθανε 5. Μαρτίου 1744 ὡς ἐν κωδ. Ἀγριδιανῶν σφραγιστῶν ΜΝ. Γανοχ. 131. Τὸ α' ἀναφέρεται κατ' οὐτωβρ. 1728 εἴτα μετὰ τὸν φερόθεν αὐθις τὸν Ιουλ. 1743.

Βασίλειος Α' μακεδονομαχικῶν Βουλωνίων

Κατὰ Γεδεὺν "ἔγνωθη ἐν χαριουπόλει τῆς ραιδεστού ἐμ πρὸς παμιάθους. ἔργε δὲ ἀπὸ τῆς 24 Σεπτ. 867 μέχρι 1. Μαρτ. 886." βυβ. ἑορτ. 257.

Βασίλειος Γεωργίου (+ 1222) αὐτοκράτωρ Ἑλλησπόντιος

παλαιῶν μουσικῶν χειρογράφοις εὑρομένον ποσειδέου καὶ δοξολογίας τοῦ ἑσπερ. μεθόδου" (πρακτ. Συμβ. 268).

Βενέδικτος (Γάνου καὶ Χώρας) Ἀδαμαντιδῆς

τεθεισὸς δάσκαλος τῆς ἐν Χάρμη Θεοφ. σχολῆς (τῷ 1853) πρότερον Ἀρχιεπισκοπῆς Μητροπόλεως. ἔποιμανεν ἀπὸ τοῦ 1881 φεβρ. 11 μέχρι τοῦ φεβρουαρίου τοῦ 1886, ὅτε μετετέθη εἰς Πισιδίαν (ΜΝΜ. Γανοχ. 100)

Βονιαρὶν ἐπίσκοπος Μιθύλων ἐν Νίκαεα τὸ β'

487 (Μιθμ 98 σ. 205 Β)

Βιφυνὸς Γεώργιος

Ν. Βασιλειάδου, "Εἰκόνας Κων/πόλεως καὶ Ἀθηνῶν": Ἀθῆναι 1910, σ. 301-320. Ἐγκύκλιος Γεωρ. Βιφυνοῦ ὑπὸ Κ. Παπαγιάν, Ν. Βασιλειάδου, Θ. Βεβλιανίτη (παρὰ τ. Γ' τόμου "Εὐρασιακῶν", σ. 196-217. εἰς ὅσας τὰς περὶ Θράκης ἐργασίας μου ἐξήμνησα καὶ ἐκαρταγήρισα τὸν "Θάον Ἐρνίδα" τοῦ Πινδάρου. ὅστις ἔχει ὡς ποιητῆς τῆς θάλασσης καὶ ὕψους καὶ ὀμίχλης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἐμφάντωρ μεγαθειώδους ποιητικιστοῦ, ὃν περ μόνον ἡ Χώρα τοῦ Ὀρφέως καὶ τῶν εὐμορφικῶν ἡδύναστο διὰ τῶν αἰώνων γὰρ περιέσωσε. ὀμίχλη ὡς νεφέλην. ἔχει δὲ ἄνοιον ἐν τῇ ψυχῇ ὁδούθηρον τὸν ἐθνητικὸν ποιητικιστὴν, ἐξωπερικεῖται αὐτὸν εἰς παμιάθους σείχους, τεθλευταῖον ἀναφέρει μίαν θαυμασίαν ἀνάθεισιν τοῦ ποιητικιστοῦ ἔργου τοῦ Βιφυνοῦ γνωσμένην εἰς τὸν "Ἀριστοτέλην" τοῦ Σάβα Παπαφραγκογιάνου (ὁ πρῶτον ἰταλικὴν περιόδ. τῆς ἐμφρ. σ. 517-524. Ὁθίχα βιογραφικὰ ἐμ τοῦ ἐμφρ. ἑστ. ἐλευθεροπούλεως (τόμ. Γ' σ. 256-257).
Βιφυνὸς (Γεώργιος), λόγιος καὶ ποιητῆς. ἔγνωθη τῷ 1848 εἰς Βιφυν τῆς βορείου Θράκης. εἰς νεαροτάτην ἡμιλίαν μεταβὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα μάθῃ ραπτικὴν παρὰ τῷ θείῳ του, ἐπέτυχε μετὰ τινὰς περιπετείας νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ἐπιτεταμένην διὰ τὰ φρονεῖμνον ἡρωϊκοῦσιν, ἡ ἀστυαγμῆστος κρατικῆ τοῦ γνωστοῦ Θεολογικοῦ ἡ δημοσιωθεῖσα ἐστὶν Ἀ' τίμον τῷ Θεομύτῳ (1929) σ. 238 ε. ἀλλὰ ἀπαρδεύθη αὐθις καὶ ἰμακ. Κ. Ἀμάντος ἐν τῷ ἔκτακτον τῶσχος" τοῦ Γ' τόμου τῷ Θεομ. σ. 1969, ἀποκρίνας ἄλλων τῶσχοισιν. (σ. 196-217. ψυχία μόνον ἐλαβόμην ἐμ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀμάντου τῷ λόγιον Θεομύτῳ σ. 82. 195. ἢ ἐκείνην ἡμερὰν οὐκ ἔγινε. ἀλλὰ μὴ ὄντα κατὰ σειράν γενητῶν ἀφάρθητικῶν τῶσχοισιν εἶναι σχεδὸν πρῶτον λόγον, εἰς τὸν ὅτι οὗτος δὲν παραλήθη ὡς περὶ Θεομύτῳ, τὰ ἀπὸ ἄλλων ἔργων ἀνεξήληκτα ἵνα μὴ ἀξία εἰσαῖναι.

τῶν πρῶτων χρόνων
 Ἀθήνα, 1936 σ. 14-34
 εἰς τὴν ἐπισημάνειαν
 (1022) βιογραφικῶν
 ἀναφορῶν ἀπὸ τῶν
 ἐργασίῶν αὐτοῦ
 ἐμ τῶν ἐργασίῶν αὐτοῦ
 ἐμ τῶν ἐργασίῶν αὐτοῦ

γιανήν οσχρήν τής χάριτος, ένθα ο τυφλός μαθηγής
 και ποιητής ήθίας Τανταζίδης διέμρινεν άρεέως τήν ποιη-
 τιμήν ιδιοφυίαν του και καθωδήγησε τάς σπουδάς του, έπι-
 κατεθείς ύπέρ αυτού τήν υποστήριξιν του έθνιου εύεργέτου
 Γεωργίου Ζαερίφου προς άνωτέραν έπαίδευσιν. Ούτως ο Βιζυτιός
 έσπούδασε φιλοσοφίαν έν τώ πανεπιστημίω Αθηνών και από
 του πρώτου έτους έθραυέθη μέ τό ποιήμα του "Κόδρος"
 εις τόν ποιητικόν διαγωνισμόν του 1874. Τό επόμενον έτος
 μεταβάς εις Γερμανίαν έμαθήλευσε παρά τώ Λότε, τώ
 Τσάιτλερ και τώ Βούντ και άνηγορεύθη διδάκτωρ διά τής
 έναισίμου διατριβής "Η παιδεία υπό έποψιν ψυχολογικήν και
 παιδαγωγικήν". Έν Γερμανία έδιδουκώτων απέστειλεν εις
 Αθήνας ποιητικήν συζήτησιν υπό τόν τίτλον "Άρες, μάρες
 Κουκουάρες", θραυεθείσαν εις τόν ποιητικόν διαγωνισμόν,
 και ταυτοχρόνως έδημοσίευσε τό πρώτον του διήγημα "Τό
 άμάρτημα τής μητρός μου" εις τήν "Νέαν Έπιθεώρησιν" και
 περιοδικών. Τώ 1884 εξέδωκεν έν Μονδίνω τάς "Αρτίδας αύρας
 κατεφθάν δε μετά ταύτα εις Αθήνας άνηγορεύθη ύφηγητής τή
 φιλοσοφίας του πανεπιστημίου μέ τό πολύμοτον έργον του
 "Η φιλοσοφία παρά Πλάτων". Εγκατασταθείς εις Αθήνας έδη-
 μοσίευσε εις τά περιοδικά "Έστία" και "Διαπάσεις τής
 παιδείας" διηγήματα και ποιήματα, εξέδωκε δε διδακτικά
 βιβλία "Ψυχολογία" και "Λογική" διορισθείς άμα και κα-
 θηγητής του δραματικού τμήματος του θεάτρου Αθηνών. Δυ-
 στυχώς πρῶτον τινά κατὰ μάρτιον του 1892 προσβηθείς
 υπό φρενιμής νόσου άνευρείσθη εις τό Αρομακαίτειον φρενο-
 κορείον, ένθα μετά δύο έτη απέθανεν. Ο Β. και από μορφη-
 σως και από τεχνοτροπίας ήνε ποιητής φαναγιώτης. Έχει
 άληθινόν αίσθημα και ζωηράν έμφρασιν, κατορθώσας
 να υποτάξη τόν τής έποχής του λογικιστικόν, να προσ-
 εγγίξη τήν έπτανησιακήν τέχνην και να ήμνησθή από τή
 δημοτικήν ποιήσιν. μέγιστος σημασίας του ποιητικού ήναι
 τό διηγηματικόν έργον του, διαιώς δε θεωρείται ως ο
 πρώτος δημιουργός του έλληνικού διηγήματος. Τά διηγήματα
 του "Ποιός ήτο ο φονεύς του αδελφού μου", "Αί συνέπειαι μη
 παλαιάς ιστορίας", "Τό μόνον ταξίδιον", "Τό άμάρτημα τής

Ἄνθιμος Βιζύης μητροπολίτης. Ἐκπ. Ἐυροπόλεως καὶ ἐξ-
ουενζίων ψυφισθεὶς τὴν 1^{ου} Ιουλ. 1616-8 μαρτίου 1631 (Θρακ. Σ' σ. 54)

Ἄνθιμος Βιζύης μητροπολίτης : Σαροῖδη ὁ εἰσὶτα Μαρτυρῆσαι (Ἰ. Αὐδανῶσι)
ἀποφοιτήσας ἐν Χαλκίδι τῷ 1896 ἔγραψεν ἐναυσίτημον διατριβὴν "ὅτι ὁ Κύριος ἦν
ἀληθὴς ἀνέστη". Δωριόδη παρ' ἀρχῆς πρωτοσύμμελος τοῦ Ἀμασσίας Ἰνδίου ἐξε-
ξούδη, εἰσὶτα ἐμφιόδη Ροδουσίκοι, Βιζύης 11 φεβρ. 1908-4 φεβρ. 1928 καὶ εἰτα Μοσουλῆς ἁ-
ποθανὴν περὶ τῷ 1935. ἤγειρος ἡμερῶν (ἑ. Μιζην, ἰνδ' αἰων. σ. 225, Θρακ. Σ' σ. 57
Θρακ. ὡς ἀνδρῶκος ἦλο μακίχκος καὶ εὐγενής, ἀλλὰ σὺνάμας ἀνίας οἰοῦσε πρὸς τὸν Μεταξάκη

σοσοδαίαν παρὶς θεῶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ νέου ἡμερολογίου παρὰ τὸ 1922-23 ἐσάρχω οὐνοδότης καὶ ἴστω τερλοῖ ἐργα-
νον καὶ μάλλον ἐσηγητῆ τοῦ πατρ. Μαρ. Μεταξάκη. Μὴ ἔχων ἀφρονομίας καὶ μαθηματικῆς γνώσεως ἀποσείρησθε ὑπὸ
τοῦ καδ. τῆς ἀστρονομίας Α. Αἰγινίτου καὶ τῶν Οὐγιάν καὶ διέτυπωσε τὰς καινοτομίας κυρίως καὶ ἄλλῃ ὑπὸ ὄψιν
τῆς ἰστορίας τοῦ μαθηματικῆ καὶ συμβουλῶν ἐπὶ τῷ ἔργῳ καδ. τῆς Μ. τοῦ Γένους σχολῆς καὶ ἄλλῃ εἰδικῶν
συγγραφεῶν ἔγραψε ὑπὸς ἀναφορῆν τῆς ἀποδοξοῦ "το ἡμερολογικὸν ζήτημα - ἀναγκαῖα ἢ διασφιδρῆσαι τοῦ Ιου-
λιακοῦ (εἰς) ἡμερολογίου. καὶ πασκαλίου κανόνος..." ΚΠΟΛΗ, 8^{ος} σ. 142, ἐκ. ἐν τοῦ παραλόγου ἰσοκρῆμοῦ τοῦ ἀσπίνθ.
σαν ἄλλοι πολλοὶ καὶ ὁ Μαδύτην Ἀποστολέως (καὶ νῦν πατριάρχης) Χριστοφόρος "ἡμερολογισμῶν", ἀλεξάνδρεια 1925
τὸ ἰσχυρὸν ἡμερολ. κατὰ μὲγα μέρος ἐρηφίωσθη καὶ δὴ ἤρθε ἀναστροφῆς ἐν ἐκκλησίᾳ (ἑ. Γρ. Εὐσταθιάδου) "Ἡ
πραγματικὴ ἀχθῆνα περὶ τοῦ ἔτους ἡμερολ. ἰνδ. ὑπὸ... τῆς γρηγοριανῆς ὀρθοδόξου" Ἀθῆναι 1929 (ἴστω κυρίως τοῦ καδ. Π. Κε-
ροιδου καὶ τοῦ καδ. ἰσοκρῆμοῦ καὶ ἄλλῃ καὶ τῆς παιδείας Βοτοκοπούλου). Ἡ τῆς ἡμερῶν καὶ τῆς Βιζύης (ἀποσείρησθε τὰ εἰσὶτα
καὶ τὸ ἔργον ὅπως τὸ γένος ἡμερολογίου) ὑπὸ τῆς ἱ. Κοινοῦ καὶ ἡμερολογίου τὰ ὀρθοδόξου ἀναστροφῆς καὶ ἐκτελεῖται ἐν
τοῦ καδ. ἀγορεύει καὶ ἰσχυρῶς τὸ πατριάρχῃον ἀπὸ τῆς παλαιῆς τῆς καδ. τῆς Μ. τῆς ἡμερῶν ἐδημοσιώθησαν ἐν τῷ
ἀποσείρησθε ἡμερολ. 1^{ου} Ιουλ. 1924 ὅπου ἰσχυρῶς τῆς Βιζύης καὶ ἡ ἀνάστησθαι μὲν ἐκ τῆς ἡμερῶν τῆς ἱ. Κοινοῦ ἰσχυρῶς ἐκτελεῖται

"Κώδιξ ὀρθοδοξίας - Πάσχα καὶ εορτασθῆιον"

Ἡποθηματικὴ καὶ ἱστορικὴ πραγματεία - κεντραριστικῆς συγγραφῆς
ἀντιβόται καὶ καθήκοντα ἀγῶνες κατὰ πίστιν ἀρέσους καινοτομίας
καὶ ἐπιβουλή κατὰ τῶν ἱερῶν δογματικῶν τῆς πίστεως. ἔργον Η' σ. 496 (ἀπὸ
ἐξελήχοντα ὅσα ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας ἀναφανίσθη ἀρετικῆ). Πρὸς ἐπιβαθύνωσθαι

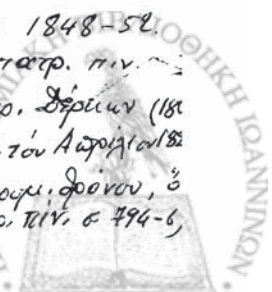
"Περὶ συλλογῆς οὐνοδότην ἱστοριῶν καὶ πατριῶν κερῶν" ἔργον Β' σ. 51
ἀπὸ ἀρκῆς μέχρι τῆς κυριανῆς Πάσχα (325) ὑπὸ Εὐδοκίου Κορυζῆ
μητροπολίτου Κορυζῆς. Ἀθῆναι, 1957 (Ἡ ἱστορικὴ καὶ θεολογικὴ ἀχθῆνα ἀντικειμενικῶς

Ἄνθιμος Γάνου καὶ Χώρας ἐξ ἀποσείρησθαι τὸν Κων-
στάντιον ἀπεχώρησε τῷ 1716 τὴν 3 Σεπτ. γηρόμοκος μεμενίου
(Θρακ. Σ' σ. 59)

* Ἄνθιμος Θεοδωρουπόλεως ἐξ ἀποσείρησθαι ἑφφισθεὶς
τὸν Σεπ. 1805 ὡς ἀρχιεπισκοπικός πρωτοσάκενος. Παναγίας Καφα-
ταίας Γαλατῆς Θρακ. Σ' σ. 78.

Ἄνθιμος Κων/πόλεως Βασιθέου 1841-2 πατριάρχης.
ἐργασθῆναι ἐν νεοκώριον ἐπαρχίας Ἑρακλῆας κατὰ τὸ ἐπιτύμβιον

κρονίων Χρῶσαι (Μηνία Γάνου, 138)* ἀνῆλθε καὶ παρὶν ἐπὶ τοῦ θρόνου 1848-52.
τῶν καδ. τῆς ἡμερῶν τότε (29 Ιουλ. 1850) ἐχειρῶφθη καὶ ἔργον. ἐκτελεῖται (πατρ. πιν. ...
φοιτήσθαι ἐν τῇ πατριαρχικῇ σχολῇ καὶ χειροτονῆσαι ἀποσείρησθαι ὑπὸ Γρηγορίου Γ' ἱερω. ἔργον (18
πρωτοσύμμελος. Προστασία αἰλοῦ τῷ 1815 ἀποσείρησθαι ἐν μητροπολίτῃ Θεοδοουπόλεως καὶ τῶν Ἀφρῆων
ἐκ τῆς ἡμερῶν, τῶν δὲ ἱερέων τῶ 1831 Κιζίου, ἰνδῶν τῇ 6 Μαΐου 1841 ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ οὐνοδότη, ὁ
κώριον κατὰ μὲγα τῶ 1842, 12 Ιουλ. Μετ' οὗτω καὶ ἀποσείρησθαι. (ἑ. Γεδῶν Πατρ. πιν. σ. 494-6,

μητρός μου», «ο μισοίβ ξεθήμ», (δημοσιευθέν μετά τόν θάνατόν του ἐξ ἀνεκδότου χειρογράφου), εἶναι πρό- τυπα τεχνικῶν ἀφυγῆσεων, τὰ ὅποια διακρίνει λεπτή ψυχολογία χαρακτήρων. Ἐν τῇ κριτικῇ ἐργασίᾳ τοῦ Β. ἀξία ἰδίᾳς μνίας εἶνε ἡ σπουδαιότητα μελέτης του περί «βαρβαρισμάτων», περιέχουσα πορταῖς μεταφράσεις γερμανι- κῶν καί βλαστανιστικῶν θρησκ. (Ἡ. Γ. Μανδύλα ἐπὶ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ οὐλοῦ)

→ Βιταλιανός (βλ. σύνοδον ἐν Ἡρακλείᾳ) (κενυ- χθῆς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἐν Κων/πόλει ἐπὶ Ἀναστα- σίου αὐτοῦ κρυβέντος εἰς προφασίον ἐγγύς Βλαχερνῶν, ὁ Βιταλιανός καταλαβὼν θρόνον, Σουλταν καί Μυσίαν μετὰ οὐκν καί Βουργαρίαν συνέλαβε τόν στρατηγόν τῆς ἐρᾶσεως Κύριθθον καὶ ἐβάδιξε κατὰ τῆς Κων/πόλεως. ὁ Ἀναστάσιος ~~καταλαβὼν τὸν θρόνον~~ συνέκαλεσε τὴν σύνοδον (σύγκλη- τος καί ἐπισκοποι) εἰς Ἡρακλείαν ἐρᾶσεως πρὸς εἰρήνευσιν. (θεοφ. χρονογρ. Βοοτ, σ. 159-161).

Γαβριήλ Βιθύης μητροπολίτης ἀπεβίωσε τῷ 1648 μαρτ. Θρακ. σ', 54.

Γαβριήλ Γάνου καί Χώρας 1648 μαρτ.-1652 μαρτ. ὑπογράφεται εἰς ἀφίερμα αὐτοῦ ἀπεβίωσεν πρὸς τὴν Ἀγριδιανὴν τῷ 1648 μετὰ τοῦ πρωτοναταρίου, ἱερομνήμων καί πρωτοφάτος. Ἐν τοῦ κώδικος ἐπίσης τῆς μονῆς φαίνεται, ὅτι ἦν ἐγγαστὸς πρὶν ἢν υἱὸς ἀδελφότητος καί εἰρήνης ἔχων καί τρεῖς ἀρσενικά καί θυθικά, ἅπερ ἀποβένοι τῆς κτηρ. παρουσίας καί 1000 ἀστρ ^{δωρεῖται} πρὸς ἐπιχρῶσιν τοῦ τέμπετος τῆς μονῆς. ἦτο λοιπὸν ἐν Γάνου καί Χώρας, σ. 43 τοῦ κώδ. καί 64 συνυπογράφεται τῷ 1653 μετ τοῦ Κοσμᾶ μητρ. Γαν. καί Χώρας (ἔχων ἀνορθόγραφος) μητρ. Γανοχ. 130-131. Τῷ 1657 Ἀπριλ. ἐξελέχθη ὁ πρῶτος Γάνου καί Χώρας πατριάρχης προεπιθεῖς τοῦ Ἀθηνῶν Ἀνθίμου καί τοῦ Σόφιας. Δανιήλ (Πατρ. πιν. σ. 586. Κατάφ. Ἀτζ. Πατρ. βιβλιοθ. Γ', 329) ἐμνησκύει ὅτι ἐν τῷ μεταξύ ἐπανάθεν ὁ πατριάρχης Γαβριήλ τῷ 1654-1657.

Γαβριήλ μετρών και Αθύρων επίσκοπος

Ο Γαβριήλ διαδεχθεί τον παραιτηθέντα 4 Ιουν. 1892 μετέπειτα, ανεπίσημόν του Ηρακλείου μετέπειτα. Ο μετέπειτα μετέβη εις Έπαινον και εν Κεραιράς 5 Ιαν. 1898 (ότε ήρθεν ο Καμποδιστριας) εις διαύπλιον διορισθείς τοποτηρ^{ησάν} κερνίτσας μέχρι του 1930. τότε δέ Αρξους και τέλος τή 21 Νοεμβρ. 1933 αρχιεπίσ^{κοπος} Πατρών, αεροδωμίν τή 22 Ιουν. 1940. Ο Γαβριήλ τώ 1832 εξέβη Σειπών. προς αυτόν γράφη ο ^{Μαζιανός} Ιγνατίος 19 επίσκοπος. Η επαρχία μετρών ανήκειν εις τήν Α' τάξιν (Σαβράνης, Θρακ. Γ. σ. 233-4. βλ. περί μετεπίου Αξίων "Επίσκη. ιστορ. 180-189, Κ. Μαμώνη, τρεις κώδικες τής επίσκοπης μετρών και Αθύρων" ανάλ. εν τού 21 τόμ. Θρακ. Αρχείου 1956, σ. 129-46 (μετά 2. πινάκων).

Γράμμα ανώνυμον πατριάρχου προς τους Χριστιανούς Διόκων και μετρών 1466 ο Γεδών Καμπούρογλου μνημεία τής ιστορίας τών Αθηνάων. τόμ. Β' σ. 354.

Γαβριήλ μετρών 1832 Ιαν. 7' (αρχ. Θρακ. Αρχ. 1935)

21, σ. 168. Επιφ. Αθην. τόμ. Α', 1910, σ. 31. Θρακία τόμ. Γ', 1935, σ. 233-234.

Γαβριήλ μητροπολίτης μαδύσιας. βλ. νόμ. συνα-

γωγών του Δοσίου ότι έμπεύς επί Μαδύσιου Β' τον 18ο αιώ. του 1601. Ιεράτευσε μέχρι αιώ. 1602.

* Γαϊτανάκης Στέφ. Χατζής (βλ. Χατζηνοσηφάνης) αρχιεπισκ. από του

1839 εισαχθείς παρά τώ σουλτάν. μετέβη εις τον αδελφόν Χατζή Δημήτριον εις ου τήν επισκοπείαν όφείλεται η άχανής οικοδομή τής υψηλής πύλης. Είχον και τρίτον αδελφόν αρχιεπίσκοπον τον Σάββαν, ενταύθα επί 60 έτη η επιρροή των 3 αρχιτ. συνεχέντερωσε πολλούς εν κωμόθω μαδυτινούς Γεδών μνηία 172-3, 430-2 ετών.

Ετά σχολία τής μαδύτου - Γαϊτανάκια - επισημοσαν υπό του μεγάλου ευεργέτη τής μαδύτου Χατζή Σεφάνη Γαϊτανάκη, γνηθόντος εν Μαδύτω εν 1810. φύσει δαιμόνιος νους και μαθηματικός άριστος ο Γαϊτανάκης ήτο ο πρώτος αρχιεπίσκ. του σουλτάν μετέβη. Ετίσθη εν υψηλήν πύλην εν κωμοστανινοπούλει εν περιφώνον πατάτι του Δοξμά Μπαχτσέ και άλλα πολλά μέγαρα πασάδων. Ετίσθη επίσης και το άγιον Όρει μοναστήριον εν Αθύρων.

Γεννάδιος μητροπολίτης Βιζύης.

απέθανε τὴν 17 φεβρ. 1751 (Θρακ. 5, 55).

Γεννάδιος μοναχός φάτσης ἐκ ραιδεστού καττίφινος (Θρακ. Γ' παραρτ. 224) ~~ἠεροφάνης~~ ἦτο πρωτοφ τοῦ ἱεροσ. θρόνου (σεντ. φωνή). ἐμετέρισεν ὑδάς ὕμνους καὶ μαυρόν ἔντοχρον ἑγκώμιον εἰς τὸν πατρ. ἱεροσ. Κύριλλον Β' εἰς ἦχον δ' ἀπέθανε 1868. παπαδ. ευμβ. 347.

Γεράσιμος Βιζύης καὶ Μυθείας ἐξελίγη τῆ 14

μαρτίου 1674 (Παιίδης σ. 58) καὶ ἀπέθανε τῷ 1682 (Θρακ. 5, 54).

Γεράσιμος Βιζύης μητροπολίτης ὁ ἀπὸ μεγ. πρω-

τοσύγγεγγων χειροτονηθεὶς τῷ 1751, φεβρ. 17 καὶ τὸν Ἰούλιον 1752 "καθάρσει παντελεῖ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ καθυποβηθεὶς διὰ τὸ θία καὶ δυναστεία, παρανομία τε καὶ παρά κανόνας δράξασθαι καὶ ἐγκρατῆ γενέσθαι τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐξεβήθη τοῦ θρόνου (Θρακ. 5, 55)."

Γεράσιμος Βιζύης 1770 Μαρτ.

εἰς σιγίγγιον (1770) Θεοδοσίου ἐπὲρ τῆς ζωοδόχου πηγῆς "Ἄνδρου μετοχίου τοῦ ἁγίου τάφου.. Διεδέξατο τὸν Ἀγάπιον τὸν φεβρ. τοῦ 1762. (Δεστ. χριστ. ἀρχ. ἔταιρείας περιοδ. β' τόμ. Α', 1924, σ. 22.) Κύπριος τὸ γένος καὶ εὖ ἦμιν παιδείας ἔσχο ἰούρχησεν εἰς τὴν πατρ. ἀμαρυγίαν (1766-1770) τὸν φεβρ. 1783 προήχθη εἰς τὴν μητροπόλιν Νικομηδείας καίτοι δέ "χρηστάς ἐπανατείας ἐφίδας διὰ τε εὐμάθειαν καὶ τρόπον ἀριστον καὶ ἡσύχιον" ὅπως ὑπεβιβάσθη εἰς τὴν Δέρμην ἐπαρχίαν (Παιίδης 59)

Γεράσιμος τάνου καὶ Χώρας ἀπαρχονισθεὶς

τῷ 1821 μετὰ τὸν πατριάρχην ὑπέβηρως ἦν Ἀμβρόσιος φρατζῆς : 257 "οἰμτρῶς τὸν θίον τερματίσαντος" κατὰ τὸν πατρ. κώδικα. οὗτοι πρωτοσύγκελλος ἦν τοῦ Θεοφάνους ἐξελίγη τὸν Σεπτ. 1798. Ἀυρεῖλαι κῆ τῶν Ἱθρηων μονῆ ἀρτοφόριον ἀργυροῦν (Γεδεὺν Πάτρ. εφημ. 361)

Τόσιντοριον τοῦ Γερασιμωσ χρονικῶν περι τοῦ γωουλουριμου πολεμου τοῦ 1768, Σελ. 2

σ. 134^ε Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σουλτᾶν μουσταφᾶ πατᾶ αφῆσῆ σεπτεμ. κᾶ ἡμέρα εᾶ, τῆσ ἐβδω-
μαδῶσ ἐκηρύχθη ὁ ποσᾶ τῶν Μωσχοβῶν ἄλογος πόλεμος. Καὶ πρῶτον μᾶν ἐσῆκωσαν τὸν ἐλ-
ετῆν εἰς τοῦσ ἐπᾶ Κουλαῶδεσ, τὸν λεγόμενον Ὀμπρέσοφο. Ἦσαν γραμίματα εἰς ὅλα τᾶ
σπαρχᾶτᾶ δια τῶσ αὐτῶσ καὶ κᾶ εἶναι ὅλοι ἐτοιμοὶ πατᾶ τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ περι τὸν
Ἰανουᾶριον ὁ τοῦ Κριμίου χᾶιτῆσ κᾶ πᾶρη εἰς λεηλασίαν τῆσ λεχίας μᾶ πλῆθος ἀρμετὸν
καὶ ἐκῆθεν εἰς τᾶ τῶν Μωσχοβῶν σῆνορα μᾶ τῆν ὁδηγίαν τοῦ νελεῆ Μπογαῆρη λεχίσο.
Ἡ ἔδῆοισ ἐφθασεν ἐδῶ, ὅτι ἐτοιμασθη μᾶ πλῆθος ἰππίων καὶ πεζῶν περίπου τῶν τεσ-
σαράκοντα χιλιάδων καὶ δέσται τοῦ βασιλικῶν δῶα, ^(ἡ ποσῶσ) καὶ τῶν λοιπῶν ἱμπαντελαχίδων.
Καὶ τῆν αᾶ Ἰανουαρίου ἔρνε ὁ δῶασ μιστᾶ παρρησίασ ἐδῶ εἰς τῆν πόλιν. Καὶ ἐπειδῆ ἦσαν
ῆρη ἡ ἡμέρα, ἐβῆκεν ἀπὸ τοῦ Κριμίου μᾶ καλὸν καιρὸν καὶ φθάνοντασ εἰς τᾶ μέρη τῆσ
λεχίας ἐκαμε μεγάλην φθοράν εἰς τοῦσ ἀθλίουσ καὶ φεύγοντασ ἐκῆθεν δια κᾶ περᾶσσαν
εἰς τᾶ τῶν Μωσχοβῶν ὅρια, συνέβη ἐκ θεομητίασ κινᾶσ κᾶ ῆρη τῶτε φρικτὸσ χειμῶν τῶ-
σον, ὅπου ἀπὸ τῆν πύκνωσ τῶν νιφάδων καὶ ἀπὸ τῆν σφοδρότητα τοῦ ἀνέμου καὶ
ἀπὸ τοῦ χιόνῆ ἐκωφλῶθησαν κᾶ ζῶα καὶ ἔχασαν τὸν ὁρὸν καὶ μῶλισ ἀφᾶ σῶ ἦλθον
εἰς τῆν νόβα Σερβίαν, ὅπου εἶναι τᾶ νέα κᾶστρο τῶν Μωσχοβῶν, ἐκῆρισαν ποῦ εἶναι.
Καὶ πολλοὶ οἰκιστῆσ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν κᾶστρον καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν χειμῶνα ἐκῆρισαν ὅπι-
σω μιστᾶ τὸν φεβρουᾶριον μῆνα πολέμῶ καὶ χειμῶνι πατατρυχθέντεσ, ὅτε καὶ
ὁ χᾶιτῆσ περιπτωμο νᾶσασ ἐτελέτησεν εἰς τὸ Κριμ. ὁ βεζῆρησ, ὅπου ἐσῆκωσε τὸν
ἐλετῆν, ἦσαν ὁ χαρμεζᾶπασιασ ὁ καὶ Νεαμαίτησ. Ἄλλᾶ αὐτὸσ ἐξῶσθη καὶ ἔρνε ὁ
Γιαχλιετῆσ Μεεμέπασιασ. Περι τὸν μᾶρμιον μῆνα ἔρνε τὸ ἔρδῶ ἀλλάϊ καὶ
ἐβῆκεν ὁ ρεανιεζᾶραγασὶ μιστᾶ τῶν ὀτζᾶκλήδων, εἶτα καὶ ὁ σεραιεῆρησ ὁ καὶ
βεζῆρησ μᾶ τὸ σατζακσερίφι. Τῶτε συνέβη μῶ ἀρμεσῆ σῆχνοσ μᾶσσο εἰς τῆν
πόλιν καὶ οἱ ἐκῆρηδεσ, ὅπου ἐσῆκωναν τὸ σατζᾶκ, ὠρμησαν μᾶ μῆνα σπαθῆα
μιστᾶ τῶν ῆαγᾶδων καὶ ἐκωσῶθησαν πολλοὶ χριστιανοὶ, ἀρμεῆνοὶ καὶ ἐβραῖοὶ. Ἀκό-
μη ἔβρισαν καὶ τῶσ γυναῖκεσ τοῦ Νεμῆφα ἐλετῆσι καὶ ἔδειραν αὐτὸν μᾶ τῶσ ἀνθρώπουσ
τοῦ. Μᾶ τέτοιαν ἀτασίαν ἐφῆσαν ἀπὸ τῆν πόλιν. εἰς τὸν μεγᾶλον Τζεκιετῆσ ἐρχόμενοι, ἐ-
πάησαν τᾶ ἐργασῆρια, ἐτῆκισαν πόρτεσ καὶ ἄλλα πολλᾶ κακᾶ ἐκαμναν. Τῶ
αὐτῶ ἔτει πατᾶ τὸν Ἰούλιον ἐσῆκωσεν ἡ βασιλεία τὸν βεζῆρησ καὶ ἐκαμε τὸν Μολ-
δοβατῆν καὶ περι τᾶ μᾶσσο τοῦ αὐγούστω ἀποκεφάλισε τὸν ἐξῶσθέντα Μεεμέ-
πασιασ Γιαχλιετῆν, ὁμοῦ καὶ τὸν Γρηγόροδοσν Καλλιμάχην μιστᾶ τοῦ δραγομά-
νοσ Νικολᾶκη Σούτσου, τὸν μᾶν εἰς ἀνδριανούπολιν, τοῦσ δᾶ εἰς τῆν πόλιν τῆ κῆ αὐγού-
στω. Ὁ Μολδοβατῆσ ἐπῆρε τᾶ σφραεῶματα καὶ ὠρμησε πατᾶ τῆν λεχί-
αν, καὶ φθάνοντασ κᾶσσο εἰς τῆν Καμνίτζαν ἐτῆκισθη πατᾶ κᾶσσο μᾶ τᾶσφρα-
εῶματα τοῦ καὶ ἐκῆρισε πατᾶροχημένος. Μῶλισ ἐξῶσθησαν τᾶ σφραεῶματα μισ-
σῶσσο εἰς τᾶσ παραχιμασίασ ^(ἡ σφραεῶματα) κατᾶ τὸν Ἰππαμπᾶταρη, Καρεᾶλι καὶ Σᾶκτῆ. ἔρ-
νεν ἔπειτα μιστᾶ τὸν Μολδοβατῆσ βεζῆρησ ὁ Νισατῆσ Μεεμέπασιασ καὶ διατῆ ἐπᾶ-

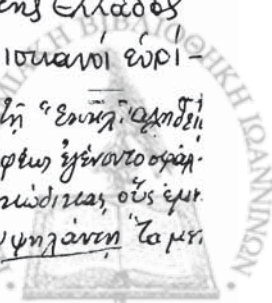
ησαν τὸ ὄρδι ἑλίθοι Μόσχοβοι, τὸν ἔξωσαν καὶ ἔρνευ' ὃ χαλιλίπασας. οἱ Μόσχοβοι²
 ἦλθαν εἰς Μπορδανίαν καὶ ἐδίωξαν μετέλειπτα τοὺς ἐδικούς μας εἰς Σάκεζον.
 Ἐπῆραν καὶ τὸν Γρηγόρβοδαν σκλάβον ἀπὸ τῆς Βλαχίας. Τὸν Μπορδάμπτην Κων-
σταντίνοβοδαν Μαυρομορδάτον, τὸν ἔκαμαν καὶ ἀποθάτην κεντη μένος εἰς πόλεμον. Κα
 αὐτὸν ὅλον τὸν χειμῶνα ἐπολεμοῦσαν, ἐπάτησαν τρίτοι τὸ ὄρδι εἰς Μπαμπασαγ καὶ
 τοὺς ἐδίωξαν. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ αψὸ ἦλθαν τὰ μαράβια εἰς τὴν ἀσπρην θάλασσαν,
 ἐφάτισαν ναυὰ τὸν Μωρέαν καὶ ναυὰ τὸν μαρσίον ἐβγήκεν ἡ ἀρμαδά ἀπὸ τῆς πόλις
 διὰ τὴν διώξην τὰ μοσχοβίτικα μαράβια καὶ συμπλοκῶν γενομένων ἔφευγον οἱ ἐδικοί
 μας, ἕως οὗ ἦλθον εἰς τὸν Τεσιμέν καὶ ἐκεῖ τὰ ἔκαψαν ὅλα, χωρὶς τὴν γνώσθη πάντα
 παρὰ ἐκείνα ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Σηραίν. ἀποσιάτησαν οἱ Μωραῖτες τῷ αὐτῷ ἔτει, διὰ
 τοῦτο ὡς ἀχαρίστους τοὺς ἐπαίδευσεν ὁ Θεὸς καὶ ἡ βασιλεία καὶ ὅλους τοὺς ἔσ-
 κλάβωσαν παρὰ ὅσοι ἔφυγον. Ἐσκλαβώθησαν αἰόρμη καὶ οἱ Μεσολογγίτες μετὰ
 τῶν ἀνατολικῶν² ἐσκόπωσαν ἕως ἑπταμοσίους χριστιανούς εἰς τὴν Σιρῦρην. Τὰ παρὰ
 βια τῶν Μοσχόβων ἐπῆραν εἰς τὴν Λήρινον καὶ τὴν ἐπολεμοῦσαν, ἀλλὰ προτοῦ κἀπαρ
 δοθῆ ἔφθασεν ὁ χασάμπασας μετὰ πολλούς καὶ ἐδίωξε τοὺς Μοσχόβους. οἱ Τούρκοι ὡς
 πολεμῖους παιδεύον καὶ τοὺς Ληρηνίους ἀσπλάχνως καὶ τοὺς ἐγύμνωσαν. Ἐξώ-
 σθη ὁ Χαλιλίπασας καὶ γίνεσθαι ὁ Μουζούνογλους, αὐτὸς ἐζήτησε τὴν κατασφάγη
 τοὺς μακούς ἀπὸ τὸν νόσον καὶ ὅπου ἦτον γουσμὰς τὸν ἐθανάτωσε. αὐτὸς ἐστοχά-
 σθη τὴν μάχη τὴν εἰρήνην καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐζήτησαν οἱ Μόσχοβοι ἔκαμε τὰ
 στέρεξον καὶ οἱ ἐκαῦθα. Καὶ οὕτως ἔρνευ ἡ ἀγάπη εἰς τὰ αψὸδ' Ἰουλίου 11. Καὶ ἀφ'
 οὗ ἔρνευ ἡ ἀγάπη, τὸν μαῖρόν ὅπου ἠέλεε καὶ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἀπέθανε καὶ τὸ
 σῶμά του τὸ ἔφεραν ἐδῶ ἐβγάζοντες το ἀπὸ τὸν τάφον. Καὶ μακάρτης εἰς ὅλον
 αὐτὸν τὸν μαῖρόν ἦτον ὁ Μελεμμεμέτπασας ὁ χιώτης. αὐτὸς εἶναι αἱ πράξεις τοῦ
 πολέμου ὅπου ἔρνευ εἰς τὰ αψὸδ' ἕως τὰ αψὸδ'. Τὰ ναυὰ ὅπου ἔπαθον οἱ χρι-
 στιανοὶ δὲν περιγράφονται. Λέγεται πῶς καὶ ἐχάθησαν χριστιανοὶ ῥαγάδες εἰς αὐτὸ
 τὸ διάστημα ἕως 400.000 χιλιάδες.² αψὸδ' ε' αὐγούστου κβ'.

αὐτὸς ἐθανέν ὁμως ὁ σουλτάν Μουσαφάς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, τῇ δεκάτῃ Ἰανου-
 αρίου καὶ μετετέθη ἀπὸ σεχζαδὲς ὁ αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ σουλτάν Χαμίτης. εἰς τὸ
 τὸ αὐτὸς ἡμέρας ἔρνευ ἡ ἐφετή καὶ αὐταῖα εἰρήνη.

σελ. 142. Καίωθεν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Γερασίου σημείωμα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν πρι-
 γνεστέρων ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν τῆς ἐπισκοπῆς Μετρώων. τὸ σημείωμα τοῦτο συνεχίζε-
 ται καὶ ἐν τῇ σ. 143. Τελευσίον 9, 2419

Ἡ κατάσταση τῶν προγεγονοτῶν ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν τῶν κατὰ τὴν ἐπισκοπὴν
 Μετρώων μετὰ τὴν ἐμφάνει τῆν ἀμάθειαν, ὡς μηδενὸς τῶν ἠδὴ παλεγματῆλων διαφέρει
 καὶ ἔστιν ἀλήθεια. Ἡ γὰρ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀθλι-
 κῆς καὶ ἀπνευκαῖα καταστάσεως δῆλος καὶ τοῖς ἀγραμμάτοις αὐτοῖς. Θάυμα
 πῶς οὕτω ἐξέλιπεν ὅπως ἡ καθωμλημένη κοινή τῶν ἑλλήνων γλώσσα, εἰς τῆς ἑλλάδος
 αὐτῆς ἀπὸ βαρβαρίων τελοῦσας καὶ καταπολεμισμένης, πῶς δὲ καὶ χριστιανοὶ εὐρι-

¹ πινατοχικῶν καὶ αἰτωλικῶν
² Σημοιωτέον δὲ τὸ ἐσώρημα τοῦτο ἐν τῷ ἔντυπῳ τῆς σουδαιότητος ἐξεδόθη ὑπο Μ. Γεδεὺν ἐν τῇ "ἐκκλησίᾳ ἀφ' ἧς
 τὸμ. 117, 198, σ. 367-369 ἔχει. ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὑπο τοῦ ἀναγραφῆς γένουστο οὐρά-
 ματα καὶ παρακαλεῖται δι' ὀφείλεται χάρις καὶ ἔσωστος εἰς τὴν περιώσανται τοῖς τρεῶν κώδικας, οὓς ἐμ-
 λέτησαν καὶ ἀνεγράψαν καὶ ἄλλοι, οὓς ἀναφέρωμεν ἐν τῇ οἰκείᾳ δεξιᾷ. τὸ γεγονός αὐτὸ ὑψηλάντη τὰ με-
 τὴν ἄλωσην, σ. 421 ε'.

οικόνται φυλάττοντες τὰ ἔθιμα τῶν χριστιανῶν. Ὀρώμεν γάρ τούς ἐν τῇ ἀνατολῇ κατα-
λειφθέντας ὀλιγαριθμούς χριστιανούς μηδ' ὁπωσὺν εἰδότες μηδ' ὅτι γε γράμματα,
ἀλλ' οὐδέ τῆς καθωμιλητικῆς γνώσεως τῆς κοινῆς τὴν γνώσιν. Ἡ γὰρ δουλεία ἑσπῆ-
των ἡμᾶς τῶν καλῶν ἐσέρησε. Δι' ὃ οὐδέ ξένον, εἴ ἐν τοῖς πρό ἡμῶν καὶ καθ' ἡμᾶς
χρόνοις ἀμαθεῖς καὶ ἀγράμματοι γίνονται ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς. Ἔτσι γάρ καὶ ἐν
τοῖς παρῶσι καιροῖς εὐρεθῆναι πολλούς ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις, ἀρχιερεῖς τε καὶ ἱερεῖς
ἐμαθεῖς καὶ ἀγράμματοι, καίτοι γε τῶν πραγμάτων ἄλλην μορφήν δεξαμένων,
συγχωρόντων ἐν διαφόροις τόποις διδασκάλους καὶ σχολεῖα εἶναι, μισθουμένων
τῶν μαθητῶν. Ἡ τῶν μετὰ τὴν αἰώνων ὑπαρξάντων ἀρχιερέων ἐναυθα κατὰ σα-
σας, δῆλος ἐκ τῶν καταγεγραμμένων ἀρχιερατικῶν ἰδιοχείρων. Τὰ γὰρ τοῦ κῆρ
Γερμανοῦ ἰδιοχεῖρα ἐκατονετηήματα ἤδη ὄντα καὶ τὰ τῶν μετὰ τοῦτον τῆ
παρελθούσης καὶ ἐνεσώσης ἐκατονεταετηρίδος, ὁποῖοι τ' ἐγένοντο καὶ τίνες ἐπὶ
ξεν ἐν τῇ ἐπίδοσει οἱ προμαρξάντες ἐπίσκοποι Μυτρῶν, φανερόν ἐστι. Ἄλλ'
ἐκείνοις μὲν οὐκ ἐμέλησεν ἐπίδοσις γραμμάτων ἢ ἐπιστημῶν, ἡμῶν δὲ σκο-
πὸς ἢ μάθησις τοῦ διαφέρειν ἐκείνων λόγους καὶ γράμματα; ἀπαγε ἐν ἡμῶν
τέλος ἢ ἀργυρολογία καὶ λαμβάνων ἀρχιερατικῆς δυνάμει τὰς ἐξ ἔθους
τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς γενομένης ποτὲ εὐσεβῆ
λόγῳ φιλοτιμίας. Ἡ δὲ τῶν μαθημάτων ἐπίδοσις, τύχη τις καὶ ἔξω τῆς ὑποσχέσεως
τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀρχιερέων. Τὸν γὰρ ἐπίσκοπον οὐ διδασκτικὸν χρὴ εἶναι, οὐδέ
λόγῳ ἐραστὴν, ὡς λύχνον φαίνοντα ἐν εὐχρηρῶ τόπῳ κατὰ τὸ λόγιον καὶ κατη-
χούντα τοὺς ἀδιδάκτους, ἵνα μὴ τῆς εὐθείας παρατραπῶσιν ὁδοῦ, ἐχομένους
τοῦ εὐαγγελισμοῦ ἀποστολισμοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀλλὰ δραστήριον καὶ πόρους ἐξ ἀπά-
ρων συναρῶν, ὡς αὐτὰς χρηματικὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰ χρήματα πληρώσει τῆς ἐπαρ-
χίας. Τοῦτο ἐπιτήδειον, ἀξίον καὶ νόμιμον ἀποτελεῖ τὸν ἐπίσκοπον, ὥστε πάν-
τας δι' ἐπαίνου ἀρεῶν καὶ φέρων τὸ ἐκείνου δόγμα. Ἡμῶσα τούτους καὶ πνευ-
ματικούς ἀξιότους καὶ θεολόγους καὶ μέγιστα δυναμένους, εἴ δὲ καὶ ἀποκήμε-
να πολλά φθάσειε σπαγαρῶν, καὶ θησαυρίσειε καταδυναστεύσας τοὺς ὁμο-
φύλους, ὅπως τῶν πῶποτε γεγονότων ἀξίος καὶ περιφανής. Τούτου ἔνεκεν μὴ τοὺς
πρώτους οἰκείδιστε ὡς ἀμαθεῖς οὐδέ τοὺς δευτέρους θαύμαζε. Ἐκείνοις γὰρ
οἶμαι τέλος τῆς ἐπισκοπῆς μακρόν εἶναι, ἔχων τε μόνον διὰ σώματος τὸ
ἰησοῦ ὄνομα, τὴν ὀρθὴν καὶ σωστικὴν θεολογίαν καὶ ἀρκεῖσθαι τοῖς ὀλίγοις
προσμένοντα καὶ ἐκείσε δικαστήρια καὶ πῶς αὐτῶν ἄρῶσιν ἴλεων τὸ κριτήριον, ὡς
αἱ εὐχαὶ εἴησάν μοι βοηθοί.

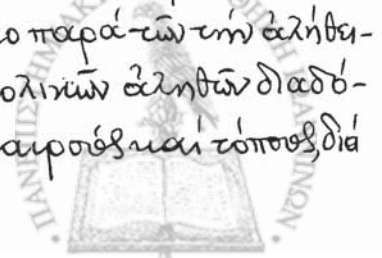
ὁ Μυτρῶν Γεράσιμος αψοε' οὐγῶσον γκ.

144) Σημείωμα τοῦ Γερασίμου περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.

« Ἐλλά τί σὺν, ἀν εἴποι τι περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς τε παρεληλυθυίας καὶ ἐνεστικῆς; Τῶν γὰρ χρόνων ἔξ οὗ ἡ τοῦ χριστοῦ ἐκκλησία ἤρξατο παρρησιάζεσθαι ἐν τοῖς ἀπανταχοῦ ἔθνεσιν, ἔδει βίου καὶ λόγου ἀξίους εἶναι τοὺς τὰ πρῶτα τῆς πίστεως θεμέλια μεταβάλλοντες, ὡς ἀν ἡ τοῦ κηρύγματος πρόοδος ὁμαλὴ εἴη καὶ εὐδρομος τοῖς τρέχειν ἐθέλουσι. Ταύτη τοι καὶ ὁ Κύριος αὐτὸς ἐν πάντων τοῖς δώδεκα ἔξελέξατο. ⁽¹⁴⁵⁾ Οὐ γὰρ οἰμαθῆται τὸν διδάσκοντα ἔξητήσαντο, ἀλλ' αὐτὸς λόγους καὶ ἔργους πρὸς ἑαυτοὺς τοὺς εἰληκώσατο, ὡς ἡ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου ἀληθῆς ἱστορία ἡμῖν παραδίδωσι. Τούτους γὰρ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους καὶ ἀγαπημένους ὄντας, σοφούς τε λεσιουργῶ τοῦ παναγίου Πνεύματος δυνάμει πεποίηκεν, ἐπίσκοπῶ τοῦ βαστάσαι ἐν αἰῶνι τῶν ἐθνῶν τὸν εὐσεβῆ καὶ ἀληθῆ τοῦ Κυρίου λόγον καὶ ἐπουνάζουσι ἅπαντα τοῦ λαοῦ ἔργον καὶ δράγματα ἐν τῇ τῆς πίστεως νοσητῶ ἀλωνίῳ. Ἰσχυροὶ γὰρ ἦσαν καὶ πρὸς θείον ἔτοιμοι αἱ τοῦ χριστοῦ μου εἴρουσαι καὶ μόνῳ τῶν θείων ἐδέοντο. Θωπὴ τοῖνυν ἀπέστειλεν εἰς τὰν κόσμον κηρύττοντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιτρέφοντας τοὺς πεπλατημένους πρὸς τὴν ἀληθῆ τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως γῆν, ἐπισηρίζουσαν τε αὐτὸς λόγους καὶ γράμματα ἀλλὰ καὶ διαδόχους καὶ λείπων ἀξίους, τῷ αὐτῷ ζῆλῳ στοιχοῦντας καὶ πολιτευομένους, ἀράβδους, ἀπείρους, ἀσθενεῖς, μόνῃ τῇ τοῦ Θεοῦ ἐδὴγία θαρροῦντας ἔπειτα. Οὗτοι ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα τῆς πίστεως ἡμῶν θεμέλια, οἱ λόγοι καὶ γράμματα ἐν τοῦ χριστοῦ ἐκκλησίᾳ ρυθμίσαντες καὶ κοσμήσαντες. Τούτων οἱ λόγοι νόμοι τινὲς καὶ ὅροι τοῖς μετ' ἔπειτα παρεδέχθησαν, τούτοις καὶ ἡμεῖς πάντες ὑπαίκομεν καὶ οὐδέ κεν αἰῶνα καταδεχόμεθα παραλιπεῖν ἢ ἀπιθῆναι ^(sic) τοῖς ὅσα ἡμῖν παραδεδώκασιν. δι' αὐτῶν οἱ ὅσοι οἱ μάρτυρες καὶ πάντες οἱ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χριστοῦ κηρύξαντες, αἵμασι τε καὶ ἄρῳσι προήχθησαν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀγαθοῦ προόδῳ, ἀσπλοι πρὸς ὀπλισμένους καὶ πρᾶοι πρὸς θρασεῖς καὶ ἀπανθρώπους, ἀσθενεῖς κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀδύοι κατὰ τῶν ἐνδύων. ^(sic) Οὕτω δὴ καθεπλίσαντες αὐτοὺς καὶ ἀντιπαρατάξασθαι πάντες τῇ τοῦ ἐνδυναμοῦντος χριστοῦ χάριτι, τοὺς ἐναντίους ὑπέταξαν. ἀλλ' ἦσαν αὐτῶν ⁽²⁾ τῶν πρῶτων καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας καλῶς προέβανον, εἴτα τοῦ πονηροῦ ζιζιλιανισμοῦ τοῦ ἀληθοῦς σπόρου ἐγκατασπείραντες, ὡς δοκεῖν, τοῖς ἀπείροις τὰ νόθα καὶ ὑποβολιμαῖα γήσια εἶναι. Ὁ γὰρ πονηρὸς εὐδραὺς ^(sic) ἐνὶ παραλαβῶν καὶ ὑποποιησάμενος καθεπλίζεν τοὺς ὑποκρίσει καὶ τῷ ψεύδει, ὡς ψεύδους πατήρ καὶ ἐργαζομενὸς τῆς ἀληθείας τοὺς αἰρεσιάρχας ἐκείνους. ἀλλὰ καὶ τούτους οἱ ἀληθεῖς τοῦ λόγου προστάται διὰ συνόδων καὶ λόγων γραφικῶν καὶ ἀποδείξεων ἔξελέγξαντες, αἰψώσαντο. τῆς ἀληθοῦς μοίρας, φιλοήκους, πεισματικῶς καὶ ἀπαθείας περὶ τῆς ἀληθείαν φανέντας. Ταύτη τοι καὶ ἀναθεματισμῶ καθεπεβάλοντο παρά τῶν τῆς ἀληθείαν ὁμολογούντων ἀγίων σοφῶν καὶ θεολόγων πατέρων καὶ ἀποστολικῶν ἀληθῶν διαδόχων. εἴτα πάλιν ἄλλους ἀναφανέντας κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους, διὰ

1 τὸ κείμενον ἔχει μετ' ἔπειτα πρὸς τὸ μεδαύριον 2 τὸ κωρικὸν ἐλλείπει.

συνόδων οἰκουμηνικῶν καὶ τοπικῶν οἱ τῶν ἐκκλησιῶν ἀληθῆς προστάται κατετροποῦντο λό-
 γοις τε καὶ συγγραμμάσιν καὶ γραφικαῖς ἀποδείξεσι. Ἐπεὶ δὲ ἡ τῶν λατίνων ἐπίπτωσις
 καὶ ἐπίτριπτος παπική ἀνεφύη αἵρεσις, ἡ θέλουσα πάντα μὴ ἀκαινοτομίαι εἶναι
 καὶ διαφέρειν μόνῃ τῇ καινοτομίᾳ, πρωτεῖα τοῦ πάπα προβάλλουσα, ὡς εἶναι τῶν
 πάπα τοῦ ἀποστόλου διάδοχον, τοὺς δὲ λοιποὺς ^(στ. 146) ὑποδεστέρους καὶ ἐξ ἐκείνου τὴν ποιμαντικὴν
 τοῦ χριστοῦ χεῖριν λαμβάνειν, ὥστε καὶ χάριτας δύο εἶναι, τὴν μὲν μείζω, τὴν δὲ ἑλαττω-
 τὴν μὲν εἰς τὸ πάπα ὡς ἀπὸ καθέδρας βασιλικῆς προερχομένην, τελείαν εἶναι καὶ μεί-
 ζω, τὴν δὲ δευτέραν ὡς ἀπὸ καπενῶν καὶ ἀσκήμων ἀρχιερέων τηγάζουσαν, δευτέραν καὶ
 ἀτελεῆ, καὶ τοὶ γε τῆς ὁμολογίας τῆς αὐτῆς παρὰ πάντων οὕσης καὶ λεγόντων πρὸς τὸν δε-
 σπότην καὶ κύριον ἡμῶν « σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος » καὶ τὸν τοῦ κυρίου
 αἰνάσαιον καὶ ἀνάληψιν καὶ τὴν αὐτῆς ἀναμφίβολον αὐτοῦ ἀφίξιν, ὅτι κινεῖ πάντας ζῶν-
 τας τε καὶ νεκρούς, συνεδριαζόντων καὶ τῶν δώδεκα ἀποστόλων ἐν τῷ πανδημῶ ἐκείνῳ
 θεάτρῳ, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, ἀναμφίβολως παραδεχομένην. οὐ γάρ διάφορος ἡ χάρις, ἐπεὶ ἡ
 ἀποστολή ἢ αὐτὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ αὐτοῦ. ἀλλ' εἰ καὶ τὰς κλεῖς ἐπίσειει καὶ μαλα-
 χῆ ἢ παπική σχιματικὴ ἔξουσία. ὡς καινοτομοῦσα ἀπαράδεκτος καὶ ὡς αἵρετικὴ παρα-
 τῶν ἀληθῶς κρινόντων κατεκρίθη καὶ κατακρίνεται ἀχρις οὗ τὰς καινοτομίας καὶ πα-
 σθήσας παραλίπη. Τούτων δὲ ἀφαιρεθειῶν ἔρημα λειψθήσεται μία ἡ τοῦ χριστοῦ
 ἐκκλησία καὶ δυτικοὶ καὶ ἀνατολικοὶ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι παρ' ἐκαστέρων τῶν με-
 ρῶν λογισθήσονται. Ἡμεῖς γάρ ἕτοιμοὶ ἐσμεν τὴν προσθήκην τοῦ θεοῦ σὺμβόλου καὶ τῆ
 τοῦ πάπα ἀλογον ἀρχὴν μετὰ τῆς τῶν ἀζύμων καινοτομίας παραιτησαμένους καὶ
 μεταμεληθέντας παραδέξασθαι καὶ ἂν πολλά καὶ ἀπερα κακὰ ἡμῶν ἐνεδείξαντο
 οἶδασι πάντες, καὶ ἂν μὴ γράφωμεν τοὺς φόβους, τὰς δημώσεις, τὸν λατινικὸν διωγμὸν
 καὶ τὰς βιαίως ὑπογραφάς, ἐξ ὧν ἡ δυστυχία τοῦ ἡμετέρου γένους καὶ βαρύνταται
 μωαμεθανικὸς ζυγὸς τῆς δουλείας. Ἐξέλιπον πόλεις ἀρδην, ἠφανίσθησαν ἑπαρ-
 χίαι, ἔρημοι πάντων τῶν καλῶν ἐγενόμεθα, λιμοκτονοῦμεν δουλεύοντες κατὰ
 τοὺς ἰσραηλίτας, τῷ πλητῶ καὶ τῇ πληνθείᾳ. οὐκ ἔστω ἡμῶν βασιλεία ἢ πόλις ἢ
 κώμη ἐλευθέρη τῆς μωαμεθανικῆς δουλείας, ἵν' ἐντρυφήσωμεν τοῖς τῆς ἀρετῆς
 τῶν λόγων ἠδοναῖς. οὐκ ἐπιτρέψουσιν ἡμῶν αἱ ἀλλεπάλληλοι φορολογίαι καὶ
 ἀπαιτήσεις τῶν κασαδνασενόντων ἡμᾶς χρόνου τι μέρος ἐφ' οὐχάσαι, ἀλλ'
 τὸ μὲν καταβάλλεται, τὸ δ' ἕτοιμοι εἶναι καταβληθῆναι, ἵνα μὴ καὶ εὐφ-
 λακῆ τεθῶμεν, τῶν ἡμῶν ὅσ' ἡμέραι τὸ ἔργον οὐχὶ τὸ μελετώμενον καὶ τὸ
 οὐκ ἐπιτελούμενον, ἀλλ' ὅτι εἴν' ἔδωξεν τοῖς ἐργαζώμενοι καὶ φορολόγοις,
 εἰσὶ μὲν εἶναι ὑπερῆρησαι, μήτε γρὶ ἀποκρινόμενοι τὸ παράπειν, ἵνα μὴ κα-
 πληγὰς πορ' αὐτῶν λάβωμεν. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς τῆς ἐκκλη-
 σίας κατὰστασις εἰς ἔσχον ἀφορώσης κίνδυνον καὶ εἰ μὴ θεὸς ταχίον ἐπι-
 μουρήσῃ καὶ τὸν βαρὺν τούτων τῆς ἀπαιτήσεως κλοιὸν μὴ ἐξάρῃ ἢ ἑλα-
 φρῆν, ἀδύναστον ἄλλως διατηρηθῆναι. Ὁρῶμεν γάρ τούτων τὸν πόλεμον τῶν

πρώτος γεγονότων βλεφρώτερον καὶ χαλεπώτερον. Δι' ὃ εἰ καὶ ἀμαθῶς καὶ ἐγγράμματοι οἱ τῶν ἐκκλησιῶν προσάται ^(σ. 147) πάντα τοὺς ἐνεσώτας χρόνους, οὐ παρά τούτῳ μεμπτοί, οὐδέ παρορατέοι, τῆς ἀληθείας ἀδεκάστως κρινούσης, ὡς καὶ τὸ ἀνακρινώσκειν μόνον τὰς γραφὰς καὶ διακρίνεν εἰς νόμιμα τῶν ἀδίκων, εἰς μερίστη τῆς εἰρετικῆς μοίρας καταλέγεται. αψοε', Σεπτεμ. 16'. 77

σελ. 147. Σημείωμα τοῦ Γερασίμου, περὶ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας.

«Ἡ δυτικὴ ἐκκλησία, ὀρθόδοξος οὖσα, ἠρέτο μὲν ὡς κεφαλὴ τῆς ὁλομελείας τοῦ ὅλου σώματος τῆς τοῦ Χριστοῦ μαζῆς ἀποστολικῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. ἐπέχουσεν ταύτην. Κεφαλῆς οὖν καὶ πρῶτος τῆ τάξει ὁ Ρώμης, μεθ' ὃν ὁ Κωνσταντινουπόλεως, εἶτα ὁ ἀντιοχειακός, ἐπόμενος ὁ ἀλεξανδρείας καὶ τελευταῖος ὁ ἑεροσολύμων. Οὕτως ἐν τοῖς διπλώχοις ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ ἐκκλησίαις ἐμνημονεύοντο τὰ αὐτῶν ὀνόματα, καθὼς τὴν σήμερον οἱ τεσσαρεὶς μόνον πατριάρχαι. Ἐξωβελίσθη δὲ τὸ τοῦ πάπα ὄνομα ἐκ τῶν διπλώχων τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅταν αὐτός (λέξ. δυσανάγκη) καὶ νεανειωσάμενος, κεφαλὴν τῆς ἐκκλησίας ἑαυτοῦ ἔξεφώνησε, τῶν λοιπῶν μὴ καταδεχομένῳ πατριαρχῶν καὶ χριστιανῶν ὁμολογῆσαι αὐτὸν κυρίως κεφαλὴν τῆς ἐκκλησίας, διὰ τὸ ἐν τούτῳ πολλά ἄτοπα ἐπεσθαι. Ὅσα γὰρ αὐτὸς εἶπη, καλὰ τε ἢ κακὰ, ἀνάγκη καὶ τοῖς λοιποῖς συνομολογῆσαι, ὡς μέλη οὕτως τῆς κεφαλῆς. Κεφαλὴ δὲ ὁ πάπας, αἶρα οἱ λοιποὶ ἀφῆντι, οὐδέ ἐρωτᾶσθαι τούτους ἄξιον. Τίς γὰρ τοὺς πόδας ἢ τὰς χεῖρας ἀνερωτᾶ τῆς κεφαλῆς ἀντιληφύσης ἢ ἀποφανομένης; Ταῦτη τοι οὐδέ πρῶτον αὐτὸν ἠθέλησαν, ἐπεὶ αὐτὸς ἐκρίθη παρ' ἑαυτοῦ πρῶτος, τοῦ Κυρίου εὐφροδῆως ἀποφανομένου καὶ λέγοντος «ὁ θέλων εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντων ἔσχατος 77. εἰ δὲ καὶ πρῶτον τῆ τάξει αὐτὸν προσεκάλεον καὶ εἰς τὸν περὶ εὐσεβείας ἐμπροσθέντα λόγον ὡς ἀδελφόν πρῶτον τὸν πάπαν ἠρώτων, οὐ τὸν πάπαν, ἀλλὰ τὴν σύνθετον τὴν περὶ τὸν πάπαν, ἀξιολόγους ὅπως ἠρώτων. ἀλλὰ εἰ ἐβούλετο εἰς τοὺς ἡ τοῦ πάπα προτίμησις καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων κεφαλὴν. Μὴ δὲ Κύριος ἐλθὼν διάδοχον αὐτὸν κατελέλοιπε τῶν ἄλλων ἀπάντων μὴ εἰδὼν εἰλλ' αὐτὸς πᾶσι τὴν ἐξουσίαν ἔδωκε. ἴπορευθέντες γὰρ φησι μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς» καὶ τὰ λοιπὰ. εἰ δὲ καὶ τὸ «ποιμαίνει 77» προβάλλει, καὶ τὸ «φιλεῖ με πέντε 77» ^(σ. 148) ὁρῶμεν ὅτι σφόδρα ὀμνακάρως πέντερος λελύθηται ἀκούσας τρίτον τὸ «εἰ φιλεῖ με πέντε 77» καὶ τούτῳ ἔστιν ἡ διόρθωσις τῆς τρίτης ἀρνήσεως. εἰ δὲ καὶ τὸν μακαρισμὸν εἶπη, «μακάριος εἰ Σίμων βαρβιλονᾶ, ὅτι οὐ σὺ καὶ αἶμα σέ ἀπεκάλυψεν ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὡμολόγησάν τε ἀπὸν τοῦ θεοῦ, οὐ εἰ, λέγει, ὁ Χριστός ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, ὁμολογοῦσι πάντες καὶ πάντες μακαρίζονται. Διὰ γὰρ τὴν ὁμολογίαν ὁ μακαρισμὸς. ὅτι δὲ οἱ μακάριοι πάντες ἀπόστολοι τὸν μακάριον πέντερον ὡς σεβασμιώτερον εἰμῶν, πάντες ὁμολογοῦμεν. ἀλλ' οὐ καταλέλοιπεν ἡμῶν τὸν πάπαν μόνον διάδοχον, ἀλλὰ πολλούς ὡς πολλὰς ἐκκλησίας συστησάμενος. εἰ δὲ διὰ τὸ ἀποθανεῖν ἐν Ρώμῃ, ἀλλ' ὁ Κύριος ἐν τῇ ἱερουσαλήμ, ὥστε δεῖ

1 τὸ χωρίον νοοῦ. Ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν ἐκκλησία φρονεῖ δεκτικῶς ὅτι ὁ πάπας κεφαλὴ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. οὐδ' εἶχε ἐξαιρετικὸν κ. δικαιώμα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν τῶν ἡμερῶν «ὁρῶμεν ἐν τοῖς» (ἡμερῶν) ἢ ἡμερῶν. τὸ χωρίον εὐσεβείως δεῖται διορθώσεως ἐκ τῶν μακροτέρων καὶ μικρῶν διατετυπωμένων

ρουσαλήρι, ὥστε δευροσολύμων κατὰ τοῦτο πρώτος, οὐκ ἔστιν ἄλλο ἐν τοῦ παπᾶ πρωτεῖον, ὅτι μὴ νοσημικῶς προείρησεν κατὰ τὰ ἀξιώματα τῶν βασιλέων, τοῦτο καὶ οἰκητροπολίται τῶν ἐπισκοπῶν καὶ οἱ πατριάρχαι τῶν μητροπολιτῶν, ἠδὲ χάρις ἀπλή καὶ μόνη γγ.

σελ. 154

Σημείωμα τοῦ Γερασίου περὶ τοῦ Καλλινίκου τοῦ ἐν Νάξου.

καὶ ὁὗτος ὁ κῆρ Καλλίνικος ὁ προχρηματίσας ἀπὸ φιλιππουπόλεως Ἡρακλείας ὁ καὶ ἐν Νάξου ἐπιγραφόμενος, ἐγένετο ἀπὸ διδάσκαλος τῶν γραμματικῶν μαθημάτων τοῦ κοινῆς τῆς Κων/πόλεως σχολείου φιλιππουπόλεως. Παρευρετησαμένου τοῦ κῆρ Νεοφύτου Μηλαίου καὶ ἀποθανόντος μετὰ ὄργον αἴτιος τοῦ Ἡρακλείας κῆρ Γεωδίου, μετετέθη εἰς τὸν τῆς Ἡρακλείας θρόνον τῷ 15^ῳ χρόνῳ τῆς τευχούσης ἐκατονταετηρίδος. Ἄνθρ φιλόδοξος εἰς κάλως λέγειν καὶ γράφειν εὐσηθεῖ, ἔτι καὶ μουσικῶς ἀρίστος, θρονόφωτος καὶ ἡδύς, φιλόπονός, εὐπρόσιτος, διδασκτικὸς, τοῦ δικαίου ὀλιγον ἢ οὐδ' ὄλως φροσιζων, θυμώδης εἰς ἀκρον καὶ φιλένδικος ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ. εἰ γάρ τις τοῦτῳ ἀντέλεγεν, ἔδει ταχέως ἐμποδῶν γενέσθαι, ἵνα μὴ πληγᾶς ἐν τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Καλλινίκου χειρῶν λάβῃ. Βιζύνης γάρ ὁ ἱ[ε]ρω[σ]ταμῆρ Ζαλαμπάσης ὁ λίνδιος πληρῆς μαῖς ἐμφορηθεῖς κατὰ πῶτα παρὰ τοῦ πανερωλάτου, ἐν τούτῳ, ὡς λέγεται, ἀπέθανε μὴ ὡς εἶχε ποδῶ δυνάμειως ἀποδράς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνταῦθα εἰς Μύρα Βενέτιος ἱερῶς ῥαπίσμου μόνῳ κατὰ κῆρρη φιλοφρονηθεῖς ἀνατείως ἢ ὅτι καὶ θρυαλλίδας τῶν κῆρῶν τοῖς δακτύλοις ἀφείλοτο. καὶ ταῦτα αὐτοῦ παρόντος καὶ ἐν θρόνῳ ἰσισαμίνου, ὅτε τῶν ἐν κλήσιαν ἐρημνίοις ἐτίμησεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς διεπέρασεν, ἐν θυμῷ μῆκος τὰ βαρέα τῆς χειρὸς ἐκεῖνου ῥαπίσμουτα. Ἄλλὰ καὶ οὕτως ὡς ἀνθρώπος τῷ πανδαμάτορι χρόνῳ καταδαμασθεῖς. ἀθήσει ἀποπληκτικῶ πάθει τῆ εἰκοστῆ Νοεμβρίου, τῷ 5^ῳ ἔτει τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος πρὸ τοῦ πατριαρχῶσαι. τῷ γάρ πατριαρχῶν ἐν πολλοῦ καὶ μόνῳ τῷτε, ὡς ἔλαβε τὴν εἰδησὴν παρὰ τοῦ Καπκιαχαγᾶ, ὅτι αὐριον φορῆ παββάδι, σεναῖξας καὶ τὴν κήλικα εὐχερσίῳ ἔχων, νεμρὸς ἀντὶ πατριάρχου ἐγένετο ἀκρον, ὡς φασὶ χελέων, γενσάμενος γγ. αψοε' αὐχουσε. κ' γγ

ἔστιν ἰσημικῶς τὰ κρημῆνα ἢ ἀνώστειτα σχεδῶν. τὰ δὲ σημειούμενοι ἔτος αψοε' εἶναι αὐτῶν. βλ. ἐν β' β' τῆς κ' τοῦ Ηερακλεα σακτια. ἀνατώωνις ἐποσημῆνη σ 162-169. οὗτος τῷ διαπρωσεσέρων τῷ Ηερακλεα μπερασικῶν 1
σελ. 156 γγ « τὰ ὅσα τοῖς ἀνθρώποις γινώσματα πέφυκε, πάντα δεύτερα τοῦ λόγου κατέστηκε. Ἐκεῖνα μὲν γάρ ἐποσιώδη μόνῳ καὶ περιγραφῆ λέγονται. Ὁ δὲ λόγος οὐκ ἐστὶν αὐτῆς διαφορά καὶ ἀχώριστος τοῦτου ὑπάρχειν φαίνεται. Δι' ὅ καὶ οὕτω ὡς κατὰ τοῦ ἀνθρώπου κατηγορεῖται, ὅταν αὐτῶν ὀριζώμεθα. Ἐπὶ τούτων ὁ λόγος ἐν ἀνωτάτην εἴληχε τὰξιν, ὡς μέρος τοῦτου ἀχώριστον, εἰ μὴ σὺχί καὶ τὰ γράμματα, τὰ τὸν λόγον διωθόντα καὶ νοσημῶντα τοῦτον. ὡς ἀρίσια; μὴ σὺχί δι' αὐτῶν νόμοι, διαταγαί, ἱεραὶ ἰστορίαι καὶ παντοδαπαί, βίοι ἀνδρῶν ἀρίστων καὶ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις; μὴ γάρ τὰ γράμματα τοῦ λόγου ἔσθρον; ἀ γάρ ἡμεῖς λέγομεν ταῦτα καὶ γράφομεν καὶ ἄ γράφομεν, ταῦτα καὶ λέρομεν. Δίκαιοι ἄρ' οὐκ ἐμαῖσθαι τὰ γραμματικὰ καὶ πρὸ πλείονος ποιεῖσθαι. Ταῦτα καὶ οὐ μὴ λαβὴ δ' πρῶτος

Χ¹ φαίνεται κακῶς εἰ ἐπιζητήσαντες μετεδιδίμαν εἶλον ἐσάρχην τούτων τὰ πραγματά ~~ἵσταται~~ ὑπαρξίμεν
σμενία μετὰ ὑπόθετον ἔδειξας· ἐμὲ τῶν περὶ αὐτοῦ σκοπεύοντων δὲν ὑπόθετον, ἀλλὰ αὐτὰ τοιοῦτον
ἐκφραστον. Βεβαίως ἐπιζητῶντες παρὰ φαινομένης ἐν τοῖς ὑπαρξίμοις συνέβησαν πολλά, ἀλλ' οὐκ ἔστι
2. ἀλλ' ὁ ὑπερβασίως αὐτοῦ ἐξ ὑπόθετον τῶν πραγμάτων διαμαρτυροῦν ἐπιπέλας ὑπὸς ὅσα ἀνωτάτω
ἐξέδετο περὶ τῶν ἀμαδῶν αἰουσιότητων ἄρχειν. ἐπιπέλας, ἐάν ἐπιπέλας ἐνταῦθα
τῶν πραγμάτων λόγος ἀπὸ τοῦ νοῦς, διότι ὁ βίβλος ἀντιπέλας ἀντιπέλας ἐπὸς τοῦ οὐκ ἐπιπέλας αὐτῶν
δύο φιλοσόφου λέγω: "Τὰ πραγματά, ὡς φιλοσόφοι, εἶρον τὸν νοῦν ἢ ὄντως τὰ πραγματά;"
καὶ τῶν ὑποθέτων: "Ἐπιπέλας ὄντως, οὐδέποτε οὐδέποτε πραγματά;" δι' ἀρχαῖοι ἐ-
λεγον: "δεῖ πραγματά βιβάσκειν τῶν ἀμαδῶν τῶν ἔχων."

πειται ημῶς δράσασθαι· δράσασθαι, φησι, παιδείας, μήποτε ἔρηγοθῆ Κυρία² κα
 ἀπολείσθαι;) ἐξ ὁδοῦ δικαίας". Ο δὲ Σολομῶν ἐφίλησε αὐτὴν καὶ ἐζήτησε
 νύμφην ἀγαθέσθαι ἐαυτῷ. Ἡ γὰρ παιδεία τῶν θείων πραγμάτων, δὲ δ' εἰπεῖν καὶ
 ἀνθρωπίνων, διὰ γραμμάτων χαρακτηρίζεται. Μάθεις δ' ἂν διὰ τούτων πολλά
 ὅσα τε θεία καὶ ὅσα τ' ἀνθρώπινα, ἐπομένως καὶ ὅσα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι
 τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπισημοῦς Μιστρῶν κατεστρωται, ὅπερ εἰσὶν ἀνθρώπινα μὲν πράγμα-
 τα, κατὰ λόγον δὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας τοῦ μεγαλομαρτυροῦ Γεωργίου ἐνα-
 ποικίμμενα παρά τῶν ἀσθεῶν Χριστιανῶν χάριν ψυχικῆς αὐτῶν ὠφελείας. Ταῦτα
 κοῖνον ὡς ἕρα ἀναφαίρετα ἔσωσαν, ἐπεὶ καὶ βαρύναν ὑφίστανται δίκην οἱ
 τούτων τινὰ σφραγισμένοι, ὡς περ οἱ θεῖοι διακελεύονται νόμοι.

Ὁ Μιστρῶν καὶ ἀθύρων Γεράσιμος ὑπόσχεται τῆσιν ταῦτα ἀπαρυσάλλωσιν
 μέχρι τελείας αὐτοῦ ἐναπνοῆς. αψζβ' φέβρουαρ. κζ' γγ.

~~Ἄδραξασθαι, ἢ δράξασθαι, ἢ ἀπολείσθαι, ἢ ἀποστρέφασθαι~~
 σελ. 159. τὸ εἰστόφο 9. ~~αὐτῶν~~ βραχὺ χρονικὸν τοῦ Γερασίμου, εἶναι σημασι-
 κῶς καὶ διότι διακτραγωδῆ καὶ κατὰ τὸν ῥωσσοκυρμικὸν πόλεμον δι-
 νοπαθήματα τῶν Χριστιανῶν. Ἐξ αψζή σεπεμβρίου κέ, ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος ὁ κατὰ
 τῶν Μοσχόβων. Καὶ ἐσῆλθον τὸν ἐλετήν ἐπὶ ἡμέρας, ὡρα ἐνάτη τῆς ἡμέρας. ἦτον
 παστὸς ὁ χαρτζῆς. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας, ἔφερεν ἡ βασιλεία τὸν χάνην ἐκείνον ὁ
 πού εἶχεν ἐξ ὀρισίον εἰς τὴν πόδον καὶ τὸν ἔκαμε χάνην ὡς ἐπὶ τῆς εἰσοδοῦ καὶ ε-
 δήμονα τῶν ἐκεῖσε μερῶν, καὶ ἐστάλη, ἔπειτα ἐδιωρίσθησαν τὰ δόσημα ἀπὸ
 ἐκεῖ καὶ δίδη ὁ καθεὶς ναχηγῆς. Ὁ μαχαλάς μας μόνον ἔδωσεν εἰς τὴν πόλιν πέντε που-
 γῆρα, ἐναλόγως καὶ τὰ ἄλλα χωρία καὶ ὅλα ὑπὲρ τὴν δύναμίν τους. Εἰς τούτο
 ὁ αἶψος θεὸς νά ῥηθῆ ἵλεως καὶ νά φυλάξῃ ὅλους τοὺς Χριστιανούς. οἱ βίβες καὶ τὰ
 μακά, αἱ ἀπαιτήσεις, δὲ εἶναι δυνατῶν νά μεταγραφθῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ἀτάκτων
 στρατιωτῶν γερλιδῶν. Ἐγὼ ἀπὸ τῶν φόβων τῆς ἀπαιτήσεως, ἐκάρθουμον (sic) εἰς τὴν
 πόλιν ὅλον τὸν χαμηῶνα καὶ μόλις ἦλθον ἐνταῦθα ἀπριλίου ἔνδεκα, ἀφ' οὗ ἔφυγον
 ἐκεῖνοι, δηλαδὴ τοῦ αψζθ' αἰῶς, ἐκάρθουσα εἰς τὴν πόλιν ὀλοκλήρους πέντε μῆνας
 καὶ ὀκτώ ἡμέρας. Ὁ Τζεμμετζῆς καὶ ἡ Καλλιπράεσια ἐπαράχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ
 ἕνα ἀνατολίτικον σφάτεμα καὶ ἔρνε τῆμια εἰς τοὺς Χριστιανούς μπακα-
 λῆδες καὶ χανετζῆδες κατὰ τέσσαρα καὶ πέντε πουργῆρα. Τούτο συνέβη περί το
 τέλη τοῦ Ἰανουαρίου καὶ ἀπὸ τῶν φόβων τοὺς οἱ Χριστιανοί, ὅσοι εἶχον τὸν τρόπον ἐ-
 φυγῆν εἰς τὴν πόλιν. Ἐρίνοντο καθ' ἡμέραν προσαναί ἀπὸ τῶν πολυχρόνιον ἡμῶν
 βασιλέα διὰ τὸν ῥαγῆν, πλὴν δὲ ἡμῶν οἱ ἄτακτοι. Μέσα εἰς τὴν πόλιν τῶσιν
 ἐτολμοῦσαν. ὅπου ἐρῆμωσαν τοὺς ἀθρώπους καὶ ὅλοι ἐφυλάτταντο νά περνοῦν
 πλέον ἀπὸ τενεχέ σοκάμα μ' ὅλον ὅπου εἶχον καὶ ῥαμαζῆνη. Ἡ πρόνοια ἡ
 μεγάλη τοῦ ἀνακτοῦς ἐβοήθησε καὶ ἔρνε ὕστερον ἐμινλίμ εἰς ὅλην τὴν πόλιν.
 ἀλλ' ἐγὼ εἰς μαρῶν ὅπου ἐλέγεται ἐμινλίμ καὶ ἀσφάλεια, ἀπὸ τῶν Κορνα-
 τοεσιμέ ἕως οὗ νά περάσω εἰς τὸ ἄρναϊ ὅσοι οἱ ἐκείνην νά ῥημωθῶ, ἐν δὲ
 ἔφυγον νά προσθαίω εἰς τὸν Πειζαδὲ Καλλιμάχη τὸ ὀσπῆται. Εἰς τὰς δὲ
 να τοῦ Μαρτίου ἔρνε εὖ εἰς ἀλλάγῃ. Ἐπειτα μετὰ δύο ἡμέρας ἐβῆκεν ὄγε.

ηττάραγασι καὶ πηγαῖς ^(εξ 2-160) καὶ ἐμάθησεν εἰς τὸ Τεουπιτσά καὶ μετὰ τρεῖς
 ἡμέρας ἔφυγε καὶ ἀπ' ἐκεῖ διὰ τὴν Ἀδριανούπολιν. εἰς αὐτὸν καὶ μαρτὸν ἐξε-
 λειπε τὸ ψωμί. Μὲ δυσκολίαν εὑρίσκον οἱ ἄνθρωποι τὰ φᾶν. Ἐκεῖνο ὅπου ἐπολι-
 τεύετο διὰ ψωμί, ἦσαν μικρὸν μαῦρον ὄχι ἀπὸ σταῖρι καμωμένον. εἰς τὰς
 δεκά εἰς τοῦ μαρτίου ἐβγήκει καὶ τὸ σαντζακ σερφ μετὰ τὸν στρασιέ-
 ρη Μεεμιέτοσά, ἀλλ' ὅταν ἐβγαίνε, τὰ μακὰ ὅπου ἐκαμαν οἱ ἐμίρη-
 δεὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐκρατοῦσαν τὸ σαντζακ, ἀκόμη καὶ ἄλλοι τούρκοι, οἳ
 ἢ μπορεῖ νὰ τὰ περιγράψῃ καλά. Ἐσφαζαν, ἐκοψαν, ἐδύραυ, ἐδίωξαν
 ἀνδρας καὶ γυναῖκας ὅσοι εἶδον εἰς τὸ σερβάνι τοῦτο. Ἐνδεκάμιον
 ἔμειναν εἰς τὸν τόπον χριστιανοὶ καὶ ἔδωκεν ἡμεγάλη ἐκκλησία ἐμα-
 τὸν ἐβδομήμιονα πένεε χροάτια καὶ τοὺς ἐσήκωσεν. Ἐκεῖνοι ὄμως ὅ-
 που ἔρμαν γραβαλῆδες εἶναι ἀναρίθμητοι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους πολλοὶ ἀπέ-
 θανον, ἐξ ἑν καὶ γυναῖκες τῶν ὁποίων ἐκοψαν τὰ βυζά. Οἱ αὐτοὶ ἐπάκησαν καὶ
 τὸ ὀσπήτιον ὅπου ἐμάθησεν ὁ ἐλετζὴν τῶν Νεμιφῶν, διὰ τὰ μακρὰ σερβάνι καὶ
 ἀλλὰ ἡ καὶ σαντζακίον τὸ ὁποῖον καὶ ἐμπαλάτισε μετὰ τριαντάσια καὶ με-
 τὰ ἀδύαν καὶ πόρτας. Ἄλλ' οἱ καλοὶ σου περὶ τὰς δύο ὥρας ἐπὶ νικτὰς ἐπάκησαν
 τὸ ὀσπήτιον ὄμοιο καὶ ὁ ἐμάρης καὶ τοὺς ἐρήκωσαν ὅλους ἀνδρας καὶ γυ-
 ναῖκας. ἴσως καὶ τοὺς ἐξέλησαν ἐκτύπησαν καὶ τοὺς γρασακτῆδες καὶ τὸν
 παπᾶν μετὰ σακαγάνι, ἔτι καὶ τοὺς δύο ἀνθρώπους καὶ δραγουμάνον Νικω-
 λαῖον. Τὴν γυναῖκα τὴν ἐστράβηξαν εἰς τὸν μαρτὸν γυνάκα καὶ ἔτσι ἐ-
 φυλάχθησαν μετὰ τὸν ἐλετζὴν καὶ τὸ πουργὸν ἐσάθη εἰς ἕτερα ἡμέρας διὰ
 τὰ μακρὰ πάλιν σερβάνι μετὰ τὰς γυναῖκες του καὶ τὸν ἐδύραυ πάλιν οἱ
 στρασιώται. Μὲ εὔτοιον λοιπὸν τρόπον ἐξῆλθε τὸ στρατεύμα καὶ πόλεως καὶ
 ὁ θεὸς καὶ τοὺς ποσεινοδῶση μετὰ καλὸν καὶ καὶ φυλάξῃ καὶ ἡμᾶς ἀπειράται.
 εἰς τὰς οὐκὰ καὶ ἀπειρήσεν τὸ Πατριάρχιον διὰ βασιλικῆς προσταγῆς
 καὶ ἐσήκωσαν τὸν Πατριάρχην Μελέτιον μετὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη
 καὶ τοὺς ποσεινοδῶς ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἔτι καὶ τὸν οἰκονόμον. Διότι τὸν δὲ βαί-
 λον μαρτινοὶ χριστιανοὶ, μάλιστα ὡς λέγουσιν τῆς Πρωπίας οὐκὸν ὁ δὲ διάκονος, πῶς ἔ-
 χει κρημνίσεν τὸν Ἰντὶ παράταξη καὶ ὅτι εἶναι τρεῖς καὶ τῆ ἰη' τοῦ αὐτοῦ
 ἀπειρήσεν καὶ ἡμέρα καὶ Μετ. Σαββάτου. ἐλυτρώθησαν ὅλοι τους. Πλὴν Πατριάρ-
 χης ἔφηεν ἄλλος, ὁ ἄγγελος θεοῦ ἡμῶν ὄνομα Θεοδόσιος, τὴν δευτέραν ἡμέραν ὅπου
 ἐσήκωσαν τὸν κῆρ Μελέτιον. Ὅλα ὁ κόσμος ἦσαν εἰς ἄκραν ἀθρημίαν, ἀλλ'
 ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρ' ἐλπίδα μᾶς ἐχαροποίησε, κρήμασι δὲ οἷς οἶδε
 θεὸς. εἰς τὰς τοιαύτας ἀκαίρους καὶ προφανῆς συκοφαντίας καὶ ἀδικί-
 ας περιέπεσε καὶ ὁ ἀθλιὸς παχὲς Καρίστρου Ἰωνᾶς, ὁ ὁποῖος παιδεύεται
 ἀντὶ ἀλλῶν καὶ πάσχει ὡσάν καὶ εἶναι ἐκεῖνος ὁ παραύτατος. Μὲ τόσοιο
 σύφισμα ἐλυτρώθη ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ λοιποὶ ἕως εἴκοσι εἰς τὸν ἀριθμὸν
 Μετακὶ δὲ τούτων ἦσαν καὶ πένεε ποσεινοδοί, ὅτε Χαζασλαῖος καὶ ὁ

1 ἐλετζὴν τῶν Νεμιφῶν (μαῖλλον) Νεμιφῶν ἦσαν οἱ Αὐστριακοὶ 2 Καρίστρου εἶναι τὸ Καρίστρου

Γερασίμος Μερών και Ἀθύρων 1768.

Γερασίμου Μερών ἐπισκόπου (κατόπιν) πατριάρχου
Ἀλεξανδρίας Ἀποβινημονύματα ὑπὸ Μ. Γεδεών "Ἀρχαῖον
ἑμψ. ἱστορίας" κιν/ποθης τόμ. Α', σ. 114-18 "πέντε ἀρχ. Λέριοι" 24
κώδικος τῆς ἐπισκοπῆς Μερών και Ἀθύρων ὑπὸ Μιχ. Σαραντῆ,
Θρασε. Ε', 1934, σ. 163-78. "κώδ. τῆς Ε. Μ. και Ἀθύρων"

Γεδεών, μεσο.
γράμματα Β', 1934, σ. 171-177. Θρασε. Ἀρχαῖον 22, 1957, σ. 391-396.
Ἀποβινημόματα Γερασίμου πατρ. Ἀλεξανδρίας (ἐν κώδ. Μερών
και περὶ ἐπισκοπῆς Μ. ἑμψ. Ἀγῆθ. ΚΘ', 1904 σ. 195-6 καὶ Γεδεών.

Οὗτος ἐνταῦθα ἀνῆλθεν εἰς τὸν πατρ. θρόνον Ἀλεξανδρίας.
Ἀνέγραψε εἰς τὸν κώδικα τῆς ἐπισκοπῆς τὰ δεινοπαθήματα
τῶν χριστιανῶν κατὰ τὰ ἔτη 1768-1774 ἕνεκα τοῦ ἐπιδειν-
τοῦ τῷ 1768 ρωσοτουρ. πολέμου, καὶ ἄ 400.000 χριστ. ἐξη-
φανίσθησαν ἐξ ἀσθενειῶν και ἄλλων συμφορῶν και στερήσεων.
εἰτὸς τῶν πολεμούντων (βλ. ἑμψ. Ἀγῆθ. Α Δ', 1913, σ. 366-369).
τὸ αὐτὸ "βραχὺ χρονικόν" τοῦ κώδ 182 ἔτους 1768 και ἐν Θρασε.
λαογρ. Ἀρχαῖον 21, 1956, σ. 137-138. και ἕτερον συμπληρωματικόν τοῦ
185 αὐτ. σ. 158-161. "Τρεῖς κώδικες τῆς ἐπισκοπῆς Μερών και Ἀθύ-
ρων", ὑπὸ Κ. Μακρῶν, ὁ πρῶτος 182 εἶχεν ἐκδοθῆ ὑπὸ Μ. Σαραντῆ
ἐν "Θρασεικοῖς" 10', 1944, σ. 190ε. Σημείωμα περὶ τῆς δουτικῆς ἑμψη-
σίας σ. 147-148 τοῦ Θρασε. Ἀρχ. 21 καὶ δημοσιευθῆ ἔως και ἐν
σ. 154 βιογράφημα τοῦ Ἡρακλείου Καθρινίου 1775. περὶ τῆς
ἐκδογῆς του ἔως πατρ. Ἀλεξανδρίας βλ. Σωφρόνιος ἐπίσκ. Μερών
και Ἀθύρων. (ἐν τῷ τῆς παρόντος κωδ. και ἐν τῷ ἔργῳ του) ἕως Μερών
ἕως Μερών μέχρι τοῦ 482 ἐφετάσσετο τὸ φείφανον τοῦ ἐπισκοποῦ
Ἀντιστοχίας Εὐσταθίου, ὃν ὁ Χρυσόστομος ἐνεκωμῆσεν ὡς μάρτυ-
ρα (Migne, Patz. gr. τόμ. 4, 597-609) τότε ὁ ἐπίσκοπος Κελαδίων
μετέφερεν - ἐν θριάμβῳ αὐτὸ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του 100
ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Καίτοι Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης
και ὁ Θεοφάνης τοποθετοῦσι τὸ φείφανον εἰς τὰς φιλίππους
τῆς μακεδονίας, κόπον τῆς ἐξορίας αὐτοῦ ἀπ' ὃ Χρυσόστ.
ρατῶς λέγει "τοῦ σώματος αὐτοῦ ταφέντος ἐν Θρασεῖ...
και τὸν μὲν τάφον εἶναι ἐν ἐκείνῳ τῷ βαρβ. χώρῳ (αὐτ.
σ. 600), ὁ δὲ ἀγ. κερύκερος "pulvis est in exiliis Trajanopolim
ubi et usque hodie conditus est" (De viris illustribus, ss. Delehage ἐν Anal. Volt
XXI, σ. 254)

* τῆ 24 φεβρουαρίου ἡμέρα β' τῆς Τυριμῆς, ἐπὶ ἡμερῶν διοικητῶν

« Δηλοποιῶ διὰ τοῦ παρόντος μου ἐν εἴπαρόντι κώδικι, ὅτι ὁ σεβαστός μου γέρονι κύριος Ζαχαρίας ἔηνε Μετρῶν ἐπίπατριάρχιας Γερμανοῦ καὶ ἀγίου Ἡρακλῆος κυρίου Παναρέτου, ἦλθε δὲ ἐν τῇ ἀγνώστῃ ἐπισκοπῇ Μετρῶν ἐν Κωνιπόλει ἐπὶ Χουρσούτε πασσά. Ἐρχομένου δὲ πρὶν φθάσῃ ἐνεαῦθα εἰς Μάατζα. παῖδες ἄνθρωπος τῆς ἀσημασε λέγων, ὅτι ἐν τῇ ἐπισκοπῇ εἰς πενήντα ἀνδρες εἰσὶ συναγμένοι μετὰ ὅπλι μὴ δέχομενοι τὸν νέον ἀρχιερέα ζητούντες τὸν πρώτον Μετρῶν κύριον Θεοκλήτῳ, ὅστις ἔηνε ἐπισκοπος παρὰ τῆς τοῦ χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἁψυχῆς πύλης. Ὁ δὲ σεβ. μου ἀγ. ος Μετρῶν ἐκασέθη εἰς τὸ κονάκι τοῦ Καίμακάρη, ἐκεῖ δὲ ἄλλοι ἦσαν συναγμένοι ὑπὲρ τοῦς ἑξαμοσίους καὶ εἶπον ὑπὲρ τοῦ Θεοκλήτου, κινῶν δὲ ἐπισκοπὴν ἐσφαλῆσαι ὅθεν κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ, ἠνέωσαν τὴν ἐπισκοπὴν διὰ τσεσέδων καὶ εἰσηλθὲν ὀνότι καὶ κωνονικῶς ἀγ. ος Μετρῶν κύριον Ζαχαρία καὶ ἤρουν τὴν ἐπισκοπὴν ἡμερῆν μόνον σανίδα καὶ ἐθαυμασιότερον ἐβγαλαν καὶ τὰ τέζαγμα ἀπὸ τὰ παράθυρα διὰ περιφρότησιν. Τρεῖς μῆνες ἦσαν οἱ κάρμαρες τῆς ἐπισκοπῆς ἐσφραγισμέναι μετὰ ἐπιπλα τοῦ κύριου Θεοκλήτου. Κάτω τὸν παῖδα, ὁ σείζης Αἰδρίας Κοροχόντης τὸν εἶχε κλειδωμένον, μήπως φάγημεν τὰς πέντε ρίζας κωνονικίας, ὅτις εἶχε φουερμένα. τὰ δὲ ρούχα μας πλένοντας ἠλιάζομεν εἰς τὸ παλαιὸν σχολεῖον ὁ σεβ. μοι γ (έρων) ἔξη μῆνες δὲν ἐβγήκεν ἔξω τῆς ἐπισκοπῆς διὰ τὰ πάσων τὰ σιάνδαλα. Καὶ αὐγόντοισιν ἐκασέθη εἰς Τσεκμετζέν καὶ ἤρχισεν τὴν περιόδω-αντος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σεβ. γ (έροτος) ἔηνεν: τρεῖς ἐκκλησίαι ἐκείσθησαν τοῦ Ἐλπασανιοῦ, Τσακιλιοῦ καὶ Λαγοθηρῶν, σχολεῖα δὲ τῆς ἀροσῆς, πλαγῆων καὶ δύο τῶν Μετρῶν, τὸ ἑλληνικὸν καὶ ἀλληλοδιδασκτικόν. »

« + Τὸ αὐξά τῆς 28, ἐπρόβιβάσθη ὁ σεβ. μοι γέρονι ἀγ. ος Μετρῶν κύριον Ζαχαρία εἰς τὸν ἀγνώστῃ θρόνον Μητροπόλεως Σηλυβρίας. Τὴν ἐποῦσαν εἰς τὰς 29 τῶν ἀγίων ἀποστόλων ἦρθεν ὁ ἑξάρχος μετὰ τῆς πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς. εἰς τὴν 7^{ην} ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, εἰς τὰς 2 ἡλιουλίου, ἐλκετοῦργησεν, εὐλόγησεν καὶ εὐχήθη τοῖς χριστιανοῖς. Ἡμεῖς δὲ τὸ γῆμα εὐνυχῆρον διὰ Τσεκμετζέν καὶ ἐκείθεν διὰ βασιλεύουσαν. Πλήθος ἀπύροισι μᾶς ἔξεπροβόδησεν πληρώσαντες ἡμᾶς εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἐρχομένου. ἀνεκατέστησε δὲ πάλιν ἐν τῇ ἀγνώστῃ τῶν ἐπισκοπῶν ὁ ἀγ. ος Μετρῶν κύριον Θεοκλήτῳ. Ταῦτα καὶ διατελῶ. Τῆ 8^ῃ ἡλιουλίου αὐξά. ὁ ἱερατῶν Δαυρόθιος Ἀϊναλίδης ὁ ἐν Πανίδου τῆς Παιδοτοῦ »

7
Σπ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1955 ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Παρονασσὸν τὸ πολιτικὸν μνημόσυνον τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ διατελέσαντος Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ Ἐξάρχου Δυτικῆς καὶ Κεντρῶας Εὐρώπης ἐν Λονδίῳ. Κατ' αὐτὸ παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, οἱ Ὑπουργοὶ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Ἐμπορίου καὶ Δικαιοσύνης κ.κ. Γεροκωστόπουλος, Μακκῆς καὶ Θεοφανόπουλος, Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τέως Πρωθυπουργὸς κ. Στ. Γονατᾶς, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Π. Κατωῆτας, ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μαθηταὶ τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου, μέλη τῆς οἰκογενείας του, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Θρακικοῦ Κέντρου, πολλοὶ Θράκες μέλη τοῦ Συμμετίου, Πρεσβευταί, Ναύαρχοι, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι Ὑπουργείων καὶ ἄλλοι θαυμασταὶ καὶ γνώριμοι τοῦ ἀειμνήστου Θυατείρων.

Ὁ κ. Μανουηλίδης Πρόεδρος τοῦ Θρακικοῦ Κέντρου καὶ τέως Ὑπουργὸς ὠμίλησε διὰ τὴν βιογραφίαν τοῦ τιμωμένου, τὰς σπουδὰς του ἐν Γερμανίᾳ καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ ὡς Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ κατόπιν ὡς Ἀποκρισαρίου ἐν Λονδίῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὡς Μητροπολίτου Θυατείρων.

Ἐπίσης ὁ κ. Α. Α. Πάλλης πρώην Πρεσβευτὴς καὶ τέως Διευθυντὴς τοῦ ἐν Λονδίῳ Γραφείου Τύπου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὠμίλησε διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ εἰς Λονδίον καὶ τὰς λοιπὰς Εὐρωπαϊκὰς Κυβερνήσεις εἰς ἃς ἦτο διηπεπιστευμένος καὶ ἀνέφερεν ἱστορικὰ γεγονότα συνδεόμενα μὲ τὴν ἐκπροσώπησιν παρ' αὐτοῦ εἰς διάφορα Πανχριστιανικὰ Συνέδρια καὶ εἰς ἀποστολὰς ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅς πάντοτε ἔφερεν εἰς πέρας μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἐξαιρετικῆς διπλωματικῆς ἰκανότητος.

~~ΟΜΙΛΙΑ κ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΟΥ ΠΡΩΤΗΝ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΘΡΑΚΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ~~

τιῶν 8

Μακαριώτατε, Κύριοι Ὑπουργοί, Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατοι, Κύριοι Ἀρχηγοί, Κύριε Δήμαρχε, Κυρῆαι καὶ Κύριοι.

Πρὶν ἀρχίσω τὴν ὀμιλίαν μου θὰ ἀναγνώσω χαιρετιστήρια μη-

νύματα, ἅτινα μᾶς ἀπεστάλησαν διὰ τὸ σημερινὸν μνημόσυνον ἐξ Ἀλεξανδρείας, Νέας Ὑόρκης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος :

Ἀριθμ. Πρωτ. 6

Τῷ ἐντιμοτάτῳ κ. Φ. Μανουηλίδῃ Προέδρῳ
τοῦ ἐν Ἀθήναις «Θρακικοῦ Κέντρου», υἱῷ
ἐν πνεύματι ἀγαπητῷ, εὐλογίαν ἀπὸ Θεοῦ

Εἰς Αθήνας

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως χαιρετῶμεν τὴν Ἑορτὴν πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ. Μὲ τὸν ἀοίδιμον Μητροπολίτην διετεροῦμεν καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐν Εὐρώπῃ Ἀρχιερατείας του ἀγαθῆς σχέσεις καὶ πολλάκις συνηντήσαμεν αὐτὸν εἰς Ἐκκλησιαστικὰ Συνέδρια.

Ἀνεγνωρίσαμεν τὰς ἰκανότητας αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγάπην Του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς καθηγητῆς καὶ Σχολάρχης ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης καὶ ὡς Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων ἐν Εὐρώπῃ, εἰργάσθη μετ' ἀφοσιώσεως λίαν καρποφόρως.

Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀποκρισάριος παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνεφάνισε προτερήματα σπάνια καὶ ἐτίμησε τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς παγκόσμια Ἐκκλησιαστικὰ Συνέδρια ἐπέδειξε τὴν δέουσαν κατανόησιν καὶ διὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ χαρισμάτων καὶ τῆς πολυμαθείας ἀπέβη πρόσωπον ἐκτιμώμενον παρ' Ὀρθοδόξων καὶ Ἑτεροδόξων.

Ἡμεῖς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ εἶδομεν τιμωμένην τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ συγχαίρομεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ μνημοσύνου εὐχόμενοι πλουσίαν τὴν ἀπὸ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἀνταμοιβὴν πρὸς τὸν τιμώμενον ἀείμνηστον Θυατείρων Γερμανὸν καὶ διατελοῦμεν μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

† Ὁ Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου 1955

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικής
κ. Μιχαήλ :

4 Ἰανουαρίου 1955

Πρὸς
τὸ ἐντιμότατον Δ. Συμβούλιον
τοῦ «Θρακικοῦ Κέντρου»
Ἀ θ ή ν α ς

Ἀγαπητοί μου,

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθην ἐκ τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29ης Δεκεμβρίου π. ἔ. ὑμετέρας ἐπιστολῆς, ὅτι προτίθεσθε νὰ τιμήσητε τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θυατείρων Κυροῦ Γερμανοῦ, Ἐξάρχου Δυτικῆς καὶ Κεντρῶας Εὐρώπης, γενομένου ἐπὶ μακρὰ ἔτη, καὶ διευθυντοῦ τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς χρηματίσαντος ἀπὸ τοῦ 1907 μέχρι τοῦ 1922, δι' εἰδικῆς τελετῆς ἣτις πιστεύομεν ὅτι θὰ λάβῃ χώραν μετὰ τὸ σχετικὸν ἱερὸν Μνημόσυμον ἐν τινι τῶν Ναῶν τῆς πρωτεύουσας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἐκφράζομεν, ἀγαπητοί μου, πρὸς ὑμᾶς τὰ ἐγκάρδια ἡμῶν συγχαρητήρια διὰ τὴν ὑμετέραν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν. Διότι ὁ ἀείμνηστος Διδάσκαλος ἡμῶν τυγχάνει ἄξιος πάσης τιμῆς καὶ πάσης εὐγνώμονος ἐκδηλώσεως, καθ' ὅσον διὰ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσεως, ἐτίμησε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐγνωρίσαμεν αὐτὸν κατὰ τὸ ἔτος τῆς εἰσόδου ἡμῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἥτοι τὸ 1907. Ἐκτοτε εὐρισκόμεθα εἰς ἐπαφὴν εἴτε συνεργαζόμενοι, ὡς ἐν Λονδίῳ ἀπὸ τοῦ 1927 μέχρι τοῦ 1939, εἴτε ἀλληλογράφοντες.

Ὁ ἀείμνηστος ὑπῆρξεν δεινὸς Θεολόγος. Ἄπαντες οἱ διατελέσαντες μαθηταὶ του ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολ. Σχολῇ, συμφωνοῦν ἐπὶ τούτου, ὅτι ὁ Γερμανὸς Στρηνόπουλος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πλέον καλῶς συγκεκροτημένων καθηγητῶν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου φυτωρίου τῆς Θείας Ἐπιστήμης. Πάντοτε κατέχων ἀπολύτως τὸ θέμα τῆς διδασκαλίας ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς πᾶσαν τυχὸν ἀπορίαν ἣτις θὰ ὑπεβάλετο εἰς αὐτὸν ὑπὸ τινος τῶν μαθητῶν.

Ἐδίδασκε Δογματικὴν, Συμβολικὴν, Ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς Θεολογίας, Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ εἶχε κατορθώσει, παρ' ὅλας τὰς φροντίδας, ἃς ἔδιδεν εἰς αὐτὸν ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς νὰ καταρτίσῃ ἴδια κείμενα δι' ὅλα τὰ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενα Θεολογικὰ ταῦτα μαθήματα.

Ὁ αἰόδιμος Διδάσκαλος ἡμῶν ὑπῆρξεν ὄχι μόνον Θεολόγος δόκιμος καὶ διακεκριμένος, ἀλλὰ καὶ χειριστὴς τῆς ἀθανάτου γλώσσης μας ἐκ τῶν ἀρί-

στων. Ἐγραφε τὴν Ἑλληνικὴν καθαρεύουσαν γλαφυρότατα. Ἦτο ἀληθὴς ἀπόλαυσις λ.χ. νὰ ἀκούῃ τις τὸ θαυμάσιον πάντοτε κήρυγμα αὐτοῦ. Θαυμάσιον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ φιλολογικῶ περιβλήματος καὶ περιεχομένου.

Ἦγάπα τὴν καλλιέπειαν τῆς γλώσσης καὶ διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὰ ἔτη τῆς διευθύνσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης ὡς καὶ κατὰ τῆς Ἀρχιερατείας αὐτοῦ ἐν Λονδίῳ, συνήθιζε πάντοτε μόνος νὰ συντάσῃ τὰς ἐπιστολάς καὶ τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας του. Ἦτο μεταξὺ ἄλλων ὁ ἀείμνηστος, ἐργατικώτατος καὶ ἀπετέλει, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπερβολῆς, θαῦμα ἀντοχῆς.

Κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐν Λονδίῳ ἀξιοθαυμάστου καὶ λαμπρᾶς ποιμαντορίας του, ὑπῆρξεν ὁ ἐκλεκτὸς τὰ μάλιστα πρέσβυς τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας παρὰ τε τοῖς Ἑλλησιν Ὀρθοδόξοις ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἑτεροδόξοις. Κάτοχος ἄριστος τῆς Ἀγγλικῆς, τῆς Γερμανικῆς καὶ Γαλλικῆς, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐκολίας συνδιελέγετο καὶ συνεζήτει εἰς τὰς γλώσσας αὐτάς, προξενῶν βαθυτάτην πάντοτε ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς ξένοις διὰ τε τὴν εἰρημίθειαν του καὶ τὴν εὐγένειαν καὶ λεπτότητα τῶν τρόπων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ταπεινόν, ἀπλοῦν καὶ φιλόφρον τῆς ὅλης συμπεριφορᾶς του.

Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀοίδιμος συνετέλεσε ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἵνα κατὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην δεκαετηρίδα τοῦ αἰῶνος τούτου, καταστῇ γνωστὴ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ.

Ἐπέτυχε δὲ τοῦτο, χωρὶς ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμοὺς εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Παρηκολουθήσαμεν αὐτὸν κατὰ τὰ Συνέδρια τῆς Λωζάνης, τοῦ Ἐδιμβούργου, τῆς Ὁξφόρδης καὶ τοῦ Λάμπεθ καὶ δυνάμεθα νὰ μαρτυρήσωμεν ὅτι ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός¹ Στρηνόπουλος, ἐκράτησε πάντοτε ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς φιλατῆς γενετήρας μας Ἑλλάδος.

Διότι ὁ Γερμανὸς Στρηνόπουλος κυριολεκτικῶς ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν γενέτειραν Ἑλλάδα ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσίν του. Ὅσάκις ὠμίλει περὶ Ἑλλάδος καὶ περὶ τῶν δικαίων διεκδικήσεων αὐτῆς, συνεχίνει καὶ συνεχινεῖτο, ἐνεθουσία καὶ ἐνεθουσιάζετο, πάντοτε δὲ προεξήρχεν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς πατρίδος μεταξὺ τῶν πνευματικῶν του τέκνων, τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρῶς Εὐρώπης.

Λυπούμεθα βαθύτατα διότι λόγῳ τῶν τεραστίων εὐθυνῶν ἡμῶν ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου καὶ τὰς τριακοσίας πενήκοντα περίπου εὐλογημένας αὐτῆς Κοινότητας, δὲν δυνάμεθα λεπτομερέστερον νὰ ἀσχοληθῶμεν μετὰ τῆς διακεκομμένης προσωπικότητος τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θνατείρων Κυροῦ Γερμανοῦ.

Ἀρχοῦμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα δεόμενοι ἐκ βαθέων τοῦ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχοντος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅπως κατατάξῃ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ σκηναῖς δικαίων.

Εὐχαριστῶν, ἀγαπητοί μου, διὰ τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν καὶ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως γράψωμεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς εἰς μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός,

Λιατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτης τιμῆς καὶ διαπύρων εὐχῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀμερικῆς Μιχαήλ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰκονίου κ. Ἰάκωβος, Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης :

Ἀριθ. 448

Τῷ Ἐντίμῳ Προεδρεῖῳ τοῦ Θρακικοῦ Κέντρου

Ἐν Ἀθήναις

Ἡ κατὰ Χάλκην Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή, ἐκθύμως μετέχουσα εἰς τὸ τελούμενον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θυατείρων Κυροῦ Γερμανοῦ, ἀγλαοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς τέκνου καὶ σοφοῦ Ἱεράρχου, ἐπὶ δεκαοκταετίαν ὅλην φιλοτίμως ὑπηρετήσαντος αὐτὴν ὡς τε Σχολάρχου καὶ καθηγητοῦ αὐτῆς, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ φωτεινὴν διαγράψαντος ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ποιμαντορικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν, πολλαχῶς δ' οὕτω τιμήσαντος τὸ ὄνομα τῆς ἐκθρεψάσης καὶ γαλουχησάσης αὐτὸν πνευματικῆς Τροφῆς, ἐπιλαμβάνεται τῆς ὥριμιας ταύτης εὐκαιρίας ἵνα ἐκδηλώσῃ τὰ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς τούτου τέκνου αἰσθήματα ἐξαιρετικῆς αὐτῆς τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, διαπύρους δ' ἅμα ἀναπέμψῃ πρὸς τὸν ζωῆς καὶ θανάτου Κύριον δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου 1955

Ὁ Σχολάρχης

† Ὁ Ἰκονίου Ἰάκωβος

εὐχέτης διάπυρος

Τὸ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἐν Ἀθήναις ἐδρεῦον Θρακικὸν Κέντρον ἔταξέ πάντοτε μεταξὺ τῶν κυριωτέρων του σκοπῶν τὴν διὰ διαλέξεων καὶ συγκεντρώσεων ἀνάπτυξιν καὶ ἀναζωπύρωσιν τῶν ἀφο-

ρόντων τὴν πατρίδα θεμάτων καθὼς καὶ τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν πρὸς ἐξέχοντας Θράκας διὰ πολιτικῶν μνημοσύνων ἢ δημοσιευμάτων εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμά μας «Τὰ Θρακικά».

Κατέχομαι ἀπὸ ζωηρὰν συγκίνησιν ἀλλὰ καὶ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εὐτυχῆ διότι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ εἰσηγηθῶ κατὰ τὸ σημερινὸν μνημόσυνον, καθ' ὃ συμπατριῶται καὶ ἄλλοι θαυμασταὶ θὰ ἀποτίσωμεν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς καὶ θὰ ὑποκλιθῶμεν εὐλαβῶς πρὸ τῆς μνήμης ἑνὸς ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς Θράκης, τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ.

Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ γνωρίσουν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐξαιρετικὴν φυσιογνωμίαν καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὸν μέχρι τῶν ὑπάτων ἀξιωματῶν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἀνελθόντα διαπρεπῆ Ἱεράρχην, θὰ διαποροῦν ἴσως διὰ τὴν τόλμην τοῦ νὰ ἀναλάβῃ τὸ δυσχερὲς ἔργον νὰ ὀμιλήσῃ διὰ τὸν τιμώμενον νεκρὸν. Διότι ἡ ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων ἐμφανίζεται τόσον πολυσχιδῆς καὶ πλουσίαι εἰς ἀξιοθαύμαστα ἐπιτεύγματα, ὥστε νὰ καταλαμβάνηται πᾶς τις ἀπὸ ἴλιγγον πρὸ τοῦ ὄγκου τοῦ συντελεσθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἔργου. Ἦντλησα ἐν τούτοις τὸ θάρρος νὰ ὀμιλήσῃ διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὸ καθῆκον νὰ διερμηνεύσω αἰσθήματα ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους ὀλοκλήρου τῆς Θρακικῆς οἰκογενείας πρὸς τὸν ἀλησμόνητον συμπολίτην τὸν τιμήσαντα τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Θρακικὸν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν στενὴν ἐπὶ ὀλοκλήρον πεντηκονταετίαν γνωριμίαν, ἣτις μᾶς συνέδεε.

Καὶ ἤδη ἄς ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς βιογραφικὰς σημειώσεις, ἄς συνελέξαμεν ἀπὸ διαφόρους, τὰς πλέον ἐξηκριβωμένας πηγὰς :

Ὁ Στρηνόπουλος Λουκάς, ὑπὸ τὸ κοσμικὸν τοῦ ὀνομα, ἐγεννήθη τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1872 εἰς Δελλιώνες (ἐπαρχία Συληβρίας) τῆς Ἀνατ. Θράκης, ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ Πανταλέοντος Ι. Στρηνοπούλου καὶ τῆς Ἑλένης τὸ γένος Κύρογλου. Ἀπετέλεσε μέλος πολυμελοῦς οἰκογενείας συγκειμένης ἀπὸ πέντε ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν τοῦ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς γενετείας του, διαπνεόμενος ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἀπὸ τὸν πόθον τῆς σπουδῆς καὶ μαθήσεως μετέβη τῷ 1888 εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ Φανάρι, ἐκεῖθεν δὲ ἐν ἔτος βραδύτερον τῷ 1889 εἰσῆχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, καὶ ἐπταετίαν ὄλην σπουδῶν διανύσας ἐν αὐτῇ ἀτεφοίτησεν ἀριστοῦχος τῷ 1897 χειροτονηθεὶς διάκονος μετὰ τὸ ὄνομα Γερμανὸς διὰ νὰ τιμήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν τότε προστάτην τοῦ Μητροπολίτην Συληβρίας Γερμανὸν ὅστις καὶ ὑπῆρξεν ὁ πνευματικὸς κατὰ τινὰ τρόπον πατὴρ τοῦ μικροῦ Λουκᾶ Στρηνοπούλου. Ἀμέσως διωρίσθη διδάσκαλος, Σχο-

λάρχης καὶ Ἱεροκῆρυξ εἰς Ραιδεστόν (1897—1899) καὶ Μέτρας (Τσατάλτζα) (1899—1900). Εἰς τὰς τουρκοκρατουμένας ἐπαρχίας τῆς Θράκης ἐλειτούργουν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σχολεῖα διατηρούμενα ὑπὸ τῶν τοπικῶν Δημογεροντιῶν καὶ Μητροπόλεων οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ ηὐτύχησα νὰ ἔχω τὴν πρώτην γνωριμίαν μετὰ τοῦ Στρηνοπούλου διδασκάλου κατὰ τὴν διετῆ εἰς τὴν πατρίδα μου Ραιδεστόν διδασκαλικὴν του θητεῖαν. Κατὰ τὴν θητεῖαν του ταύτην ἀφῆκε τὰς καλλιτέρας ἀναμνήσεις, κατέκτησε τοὺς μαθητὰς μὲ τὴν διδακτικὴν καὶ παιδαγωγικὴν ἀρτιότητά του, ἐνεθουσίαζε τὸ ἐκκλησιαστικὸν κατὰ τὰ ἀπὸ ἄμβωνος κηρύγματα του καὶ εἴλκυσε τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ὁλοκλήρου τῆς Ραιδεστινῆς κοινωνίας, ἥτις μὲ λύπην ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ.

Τῷ 1900 ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰκομενικοῦ Πατριαρχείου ὑπότροφος τοῦ Ζωγραφείου Κληροδοτήματος εἰς Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ εἰς τὰ Πανεπιστήμια ΗΑΙ,Λ, Λειψίας, Στρασβούργου καὶ Λωζάνης. Τῷ 1903 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας, τὸ δὲ 1904 τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λωζάνης. Ἡ προσωπικὴ του ἐπίδοσις καὶ φιλομάθεια, ἡ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἡμερῶν τῆς μαθητείας του ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ἐκδηλωθεῖσα καὶ ἡ μετέπειτα συμπλήρωσις τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ, ἠνδρώσαν αὐτὸν ἐπιστημονικῶς δι' ὃ καὶ λίαν ἐνωρίς, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων καὶ ἅμα τῇ ἐπανάδῳ του ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ διωρίσθη τῷ 1904 καθηγητῆς ἐν τῇ Ι. Θεολ. Σχολῇ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἀποστόλου Χριστοδούλου προαχθέντος εἰς Μητροπολίτην Βερροίας. Εἰς τὴν Χάλκην ἐδίδασκε Δογματικὴν, Συμβολικὴν Ἐγκυκλοπαιδειαν τῆς Θεολογίας, Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Κ. Διαθήκην καὶ Ι. Κατήχησιν. Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1907 προαχθέντος τοῦ Σχολάρχου, πρώην Μελενίκου κ. Εἰρηναίου εἰς Μητροπολίτην Κασσανδρείας, ὁ διάκονος Γερμανὸς Στρηνόπουλος προχειρισθεὶς εἰς ἀρχιμανδρίτην διορίζεται προσωρινῶς σχολάρχης. Ἡ προσωρινὴ σχολαρχεῖα διήρκησεν ἐν μόνον ἔτος. Τὴν 19ην Αὐγούστου 1908 διορίζεται ὀριστικὸς σχολάρχης ἐμπιστευθείσης οὕτω τῆς διευθύνσεως τῆς ἰδίας πνευματικῆς αὐτοῦ τροφοῦ εἰς τὴν φωτεινὴν καὶ στιβαρὰν του προσωπικότητα. Ταυτοχρόνως ἐδίδασκε τὴν Ἑλληνικὴν ὡς καθηγητῆς καὶ εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν Χάλκης. Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς σχολαρχείας αὐτοῦ ἦτοι τῷ 1912, ἡ Ἐκκλησία ἐπιβραβεύουσα τὴν ἐργατικότητα καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν, προάγει τὸν ἀρχιμανδρίτην Γερμανὸν εἰς Τιτουλάρειον Μητροπολίτην Σελευκείας. Ὡς σχολάρχης καὶ καθηγητῆς ὁ Σελευκείας Γερμανός, ἐπὶ ἕνα δεκαοκταετῆ ὄλον κύκλον ἐτῶν, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ἐν τῇ ἐπὶ τῇ τεσσαρακονταετηρίδι αὐτοῦ γενομένῃ ἐν Λονδίῳ τελετῇ: «ἀνεχόμενος ἐν ὑπομονῇ καὶ ἀγάπῃ τὰς τυχόν

ἀδικίας τῶν συναδέλφων, μακροθυμῶν εἰς τὰ σφάλματα τῆς εὐολίσθου νεότητος καὶ ἀντιτάσσειν εἰς τὰς ἄνωθεν παραλόγους ἐπιβολάς, τὸ σθένος, τὸ ὁποῖον ἐνέπνεεν ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος» κατώρθωσεν, ὄχι μόνον νὰ μορφώσῃ καὶ καταρτίσῃ ποιμένας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκθρέψῃ διανοητικῶς καὶ πνευματικῶς τοὺς μετὰ ταῦτα σπουδαίους τῆς Ἐκκλησίας μας Κληρικούς, οἵτινες κοσμοῦν καὶ τὴν σύγχρονον Ἱεραρχίαν, ὡς ὁ νῦν προκαθήμενος τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου Ἀθηναγόρας ὁ Α΄. Ὁ ἑορτασμὸς τῆς συμπληρώσεως τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀφ' ἧς εἰσηλθεν εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας ἔλαβε χώραν τὴν 30ην Ἀπριλίου 1939 ἐν Λονδίῳ ὁ δὲ Μ. ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης καὶ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ὑόρκης, Θράξ ἐπίσης τὴν καταγωγήν, προϊστάμενος τοῦ ἑλληνικοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Λονδίνου προσεφώνησε καταλλήλως τὸν ἑορτάζοντα μὲ πρόσθετον καὶ ἔμμετρον προσλαλίαν, ἀπήντησε δὲ ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων διὰ βαρυσημάντου ἀγορεύσεως χαρακτηριζούσης τὸ ἦθος καὶ τὴν μετριοφροσύνην του, ὡς ἡ ὡς ἄνω βραχεῖα περικοπή, διότι ἡ ἀναγραφή ὀλοκλήρου τῆς μακροσκελοῦς ὁμιλίας του δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ παρὸν ἀλλὰ δημοσιεύεται εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Λάμπεθ.

Αἱ ἑφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὸ ἠθικοθηρησκευτικὸν περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία» ἀναφέρουν ὅτι: «παρὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ὁ Σελευκείας Γερμανὸς ἀνεδείχθη σχολάρχης ἐπιβάλλων τὴν πειθαρχίαν καὶ τὸ νοικοκύρευμα. Εἰς ὅλους—τοὺς πολλοὺς—μαθητὰς του ἀφῆκεν ἀρίστους ἐντυπώσεις καὶ ὡς καθηγητῆς καὶ ὡς διοικητῆς καὶ πνευματικὸς πατήρ, βαθέως συναισθανόμενος τὴν ἀποστολὴν τῶν τροφίμων τῆς γεραρᾶς Σχολῆς, προοριζομένων διὰ κατεύθυνσιν ψυχῶν καὶ διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Ἐνῶ ἐδίδασκεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν συνέγραψε πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαστῶν ἀνεκδότους πραγματείας σχετικὰς μὲ γενικὰ θεολογικὰ ζητήματα, συμπεριλαμβανομένης μιᾶς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Κ. Διαθήκην καὶ μιᾶς πραγματείας περὶ Δόγματος καὶ Συμβολισμοῦ. Ἐκτὸς τῆς διατριβῆς του ἐπὶ Διδακτορία τῆς Φιλοσοφίας «Αἱ Φιλοσοφικαὶ ἰδέαι τοῦ Ἱππολύτου» (γερμανιστί), ἐδημοσίευσε διάφορα φιλολογικὰ δοκίμια καὶ πραγματείας εἰς τὰ ἑλληνικὰ περιοδικὰ «Ὁ Νέος Ποιμὴν» καὶ «Ὁρθοδοξία», καθὼς καὶ εἰς ἀγγλικά καὶ γερμανικά περιοδικά.

Ἐκ παραλλήλου ὁ εὐρυμαθὴς καθηγητῆς καὶ σχολάρχης παρὰ τὴν συνεχῆ ἐνασχόλησιν εἰς τὰ ὡς ἄνω καθήκοντά του δὲν ἔπαυσε νὰ φλέγεται ἀπὸ τὸν διακαῆ πόθον νὰ ἴδῃ ἐλευθερουμένην τὴν ἀγα-

πητήν μας πατρίδα. Συνεπήξαμεν τότε πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐν Κων/πόλει τὸ σωματεῖον «Θρακικὴ Ἐνωσις» φιλοξενηθὲν εἰς τὴν στέγην τοῦ παλαιμάχου Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ὁ σοφὸς διδάσκαλος δὲν ἐλησμόνει τὸν ἐνθουσιώδη πατριώτην καὶ παρὰ τοὺς λόγους τῆς θέσεώς του ἐνδοιασμοὺς ἀνέλαβε τὴν προεδρείαν καὶ ἐθέσαμεν τὰς βάσεις τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν, οὓς ἐκαλεῖτο μετ' ἄλλων συμπατριωτῶν ἐξ Ἀνατ. Θράκης νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἡ Ὀργάνωσις μας ἐκεῖνη. Πράγματι δὲ ὅταν διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς προεδρείας, ἡ Θρακικὴ Ἐνωσις συνεχίσασα τοὺς ἀγῶνας τῆς ἔφερεν εἰς αἴσιον πέρασ τὸ ἀναληφθὲν ἔργον, συλλέξασα δι' ἐπιτοπίου μεταβάσεως τῶν μελῶν τοῦ Δ/κοῦ Συμβουλίου τῆς τεσσαράκοντα χιλιάδας ὑπογραφᾶς τῶν κατοίκων τῆς Ἀνατ. Θράκης, αἵτινες ἀποσταλεῖσαι δι' ἐπιτροπῆς ἐκ Θρακῶν εἰς Ἀμερικὴν συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος μας. Ὁ τότε ἐν Κων/πόλει Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος Εὐθύμιος Κανελλόπουλος μεθ' οὗ στενότατα ἐπὶ τούτου συνειργάσθημεν μᾶς ἐξέφρασε μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀπεσταλμένου Στρατηγοῦ Κατεχάκη τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἀμετάπειστοι ἡμεῖς νοσταλγοὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ συγκρατήσωμεν καὶ ἀποτρέψωμεν τὰς μελαγχολικὰς ἀναμνήσεις μας ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην πατρίδα μὲ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀνεκτίμητα ἐδάφη, ζωντανεύουν δὲ αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἐντονώτερον σήμερον ὅταν πολυπληθεῖς ἀδελφοὶ τῆς δούλης Μεγαλονήσου ἀγωνίζονται πρὸς ἀπόκτησιν τῆς σκαιῶς καταπατουμένης ἐλευθερίας των. (Χειροκροτήματα).

Κατὰ Μάϊον τοῦ 1922, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Μελετίου, Πατριάρχου εὐρυτέρας διορθοδόξου καὶ διαχριστιανικῆς ἀντιλήψεως ἐξελέγη ὁ Σελευκεῖας Γερμανὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἀρχαίας ἐπαρχίας Θυατείρων μιᾶς τῶν ἐπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ Θυατείρων Γερμανὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις κατέλαβε τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν αὐτὸν θρόνον μὲ ἔδραν τὸ Λονδῖνον καὶ δικαιοδοσίαν πνευματικὴν ἐκτεινομένην ἐφ' ὅλοκλήρου τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρῶας Εὐρώπης. Ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀποβλέψασα εἰς τὴν πλουσίαν καὶ καρποφόρον αὐτοῦ δρᾶσιν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ, καὶ ἀμείβουσα τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ὡς σχολάρχου εἰς κρίσιμους περιστάσεις προέβη εἰς τὴν σπουδαίαν ταύτην τοποθέτησιν, εἰς ἣν ἀνεδείχθη καὶ πάλιν ἄξιος τοῦ ἀνατεθέντος εἰς αὐτὸν νέου ὑψηλοῦ λειτουργήματος. Ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ ἐν τῇ νέᾳ ἔδρᾳ καὶ κυρίως ἀπὸ τοῦ 1924 ἄρχεται νέα περίοδος σταδιοδρομίας διὰ τὸν ἀκάματον Ἱεράρχην. Ἀφοσιούται εἰς τὸ νέον του ἔργον τῆς διαποιμάνσεως τοῦ ἀνά τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης διαμένοντος ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ καὶ τῆς ἐκ-

προσωπήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς Ἀποκρισάριος αὐτοῦ παρά τῆ Ἀγγλικανικῆ Ἐκκλησίᾳ. Μὲ αὐτοθυσίαν ὡς καλὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἀγωνίζεται καὶ δὲν παύει περιοδεύων νὰ ἐπισκέπτεται τὰ ὀρθόδοξα κέντρα, ἱερουργῶν, πηγνύων νέας κιβωτοὺς σωτηρίας, κηρύττων, ἐμψυχῶν, συσφίγγων διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐπεμβάσεως τοὺς δεσμοὺς μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων. Κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῷ 1924 τοῦ Μητροπολίτου Ἀμασειᾶς Γερμανοῦ ὡς ἐξάρχου Κεντρικῆς Εὐρώπης, ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων ὀνομάζεται ἑξαρχος Δυτικῆς καὶ Νοτίου Εὐρώπης. Μετὰ τὸν θάνατον ὁμοῦ τοῦ Μητροπολίτου Ἀμασειᾶς τῷ 1936 τὸ Ἐξαρχάτον Κεντρικῆς Εὐρώπης συγχωνεύεται πάλιν μετὰ τῆς Δυτικῆς καὶ ὁ ἀείμνηστος Θυατείρων ἐπανακτᾷ τὸν ἀρχικὸν τίτλον τοῦ ἐξάρχου Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης. Βαθύτατος γνώστης ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς ἔχων ἤδη τὴν ἔδραν του ἐν Λονδίῳ ἐκμανθάνει κατὰ τρόπον ἄρτιον καὶ τὴν Ἀγγλικήν. Ὁ ἀείμνηστος Γερμανὸς ὠφείλεν οὕτω καὶ εἰς τὴν γλωσσομάθειάν του ἓνα σημαντικὸν μέρος τῆς ἐπιτυχίας του ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ διπλωματικοὺς ἀγῶνας του εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας ὅπου ἦτο διαπεπιστευμένος. Εἰς τὴν φωτεινὴν προσωπικότητά του ἐναπέθετε κατὰ τὰς ἐκείναις περιστάσεις, τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτῆς, ἡ Πρωτόθρονος Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ βαθεῖα θρησκευτικότης του, ἡ φωτοβόλος πίστις του καὶ ἡ εὐλογος ἐμμονὴ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν δικαίων ἀπόψεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι χαρακτηριστικὰ τοῦ Θυατείρων Γερμανοῦ Ἀλλὰ καὶ ἄλλη τις πίστις, πίστις ἀκράδαντος καὶ καταφανῆς ὅτι εἶναι θλιβερόν οἱ χριστιανοί, οἱ προτραπέντες «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» εἶναι διηρημένοι εἰς ομάδας, ἂν ὄχι ἐχθρικός, ἀλλὰ ἔστω ἀντικειμένος, ἐνέπνεεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἐργάζεται ἀνευδρότως διὰ τὸν σχηματισμὸν ἀτμοσφαιρας διαφανοῦς ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ φαίνεται ὡραία ἡ ψυχικὴ ἐπαφὴ ὅλων τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ προσπάθειά του αὕτη ἦτο κατάδηλος ἐν τῇ συσφίγγει τῶν σχέσεων μεταξύ Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ τοιαῦται σχέσεις μὴ περιοριζόμεναι μόνον πρὸς Ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐπεκτεινόμεναι καὶ εἰς πολιτικοὺς κύκλους, σημαντικὰ ἐνίσχυσαν τὴν θέσιν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου. Τὸ καθ' ὅλου δὲ διαχριστιανικὸν πνεῦμα τῆς προσωπικότητός του καὶ ἡ προσπάθεια προβολῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἐν τῇ σκέψει καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, προυκάλεσε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν μεγάλων ἐκπροσώπων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, δι' ὃ καὶ ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἑξ προέδρων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως (Π+Τ).

Αἱ δὲ σοφαὶ καὶ σαφεῖς θεολογικαὶ τοῦ γινῶμαι, εἰς πολλὰ ἐκκλησιαστικά ἢ πανχριστιανικά συνέδρια, προσεπόρισαν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ σοφοῦ ἀπὸ μέρους πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν προσωποτικότητων, καὶ ἐτιμήθη διὰ τιμητικῶν διπλωμάτων ὀνομαστῶν Πανεπιστημίων ὡς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οὐδεὶς ὀρθόδοξος κληρικὸς παρατηρεῖ ὁ Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος ἐν Ἀγγλίᾳ διαμείνας, ἐκέρδισε τόσον ἔδαφος ἀγάπης ἐκτιμήσεως καὶ φιλίας μεταξὺ τῶν ἀγγλικανῶν ὅσον ὁ Θυατείρων Γερμανός. Ἡ ἀγγλικὴ Αὐλὴ ὡς καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια ἐπανειλημμένως ἐτίμησαν τῶν Ἱεράρχην ἢ δὲ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τοῦ ἀπένειμε τὸν *Σταυρὸν τοῦ Λάμπεθ* ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ τῷ 1942. Τότε κατόπιν ὁδηγίων τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Γκλώτσεστερ, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ σύλλογος τῆς Νικαίας δώσῃ δεξιῶσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ εἰς τὰς 16 Ἰουνίου καὶ ἀπέστειλε προσκλήσεις πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνοριακοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀγγλίας καὶ ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ κλήρου. Ὁ σύλλογος τῆς Νικαίας ἰδρύθη τῷ 1925, κατὰ τὸ καταστατικὸν δὲ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν σκοπῶν του, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταουρίας εἶναι καὶ νὰ δεξιούται καὶ τιμᾶ διακεκριμένα μέλη ἄλλων ἐκκλησιῶν. Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ταύτην προσεφέρθη εἰς τὸν Μητροπολίτην Θυατείρων ὁ Σταυρὸς τοῦ Λάμπεθ καθιερωθεὶς τῷ 1940. Τὸ πρωτότυπον τοῦ Σταυροῦ ἀνευρέθη εἰς παλαιὸν ἀγγλικὸν τάφον καὶ ἔχει σχέδιον βυζαντινὸν καὶ ἀγγλικόν. Εἶναι σύμβολον ἐξαιρετικῆς τιμῆς ἀπονεμόμενον ὑπὸ τοῦ Ἁγγλοῦ Πριμάτου εἰς ξένους ἐκκλησιαστικούς, οἵτινες ἰδιαιτέρως συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀλληλεγγύην τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων πρῶτος ἐτιμήθη μετὰ τὸν Σταυρὸν τοῦτον. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταουρίας Δόκτωρ Τέμπλ, ὅστις ἐπαρουσίασε τὸν Μητροπολίτην Θυατείρων διὰ μακροσκελοῦς θερμοῦ λόγου, ὡδέκα Ἁγγλοὶ ἐπίσκοποι καὶ πολλὰ ἄλλα μέλη τοῦ ἀγγλικοῦ κλήρου καὶ τῶν ξένων ἐκκλησιῶν. Παρέστησαν ὡσαύτως Πρωθυπουργοὶ καὶ ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Κυβερνήσεων τῶν ἐλευθέρων καὶ κατεχομένων κρατῶν. Ὁ τιμηθεὶς Μητροπολίτης ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον. Ἀνταποκρίσεις τῆς ἑορτῆς ἐδημοσιεύθησαν εἰς ὅλας τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας μετὰ ἐπαινετικῶν λόγων καὶ σχόλια διὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Γερμανοῦ. Οἱ TIMES δὲ τοῦ Λονδίνου ἀφιέρωσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Κανταουρία καὶ Κων/πολις» μακρὸν ἄρθρον πρὸς τιμὴν του. Ὁ Μητροπολίτης Γερμανός ἔλαβεν ἐπ' εὐκαιρία πλήθος συγχα-

Ρ 64. 56

ρητηρίων ἐπιστολῶν ἀπὸ ἐπισήμους προσωπικότητας τοῦ κλήρου καὶ τῆς Πολιτείας μὴ παρευρεθείσας εἰς τὴν τελετὴν.

Αἱ ἐξαιρετικαὶ δὲ αὐταὶ τιμαὶ ἦσαν εὐρυτέρας ἐκτάσεως. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων τὸ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖον ἐπανευρίσκει τὸ κῦρος αὐτοῦ ὡς κορυφὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δι' αὐτοῦ προεβάλλετο ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὡς ζῶσα πραγματικότητα. Δι' ὄλην του αὐτὴν τὴν πνευματικὴν προσφορὰν ἐν συνοδικῇ συνεδρείᾳ κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1950 ἀπεφασίσθη ἀπὸ μέρους τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου νὰ τιμηθῇ ὁ Θυατείρων Γερμανὸς δι' ἐκδόσεως ἀναμνηστικοῦ τόμου.

Ἀκούραστος εἰς τὰ ποιμαντορικῆς καὶ διοικητικῆς φύσεως καθήκοντα αὐτοῦ, εὗρισκε καιρὸν καὶ πρὸς συγγραφὴν. Ὑπῆρξε συγγραφεὺς διαφόρων θεολογικῶν καὶ ἱστορικῶν πονημάτων, συνεργάτης δὲ ἀγγλικῶν καὶ ἑλληνικῶν περιοδικῶν ἐπὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων. Ἐπανειλημμένως ἐτίμησε τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τοῦ Λονδίνου δι' ὀμιλιῶν του. Ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων ξένων Πανεπιστημίων καὶ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν τὸν ἐξέλεξε ἐπίτιμον Διδάκτορα. Αἱ Κυβερνήσεις Ἑλλάδος, Βρετανίας, Ρωσίας, Γιουγκοσλαβίας, Σουηδίας, Λετονίας, Ἑσθονίας, Λιθουανίας, Αὐστρίας καὶ Πολωνίας τὸν ἐτίμησαν μὲ ἀνώτερα παράσημα.

Ὁ θάνατός του συνέβη τῷ ἑσπέρας τῆς 23ης Ἰανουαρίου 1951 καὶ ὥραν 9.45' ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ νοσοκομείῳ τοῦ Λονδίνου ἔνθα ἐνοσηλεύετο. Μετὰ τὴν ποιμαντορικὴν κατὰ τὸ θέρος 1950 περιοδείαν του ἀνά τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην ἐπιστρέψας εἰς Λονδίνον ἠσθάνετο κόπωσιν. Ὑποστὰς καρδιακὴν κρίσιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἀλλ' ἡ νόσος ἐνεφανίσθη μὲ πολλὰς περιπλοκάς ὑπὸ τὴν προσβολὴν τῶν ὀποίων ὑπέκυψεν ὁ Γεραρὸς Ἱεράρχης. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1951 ἐν καταφανῇ θλίψει ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου, ἐξάρασα τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν εἰς τὴν Τροφὸν Θεολογικὴν Σχολὴν, εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Θυατείρων καὶ γενικώτερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐπαξίως ἐξεπροσώπησεν ἀπανταχοῦ καὶ ἐτόνισεν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἐκλιπόντος Μητροπολίτου εἶναι μεγάλη ἀπώλεια διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀποίαν τόσον ἐτίμησε μὲ τὴν εὐορκὸν διακονίαν καὶ τὸ μέγα ἐπιστημονικὸν κῦρος αὐτοῦ. Ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος συμερισθεῖσα τὴν θλίψιν καὶ ἐγερθεῖσα μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς ἐν σκηναῖς δικαίων. Ὄρισε δὲ ὅπως τῆς κηδείας αὐτοῦ τὴν 3ην Φεβρουαρίου προστῆ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Ἀθηναγόρας, συμμετεχόντων καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις

εὐρισκομένου Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Παντελεήμονος καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Κατάνης κ. Κασσιανοῦ. Ὅτι δὲ μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ καὶ μέγα ἀφήκε κενὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἀρθρογραφία τοῦ ἀγγλικοῦ Τύπου ὡς καὶ τὸ ἰδιαιτέρας σημασίας διάγγελμα τοῦ Κανταουρίας FICHER, ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει: «Ὁ θάνατός του ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην ἀπώλειαν διὰ τοὺς φίλους του ἐν Μ. Βρεττανία. Θλίβομαι βαθύτατα καὶ ὡς στενὸς προσωπικός του φίλος καὶ ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας. Τὰ καθήκοντά του ὡς Ἀποκρισαρίου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπετέλεσε μὲ ἀφοσίωσιν καὶ φιλικὸν πνεῦμα. Ἡ συμβολή του εἰς τὰς καλὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἰδίως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀνυπολόγιστος. Ἐπίσης μέγα ὑπῆρξε καὶ τὸ ἔργον του διὰ τὴν ἀμοιβαίαν κατανόησιν μεταξὺ τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων. Τὸ γεγονός δτι ὑπῆρξεν εἰς τῶν Προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε. ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τοῦ μακροχρονίου του ἔργου». Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Δουβλίνου κλπ. ἀφίερωσαν βιογραφικὰ σημειώματα καὶ ἐπαινετικώτατα σχόλια. Οἱ TIMES τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσαν ἐπανειλημμένα εἰδικὰ ἄρθρα καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλικῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

Ἡ ἐπὶ τριάκοντα ἐν τούτοις συναπτά ἔτη κολοσσιαία καὶ πολυσχιδῆς δρᾶσις τοῦ Θυατείρων Γερμανοῦ ὡς Ἐξάρχου Δυτικῆς καὶ Κεντρῶας Εὐρώπης δὲν δύναται νὰ κλείσῃ μὲ ὅσα ἀνεφέραμεν, διότι ἡ ἐν τῇ ξένη τριακονταετῆς ποιμαντορία του περιέχει ἐνδιαφέροντα σημεῖα ἱστορικῆς συνάμα σημασίας, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκουσθοῦν κατὰ τὴν σημερινὴν συγκέντρωσιν. Ἀπετάθημεν πρὸς παλαιὸν φίλον μας, τὸν ἐντιμότατον κ. Α. Α. Πάλλην, ἀκάματον ἱστοριοδίφην, μὲ ἀξιοσημείωτον ἐθνικὴν δρᾶσιν ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων καὶ στενὸν συνεργάτην τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου Μελετίου Δ' ἐν Κωνσταντινουπόλει. Εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ὁ κ. Πάλλης ἀπεδέχθη τὴν παράκλησίν μας καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐξιστορήσῃ σήμερον ἐν λεπτομερείᾳ τὰ τῆς ἐν Λονδίῳ καὶ λοιπῇ Εὐρώπῃ δράσεως τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε στενὴν γνωριμίαν καὶ συνεργασίαν. Καταλληλοτέρα ἐκλογή ὁμιλητοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ «Θρακικοῦ Κέντρου», καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς, τὰς θερμοτάτας μας εὐχαριστίας. Εὐχαριστίας ὡσαύτως ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντας, οἵτινες ἐνταῦθα καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μοὶ παρέσχον στοιχεῖα καὶ ὕλικὸν διὰ τὴν σημερινὴν μου ὁμιλίαν.

Εἶναι ἐν τούτοις ἀνάγκη νὰ τερματίσωμεν :

” Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ τιμώμενος νεκρός, διότι ἦτο δυσχερές τὸ ἔργον τῆς ὀλοκληρωτικῆς συγκεντρώσεως τοῦ τεραστίας σημασίας μεγαλειώδους ἔργου του. Ὁ Θυατείρων Γερμανὸς ἐνεσάρκου, ὅσον ὀλίγοι, τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἶχεν αὐτὴν βίωμα. Τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης τῆς Ἀποκαλύψεως ὑπῆρξεν ἐν τῶν δυσχερεστάτων καὶ μόνον ἢ σοφία, ἢ ἀδάμαστος θέλησις, ἢ ἐργατικότης, τὸ ἦθος καὶ πρὸ παντὸς ἢ ψυχραιμία ἠδύναντο νὰ τὸ φέρουν εἰς αἴσιον πέρας. Εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον τῆς ἐπὶ πενήτηντα πέντε συναπτά ἔτη συνεχοῦς καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν σπουδαιοτάτων συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ἀκόμη σπανιώτερον κατὰ τὴν μακρὰν καὶ κοπιώδη ταύτην διαδρομὴν νὰ παρακάμπτη τοὺς σκοπέλους καὶ νὰ δρέπη ἀκαταπαύστως καὶ μόνον ἐπιτυχίας καὶ θαυμασμόν. Διότι ὁ αἰμίμητος Γερμανὸς δὲν εἶχεν ἐχθρούς. Πρᾶος, ἤρεμος καὶ γλυκὺς, σεμνὸς καὶ μετριόφρων χωρὶς ἀλαζονείαν καὶ οἴησιν καὶ ὅταν ἀνήλθεν εἰς τὰ ὑπάτα ἀξιώματα, μὲ τὴν βαθεῖαν κρίσιν καὶ πολυμάθειάν του, ἔπειθε τοὺς συνομιλητάς, ἐκέρδιζε χωρὶς ἀντιδικίας τὰ θέματα καὶ ἀπέκτα φίλους εἰλικρινεῖς καὶ ἀφοσιωμένους θαυμαστάς. Ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Θυατείρων, ἡμεῖς δὲ θὰ καταγίνωμεν, ἐὰν καταστῇ ἐφικτόν, μὲ τὴν περισυλλογὴν καὶ δημοσίευσιν εἰς τὰ «Θρακικὰ» ἀνεκδότων πραγματειῶν του. Ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανὸς ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς πατρίδος. Κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν μὲ ἄσβεστον τὴν δίψαν τῆς μαθήσεως, καταναλίσκων ὀλονυκτίας εἰς μελέτην, διεκρίθη ὡς μαθητὴς εὐφυῆς καὶ φιλόπονος. Ὡς πολίτης καὶ ἄνθρωπος, ἐνάρετος χριστιανός, γνήσιος δημοκράτης, στοργικὸς πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, προσηλωμένος εἰς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς πατρίδος μας Θράκης. Ὡς διάκονος καὶ ἱερεὺς ὑποδειγματικὸς λευῖτης καὶ τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας λειτουργός. Κατόπιν ὡς φοιτητῆς, οὐχὶ ἀπλῶς ἀριστοῦχος ἀλλ’ ἀπαράμιλλος μεταξὺ τῶν ἀρίστων, ὅστις ἐνῶ ἐδιδάσκετο συνεισέφερε ταυτοχρόνως εἰς ἔρευναν καὶ ἀπόδοσιν. Καὶ μὲ τὴν συνεχῆ ἄνοδον τῆς κλίμακος ὁ καθηγητῆς καὶ ὑπέροχος σχολάρχης τοῦ λαμπροῦ Θεολογικοῦ καὶ Ἐπιστημονικοῦ φυτωρίου τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Ἡ διέλευσίς του ἐκεῖθεν κατὰ γενικὴν ἀναγνώρισιν ἀφήκεν ἐποχὴν καὶ τὸν κατατάσσει εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Ἐν κατακλείδι ἢ ἐπὶ ὀλόκληρον τριακονταετίαν ἐν Λονδίῳ ποιμαντορία του τὸν καθιστᾷ πασίγνωστον

εἰς τὴν παγκόσμιον χριστιανοσύνην καὶ τὸν ἀναδεικνύει ὡς σοφὸν κάτοχον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ δογματικῶν θεμάτων καὶ ὡς ἐξαιρετον διπλωμάτην. Ἦλθεν ὁμως ἡ στιγμή, καθ' ἣν, ὁ πολύπλευρος οὗτος Ἱεράρχης, ὁ Μέγας Ἀνὴρ, ὁ εἰς ὅλας τὰς θέσεις, ἄς τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία εὐόρκως διακονήσας, δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Ὅταν συνηντήθημεν δύο ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του ἐν Ἀθήναις μᾶς ἐξέφρασε τὴν νοσταλγικὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τερματίσῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀσχολούμενος μὲ τὸ «Θρακικὸν Κέντρον», οὔτινος ἀείποτε ὑπῆρξε διακεκριμένον μέλος διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Θράκης. Ὁ θάνατος ἀνέστειλε τὴν τοιαύτην πρόθεσίν του.

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ἐξεπληρώσαμεν τὸ σημερινὸν καθήκον, καὶ ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῶν προσελθόντων, οὐς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, μᾶς πληροῖ πατριωτικῆς ἱκανοποιήσεως. Παρέχομεν δὲ τὴν ἱεράν ὑπόσχεσιν, ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ἰδιαιτέρως ἡμεῖς οἱ Θραῖκες, μὲ τὴν εὐχὴν νὰ εὕρσκη μιμητάς, θὰ ἐνθυμούμεθα μὲ εὐλαβῆ ὑπερηφάνειαν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀλησμονήτου Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ, τοῦ διαπρεποῦς Ἱεράρχου, τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ σοφοῦ διδασκάλου, τοῦ μεγάλου ἱεροφάντου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. (Χειροκροτήματα).

Πρὸς τοὺς ἀνωτέρω κορυφαίους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς παρευρισκομένους Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τοὺς κ.κ. Ὑπουργοὺς, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, τοὺς κ. κ. Ἀρχηγοὺς καὶ λοιποὺς ἀνωτέρους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἀπευθύνομεν θερμὰς εὐχαριστίας. >>

~~Ἐν συνεχείᾳ δίδεται ὁ λόγος εἰς τὸν δεύτερον ὁμιλητὸν τοῦ Πολιτικοῦ Μνημοσύνου τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ κύριον κ. Α. Α. Πάλλην:~~

~~ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ κ. Α. Α. ΠΑΛΛΗ ΠΡΩΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΕΩΣ ΔΙ/ΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ~~

† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

~~Μακαριώτατε, Κύριοι Ὑπουργοί, Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατοι, Κυρίες καὶ Κύριοι,~~

~~Ὁ ἀείμνητος Θυατείρων Γερμανός, πού τιμοῦμε τὴ μνήμη~~

«Θρακικά»

του σήμερα, ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστεροὺς ἱεράρχας τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας τῶν τελευταίων χρόνων.

Πρῶτα ὡς Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, τότε ποὺ εἴταν ἀκόμα Μητροπολίτης Σελευκίας, ἀλλὰ ἰδίως μετὰ τὸ τέλος τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, ὁπότε τοῦ ἀνετέθησαν ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λεπτότατες ἀποστολές στὴν Ἀνατολικὴ καὶ Κεντρικὴ Εὐρώπη, ἀνεδείχθη ὡς ἐπιδέξιος διπλωμάτης καὶ ἱκανὸς ρυθμιστὴς τῶν πολλαπλῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ποὺ ἀνέκυψαν μετὰ τὴν διάλυση τῆς Αὐστρουγγρικῆς καὶ Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, στὸν τομέα ἐκεῖνο τῆς Εὐρώπης.

Ἀργότερα, μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ τοῦ 1922, ποὺ ἀπεμάκρυνε τόσοσους διακεκριμένους ἱεράρχας ἀπὸ τὸ Κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἀείμνηστος Γερμανὸς ἀνέλαβε, ὡς Μητροπολίτης Θυατείρων, καὶ ὡς Ἐξαρχὸς Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης, τὴ μόνιμη ἀντιπροσώπευση τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας στὸ Λονδίνο, ποὺ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὀρθῶς τὸ εἶχεν ἐκλέξει ὡς ἔδρα τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς, λόγω τῆς ἰδιαίτερας σπουδαιότητος—τόσον ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ πολιτικῆς πλευρᾶς—τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὰ τριάντα χρόνια τῆς παραμονῆς του στὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, ὁ ἀείμνηστος Γερμανὸς ἐλάμπρυνε τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα ποὺ κατεῖχε, διατηρήσας πάντοτε τὴς πιὸ ἐγκάρδιες σχέσεις με τοὺς ἀρχηγούς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐξετιμᾶτο ἰδιαίτερος ἔνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς του ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως καὶ διὰ τὸ σεμνὸν τοῦ χαρακτήρος του.

Συγχρόνως ἐπεσκέπτετο τακτικὰ τὴς διάφορες Ὁρθόδοξες Κοινότητες τῆς τόσοσ ἐκτεταμένης του δικαιοδοσίας—στὴ Γαλλία, στὸ Βέλγιο, στὴ Γερμανία, στὴν Ἑλβετία καὶ στὴν Ἰταλία—καὶ σ' αὐτὸν ἀνετίθετο πάντα ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας στὰ διεθνῆ συνέδρια, ὅπως λ. χ. τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «WORLD COUNCIL OF CHURCHES»—τὰ ὁποῖα περιοδικῶς συνέρχονται εἴτε στὴν Εὐρώπη εἴτε στὴν Ἀμερικὴ, καὶ ὅπου συναντῶνται οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, πλην τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς συζήτησιν θεμάτων ποὺ ἐνδιαφέρουν τὴς σχέσεις μετὰξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ προαγωγὴ τοῦ χριστιανισμοῦ. Στὰ συνέδρια αὐτὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Κεφαλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκούονταν πάντα μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ σεβασμό.

Ἐπίσης ἐπεφορτίζετο μὲ πλεῖστες ὁσες ἄλλες ἑκτακτες ἀπο-

εσθλιμμένην οδόν τὴν ἀπαύουσαν εἰς τὴν γῆν ^ἢ καὶ τοῖς τοῦ βίου
 κερπνοῖς καὶ ἕδραϊν ὁλοκαρῶς ἀποταξάμενος αἰ ψυχῆς εἰς τὴν σε-
 βασίαν μοχλὴν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀναστάσεως
 εἰσερχεται, νέαν ἄψιν τὴν ἡλικίαν ἐν αὐτῇ γούν ἀποκαρῶς κατὰ μο-
 ναχοὺς καὶ γόν σιμυρόν καὶ ἐπίπονον βίον, ταπεινφροσύνην τε καὶ ὑπο-
 καμν, εἰ δὲ τις καὶ ἄλλος, καὶ αὐτὸς ἐξασκήσας καὶ καίτας καθάπερ
 ἀρραγῆς κρηπίδας πηξάμενος ἢ ἀσφατῆς θεμελίου ὑποβαθμῆν τε καὶ
 ὑποστήσας τῇ ὀφθ. οἰκονομίᾳ τῆς ἀρετῆς, ἐν τε ἄλλαις χρῆμασι ἄλλοτε ἄλ-
 λαις τῆς μοχλῆς οὐκ ἴστος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἴστος, ὅπως καθοίη καὶ εὐ-
 αίστως ὑπηρετήσας, ὡς καὶ προμηνδυνῶσαι πολλοῖς καὶ ἐν πολλοῖς
 πολλοὺς ἐτρέψε καὶ τοὺς τῆς ἀρετῆς καρπῶς, ὕστερον δεδωκίς τε
 ἑαυτὸν ἀναγνώσει τῆς Θεοπνεύτου γραφῆς καὶ εἰς τὰ καίτης ἐμύψας
 βασθ, ἐκεῖθεν ἡρῶσατο ποτιμῶτα καὶ ἕδιστα γάματα καὶ φατὶ φῶς
 προσέλαβε γνώσεως τοῦς ἱερῶς βαθμοῖς κατὰ τάξιν ἀκρίψας καὶ
 μετῴν ὡς κρητῆς ἀξίος τῇ μετῴσι τῆς ἀρετῆς τῷ ἀρχιερατικῷ
 ὕστερον χαρίσματι τελεοῦται καὶ οὕτω καὶ οὕτως οἰπό τῶν ἱερα-
 τῶν ἐπὶ τὰ κρητῶν προβαίνα καὶ τελεώτερα κατὰ τὸν ἀνω τοῦ λόγου ση-
 πόν καὶ μητροπολίτης καθίσταται Τραπεζουπόλεως, κατῶς δ' ἐν αὐτῇ ποιήσαντα
 τὸ αὐτοῦ ποιήμιον καὶ ὡς φίλον Θεῷ καὶ διαποῦσαι ἐν ἁμασί.

Γεωργιάδης Διον. θεολόγος διάνομος ἠρακλειῶν, ἀσκητικὸς ἡγιασμένος ἔως 1848 (Μέγας ἐπιτ. σ. 198)

Γεώργιος Ἐξαμηνίης κρητιστὰς ἐπὶ τοῦ ἰεροσολύμων καὶ τῆς Ἀρμενικῆς (βλ. Κ.
 Κωνσταντῶν οἴκου, "Βυζαντ. μελεθρόβουκτα" Σύλλογ. Α. Σταμούκη, Ἰδιόται. 1930, σ. 15, ἀρ. 78)

Γεώργιος Σηλυβρίας ἀναφέρειται ἀμετασχῆν τῆς ^{πένδεκα} οἰκονομίας εὐδοξοποιῶν ἡγουμένως (ἔργ. Α. 259)

* * * Γεώργιος σὺν τῷ μετῴν, συγγραφοὶ ἐν Χίρᾳ
 (μνητ. Γανοχ. 136 χειρῶν. τοῦ 1777.

Γεώργιος Θεόδωρος, ἐν Τυροβόλῃς
 ὑπερμάτισεν ἐπὶ 30 ἔτη μέχρι τοῦ 1876 ταμίᾳ εἰς τὰ
 μονάσια τῶν τριῶν κρητῶν. ἠρακλειῶν μετῴν, Ἰγνατίου
 καὶ Διονυσίου, τουρκομαθῆς εἶχε πηφουσίαν βιβλιοθήκην.
 6.000 τὸμ. Γερμῶν μνητ. σ. 72-3.

Γεώργιος Πρωτοψάτης Γάνου καὶ Χέρῶν τὸ
 παλαιότερον αὐτοῦ χειρόγραφον εἶναι τοῦ 1777 (μνητ. βιβλ.
 σ. 118, κατατ. ἐθν. βιβλ. 1892, σ. 162 μνητ. Γανοχ. σ. 136).

* Γεώργιος Σαρανταεπιτησίτης ἱεροφ. ἡδυφανότατος καὶ
 μεθοποιός δοκίμιος, ἐμπατῆς καὶ τῆς ὀφθ. ρυθμικῆς μαθητῆς τοῦ
 ἡγερῶν Ζωσιμά καὶ ἄλλων μουσικῶν. ἐν κρητῶν ἐφάρθε εἰς
 διαφόρους ἰσορίας κρητῶν. ἔργα. αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ
 Δωδεκαήμερον τοῦ Ἀφ. Βυζαντινοῦ καὶ τῶν καθήμιων ἐμπατῆν
 παρ. 463)

ὁσπερὶ Κοκκινιάδης 1884 Πάσα ἐπιτῶν Βατοπ. 1877 Καλοῦ-
 νία Μοιωννίκα, 1402 Θεοτοκία.

~~Επιφοίτησαν εν Λάτεια ή Εσθονία Μαδουζανός~~
Γιασερείδης Ευσέβιος, δάσκαλος, εφοικηρὺς ἐν Ἐπι-
βάταις κατὰ τὸ 1854 ἐπὶ ποσά ἐτη (Γεδών νικαία 146)

Γρηγορίου Σαεραιῆς Πίνιτς πρωτοφ. μαθητῆς

Γεωρ. πρωτοφ. Αἰνου, τῆς διπλῆς μουτικῆς ἔμπειρος ~~τῆς~~
Παρεοβ. 350). Πρωτοφάτης καὶ διδασκαλὸς μουτικῆς ^{ἐν} ~~ἐν~~
Αἴνῃ τῷ 1816. Συμπληρώσας τὰς μουσ. σπουδαίς ἐν Κωνσταντίνῃ καὶ
μαθὼν τὴν εὐρωπ. μουσικὴν διεδέξατο ἐν τοῖς περιγραφεῖς τῶν
Ἰωάνν. τῷ 1866 χρηματίας διδασκαλὸς τῆς μουτικῆς ἐν τῇ
ἐπιτρησῇ σχολῆ τῷ 1868 ἰδρυθῆσα (πρώην πατρ. μουσ. σχολή) μετὰ
τοῦ Ἰωάννου Ρώσου καὶ Δημ. Βουφαντινοῦ ἐξέδωκε τὴν ἀρχὴν τοῦ
αὐτοῦ ἀναστασιαταρίου ἡμ. τοῦ δεκαετηθίου καὶ τὸ σύντομον
Πετροῦ Πηνταίου, ἀπεθάνοντι ^{τῷ} 1871.

* Γρηγόριος Βιφύης - 1834 Αἰγ. - 1855 27 Σεπτ. ὁ κατόπι-
χίου μαθητῆς τῶν τριῶν διδασκάλων τῆς νέας μεθόδου μουσ-
ικῆς ἔμπειρος ^{παρεοβ. 348} τῷ 1862 ἢ 1856 ἠπρίθιον κατὰ λακιδίην, αὐτὸς
ἔπεισε τὴν μητρόπολιν Βιφύης ὑποστηρίξας τὴν ἰδρυθῆσαν σχολὴν
ἐν Βιφύῃ, μηδὲν καὶ ἑαυματοῶν (σ. 62).

Γρηγόριος Βιφύης, ὁ διατελέσας σακεφφίος τῆς
μητροπόλεως καὶ πνευματικῆς χυροτονθεῖς τὸν Μάρτιον
1648 (Θρακ. 5' 54).

* Γρηγόριος ἄφερτωρ πρόεδρος καὶ ἐν
προσώπῳ τοῦ θρόνου Πραιανουπόλεως τῶν Ἐσθονικῶν Χώρα
ἐπέγραψα ἐν. ἐν Νικαία τὸ 8' 987, Migne, 98, σ. 200B.

Γρηγόριος Γάνου καὶ Χώρας ΛΒ' ἢ ΠΓ' ^{εὐλογομαγία} εἶχε ¹¹¹⁰

τό ἐπώνυμον Σωτήρης. ἦν λόγιος κρητικός Ἀθηναῖος τῶν πατρίδα ἐπαινούμενος ὑπὸ Δημ. Πρωσοπίου, ἀφιόμενος οὗτος ἐκ Βενετίας εἰς Ἀθήνας μετὰ τὸ 1714 ἠγόρασεν οἰκίαν ἐξ ἰδίων καὶ καὶ συστάσας σχολεῖον ἐδίδασκεν αὐτός ἐν αὐτῇ. ἦν γιδύμων τῆς ἰταλικῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς καὶ ἐκ-
ρυττε τὸν θεῖον λόγον. μετετέθη εἰς τὴν μητροπ. μοναχία 1798

Γρηγόριος Γάνου καὶ Χώρας μητροπολίτης ὁ ἀπὸ Κασσανδρείας ἐξελέγη τὴν 17 Ἀπριλίου 1843 καὶ ἀπέθανε 14 Ιουλίου 1843 (Θρακ. 5: 61.)

Γρηγόριος ἱερομόναχος (ὁ Βυζάντιος) ἐκ τῶν περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκδόσεων ἐν τῇ Ἀθηνῶν τῷ 1846. βγ. κωδ. Γ' ἔγγρ. 226 νομίζω εἶναι ὁ ποτὶς Χίου μητροπολίτης ἔπειτα ὁ Βυζάντιος.

* Γρηγόριος μετρῶν καὶ Ἀθύρων ἐπόπτης ~~ἐκ~~ τῶν σχολῶν Κωνσταντινουπόλεως ἐγένετο μητροπολίτης μετρῶν τῷ 1909 μέχρι τοῦ 1914. Ἐγραψα ἑπιτομήν περὶ τῆς ἱερᾶς λειτουργίας κατασκευῆ καὶ ἐξεργασίας ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ ἐκκλησίᾳ (Ὁρθοδοξία Θ', 1934, σ. 367 ἔ, Ι', 1935, σ. 366ε. **)

Γρηγόριος ἐπίσκοπος Μυδίας καὶ Βιθύνης κατὰ μαρτ. 1648.

Γρηγόριος μυριοφύτου ἐπίσκοπος, υἱὸς τοῦ διδασκάλου Γ. Μοντοπούλου ἀποθανὼν κατὰ Γεδών τῷ 1881 ^{β. η. παρωτ.} Ἐχρον. πατρ. αἰαδριτίας, σ. 210 συμ. τὴν εἰκόνα ἔχει ἐν Μνημ. Γαλακτῶν

Γρηγόριος Πούρπουρας Ἄνδριος Καθηγητοφύτης διαβεβήμενος τῷ 1835 ἐν Καθηγητοφύτῃ τὸν Γεωργίου (ἢ Ἀβερκίου) πρὸς τοῦτον γράφει ὁ Ἡρακλῆας Ἰγνατίου 93 ἐπιστολῶν. τότε ἡ Καθηγητοφύτις ἀνήκεν εἰς τὴν α' σειράν τῶν ἐπισκοπῶν οὗτος ἠμεροδύνησε τὸν γάρον τοῦ ἀγ. Χαραθάνου παρὰ τὸ χωρίον Μπαῖρι τῆς Θρακ. κερσονήσου (Γεδ. ἀποσημειώμ. Χρονογράφου, Η', 145-6) τοῦτου εἰς εἰσοδήματα προσήλθον εἰς

X ** αἰ ἀσφόροτος τῆς Χαλκίδος ἔγραψε διαβιβῶν "Ἡεωστικὴ ἐκκλησία αἰετὰ ἐκεί τῶ ἐπὶ Φωκίῳ οχιοματῶ (Μίση, Νεω Χ. ἀπ. σ. 223). ἔγραψε ἀποσημειώμ. τῶν σχολῶν κ. Πούρπουρας ἐπίσκοπος μετρῶν ἐκ ἀποσημειώμ. κατὰ μετὰ εἰς Παρισίων ἡμεροδύνησε ἀπὸ τῆς πονηρίας ἐκ Κομβάου τῆς Ραιδεσίου κατὰ κούμον Ἀθανασίου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν

Ο Τραϊανουπόλεως άνευ ονόματος φέρεται εις τον θίον του αγ. μαζίριου και είναι ο Γερμανός υπογραφομένος εις τον "Συνοδικόν γ' τόμον κατά Βαρβαρως και Ηαινδύνου 1351, αναφέρεται δε και εις το υπέρ της μονής των Γβήρων σιγίγιον του Κεφ. Ηστού Α' 1358 δια τους Γερμανούς, ότι ου μόνον παρέστη εις την σύναξιν του πρωτάτου άρχα και υπέγραψε α.σ.φ. Α' 374-8 από του 1347 "εν στήθου καθέστηκε οίσιον καθίσματος δια το και την λαχούσαν αυτώ έργον.

Βαρβαρικώς εφόδου γενέσθαι" διό εβήγησε και εθαβε παρά της συνόδου ως καθέδραν την υπό αυτόν επισκοπήν Μουσινόπολιν επί Ισιδώρου, ο δε κάθιστος τώ 1353 προσαρτήσας ταύτη και το Περιθεωριον έχει περί αυτού "γεννηθείς και ανατραφεύς εν Κωνσταντινουπόλει και συνέσει πνευματική και άρετή μεμορμημένος παρά Θεού απολαύει μιν δια ταύτα και της ειμενείας και παρά των κρατούντων και αγίων μου αυτοκρατόρων, έχει δε κατ' εξαίρετον και την από της ημών μετριότητος αδελφικήν στοργήν η και διάθεσιν (α.σ.φ. σ. 325, 331. (βλ. Εύλογίου Κουρίθα Λαυριώτου ιστορ. του Μουσικιστικού Ηθωνίται τομ. Α' 1929, σ. 98, 130). Η έρα συνοδοι

τον εν λόγω μητροπολίτην Τραϊανουπόλεως μεγαλήν ένύμια υπερεισεποίητο, εις ταις επισήμιους πράξιν αναφέρονται ταύτα: "επειδή ο ιερώτατος μητροπολίτης Τραϊανουπόλεως εν στήθου καθέστηκε οίσιον καθίσματος δια το και την λαχούσαν αυτών έργον Βαρβαρικώς εφόδου γενέσθαι... εβήγησε. εις καθέδραν την υπό την λαχούσαν αυτών... της Μουσινόπολης επισκοπήν άμοιρούσαν άρχιερέως γενεσίου (εβόθη επί πατριάρχου Ισιδώρου 1347. α.σ.φ. β.α.φ. σ. 260) και τώ 1353 "η αυτή εξαμορφωθεί καταστάσις παραχωρείται οθεν αυτώ υπό της συνόδου ως χηρνούσα η έμμε^{ησία} περιθεωριον επί Κεφ. Ηστού. σ. 325 και το συστατήριον, σ. 331: "γεννηθείς και παιδευθείς εν Κων/πόλει και συνέσει πνευματική και άρετή μεμορμημένος παρά Θεού, απολαύει μιν δια ταύτα και της ειμενείας της παρά των κρατούντων και αγίων μου αυτοκρατόρων, έχει δε κατ' εξαίρετον και την από της ημών μετριότητος αδελφικήν στοργήν και διάθεσιν (Καθιστος όππατρ. ποτ' ά επαινεναια γράφει περι αυτου μ. έν σ. 331

Περί το 1357-8 εύρίσκειται εις το "θρος και παριστάται εις την περί των εν Γβήρων σερβθαινοντων απόφασιν. (α.σ.φ. σ. 374). τώ 1363 εν τη συνόδω (σ. 444, 447) τώ 1365 μετατίθεται υπό φιλοθίου εις Λακεδαιμόνα. Έγκαιριον ως μοναχού, σ. 465-468: "Η δε παρούσα εύν όρτι λεγομένων παρρασική και οίσιονομία και ο σίμπας ταύτη σκοπος και προς τον ιερώτατον μητροπολίτην Τραϊανουπόλεως επέρτατον εν αγίω πνεύματι αγαπητός αδελφόν της ημών μετριότητος και σφαιτουρχόν τείνα και άφορα, ός την στήν εν έξ αρχής έόμενα και

- ~34~

αὐτὴν συναρχιερέην εἰς ὑπόμνημα ἐπιτομῆς παρθενίου # 1639
(φωτ. βιβλιοθ. Η', σ. 99 καὶ 937.)

Πατριαρχικὸν πρὸς τοὺς Κεφαλαίους καὶ Ζακυνθίους περὶ τοῦ Νικηφόρου
Μεταξῶ (αὐτ.) τῷ 1639 τὸν Ἰούλιον τοῦ 1641 ἐξελέγη μεσημβρίας
(Α', ἐπετ. βιβλ. σπουδ. σ. 49 ἢ Θρακ. σ. 54)

Δανιήλ Βιφύης ἐπίσκοπος καθάριεως τῷ 1670.

Δσμ. (φωτ. βιβλ. Η', σ. 184. σμ.)

Νικηφόρον τῷ 1668, φεβρ. (Παυίδης, σ. 57). καθάρσεως τὸν Δσμ.
τοῦ 1671. (σ. 58)

Δανιήλ Βιφύης ὁ Πάτριος 1799-1813

Ἔργα αὐτοῦ ποτὴ ἀσφύονται ἐν τοῖς Ἀθωνικοῖς κώδι (βλ.
Καταφ. Πάμπρου. πιν. σ. 526. Παιρ. 750, 6 καὶ 967. καὶ Βατοπ. οὐκ
ὄφθα. πιν. σ. 247. ἀπέρχεται ἐν τῷ πατριαρχ. σκευοφυλακείῳ
ὑποφύριον « Δῶρον ΜΧ (= Μιχαήλ) ΣΖ (σούτζα) Β (σεβόδα) πρὸς
τὸν ταπεινὸν μητροπολίτην ΒΖ (= Βιφύης) ΔΑ (νιήλ) ΠΤΜ (πάτριον)
1795 (βλ. Γεδ. Πίντε Περ. ἀρχ. 27) κατὰ Γεδών ἐστράτο. ἕξ φιλόσοφο
καὶ ἔγραψε κρίσιν περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ μεγαλοεπιάρχου Ἰω.
Τριανιέτου « Κατὰ Ὁμολογίου περὶ τῆς τοῦ παντός φύσεως » (Βίσημ,
1987. βλ. Ἱστορ. τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, σ. 266). ὁ Κεραρεσιῆς ἴσθον
ποιούμενος περὶ « ἐπισκοπῆς τῶν ἐρωτικῶν » τοῦ Συνεσίου Κυ-
ρήνης σημειοῦται τὰ δε: « Δι' ἀπθῆν ἀνάμνησιν... ὅτι ἐν τῷ 174
κώδι τῆς ἐν Πέτρουπόλει αὐτοῦρατ. βιβλιοθήκῃς ὑπάρχει
« Ἐξήγησις παρὰ τοῦ σοφωτάτου Δανιήλ μοναχοῦ τῆς εὐσπασ-
μον σχολῆς εἰς τὸ ἐπιστολῶδες τοῦ σοφωτάτου Συνεσίου
πρὸς Νικηφόρον μοναχὸν ἐν Χίῳ » (ἐν σ. 89 τοῦ καταλόγου,
ἐκδ. 1864) Ταῦτα γράφη τὴν μαυρομ. βιβλιοθήκῃς παραρτ. τοῦ
174 τότε. 1885. ἐστ. φιλ. συστ. σ. 69-70 (βλ. ἀλφα ἔργα ἐν κώδ.
102, σ. 89). Αἱ ἐπισκοπαὶ ἐξεδόθησαν ἐν Βίσημ 1799 καὶ Βενετία
1812 ὑπὸ νεοφύτου Κανσομαθουβίτου μετὰ σοφῶν σχολῶν,
ὁ Δανιήλ οὕτως συνέπηξε τὸν κώδικα Μηδίας. τῶν δὲ
διογραφῶν τοῦ ἔργου ὁ Ἰω. Σαλεγγίω.

Ἐν τῇ ὡς ὄνω ἐπιστολῇ υπογράφεται: "Ο ἑφάχιστος ἔν' ἀρχιερεῦσι Σεβαστίας Δανιὴλ ὁ Πάτριος".

Ἐν τοῖς πρὸ τῆς ἱερωνύμης του συγγράμμασι φέρει τὸ ἐπιθετὸν Κεραμεύς 1) "Ἑρμηνεία εἰς τὸ τέταρτον τῆς τοῦ Θεοδώρου τοῦ Γαλι γραμματικῆς καὶ ἑυθεῖς καὶ ἐρωταπόκρισιν τῆς κατ' αὐτὸν γραμματικῆς χάριν τῶν φιλομαθῶν παρὰ Δανιὴλ μοναχοῦ Πατρῆου τοῦ Κεραμεύς τῆς κατὰ Πατριον σχολῆς τῶν γραμματικῶν διδασκάλου." Ἐνετίμησιν: 1785, 8^{ον} σ. 16, 668 (Δύναται τὰ θεωρητῆ ἐπιτομὴ τοῦ ὀσμύδου (σ. 1330 εἰς 4^{ον}) ἔργον τοῦ νεοφύτου Κουσομαζυβίτου ἐκδοθέντος τῷ 1768. καὶ ἐπιτομὴ ὑπὸ 'Αεθ. Πατρῆου τῷ 1784. Τὸ σύγγραμμα μετετυπώθη παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ Νικ. Γλυκῆ τὸ 1804. ὁ σοφὸς ἑφηνιστὴς Γαλιῆς Villoison ἐπεσευφάμενος τὴν Πατριον ἔλαβε δωρεάν ἐν βιβλίῳ παρὰ τοῦ Δανιὴλ. γράφει δὲ πρὸς τὸν φίλον του Ηαελί τὸν ἐκδοτὴν τῆς "Bibliotheca Graeca" περὶ τῆς Ἑρμηνείας τοῦ Γαλι ὑπὸ νεοφύτου ἐπιτίμη.

"Daniel Cerameus, moine du couvent de Patmos et professeur de gymnase de cette ile, m'a donne le livre de la grammaire de Theodore Gaza" (νεοεττ. Φιλ. Α. Βρεταῦ, Β. Ἡβραῖαι 1857, σ. 72).

Δανιὴλ ἱερομόναχος Θεοδώρου πάτριος

Ἐψηφίσθη τὸν Μάϊον 1825 αἰτήσας τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἀγ. Νικολαίου ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος. Τὸν Ἀπριλ. 1830 ἐξελέγη μητροπολίτης Πήμνου (Θρακ. σ. 78. Ἐνταῦθα ἐν ἀρχῇ ἔχει δύο δροσὶν)

Δανιὴλ ἀρχιεπίσκοπος Προϊμονήσου.

Ἐν Μυριοφύτῳ ἐδαπάνησε διὰ τὰς κατασκευασθίσας τῷ 1629 εἰκόνας τῶν ἁγίων Θεοδώρων τοῦ μαρμαρά. ἀπέθανε δὲ τῷ 1638 (Γεδών Προϊμον. σ. 89, 207).

Δημητριάδης Κων. Μυριοφυτηνός "τογιώτατος"

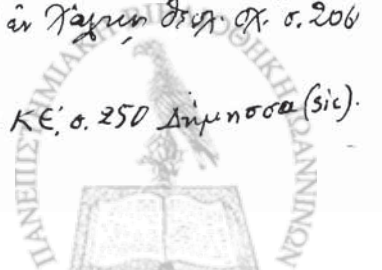
Ἐν κατάφ. συνδρομῇ τῆς Ἁβδηριτῶν ἱστορίας τοῦ Βελγίανδου ἀναφέρεται τῷ 1827 ἐν Κων/πόλει μεταξύ τῶν μαθητῶν τῆς πατρ. σχολῆς καὶ ὁ ἐν Μυριοφύτῳ Κων. Δημητρίην, εἰς ὑπαρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἶναι ὁ αἰτός.

Δανηλὶς Παρδενίος Μαδουρητός

Φιλοσοφίστας τῆς Δεσφ. Σχολῆς τῷ 1867. (Μέγας "Ἡ ἐν Πάτρῳ δεσφ. σ. 206

ἀγνωστοῦ ἐφάσιον ἔπειτα, ἀγνωστοῦ ἐφάσιον Κων. ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Κ' αἰῶτος γρηγορῆς ἡδὲ (Θρακ. ΚΕ, σ. 250 Διμηνοσα (sic).

†

Δημήτριος Ραδεσσηνός φάσης του α' αιώνας του 17' αιώνας.

Διονύσιος Γανού καί Χώρα επίσημος ό έμ
Σελιόφου, τήν 1. Αύγ. 1891 μετατέθει έμ Ζώνθας απέθανε τη
10 Σεπτ. 1897 σχεδόν ογδοηκοντούτης εν Χώρα (Γεδών Μνημ.
Γανού. 101) ο Σέρδων έχει 27 Σεπτ. 1897 (Θρακ. Γ. σ. 62).

Διονύσιος Ιερομόναχος ό κείτωρ, ανήρ άσκητικό
της εν Χώρα κομής του άγ. Ιωάννου Θεοτόκου, επί των ερα-
πίων αρχαίας (Έπιτ. άγ. ΚΖ' 453. ΑΒ' 362).

Διονύσιος Ηρακλείας μουσεργός εν Λαυρ. 1189
του 14' αιώνας (Καταφ. 1273, σ. 212).

Διονύσιος Ηρακλειώτης περί αρχαίων βασίλων.
Frag. hist. Gr. II, 494

Διονύσιος Καθηγορίτης αγιανανίτης.
βλ. παραφτ. Γ' Θρακικών σ. 108. και κώδ. άγ. Άγ. 58.
(Έμου Κατάφ. 459, σ. 52). Είς τον Έφραϊμ, όν άφιερούται
τη σελήτη, σ. 92. γράφεται και "καθηγορίτης".

Κατά τον Σάδ. Νφ. 610 Έμαρσε διορθωσιν των μνημάτων
Εύχην τούτου εις την Θεοτόκον έδημοσίωσα εν σ. 192 (π. α.
πρός αναθεωρησιν... αποπειρά) σ. 1123. (βλ. Κομνηνού)

Διονύσιος Πατριάρχης Κομνηνός ό μουσε-
ρίτης. μεγαλοπράχμιν. Ήν εξ έπιφανούς εν Κων/πόλει οικο-
γενείας και πλουσίας, ήθην εις σχέσιν προς τους Έλλημα-
νούς τώ 1676 και τους Καθινιστάς 1692, ους καταδίωσα
και αιτήσθαι των αρχιερέων Άχριδών καθύρθεσεν τον αρχιεπισκο

σινόδος εν Κ/πόλει

Δημήτριος Μανουήλ.

Επιχουβριανός, όστις τώ 1807-1810 έδίδασκεν εν τή γενετείρα ή τελεσίφοιτος της εν Κορυζοτομεί
(Σηρομνήνη) σχολής, επί δε της σχολαρχίας του Δωροθέου Πρωίου γραμματέως. τώ όνόμα τούτου
των εν τή εν Βιεννη έκδόσει γεωγραφία τώ άδελφώ Κασσιανώτη ή συνδρομητά (βλ. Γεδών Άφκ.
αυτογραφ. αιτιολογία, Κτοχεν 1883, σ. 205)

νον φειδάνη και συνεφθόντες ούτοι εις τον πατρ.
 ναόν εν φαναρίω εξέλιγον έτερον. Πολλά έπραξεν υπέρ
 των δικαιών των μονών και των αφιερωμάτων και κλη-
 ρονομιών. Ο γνωστός Κακαβέζης εδωκεν εις τον θιον του
 (Γεδών "Αρχείον έμψ. ιστορ. σ. 348-366 και αὐτος αὐτος
 εν τη έμψ. ΗΓΓΘ. Μελέτιος εν έμψ. ιστορ. Γ. σ. 468) Ζαβίρας
 "Εφ. Θέατρον" σ. 258-262. τα υπέρ αυτού αποστ. "Εφημερίδων Κα-
 ρυφίτην" εξέδωκεν ο Παρναύρας (Εφ. Φη. συστ. ΙΑ. σ. 26.)

Ούτος Παρίσης έχυροτονήθη τῷ 1662 μετετέθεις εις τον
 πατρ. θρόνον τῷ 1671, νοση. 8. ανέβη οματετέβασθη πεντάκις μί-
 ρι του 1696 και έκαθεν έργα μεγάλα και θουραστά ανα-
 καινίσα και την μονή της εικοσιφοινίσσης (βλ. την φυλλάδα
 και πατρ. πίνακ⁵⁹⁵ εν τῷ βιβλίω της και αφιέρωσεν εις την εν ἴδω
 μονήν τῶν τῶν πορτικῶν βιβλιοθηκῆν του (βλ. τό συνοδ.
 κόν χάριμα εν έμψ. ΕΓΓΘ. Δ. σ. 480-481). Ενετύθεν διαπισώσιν
 ται αἰσχίους τῶν τῶν πρὸς τοὺς ἡρακλιώταις ὅπου μέχρι
 εὐχάτως διετήρουν μετόχιον εις ἡρακλιώσαν. Διὰ τῶν εἰκοσιφοινίστων.

"Λόγος ιστορικός της ἱερᾶς πορτικῆς του... θιον, πατρ. κλη. του Κο-
 μνηνοῦ" 1689 Λεγε. Βιβλ. Τση. Ι, 70. "Λόγος ιστορικός της ἱερᾶς
 πορτικῆς του παναγιωτάτου και σοφιστάτου κυρίου κυρίου κῶρ
 Διονυσίου πατριάρχου κλη/πόδης του Κομνηνοῦ συγγραφῆς παρα
 του εν ἱερομεναχικῆ τογιωτάτου ἱεροκέρως Γερασίμου του
 Κακαβέζης και αφιερωθῆς τῷ παναγιωτάτῳ πρῶτῳ πατριάρχῃ κλη-
 πόδης κυρίῳ κῶρ Διονυσίῳ τῷ χέρουτι παρα ἡθίου Μηνυάτου
 ἱεροδιακόνου, νοταρίου της ἀγιωτάτης μητροπόδης φιλαδέλφειας
 θαπάμ και σπουδῆ του τιμιωτάτου κυρίου κῶρ Ιωσακ ράφρ
 του χαλεπῆ και ἑρμηνευτοῦ της γαληνοτάτης ἀριστοκρατι-
 τῶν Ἑνεζῶν. Ἑνεζίγσι, 1689, παρα νιοφάιν τῷ Σέρῳ, αχπθ.
 σχ. 4ον σ 29. το σπανιότατον τοῦτο βιβλίον εἰ κληρονομίας υπέρ-
 χει εν τη ἰδν. βιβλιοθηκῇ, ἀναῖ δι "excessivement rare" κατα
 Λεγεανδ. (βλ. ἐν τοῖς Κομνηνοῖς)

θιονύσιος Κυφάρην. Ψαφα (Κύψη) παρά την
 Μαριτσάν (Γεωργ. Βάθβη - Κομμα, 1839, Βίσημ, Γ. σ. 133). ὁ Ν.

~ 211

Βασιλείδης αρχικ. γράφει ἐν Αρχ. Θρακ. Θυσ. 14' σ. 121, ὅτι
εἰς αὐτὴν τῆς μητροπόλεως Ἡίνου ἐν σιγίτηνδε γράμματι τῆς
κονίης Σεαδωτῆς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ "ὁ Κιψάρην Διονύσιος
ἀγαθὰ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τοὺς εἰς τὰ Θρακικὰ καταβύθους
οὐκ εὐρήσασθαι."

✓ Διονύσιος μετρῶν καὶ ἠθῶν, 1579 ἴσχυρ.

(Αρχ. Θρακ. Λογογρ. 21, σ. 136) ὁ αἰ. μητ. Σεαδωτῆς ἐξέδοτο "Κώδικα
ἐπισκοπῆς μετρῶν καὶ ἠθῶν ἐπὶ Ἀναστασίου Κ. Π. Σταμούρη
Ἰοικαστῆς ἐπισκοπῆς. γράμματα" Β, 3, 1935, σ. 172-173

✓ Διονύσιος μηδείας καὶ Βιζύης 1575-1579.

ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Γερβαίου μεταξὺ τῶν τότε ἰσχυρῶν
κρημνῶν (Λακκίδης 57)

* ✓ Διονύσιος ἐπίσκοπος Τυροφίας καὶ Σεραφείου
ἀπὸ 1821-1830. Τότε γίνετο ἡρακλείας διαβεζάνετος τὸν ἀποθανόντα
*(1824-1828) Ἰωάννην πρὸς ὃν οὗτος γράφει 15 ἐπιστολάς. Ἡ Τυροφία ἀνήκει εἰς
τὴν α' σειράν τῶν ἐπισκοπῶν τοῦ Ἡρακλείας (Θρακικὰ, 6, σ. 212)

✓ Διονύσιος ἐν Θρακίᾳ. Ν. Πανοπολίτης ἐν Διονυ-
σιακῆς ἐν τῷ τέρμει. ΜΗ' ἀσκατι παρὸς τὴν νεαν γιγαντο-
μαχίαν, καθ' ἣν ὁ Πηλυεύς συμφωνεῖ τὸ πύθιον γυμνάσιον
τῶν φιλοφάν, ὁ ἠμίονος ρίπτει κατὰ τοῦ Διονύσου θράχους καὶ
θρακίας καὶ "ὑψιπέφ' κούφιε ράχιν βυχοειμένους Αἴμου". 48.

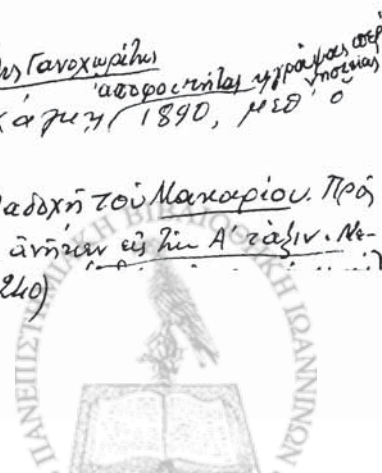
✓ Δοσίθεος ἱεροδιδάσκαλος

ἔδιδασκεν ἐν τῇ γυνεσίᾳ τοῦ Περιστάσει τῷ 1850 (Γεδ.
Μικία Γανοχ. σ. 156)

✓ Δοσίθεος μετρῶν ἐν Σερνας Μυριοφύτου.
ἔχειροτονήθη τὸν μαρτίον 1842 ὡς βοήθος τοῦ Ἡρακλείας
ἔχων τὸν τίτλον ἐν ἁδων. τῇ 15 Ἰουνίου. Τῷ 1845 πρεσβιτάθη
μετρῶν καὶ τὸν ὅσι. 1849 διαβεζάνετος τὸν Ἄνθιμον ἀπεσάρ-
θη εἰς Ἄθων. (Γεδ. Μικία Γανοχ. σ. 147) ἀπέθανεν ἐν ἁγ. Ἄθων
τῷ 1920 ἀρχ. Θρακ. Λογογρ. Β', σ. 44-5.

✓ Δωρόθεος Ἡρακλείου Μοσχίδης Γανοχωρίτης
ἐγεννήθη ἐν Χώρα καὶ ἐπούδασεν ἐν Χάρμη (1890, ΜΕΘ' ο

Χ Διονύσιος Σηλυβρίας μοτροπ. Ἄνδρος. ἐξήρχη τῷ 1821 ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ Μακαρίου. Πρὸς
ὁ Ἡρακλείας Ἰωάννης ἔγραψεν ἐπιστολὰς 8 (1827-1829). Ἡ Σηλυβρία ἀνήκει εἰς τὴν Α' εἰσὶν. Με-
τέδθη εἰς Ἀρσασίαν καὶ εἰσεῖλα εἰς Νικημίνδιαν (Θρακ. 6, 1935, σ. 240)

Εβραίων εν Αθήναις και Σέρβων και τῷ 1896
νομ. ἐκτιρονηθῆ ἐπίσκοπος Εὐδοξιάδος προαχθεὶς τῷ 1901
εἰς Ἀρδαμέριον. Ἀπεβίωσε τῷ 1911, Μαΐου 13 (Μηνιαίον Γαροφ. σ. 142)

Δωρόθεος Βιβλῆς μητροπολίτης.

5. φεβρ. 1900 - 29. Ιαν. 1904 μεταστῆς εἰς Σωβοραβουπόλιν
Θρασ. Γ', σ. 57.

Δωρόθεος μετρῶν και Ἀθύριον 1744-5

διαδεξάμενος τὸν εὐθυστρὸν (Γεω. Παντε τῆριοι ἀρχ. σ. 95.)

Ἐπιφάνιος ἐπίσκοπος Σηλυβρίας

σύγχρονος τοῦ Φαρμασεινοῦ Ἰωάννου ἔγραψε. "λογον ἀντι-
ρητικὸν κατ' εἰκονομαστίαν" ἠδ. Σουίδα ἰουδαίος γ. Βετγ-
hazdy ἐν Halle, 1852, σ. 48

Ἐπιφάνιος Ἐξαρχηγίτης 1088.

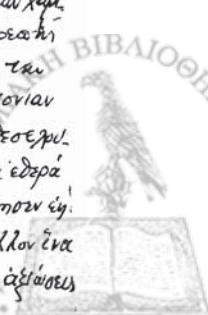
"μαγίστρος ἀρχιεὶς τοῦ βῆθου και πρωτονοτάριος ἡ
σακίτης (Acta monast. III, τῷ Acta πατρ. Γ' σ. 50, 51, 54)

Ἐϋθύμιος Ρωσίου (και Ρουσίου)

^{Patr.} Act. I, 242, 1345. Ρουσίου εὐθύμιος (περὶ τὰ ἔτη 914-24 κατὰ
τὴν εὐβορίαν τῶν Βουλγάρων) "εἰς μηδὲν τῶν προσαφέντων ὑπὸ
τῶν Βουλγάρων ἐπέχεις, ἀλλ' εὐσταθῶς ἔχον τὰς ἀπειράς ὑπε-
νεμεῖν" ὡς γράφει περὶ αὐτοῦ ὁ Ἄρθας Καισαρίας ἡμῶ ἐπιτι-
θεταὶ κατὰ τοῦ πρώην Ἀδριανουπόλεως ὡς δραπέτευσαντες πρὸς
τοὺς Βουλγάρους (βλ. Σ. Κουχία "ὁ Καισαρίας Ἄρθας και τὸ
ἔργον αὐτοῦ" Ἀθήναι, 1913, σ. 18. Ἐν τούτῳ μόνον εἶναι γνω-
στός ἐν τῶν μετὰ τὸν Τρόφωνα 879 τοῦ Λεβυκιεὶς I, 1200
παρὰ τὴν Ἐγνατίαν οὐ μακρὰν τῆς Κισσαίας (μεταξὺ
ματθάρων και Κυψελῶν) "ταυτισθεὶς πρὸς τὸ σερ. Ρουσίου
(Tafel - Thomas Uekunden der äbtesten Handels- und staats-
geschichte von Republik Venedig. tom. A', 1856, σ. 121-2 παρτίσι
τεγμι γραεσία. Φ. 120, και Thomashek Zur Kunde der Hainus-,
Hallimel. II, (= Sitzungs. d. Wiener akad. d. Wiss. Phil. hist.
Kl. tom. LXIII, 1886) σ. 334. Κατέπεσον ἐν Ἐξαρχεῖτι ἰμμερσίαι
(ἐν σινοῦ τοῦ 558 14 Φεβ) και τὰ ἐπέμνηνα τοῦ ἔθδομου
και ποτῆα Φουσιασῆρια... και αὐθούρια ἀπὸ τῆς Χρυσῆς πόρτας
εἰς τοῦ ρουσίου Θεοφ. Α', 357-8. βλ. Doucas Const. christiana
β. β. Α' 16, 17

Δωρόθεος Καλλιουπόλεως 1891-1897. ὁ Μαμέλης.

^{και τοῖς πρῶτοις} πρῶτος ἡγετὸς ἡν τοῦ μητροπολίτου Καλλιουπόλεως τῆς ἀσπίου ἀδελφ. ἐκνηπιότητος
διάδοχος τοῦ δαντατοῦ Φωλίου βλ 10 Μαρτίου 1892, ἡ τῷ 1897, Μαΐου 31 ἀποχθῆ εἰς τὴν
μητροπ. Γρθίνην (Θρασ. Γ', σ. 83). Τῷ 1901 ἐπὶ τὸν θρόνον Νικοπόλεως ἡ Πρεσβ. ἐξῆς γέ.
παῖδεν εἰς τοὺς Προύσους. Τὰ στρατηγῶ μεχρι ἡ τῆς τοσοτηρητίας τοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀσπινῆος
Γερμανοῦ Ε' ἐπειδὴ εἰσὶ τῆ ἱστορία τῆς ψυχρῆς πολέμου δὴ ἔγραψεν παραλείωσεν. Ἐν Καλλιουπόλει ἔργον
ἀφῆκεν ἀγαθὴν μνήμην. ἐγράψεν ὑπὲρ τοῦ γῆθου ὑπὲρ τῆ παιδείας ἡ μεταρρυθμίσεις. ἔδρασε τὸν ἠπιαγμῶ
ἐν ἡ ἀσπινῆος τὸ προσωπικὸν τῶν σχέσεων διπλωματίας τοῦ διδασκαλοῦ, ἐπέβαλλετο ἡ διά τῆ φυσικῶν χαρῶ
μασιν ἡ εὐσυχρόνου χαρακτηρίζεται ὡς: "ἡρωισμῶς τοῦ προσώπου τοῦ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ ἡ εὐρωισμῶ
χαρακτήρ τοῦ ἡ ἡ στωικότητα τῶν ῥητορ. λόγων τοῦ οὐχι μ' ὄνον ἐν τῆ εὐσυχρίαν τοῦ, ἀλλὰ ἡ εἰς ἀδμῆ τῆ
βασίλειουσαν μετὰ τῆσιν ἀλλῶν γνωσῶν ἡ ἀριστηρίων..." ἡμεῖς δὲ ἡ ἐν τῆ Πρεσβ. ἐξῆς (κατὰ τῆ χειροτονίαν
τοῦ Περικλεῶν πρῶτου ἐποδοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ἰωαννίνων, ὅπου ἐν τῶν 8 ἡρωισμῶν ἀφῆκεν παρδῆσεσεν.
ποῦληκεν γέφυρα-εἶχε παρῶν τὸν μαγίστρον τοῦ Βασιλῆ Μοναστηρίου ἡ ἐν Κηφελῶν) διεισομιμασεν ἡ εἰς ἔδρα
πευν ἡσπρβαλλόντις τὸ εἰσπρμον διά τῆς εὐφραγίας, τοῦ δ' ὡστρ πελλῶν ἡ εὐεῖχθη τῆ ζωὴν τοῦ ἡ τὸν ἡδῆσπον ἐν.
τὸν τάφον ἐν Μονδίτῳ, ὅπου εἶχε μεταβῆ τῷ 1919, ἐνα σστηρηθή ὑπὲρ τῶ ἐθνικῶν δικαιῶν. ἡμῶλλον ἐνα
στρεψῶν ἡ τῆ χεῖρ τοῦ τῆ πατριαρχ. ράβδου. οὐδῶν δὲ ἡ εὐεῖχθη ἀλλῶν ἡ ἡσπρβαλλόντις ἀλλῶν ἀσπινῆος

ἐποίας θ' ἀπεδίδοντο αὐτῷ πρόσδοιο τῶν ἐν ρωμῶν ἀγιοταφι-
αῶν κτημάτων, ἄλλα καὶ τῆς ἀδελφότητος ἀπάσης ἐπιθυμίας
μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑλίχθη ἐκτὸν καὶ τὸν ζηνῶνα τοῦ ἀγίου
Ἰωάννου ἐν τῇ θέσει τοῦ παλαιοῦ ζωνῶνος τῆς αὐτοκρατορίας
Εὐδοκίας παρὰ τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου καὶ προ-
δρόμου καὶ ποτὰ ἄλλα προσδοφόρα οἰκονομῆματα ἀν-
γαγε, δι' ἃ ἐπισήμως ὑπὸ τῆς ἱεραῆ συνόδου ἀνεξαρτήτως «ἅγιος
τῆς ἐγνωμοσύνης τῆς ἀδελφότητος ὁλοκαίρου».

Ὁ Εὐθύμιος διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ προσέδωκε
νέαν ὕψωση εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κτηματικῆς περιουσίας
τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Παναγ. τάφου καὶ τῆς οἰκονομικῆς
αὐτοῦ βελτιώσεως. Τὸ ἀξιομίμητον παράδειγμα αὐτοῦ ἠμο-
λοῦσθαι καὶ οἱ αἱτοὶ βραστήριοι καὶ φημιταὶ ἀγιοταφίται
ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Νικηδμήμου, εἰς οὓς δι' ἐπισήμην παρα-
χωρητηρίων πατριαρχικῶν γραμμάτων παρεχωρήθησαν ἐρείδια
μοναστηρικῶν ἢ μοναστηριακῶν γῆπεδα, ἵνα εἰς αὐτῶν ἀνεξι-
ρωστὶ διάφορα προσδοφόρα οἰκονομῆματα πρὸς ἐπαύξασιν
τῆς κτηματικῆς περιουσίας τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ καὶ ἐξασφάλισιν
αὐτοῦ. Εἰς τὸν φῆλον τῶν ἀοιδίμων καὶ τῶν ἀγιοταφικῶν ἐφέ-
τεται ἡ ἀνάδειξις τῆς κτηματικῆς περιουσίας τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ
τοῦ Παναγ. τάφου κατὰ τὸ βῆταρον ἡμῶν τοῦ 10. αἰῶνος.
Ἡ καὶ οὕτως δ' αὐτῇ προήλθεν ἐν μέρει καὶ ἐν τῶν οἰκονομικῶν
δυσχερειῶν, ἅς ἐδυνάμωσαν ἢ κατέσχευον τῶν ἐν ρωμανίᾳ
κτημάτων τοῦ Παναγ. τάφου.

Ἐπί αἰγυπτίᾳ κατοικίᾳ, ὅτε οἱ ἄραβι ἠγειραν ἀζώσους, περὶ πλείους σφραγιστοῦς
ἐκ τῆς διοικήσεως, οἱ ἀγιοταφίται πρὶν ἄλλων ἔφερον ἢ ὑπαράδειγμα τὰ καὶ τοῦ
εὐδυσίου ἰδρυμάτων, σιγρὰν οἰκονομικῶν, ἐκ τῆς οἰκονομικῆς συναντιώσεως
ἄραβι οὐδὲ οὐδὲ ἀφιερωτὰς γῆς. Πρὸς τοῦτο ἡ ἐποποιὴ ἐπιφέρει
τὰ ἑξῆς: "κατόπιν τῶν ρωμανικῶν κατασχέσεων τοῦ 1863. ἠγοράσθησαν
ἀφθόνως γαῖαι παρὰ μετὰ τινῶν τῆς ἀδελφότητος ἐκ τῶν προσφορῶν τῶν
γενόμενων ὑπὸ τῶν προσκυνητῶν καθὼς καὶ παρὰ τῆς ἰδίας ἀδελφότητος
ἔσχον ἐλευθέρην τὴν πρόσδοτον τοῦ τῆσαν γνωστοῦ ἀρχιεπισκόπου
Εὐθυμίου, πρὸς τὸν ὅποιον τὰ οἰκονομικὰ τοῦ πατριαρχίου τὸσα
ποτὰ ὀφείλουσι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη." Αὐτὰ ὁμολογεῖ ὁ ἀγγλος διοι-
κητὴς τῶν ἡμῶν τόπων Βέρτραμ ὁ ὅσον αὐτοσχερὸς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐναντι τῶν ἄραβι.
ἀοιδίαντι ὅλην αἰτῶν τῶν εὐδοκίμων καὶ ἡμεῖς ὁ ἐπιτεταὶ οὐλοῦντες ἅγιος
φιλιππῶν ἡμεῖς οὐλοῦντες μετὰ τοῦ Μεταξάκη καὶ Παισαδπούρη καὶ φραστεῖν, ὅπου ἐφοβί-
θησαν κατόπιν τοῦ ἐξηγητικῶν ἄραβι οὐδὲ τῆς διοικήσεως.¹⁹⁰⁹

1 "Τὸ ὀρθόδοξον πατριαρχεῖον ἱεροσολύμων, Ἐκδοθεὶς τῶν ἐπιτροπῶν... Ἐπὶ αὐτοῦ Βέρτραμ
καὶ J.W.A Young." μεταφρασι αγγ. ἀντίφω, 1926, σ. 40. αὐτ. σ. 70. τὸ ἐν τῷ ἀγγλικῷ
πρωτότυπον ἐπιγράφεται ἢ ἑξῆς: "The Orthodox Patriarchate of Jerusalem. Report of the

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΥ.

Ευθύμιος αδελφός της αγίας Παρασκευής της νέας
ἐν ἑσση. ἑσση. σταχ. Α', 439 ἐ. τὸν βίον του ἔγραψεν γρηγ.
ὁ Κύπριος καὶ ὁ ἀρμένιος ἀρχιεπ. ρώσος ἐξέδοτο ἐν Μόσχᾳ 1889.
Ἐγκύριον ὁ βασι. Αντωνιάδης ἐν δεξτ. ἰστορ. καὶ ἐκκ. ἑσση.

Ἡ πόλις ἀγ. Ευθύμιος ἤρθοσαν εἰς τὴν ἐσωτέραν θείασαν,
ἣτις μαρτυρεῖται βραχίον του ἀγ. Γαργίου, ὅστις διαιρεῖ δύο χῆρας
ἢ τὴν ρωμαϊαν τῆς μακεδονίας, ἰστιοδρομοῦντες δὲ διὰ τῆς
θαλάσσης ταύτης ἤρθοσαν εἰς ἄγιον φερειον ἔχοντες δεξιὰ μὲν
τὴν Ἐθάδα, ἀριστερὰ δὲ τὴν μακεδονίαν. ἢ δὲ πόλις τοῦ ἐπι-
σκοποῦ ἀγ. φερειου εἶναι ἐπὶ μίᾳ πλευρᾷ τοῦ βραχίονος
ἐν μακεδονία. περιήγησις Σαϊβούφου 1102-3 Ἡρακλᾶ... ἐδοι-
περικᾶ Κοιμητίδου σ. 281. (βλ. πατρ. πιν. 356)

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

Ἐσση. Ἡθγθ. κγ', 1903, φυλλ. 41. Τῷ 166 ὁ οἰκονόμος λαύρας
ἐν Ζακύνθῳ μακεδονία Α', 387.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΝ Β' ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΗΡΑ-

ΚΛΕΙΩΤΗΣ κτθ. (βλ. Κύνζιττος) ἐν τῇ ε' οἰκουρ. συνέδῳ ἐν Νικοίᾳ
τὸ β' 487.

Ζάμερξις ἀρχαῖος τῆς Θρακίης βασιλεῦς

Ἐναίστεριος διατριβὴ ὑπὸ βιβ. ρουσοπούλου Γοτζίγγη 1852.

Ζαΐμωσι Κοριατὸς.

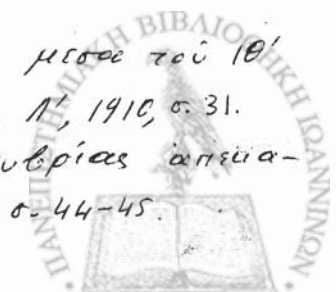
Γεννηθεὶς ἐν Περιστασίῳ ἐτῶ 1866 ἐστουδάσθη ἐν τοῖς Σχολείοις φιλοσοφίας καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
Θεολογίαν (1887-1891), ἐκρηματισε μαθητὴν ἐν Ἀδριανουπόλει (1892-4) καὶ ἀλκακού, τελευταίον ἰδιω.
εὐαγγελιστὴν ἐν Ἀθῆναις ἐν ἑλληνικῇ καὶ γερμανικῇ. ἦτο ἐξοχος ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὀμηροῦ καὶ
καφραδῶν ἑλλήνων συγγραφέων ἐν τῇ οἰκίᾳ Γ. φεξῆ. αὐτοῦ 1912 ἐξέδιδε περιοδικὸν τὸ "Νέον φῶς".
φοιτῆς ἐν ἑσση. κραγματείαν περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαῖου μαρτῶν Κεῖεχοφ. Μετὰ τοῦ Κ. Κωνσταν-
τινίδου (Νέου) ἐξέδιδε τὴν "Ποχυμνία" περιοδικὴν μακαροδηπικὴν μετ' εἰκονῶν.

Ζαχαρίας ἐπίσκοπος Βιθυνίας

ἐπὶ Καθρινίου Β' τοῦ Ἀμαρνανος ἐν τοῖς αἰμαβουσι
τότε ἀριθμοῦμενος ἕγενήθη ἐν Κασσαδίᾳ, τῶν ἀγγραφῶν
μαθητῆς γενόμενος, εἰρηνίου Γιαννούτῃ τοῦ Αἰτωλοῦ ἀρχο-
ρέου τοῦ 12' αἰῶνος (λακιδῶς σ. 58).

Ζαχαρίας μετρῶν 1853.

εἰς δὲξατο τὸν κελζωτον Θεόφρητον περὶ τὰ μέσα τοῦ 10'
αἰῶνος ἀρχ. Θρακ. λαογρ. β', σ. 169. Ἐσση. Ἡθγθ. Α', 1910, σ. 31.
ἐπειδὴ δὲ προῦβιβάσθη εἰς μητροπολίτην Ἐξηλθρίας ἀπειά-
τεστάθη ὁ Θεόφρητος. Θρακ. Ἀρχ. λαογρ. Β', σ. 44-45.

Οὐδεμίαν θεολογικὴν ἀκαδημίαν, οὐδεμίαν ἱερατικὴν σχολὴν εἶχε πύχλον ὁ μητροπολίτης Σηλυβρίας (1861-77) καὶ πρότερον ἐπίσκοπος μετρῶν Ζαχαρίας ἀνεγείρας ἰδίαις δαπάναις ἐν Παιτίῳ, παρά τὴν βασιλευσάν, τῆς Θράκης, τῆ γενεζείρα κώμῃ, κτίριον ἀπέριζτον χρησιμεύον ὡς σχολεῖον. Εἶχε τὸ σχολεῖον ἐν πάσῃμα μόνον, ἀλλ' οὐκ ἔνα ἢ δύο τοίχους ἐξώθεν ἦσαν προσκεκολλημένα πολλά: χριστιανικαί, ὧν ἀνεῦρε τὰς πλείους ὁ φιλόματρις διάκονος ἱεροθεὸς Ἀνακτίδης ἐν Παιτίῳ καὶ αὐτός, ἀνασκευάσας τὰ ἐρείπια θυραγωγίου ναοῦ τῶν εἰσοδίων. Καὶ οὕτω τὸ λίζον οἰκοδομημα, ὅπερ κατέστρεψε πυρκαϊὰ πρὸ τῶν τελευταίων πολέμων, ἔτιο συγχρόνως καὶ εἰδὸς τι μουσίου. Διέπραξε σφάμα, τῷ 1891, ἀναθεῖν ἐς ἐξολὴν τὴν φωταγραφικὴν διασπασίαν τῆς ἐν τῇ σχολῇ τὸς ἀνακειμένους προσωπογραφίας τοῦ Ζαχαρίου ἐν Σηλυβρίας, ὡς ἀνέθετο τὴν ἐν κλίτῃ τῶν ἡμερῶν μεταγραφὴν καὶ πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν τῶν πρὸ τοῦ 1810 εὐρεθησῶν, προνοία καὶ φιλοπαρίδι πύθῃ καὶ ἐργασίᾳ αὐτόχειρι, τοῦ διακόνου ἱεροθεοῦ τοῦ παιτίου. Ὁ καλὸς αὐτὸς κατόχμος ἔστρεψεν πύχλον βιβλιοθηκαίου. Ἐστρεψεν καὶ Ζαχαρίας ὁ Σηλυβρίας. Ἀλλ' ἐπράξαν ἀεφότεροι τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον. Ἐπράξαν αὐτὸ καὶ ὁ Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος ὁ μὲν σχολάρχου τῶν ἀποδεικτικῶν, ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐδέποτε ἐπαύσατο προτρέπων καὶ νοθεῶν τοῦ ἐπαρχιώτου καὶ φίλου αὐτοῦ πρὸς εὐστάσιν μικρῶν ἢ μεγάλων ἐμπαιδευτηρίων. ὅμως ὁ Ζαχαρίας ἐξώδωσεν ἐξ ἰδίων, ὡς ἐπράξε τοῦτο καὶ Παρθένιος ὁ κωμικηνός.

Πανεφ. Πύχμα" τόμος Ε'. 1930 σελ. 59-60.

Ἰσακκιανὸς Ἐρένιος γερουσιαστὴς

Ἡ ἐπιτύμβιον παρὰ Dumond, Inscriptions de la Thrace (σ. 26, 57c)

2402

Ἡρακλειανός ῥήτωρ Λιβαν. χ, 442.

Ἡρακλείδης Θράξ

Ἐγράφη "Θρακῶν ποίτις" βλ. Γραφ. hist. γε. II, 290, 28.

Ἡρακλειώτας - Ἰβηρ^{ται} ἡγούμενοι εἰς Μύσων.

(Ἐκκεφ. Ἡθ. ΛΒ' 1912, σ. 39.)

Ἡσαΐας Παπαδόπουλος ἐπίσκοπος ἔργων
καθολικός (οὐνίτης) βλ. Παπαδόπουλος Η. βλ. βιβλίον περὶ
αὐτοῦ "Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱεράρχης Η. Π. 1950," Echo d' orient
1912, 15^{ον} ἔτος, IX, "Le nouvel eveque grec catholique"
ρατ. S. Salaville.

Ἡρόδωρος Ἡρακλειώτης

Ἐγράφη: "Ὁ καθ' Ἡρακλεῖα λόγος" Γε. hist. γε. II, 27.

Ἡσαΐας "προηγούμενος καὶ αὐτὸς τῆς ἀγίας"
τῆς ἐν Ἡρακλειῇ δαδ. Ἰωάν. ἦν καὶ λόγος τοῦ χωρίου τοῦ
(Γεβ. μνεία Γανοχ. σ. 144).

Θαλίδης Κων. Σωφροσύνης

Λυρικὸς ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἀφοσφῆρα τῆς μουσικῆς.
ἔχρημάτισε μουσικὸς τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ Ἰωάν. τριτῆς
διὰ παρὰ αὐτὸν ^{ἐπὶ} 1867. Ἡ Σωφροσύνη ἀνήκεται αὐτῷ περι-
φανῆ μαθητῶν. ὁ πορφυρίτης αὐτοῦ πλατῆντος ἐπιμήθη
ὄντι διακοσίων τῶν τουρκ. (Παπαδ. εὐφ. 348.)

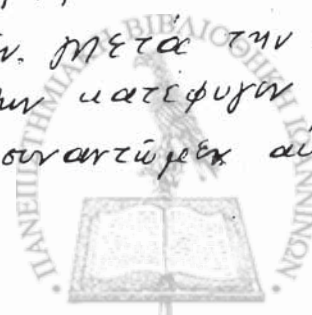
Θεοδοσίος Μηδείας καὶ Σωφροσύνης

Εἰς ἐπιγράμματα ἐπιτομῆς τοῦ Λευκάδος καὶ ἀνακτῆ τῆς γενόμεν
τὸν νότιον τοῦ 1624 ὑπογράφεται ~~καὶ ὁ Θεο-~~
δοσίος (φωτ. βιβλ. Η' Κων/πόλις 1933, σ. 16). Ἡταί χρονολογία
εἰς "Θρακίκα" Η', σ. 43-49 ὑπὸ Ν. Βίη: "Θεοδοσίος μητροπο-
λίτης Μηδείας καὶ Σωφροσύνης (1623-1636) ἦν ἀφ' ἑσθῆς ὡς
καθολικός." Ἐγράφη δὲ "ἕμνος καὶ ἱερουργημάτων"
ἐν κώδ. 315 μόνις Ἐσφιγγίου σφύρα. ἦτο δὲ καὶ ἄλλο.

στους μαθηγράφους ως μαρτυρεῖ "ἐρχιερατικὸν" σφρόκιον
 ἐν κώδικι (46, 201, Σα', 338) τῆς πατρ. βιβλιοθ. Καίρου. ἐν φ.
 84^β. "ἔγραψεν διὰ χειρὸς τοῦ ταπεινοῦ μητροπολίτου (sic)
 μηδίας καὶ ἑωφοπόλεως Θεοδοσίου" (1626) κατὰ Γ. χα-
 ριτάκη ἐν Ἑπετ. Ἑταερ. βιβ. σπουδ. Δ', σ. 163. Ἄλλοι κώδικες
 καὶ ἕτερον λειτουργικὸν τοῦ Καίρου 191 καὶ δὴ ὁ ἐξαφα-
 νισθὴς τοῦ Μητ. Σπηλαίου 81 κατὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ
 1934 (βλ. Ἀρχ. Θρακ. Λαογρ. Β', σ. 236-242) "ἐκ τοῦ βιβλιο-
 γραφικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Μ. καὶ Σ. Θεοδοσίου." ἦτο ἀδελφὸς
 τῆς μονῆς Προδρόμου ἑωφοπόλεως ἀρχομένου τοῦ 17. αἰῶνος,
 ὅπου τῷ 1613 κατέστρωσε τὰ χρυσοβούβα καὶ πατρ. ἔγ-
 γραφα εἰς κώδικα, ὅσοις μετὰ τὸ 1626 μετενήχθη εἰς τὴν
 μονὴν τῆς Παναγίας Χάρτης καὶ ἐμὴν ἐσυνήθη ὑπὸ
 βιβλιοπώτου τοῦ σταυροδρομίου καὶ ἐπωτήθη εἰς τὸν
 Ἰω. Σακελλίωνα, τὴν ἀγνοοῦντα ποῦ ὑπάρχει, καὶ δύο
 κώδικες τῆς Χάρτης ἐν τῆς αὐτοῦ μονῆς μνηταῖον 109.
 καὶ λειτουργικὸν 144 καὶ ἕτερον ἐν τῷ μετοχίῳ ἀγ. ταφῶν
 329 μαθηγραφικῶν 109. 1623. Ἐντὶ τῶν παρατηρήσεων
 μηδίας καὶ ἑωφοπόλεως καθρινίου καὶ ἁρσινίου ἐξετέθη
 ὁ Θεόδοσιος καὶ ὑπογράφεται εἰς συνοδικὴν πράξιν τῆς
 ἐρχιερατικῆς συνόδου ἐν τῷ κώδικι τῆς Μητ. ἑμμεσίας.
 οὕτως καὶ ἀδελφὸς κώδικας ὡς ἐπισκόπος ἔγραψε εἰς τὰ
 ἔτη 1635, σ. 48, 1637 καὶ 1638, τῇ 29 ἰουλ. 1636 παρητήθη καὶ
 ἐξετέθη ὁ μητροφάνης μέχρι τοῦ 1651 διὰ τὰ πρὸς τοὺς
 ἐπαρχιώτας συμβάντα σκάνδαλα, ἀλλ' ἔχομεν εἰδήσεις ὅτι
 καὶ μετὰ ταῦτα ἐκινεῖτο. τῷ 1641 ἐν τῇ ἐπιτοχῇ τοῦ Με-
 σσηβρίας Δαρεάσειου ἦν συνοψύφιος, ἔην πάντως μέχρι
 τοῦ 1648: βιβλιογράφος, στιχουργὸς καὶ ὕμνογράφος. ("Θρακικὰ"
 Α', σ. 40-49)

Κατὰ βούλησιν τοῦ 1641 ἀπέτυχεν ὡς ὑποψύφιος ἐπίσκ. Με-
 σσηβρίας. Ἐπίσκοπος ὡς τοιοῦτος τῶν παλαιῶν πατρῶν. Μετὰ τὴν οἰ-
 κιοθετικὴν παραίτησιν του ἔνεμα τῶν σκάνδαλων κατέφυγεν εἰς
 τὴν ἐν Χάρτης μονὴν τῆς Παναγίας, ἔνθα συναντῶμεν αὐτὸν

τὸν πορίτιστον κώδικα τῶν ἐπισήμων ἑγγράφων, ἀφ' οὗ ἢ μὲν τὴν κατεστράφη. τῷ 1624 ἐκώρωσε τὴν μὲν τοῦ φιλοσόφου ἐν Δημητσάνῃ, ἐπιγράφεται τῷ 1628 ἐκ συνοδικῶν γράμματα ὑπὲρ μονιχίου μεταξὺ πρὸς Κεφαλληνίαι καὶ Ζακύνθους (φωτ. βιβλ. Α', σ. 237).

Διορίσθην, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ μητροπόλει ἔτις τινὰ δωριάταις ἃ ἀναφέρονται αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαὶ ἀνατρέπουσα εἰς σημεῖα ἐπὶ τῆς ἱερατείας του (βλ. ἱστ. Παυλίδου σ. 56)

“Θεοδόσιος ἱερεφόναχος ὁ τῶν ρουσῶν” 1195?

ἐκ ὁροθετικῶν ἑγγράφων μονιχίου τοῦ καλλιγράφου (ἔπετ. ἑταιρ. βιβλ. σπουδ. Β', 254)

Θεόδουλος ἀρχιεπίσκοπος Σηλυβρίας ἐν ἔτει 1156 (Θρακ. Α', σ. 259).

Θεοδώρητος ἡγούμενος ἡ ἐρωδίου τοῦ γένου ὄρους.

ἐν ἐπιγραφῇ Πατρ. Α' 52 τοῦ 12 αἰῶνα γεγραμμένη πρὸς σημείωσιν: “Θεοδώρητος τοῦ σεβασμιώτου του μοναχοῦ καὶ ιεροφύρου πρεσβυτέρου καὶ διοφύρου πρώτου τοῦ ψυχαστάτου ὄρους τοῦ γένου εὐχου ὁ ἀναγνώστην ἰσὺν κινήσῃ καὶ ὠπτηρίας”.

Θεοδωρίδη Κωστῆσιαι Ραιδεσινα
ἐκρημασέν ἐπὶ σφραγῆ ἐπὶ ἀρσῆφου
τοῦ “Θρακικοῦ φιλεκαπιδίου
καὶ οὐκλόου Ραιδεσινοῦ”, οὐκλόου
τοῦ ὄνομα ἦτο ἀναγεγραμμένον με-
ταξὺ τῶν εὐρηγῶν (βλ. Θρακ. ΚΔ
σ. 80 ε). Ἦτο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν
αἰσίου ἰδρυτῶν (σ. 40) ἰδρυτῆς
τῷ 1871. Διευκρίθη ἐν τῇ ἐπιγραφῇ
καὶ τῶν τρασιζήτικῶν εἰρηδῶν “διετή-
ρησε τὴν ἀγαθὴν ἐπισημὴν, διευκρίθη
δε διὰ τὴν εὐδὴν χαρακτῆρα καὶ ἡ
ἰσχυρὰ ἰσχυρῶν ἀναγνωριστικῶν ἀσφ-
ραγῶν ἐπισημῶν τῶν “γιατὰ τὴν πρὸ
ἑδρῶν τοῦ “Θρακ. κεντροῦ” κ. φ. Μανου.

Θεόδωρος ἀφριανουπολίτης

κωδ. Πατρ. Γ' 79, 1163. 7Δ' αἰ. φ. 237
ἀρχὴ τῶν ἐξῆς ἐπὶ σφραγῆς τῆς
φαιρικῆς τέχνης τῆς ἀνωτάτης καὶ με-
τῆς σφραγῆς (βλ. σφραγῆς) τῆς ἡσυχ-
ματιῆς καὶ ἐκείνης χειρονομίας καὶ ἀποστο-
δίας, οὐκ ἰσχυρῶν εἰς αὐτὴν ἐκείνη τῆς
κατὰ πατρῶν ἀναδειχθέντων ἀσφραγῶν
ἀσφραγῆς καὶ τῆς (βλ. σφραγῆς)
κατὰ πατρῶν ἀναδειχθέντων ἀσφραγῶν

Θεόδωρος δομοποιος καλλιγραφίας (Αδύρων).

Ἦν οὖτος μουσιχοδιδάσκαλος καὶ ἐμελοποιός. μνημονία σφύραγμα ἐν Πατρ. Θ 154, Γ 184.

Θεόδωρος Κορινθῶς

Ἦτο υἱὸς τοῦ Γ. Ἀμφοτέζη βλ. 76-78 καὶ 79.

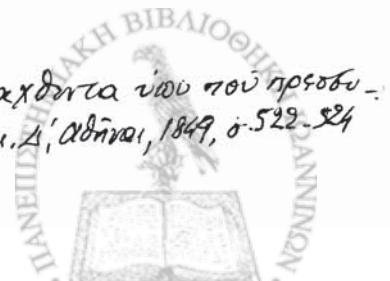

κατά τον Ουιλονόμο Θεόδωρος τῆς ἐν Θρόνῳ τῆς Ηρακλείας ἐπίσκοπος, ὁ
καὶ Ηρακλειώτης (τῷ 334), διαφερόντως ἐξτόχμος (Θεοδώρητος καὶ
Ιερώνυμος). Τούτου σώζονται διηνεχῆ ὑπομνήματα εἰς τοὺς 150 φαρμούς,
ἐν οἷς οὐχ ἅπαξ τὰς τοῦ προφητάνακτος ῥήσεις πρὸς τὴν γῆν
ἄλλων προφητῶν καὶ ἐν καὶ πρὸς ἀποστολικά ῥήματα ὡς ἰσο-
στασίους παραβάτη. οἶον (ψαμμ. ιδ, 1), εἰς τὸ «Τίς κατασηνώσει ἐν
ὄρει ἀχίω σου; ὄρος, φησι, [τὴν] Ἰερουσαλήμ ἡγή, [τὴν] ἐπουράνιον
πόλιν· προσεγγήσατε γὰρ φησι (ἔβρ. ἰβ. 22) ὄρη Θεοῦ ἡντος, ἱερουσα-
λήμ ἐπουράνιω». Καὶ ἐν τῷ «τίς Θεὸς πῆν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; (ψαμμ.
ιδ, 31), ὁ γὰρ (φησι) τοῦ Θεοῦ λόγος μόνος Θεὸς ἀληθής, εἶς καὶ
μονογενής (ἰωάν. α), διὰ τὸ μόνος εἶναι, ὡς ὁ πατήρ, Θεός». Καὶ ἐν
τῷ «Παῖός... εἰς ἀκοήν ὠτίου ἡμῶν μου». γιοὶ ἀρετῶτεροι ἐψώ-
σαντό μοι» κτθ. (αὐτοῦ) σημοῖ. «Ἐμφασιν δὲ ἔχει τὸ εἰς ἀκοήν
ὠτίου... ὡς ἐπὶ τοῦ προσέθηκε μοι ὠτίον (ἡσαΐ. νδ, 10). γιούς δὲ
ἀρετῶτεροι τοὺς Ἰουδαίους φησὶν, οἱ τὰς προφητικάς ῥήσεις ἐξέ-
ρωσ, ἢ ὡς προσήκε, γεννηθέντες καὶ τῇ τοῦ γράμματος παύ-
τητι παρασθεσθέντες... πεπεραίνονται καὶ ἀπὸ τῶν τῆς σωτη-
ρίας ἐρίων ἐχώσαναν». Καὶ τὰς ἑξῆς δὲ παρατηρεῖ, ὡς ἐν τῷ
«ὅτι ἐπέταξεν ὁσίοις, ὅτι ὠχθῶσαν αἱ ἀληθείαι ἀπὸ τῶν υἱῶν
κῆν ἐνθρώπων» (ψαμμ. ια, 1) «Σκόπει δὲ (φησι) πῶς παρατη-
ρημένως ἐχρήσατο καὶ ἑξῆς, ἐπέταξεν αἱ μὲν φῶσα τὸν κα-
κοδοῦντα τὴν ὁσιότητα, ὀλιγωθῆναι δὲ τὰς ἀληθείαι, ἀλλ' οὐχ
πάμπαν ἀποστρέφειν» κτθ. Καὶ ὅπου δὲ τὸ ἑβραϊκὸν διαφέρει
κῆν ὁ, τοῦτοις ὁ Ηρακλειώτης ἐμμένει οἶον ἐν αὐτῷ τῷ α,
ψαμμῷ ἀναγινώσκει «ἐπὶ καθεδρὰ ἰσραήλ» (οὐχ ὡς τὸ ἔβρ.
χρυσασῶν) καὶ τὸ «οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως» (ὅπου
τὸ ἔβρ. ἅπαξ, τὸ οὐχ οὕτως) διηκῶς ἀναγινώσκων, «τῷ διη-
διασῶν (φησι) τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ συμπώματος ἀδίστα-
κτον ἐμπεδοῖ». Μιμείται δὲ ποβαχοῦ τὸν εὐσεβιον ὅθεν
καὶ τὰς τῶν ἄλλων ἐρμηνευτῶν ἐξηγήσει ἐπὶ ῥητῶν τινῶν
ἐναφέρει ὁ δὲ σοφὸς ὁδοὺς τοῦτο μόνον ἐσημείωσεν ἐπὶ κῆν
Ηρακλειώτου ὑπομνηματιστῶν, ὅτι χωρία ἀναγράψας, ἐν
οἷς (φησὶν) ὁ Ηρακλειώτης οὐ μόνον ἐπίσης τοῖς ὁ καὶ τοῖς ἄλ-
λοῖς ἐρμηνευτὰς ἐξηγῆ, ἀλλὰ τοῦτοις ἔσιν ὅπου καὶ

προτιμασι οσον εν τω με ψαθμω, οπου οϊ' ο, « εξαπόσατον
 κο φως σου και την αγαθιαν σου αιδα με ωδηγησαν ». (ενταυθα
 (φυσιν ο Ηρακλειωτης) τον χρονον ενηθησαν οι ο, οι δε φοιτοι
 σφεδιστερον ενδεδωκασιν, « ατινα οδηγησθαι με ». και εν ψαθμ.
 ρμθ, οπου οϊ' ο « ρομφαια δισσομοι » εν ταϊς χρσιν αυτων », ο
 Αιυτας (φυσιν) επιτετυτωτερον « μαχαира στοματων εν χειρι αυτης
 Αητα το μεν επιτετυτωτερον ειπεν ο Ηρακλειωτης ως προς την
 εν τω εβραιω τειξιν, οπου και νυν ρομφαια (η μαχαира) στομα
 των αναγκινωσασαι, δηλονοτι δυω στοματων (αιχημων), το αυτο και
 το ετηνικωτερον δισσομος (ως και εριχνης, και φερνυμος ηρ-
 μηνευσαν πρβτ κριτ. γ, 16). εν δ' αυτω τω σιχη ο Ηρακλειω
 της εζητων και το « Αι υψωσις του θεου εν τω τειρυχι αυ
 των », υψωσις (φυσιν) ενταυθα ταυ υμνοφορια τειρη τουτο και επι
 των μαμαβαϊων γιγονει συμβαλοντων (ισ. γρ. συμβαλοντες) γαρ του
 ποτεμοιοι, τον ρε ψαθμον ηδον, ως εστιν εν τη βιβλου αυτη
 μαθην » (Α. μαμ. δ, 24). Ουτω ο Ηρακλειωτης και της μαμαβαϊων
 βιβλου επεμηθηθη, ως γρηγοριου τευχους της θειας γραφης. « οτι δε
 και την του βαρουχ προφητειαν (ης γρηγοριωται το εβραιων), μη
 μονωει, προσηπομεν (βιβλ. Γ. σελ. 683). (α) ο δε αυτος « οδισ μηδω-
 τως τουτοι προσεξας τον νουν, περιειπε τους Ηρακλειωτου μαμρου
 υπομηνηματομοις, ητων επιμεθωσ που ποτε μεταξυ των εζητων
 μηνων μυριαδων τειξεν των ο, εξεσυρηθη και τινες εν των φοι
 των μεταφραστων ευαριθμοις αναγκινωσι, προσθειμενος εις
 επεζητων και διασαφηνισεν τινος των προσηπομενων ρητων. Αητ'
 αποσαφηνισεν τον κριτικον προς τα προρηθητα (σελ. 486) »¹

Εναρξίς
 κεφ. 15ο

¹ Περὶ τῶν Ὁ Ἑρμηνευτικῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς Βιβλίου Δ', ἑνταχθῆντα ἰσοῦ που προσδο-
 τήρου καὶ δημοσίωσον τοῦ οὐκισμ. φρονουκιν, τοῦ ἐξ Θεολογικῶν. Τόμ. Δ', ἀθῆναι, 1849, σ. 522-24
 καὶ ἐπισημασμένον αὐτὸν ἐν "Ηεραελεα σαερα β", σ. 65-88.

Θεόδωρος μοναχός και τιροσεως ρουής του
εγ. Γεωργίου (Act. Russ. 4, σ. 38)

Θεόδωρος πρεσβύτερος και σακελλάριος Γάνου-
(Acta patr. 1, 374) έτους 1357 εν Κωνσταντινούπολη

Θεόδωρος επίσκοπος Βιφυνης.
παρέστη εν τη εν Νικαία τώ 6' οίμ. συνόδω τώ 787. Migne
Pat. gr. σ. 201 D

Θεόδωρος Κομνηνός υιός του πρώτου
Βασιλευριου Γεωργίου. - Αρμενολόγη

Θεόμητος μετρών 1853 φεβρ.
εν αρχή του 185 κώδικος μετρών δέν υπάρχει ή χρονολογία
πέντης του 11' αιώνα του 11' αιώνα. γίνεται έλεγχος. (Arch. Θεολογική
Schule, 21, σ. 155 σ. 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000)

Θεοκτιστος μοναχός 18' αιώνας
έταξετοποίησε τά "εμφ. βιβλία" κατά τον Μουτφαεσκ
βαλαεογ. γε. 93 304-5 υπάρχει ο γνόμβριος εν τη βιβλ.
παρισίων και ο Αηρίτιος. κατά φιλέρετον Τσερνέχοβίας
(ιστορ. επισωρ της ύμνηδίας και των ύμνηδών της έρην.
έμμησίας 1860, σ. 318) τά μνηαία είναι χειρογράφα δια μου.
σφραγίων.

Θεοφάνης της Μυθείας 4 και Γ. Αμοιρούτη
4 ήτοι εν όρω 8 άρειθαίαιε επιστολές και 1 προς κρι-
τόπουτον του Αμοιρούτη. εν ταύταις εύρύς γίνεται λόγος
περί του έξη. συγγράμματος αυτού "Θεοφάνους το
μυθείας, πρότερον δέ μνη. οίμ. της μνη. έμμησίας προς τους
νομιφοτας, ίσόν φύχων εν όρω φοιμήδεις άερες καταπνέουσι,
διασώφονται, έμμένοντες δέ έμψο και σπάντες αυτούς τον
θανάτον επισπώνται, λόγος αποδεινώνων και ως φρονούντας αυ
και εις θεόν. έξαρμαρτάνοντα". (έρη. φιτ. έίηη. Μαυρο. βιβλί
"άνειμδοτα έρηνινα κείρενα", σ. 18-24. εν κώδ. παρισ. 1992 έπισο
τή Γενναδίου. περί τούτου (βλ. Γ. Παπαβασιλείου 1915 εν "Αθηνά" 28

σ. 252-254, Καζαίτ. Παύρος σ. 434) 'Ο Παύλος (Ν. ετην. Ι. ετην. 1913, σ. 258-75) έυδοσις εν γίου τών 9 έπιτοσών και 4 κενά (ή δικαιοτογια εν τών έσέρων. ^{η ή άμδα είναι ηκ} ητροί την έυδοσιν ο Μοικηρός) 'Ο α. εωφρόνιος εν 254 του 'Καταλόγου τών κωδίκων τής Μνη. Παύρος" Ρατίς 1925, έυδίδωσι και αύθι ταύτα ως ένει δότους και ο μεν Παύρος ήγνόη την α έυδοσιν του Κεραμέως, ο δε έυσρατιάδης έκφορέας! και έκφορέων τον Παύρος κατατόγον με έ περιτόν έγμον και σαλαμίν του Κ'εshopp Κορηγούντος, ήτο δε και άπυρος τής γραμματι- και ο ανήρ, ως άπεδεδίξαν ο Παπακυρίου, Παρτζεμης έθροβαφών ταύτα. Νογος περί ψυχής (έν τώ στυγματιώ στοχάσω είδέρ-

χετας ή ψυχή) και επιστολή προς αίγιον του Βηθεμύδου
κατ' αίμαρ σ. 411 βθ. λογικών βηθεμύδου εν τήρι.

Έν τήν "αριστοθεσίαν επιστολήν" εδεί μένον μενθάνομεν
και θρησκευτικώς πεποιθήσεις του Ημισοριούτση (~~κατα~~
~~φορηθείσαν~~) Έν τήν συγγραφίασιν του ο φανήριος ανα-
φέρει "προς τον πατριάρχιστον κύριον Γεώργιον Ραούφ.
αποβαλόντα τον πατριάρχητον υιόν αυτού Μιχαήλ" και
έτερον "περί φηλοπρωχίας" (επιθ. Βιβλ. XII, σ. 222) και δέ τό εξής
"λόγος αποδεικνύων, ότι του ανθρώπου αφύκου καταβηθέν-
τος, τή δέ σπερματική αυτού δύναμει συνηζήσαντος εν τή
μήτρα εοι έμβρυον ενίχσιν αυτώ τήν ψυχήν ο θεός εξεδό-
θη ως ακυρωτήριον τό εξής ~~του~~ του "μικηφορου... του
βηθεμύδου, έπιτομή τοχικώς συγγραφείσα Ιωάννη... βασι-
τη τώ βατατζή..." (Μεψία, 1784. βιβλ. Γ' σ. 49-46) μεθ ο
έπεται "Γενναδίου του εχολαριού ο περι της αιτης υπο-
θέσεως λόγος". σ. 77-102. ο πεπνημένος εις αίνος άνθρ ανα-
γνούς τον του Θεοφάνους λόγον απήντησεν αυτώ "περί
του καιρού της υπο του θεου αποστολής της ψυχής εις
εο έμβρυον".

Θεοφάνης Ραιδεστού και Πανίου

εις τό α' ήμισυ του 12' αιώνος (επιθ. Βιβλ. 118, σ. 363) Παρά
Σάδα έτος 1632 (Μεψία 284)

Θεοφύλακτος επίσης Κυψελών της συνόδου
787 τό β' (Μεψία 98, σ. 204^β Παν 920. Κωδ. 79 Μετσαύ. φ.
σμη' (παρ' έρωί)

Θεωνάς επίσης Τυροβλάς και Σερωντζίου
υποχρέφεται ως πατρ. μητροφάνους γραμμα (1574-1579)
αφιερωτήριον του μητροδανίας ήγεμόνος Πέτρου
(Documente, XIV, 1915, σ. 49)

Γαβριήλ Γανου και Χίρας
ο άπθ Σιδης εξελέγη τή 7 Αυγ. 1637, Αυγ. 7. Ψω 1642 ως

Γαβριήλ αρχιεπισκοπος Σηυβρίας εν πολυδωβούλου της οσχογής Σηαμούλης
υιου Κ. Κωνσταταθουίκου (Θρακ. Α, 1928, σ. 257-260 ή γρηγορία περι της επισκοπίας)

Θεόφιλος Σηυβρίας (ήλις τότε ήλεγτο εδοξίας η εδοξίουπολις τωσι τον Σηυβράτη Ζ' 36). Μετροσε της
Χακηνδου Δ' συνόδου. (Θρακ. Α, σ. 259)

Αθηνά Σηυβρίας μετά γάμους του 13' αιώνος (Θρακ. Α, σ. 259)
Επιμάρ Ραιδεστανός λευός έχουλο "Περί των σημαδίων της μουσικής τεχνής εν Λαυρ. Η 141

Εποψύφιος Πατριῶν Πατρῶν ἀσέτυχεν (βλ. ἐπιετ. ἑταερ. βυβ. σπουδ. Δ' σ. 49) ~~ἴσως ἀπαμύνης~~ Πατριάρχου κατὰ τὸν Σάββαν Γερμανόν (Θρακ. σ. 59) βλ. τὸ ἔγγραφο τῆς ἐκλογῆς ἐν τῷ Κ-ΚΒ' τόμ. τοῦ ἐγγ. φιλ. Συλλ. Κων/πόλεως 1892, σ. 102 καὶ Γεδ. κανον. διατάξεις Α' 43 εἰρημ. τῆς ἐκλογῆς τοῦ πατρ. Πατρῶν Πατριάρχου Β' 1639-164.

Ἰάκωβος μυριοφύτου καὶ Περισιτάσιως

Οὗτος διεδέξατο τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τοῦ Ἰωάννου ἐν ραιδεστηῶ καὶ ἐκείναι δωρηθῆναι μοι ἐπὶ τοῦ μακαρίτου φίλου μου Γρηγ. Μαρίδου κατατεθέντι δὲ ἐπ' ἐρεῶν εἰς τὸ πατρ. ἡμῶν γραμματοφυλακίον, ὃ Ἰάκωβος οὗτος φέρεται ὑπογράφει. ἐν πατρ. τι καὶ συνοδικῶν γράμματα κατὰ ἐπιτ. τοῦ 1798 μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Καθηγουπόλεως Ἰερεμίου (Γεδ. Μν. Γανox. 117) ἐπὶ πατριάρχου πραισίου συναίνεσι τοῦ Ἡρακλίου Γερασίμου ἐβδόμῃ αὐτῷ φορῇ ἀρχιερατικῶν μανδύων ἀψιχ. (καταβ. βιβλ. ἁγ. Γ' σ. 346)

Ἰγνάτιος Γανου καὶ Χώρας 1616-1624

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ μεταξύ 1615-22 τὸ χρέος τῆς μητροπόλεως τὸ πρὸς τὸν προβατέμπορον Χαϊδάρ Τζεζεζὴ ἀσπρά 13000. ἐκλήροτο εἰς (700 φραγκ. χρυσά) ὡς δὴ φησὶται ἐν πρακτικῇ τοῦ καὶ ἐκείνου ἀρχιδιανοῦ Μν. Γανox. 129.

Ἐν τῇ "διὰ τε καὶ χώρα καὶ ἐπιπεσοῦσαν αὐτῷ ἀσθῆναν ἰδίᾳ γῆν, βοτῆν καὶ προαίρεσι. παραιτήσιν ποιήσασιν" κατὰ φαίνεται ἐν τῇ αὐτοῦ ἰδιοχειρῇ "παραιτήσιν" (Θρακ. σ. 58).

Ἰγνάτιος Σηδηβρίας ὁ χορτασμένος

Περὶ τὸ 1431. εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ ἐπὶ τοῦ Θεοφίλου Ἰωάννου ἀνωτέρως ἐκδοθῆς βίος Κωνσταντίνου καὶ Ἐρήμης (ἀγιογραφ. μνημεία σ. 164-229 βλ. Κεμ. Α' 413). Ἐγράψεν ὑπομνήματα εἰς τὰ προχρηματώματα τοῦ Ἀφθονίου ἐπισημασμένα ἐν τῷ ρωμαϊστῶ καὶ ἐκείναι τῆς φημεντίας 58 φ. 1ῆ βλ. J. Vitelli in Studi ital. di filol. class. τὸμ. II, 1894, σ. 508, 570

* ἐν καὶ ἐκείναι Μν. Η' 194, ἀρ. 8047 φ. 83: "Ἡ παρῶσα αὐτῇ διακτετοργία ἐγράφη διαχειρῶς ἐμοῦ Ἰακώβου ἀρχιεπί, τοῦ ἁγίων Γάνου καὶ Χώρας ἔτους ἀχμ' " (1640)

αυτά τόν Κουμβάχεια. Gesch. d. Byz. klt., σ. 452 η Boissonade
 γ, 354, σημ. τα αὐτὰ ὁ Le Quien I, 1739, τοῦ 14'-15' αἰῶνος. Βεβαίως ἀκριβέστατος.
 μὲν τὸν βίον ἢ τὸν χρόνον τῆς αἰχμῆς του. Κατὰ τὸν Λάμπρον (Πνεύσ
 ἔστ. Δ', σ. 484-6) εἶναι ὁ χορτάσιμος τοῦ Boissonade senecd.
 γρ. V, σ. 354 εἰ ὅπου ^{ἐδημοσιώσαν} ἐπὶ τοῦ παρισ. κώδ. 1290 τὴν μικρὰν
 πραγμασίαν " πῶς διαφύσσειν ὀρθῶς τοὺς γραφομένους ἐν
 βιβλίοις τῶν γραμματικῶν στίχους τοῦ Συμβρίας ἢ τὸν τοῦ
 χορτάσιμου οὗτος ἔγραψε, ^{ἠείθεον} καὶ τὸν βίον κιν. καὶ ἔστιν δὴ
 προσευδῶντα παρὰ Ηεζελετ ^ἢ Byz. νεωστ. Jahrb. IX, σ. 395;
 κατὰ τὸ α' ἡμίσιον τοῦ 15' αἰῶνος γράφει πρὸς αὐτὸν ὁ ἱερογρ.
 ναχες τοῖδωρος ἐν Vatic. γρ. 914 τὴν 4^{ην} ἐπιστολὴν (βλ. Παρισίου ἐνθ
 ἀνωτ. σ. 485 περιουπῶς). Τὴν αὐτοεστφ. ἀρχιεπισκοπῶν Εὐρώπης
 εἶχε τὸν προμαθεδραν Ρατθελ. σ. 148, 65 καὶ 242, 103 ἢ Συμβρι-
 θρία ἢν πε' καὶ ἔγινε ρβ' ἐπὶ ἀνδρ^{ῶν} Νοτ. 12. ἐν τῷ παρισ.
 σακτικῷ γίνεται ἀρχιεπισκοπὴ καταβαθῶσα τὴν θέσιν τῆς
 ἐκκλησίας (Κονιδ. 77, ταβουλῶν.)

ναχες

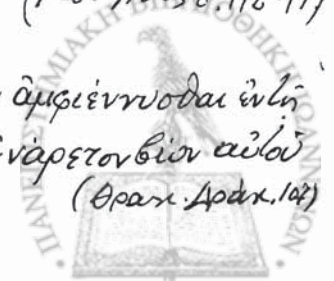
Ἱερεμίας ἐπίσκοπος Βιζύης 1819-1821

προαχθεὶς εἰς τὴν μητρόπολιν Δέρμιν ἐπαύθη ατφ. (βλ.
 Γεδβὴν πίντε ἀρχιερεὶς Ἡρακλείας, σ. 34) ἐπαύθη καὶ ἀπέθανε
 εἰς Κροσόθυμα 1824. Τούτου εὐφέτα ἐπίγραμμα ἐπὶ κρήνης
 Μυδίας καὶ ἐν τῷ κώδικι: Ἱερεμίας ὁ κτηνὸς γήσου
 καθύμνου γόνος-γενόμενος ἀρχιερεὺς Βιζύης εὐδαιμόνως-
 νὰ τρεῖς μὲ ἐβίασε διὰ δυσβάτων κήπων-καὶ νὰ ποτίσῃ
 δαφνίως τὰ πλάγη τῶν ἀνθρώπων-πίνεσε λοιπὸν καταιοσι. τῆς
 πόλεως Μυδίας-καὶ εὐχέσθε τῷ δεσποτῇ σας τοῖς ἀγκοιβάς
 ἀξίας" (Πασιδης, σ. 54-60). Παρὰ τῷ Σάρδεσιν ἀνεγράψαν
 οὐχι ὀρθῶς αἱ χρονολογίαι (βλ. Θρακ. σ. 56)

Ἱερεμίας ἡγούμενος Ἰβηρίας

"Θεοδοσίου ἱερομονάχου καὶ ἡ. ἡ. διήγησις ἡρασιότατη
 περὶ τῆς βασίλειος μονῆς τῶν Ἰβηρῶν ατφ" (Γεδ. ἡρδης σ. 172-79)
 Ἱερεμίας Καλλιόπιδης. 1711

Τούτῳ ὁ πατριάρχης ἀθανάτοσθε' τῷ 1710 ἐπέστειλεν ἀμφιέννοσαι ἐν τῇ
 λειτουργίᾳ σακτων ἀρχιερατικῶν, ἐνεκα αἰμῆς ἠρός τῶν ἐνάρστον βίον αὐτοῦ
 (Θρακ. ἀρὰκ. 102)

Ιερόθεος Αντιοχείας ἐν ἄρχῃ τοῦ 10' αἰῶνος.

Ἐπιτομή ἐν Χώρα υἱὸς Θεοφύλου καὶ Στρατηλάτου.
μετὰ τὸν διδάσκατον Ἀλέξανδρον ^{λεοντόπουλον} ~~Περσέδωμαν~~ αὐτὸν
εἰς τὸν γανίτην ἱερὸν Κοσμῶν καὶ ἔπειτα ἐν Ἱεροσολύ-
μοις παρὰ τῷ μοναχῷ Ἀνδρίμῳ Ἀρχιεπίτῳ. τῷ 1823 ἔχαρο-
πόνηθη διόκεσος καὶ τῷ 1828 ἱερεὺς καὶ ἡγούμενος ἐν
Γεθσημανῇ καὶ τῷ 1833 ἀρχιεπίσκοπος Θάβωριου καὶ
1844 Ἱεροσολύμων καὶ τὸ 1850-55 Ἀντιοχείας (Μνῆα Γάνουα
139. καὶ "ἀπομνημονεύματα βιοτῆς τοῦ... Ἀντιοχείας
καὶ Ἱεροσολίου... Κων/πόλεως, 1882, σ. 98, σελ. 4^ο. 7^ο. Γεδών "ἐπι-
φανεῖς κληρικοί τῶν τελευταίων ^{Χρυσῶν}" (1891-1921), Ἀθήναι 1929,
σ. 19. καὶ "Μνήματα Παναθην." J. Χατζηγιάννου, Ε', 1930, σ. 56
Ιερόθεος μητροπ. Βιζύης κληρικός μετ. πρωτοσύνης

χειροτονηθεὶς τὸν οὐκ. τοῦ 1889. ἐπὶ παύσει ἦν συνοδικός,
(σ. 63) κατὰ Σέρβων προαχθεὶς εἰς ρόλον 5 φεβρ. 1900.

(Ἑρασσα. 5, σ. 57.)

Ιερόθεος ^{μητροπολίτης} Δρυστράς ἰο. Κομμηνῶς.

Ἐπιστολὴ πρὸς Χρυσ^{ανδρον} Ἰωαννῶν 1714 (Γεδών πατρ. ἐφ. 227)
"Πίναξ ἀκριβὴς κατὰ στοιχείον εἰς συγγραμμάτιον τῶν σπαράων
ἐμφανισθέντων ἢ ἐπιπερικυμῶντων ἐν ἅπασιν τῆς 4' τομῆς τῶν
Χρυσόστομικῶν τῶν ἐν τυπωθέντων ἐν ἔτει τῆ πόλεως ἐφ-
θνησὶ μόνον κατὰ τὸ ἀφ' ἑβ' ἔτος πανηγύρις παρὰ τοῦ Δρυ-
στράς Ιεροθέου, ὁ γὰρ πρῶτος ἀφιερισθεὶς ἐπὶ τὸ φύλλον, ὁ
δὲ δεύτερος τὸν στίχον" σελ. 4.

Ἐπιτομή διὰ τὴν ἐξέχεται ὑπὸ τοῦ Μηνσίου πτείσσαντος
τοῦ 1045, 20 (βλ. Μορβος. J. Περίνδιος καὶ Κομμηνῶς.)

Ιερόθεος Μστρῶν καὶ Ἀθύρας 1636. φεβ. 20

1637. ἄρχ. Ἑρασσα. Ἰωανν. 21, σ. 136-140 καὶ 1628 σ. 139. 1600.

Ιερώνυμος ἐπίσκοπος Βιζύης Κύπριος

σύγχρονος τοῦ Δαπόντε γράφωντος τὸν "Ἱστορικὸν κατὰ
τοῦτον 1784, ὅς καὶ κατὰ τοῦτον" "ἐπίσκοπον διαμάχων"

(Πασιδ. 59. Ιερώνυμος Καλλιουπόλεως Γοργίας Χίος.
ἀποφοροποίησις ἐν Χαλκίδι τῷ 1885 ἔγραψε "περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος τῆς Ἀνατ.

1 μητροπολίτου Κραμείας ἐψηφίσθη Καλλιούτσησ τῆ 31 Μαΐου 1897 μητροπολίτου Διο-
κη αὐτοῦ αὐτοσαοδῆσα ἢ ἐπισκοπὴ τοῦ Κραμείας ἐγένετο ἀνεξάρτητος καὶ
πρόσχω τοῦ οἴκ. φρόνου αὐτοῦ 1901. Ἐς τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ ἀφειλεται ἡ
βάθρων ἀνέγερσι τοῦ ἱερὸν καθεδρῶν τοῦ Παρθενωνίου διὰ δωδεκάτης 1000 χρ. γρ.
ρῶν ἢ συνδρομῶν τὰ μακροτάτη τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ^{φάλαγγ} κτηρῶν ἢ Καλλιούτσησ πα-
ροικῶν ἢ τῶ ἐν Κίπρω ἐγκατεστημένων. Περί αὐτοῦ ἡ ἀδελφότητος Λουίζας
Ἰσραφελίτης: Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἱπίου συνέδῳ ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τοῦ διμενοῦ
καὶ γόνουτο παρανάθημα τοῦ πυρὸς ἅπαντα τὰ ἐκεῖ κείμενα δια-
φορα προσδοφῶρα κτήματα τῆς κοινότητος Καλλιούτσησ 17 ἢ ὅταν.

Πάντα ταῦτα ἀνοικοδομήθησαν ἢ βάθρων τῆ δραστηρία ἐνεργεία τοῦ
φίλοπροόδου μητροπολίτου Ἰερωνύμου. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀνηγῶν
ἢ βάθρων ἡ ἡραία καὶ μεγάλη ἀμφοδία τοῦ Χωρίου Γαφατῶ.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ γόνουτο καὶ ἡ ἀνακέρυξις τοῦ συντάγμα-
τος ἐν Τουρκίᾳ, ἡ ὅποια ἐπῆγε χαρῶ καὶ ἀγαθῆσ τῶσ καὶ μειο-
τήτας, αἰτίτις ἠνόμιφον, ὅτι θὰ ἀπέετων σχετικῶν ἡλευθέρια καὶ θὰ
εὔριπτον πάντοτε εὐδίασ τῶν. Πληρῶν οἰετῶ! Ὁ μ. Ἰερωνύμος δὲν
ἠνεθουσίασθη καὶ προσέβλεψεν οἴκῳ ἡλευθέρια, ἀλλὰ πίστευε τῶν μειο-
νοτήτων. Εἶναι ἐπίου ἱστορικῶσ γνωστὸν ὅτι ὁ πατριάρχης ἡωσειρε ὁ

Γ' δὲν ἐνεερίνε τῶν τοῦ συντάγματος μεταπολίτευσιν. Ὁ μητροπολίτης
Ἰερωνύμος μετεξεῖθη τῆ αἰτήσσει τοῦ 1909 εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Χίου,
ὅπου καὶ ἀπεθίωσε εὐ 1932. Ἐν Καλλιούτῳ Ἰερωνύμος ἐνεηρονόμησε ἀπὸ
τοῦ ἱεροναύτου Μαξιέλη τὴν ἀσχυροκίον ἢο φαινόμενον ἐστὸν τῶν τῶν ἐραφείας.

Ἰωαννῆς Μυριόφυτος καὶ Βιζύης 1565.

Ἐπιτομὴ εἰς τὴν καθολικὴν τοῦ πατρ. Ἰωάννου Β' (ἱστορ. Παλίου, σ. 55)

Ἰωάννης Ἀρκαδίουπόλεως (ἢ Βερχούβη κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν), ἐπίσκοπος ἐν Νικαίᾳ τὸ β' 787. (Μιχαῆλ 98, σσ. 204 Α, β. σχετικὰ καὶ διὰ τὰ περί τ' ἑσπερ. ἡγχε. ΚΖ, 373)

Ἰωάννης ἐπίσκοπος Βρύσεως. Ἐσπερ. οἰκουμ. συνέδ. τῷ 787 ἐν Νικαίᾳ συνεβούλιον τὸ β'. Μιχαῆλ 98, σσ. 205 Β). τῷ 1315 ἀρχιεπίσκοπος ἀνωμόως ἐν αἰτες δ' ἐσφρηγισμένου σ. 11, 76. Κατὰ ἑσπερ. 1320 ἔχοντο μητρόπολιν ἐπὶ Ἡσπείου (πατρ. πιν. 418.)

Ἰωάννης Καταβιζύης ἐπίσκοπος.

Dr. Schlumberger "Sigillographie", 1883, σ. 120: Eglise de Catavizye ἀπὸ κατὰ Μυσακίδην ὁ αὐτὸς ἐπὶ μομφι-
βδοβούλου ἀποκερμένου ἐν τῇ ἐθν. βιβλιοθήκῃ τοῦ Γαλιῶνος ἀνίστη καὶ Κοσμῶν (melanges d' archeol. Byzantine, 1895, σ. 217. ἔπερ ἑσπερ. βιβ. σπουδῶν 18, σ. 182).

Ἰωάννης Μυριοφυτίνος. (βλ. Κοσμῶν ~~Μυριοφυτίνος~~ Βελίτη)

Ἐαῖτα τὰ κατωθὶ ἠρωσθηγία κακῶς γραμμίστα ἐσάρησαν εἰς τὸν γεδῶν ἐξ ἱεροσολύμων εἶναι τὴν σφαιμάτιν. ἀνε-
κατέψα ἡδὴ τὸν κώδικα. 301 τῆς πατρ. βιβλιοθήκης καὶ ἔγραψα γὰ μοί σείζον ταῦτα. (Θά προλάβουν;) εἶναι εἰς φύλ.
τον 278 δγγ. ἐν τέρτῃ.

“ἠρωσθηγία εἰς τὴν χώραν τῶν Γανοχώρων καὶ εἰς γὰρ ἐν αὐτῇ πηγῆς Ἰωάννου τοῦ ἐμ Μυριοφυτου.

“ὼ χῶρη σκιερῆ, ἐρηγέσσ' ὑψίδομος τε,

ὦ χῶρη τέρπνῃ, κέριον εὐσεβῶν.

Καὶ ἡμῶσι θάττεις οὐ καὶ ἄνθει, γῆ ἀγαθὴ εἰ

νόηματα προρραίας (sic) ψυχροχρυσουστάχων.

Νῦν δ' οὖν καὶ ἡμεῖς Κοσμῶν σὴν γῆς ἀνασθῆτα.

Ἐαῖ μοῦσαις ὁ πρόμος, κοσμίει ἦν σε πατραν.

Ἰωάννης ἑξαμυζίνης.

(βλ. Κ. Κωνσταντοπούλου, “Βυζαντινὰ μολυβδόβουλα. Συλλογὴ Αναστ. Σταμούλη” σ. 24, ἀριθ. 115)

Νάμην

~)†~

Εὐμενίως οὖν, ὦ Χώρα, ἀγαθέο τάς δε
"ὄφρ' ἦς ἀτρεαίως δευτέρα Πιερίᾳ
"ἔτερον.

Ἴδὲ χλυερρορρείθρων κρηνῶν Χώρας δροσέσσας
ἦ κρυερῶν ὑδάτων ἀφθονοτέρων ὁρῶν (;)
Μούσαι τ' ἠγάσσαντο οὐδὰς (sic) Χώρας ὑδατῶδες
ἦ δὲ νεοσοῦσαι, ἄρ' ἐθέλουσι μάλα
ἔτερον τοῦ αὐτοῦ.

Μούσαι καὶ Χάριτες τ' ἐρίδωνον δευθῆ, οἶαν
Χώρα ἰνοικῆσαι τερπνῆ ὑδατορροῶν (sic).
ἀρχιερώς δὲ διμαστότος εὐπινυτῶς τε διαφαί
Μούσας θ' ἰδρύει. Χώρα ἄπειρ' ἀγάλου (sic)

(Μνεία. Γανόχ. 160. Κακίως οὕτως ἀντιγραφίνα ὡς σημειῶδη
~~sic (ἀπὸ τῆς ἀσφαλείας)~~ ἐσαύρησαν ἐξ ἱεροσολύμων πρὸς τὸν
Γεδών καὶ περίεργα ἐπιγράμματα. ἔναι ἐν "Ἰστοριογραφίᾳ" Ματθαίου
Γανοχωρίτου.

γ/ω. Χωρινός πρωτοπαπᾶς Μυριοφύτου ἐν Κωλύφῳ

act. πατ. 1, 374; ἔτους 1357.

γ/ωαννίσιος Γάνου καὶ Χώρας

ὁ "πασπᾶ γ/ωαννίσιος" 1624 ΑΠΡ., 1637, βιβλ. 7, ὅτε ἐξ ἄλλῃ
Ἡρακλείας (Θρακ. 6, σ. 59.)

γ/ωαννίσιος καθηγούμενος Κασσαριονίτου 1515,

ἐν κωδ. Κυρίττου Παύρου φ. 44 β. ἢ κηρόβουθον Πρωτάτου.

γ/ωαννίσιος Κουτσομυσιανός ἠγούμενος

ὑπογράφεται εἰς ὁροθεσίαν μονυδρίου τοῦ Καθηγράφου 1195.

γ/ωάσαφ μαρμαρᾶς Βιφύης ἐπίσκοπος, 1790-1846.

Ἄνδριος ἐξ ἐπαίδευθῃ ἐν Κωδυνίαις. Ἡ Βιφύη κατ' ἀρχαίαν ἦν
ἐπίσκοπη Ἀδριανουπόλεως μετὰ Ἡρακλείας ἔνθα ἐμαρτυ-
ρήσων 37 μαρτ. 8. βιβλ. Πατρ' Ἀπεθλιανοῦ αὐθέντου Βι-
φύης τῷ 1821 ἐρρίθη εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ὑπέστη γὰ πάν-
θεννα καταφυγῆν ἕω 1830 εἰς Ἀδριαν. ἐτελεύτησε ἕω 1846.

Νάγιμ

γ/ωάννης ἀρχιεπίσκοπος, Ἰηλυβρίας τῷ 1157 (Θρακ. Α, σ. 259).

γ/ωάννης πρωτοφάχης Ραιδεστού

οὗτος διατήρησε μνημῆς γ/ωάννου τοῦ πρωτοφάχου τῶν σαφραρχείων ἢ ἐπελοοῦν.
ποίησε τὰ ἐν κωδ. Βασιπ. 1399 παλαιονομία.

βλ. τὴν βράσιν τοῦ τῆν ἔθνητων παρὰ Πασχάτων εἰς
Ἑρακλ. Δ', σ. 46 εἰ καὶ τὴν ἐν Ἄνδρῳ μετὰ τοῦ κείρου ὑπὸ
ἀμρ. Πασχάτων Ἑρακλ. Δ', σ. 44, 55.

1821 μέχρι τοῦ 1830. Ἐπιγραφή τοῦ ἀδελφὸς μηδείας.
"Διὰ ψήφων τῆς ἀγίας τοῦ Θεοῦ μου ἐπισημασθε ἱεράρχης
ἐφημέριον βίβης ἄρα καὶ μηδείας, συνθεύσει τὴν γερύτων
τῆς χορείας τοῦ κυρίου, ὅπου ἐχρηστονήθην διὰ τῆς χυρο-
θεσίας - Προύσης τοῦ κῆρ Γερασίμου Αἰνίου τε καὶ Μεσημβρίας.
1821, Ἰουνίου 14." (Παλιός σ. 61). ἀσπίδων ἐν Ἄνδρῳ 1846 (ἱ. πρὸς Ἑρακλ. Δ', 45-56 εἰ-
ρηγέτο Μαρμαρᾶ).

Ἰωάννης μοναχὸς Μαδουρῆς Συρράφος

Οὗτος ἀσκητὴς τῆς ἐν Λαύρα τοῦ ἁγίου σπυρίδωνος ἀγ. ἁγίου ἔδρευσε ἀπογραφικὸν οἶμον
περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. ἀσπίδων ἀρτίως διάδοχον τῆν ἐφορὰν ἀποφασιστικῆς τοῦ διακόνου
Χρυσόφ. ἡ τὸν γέροντα Μεχίλιον. (βλ. Παναγ. ἀγία κατ' ἡμέραν, τομ. Γ', 1931.)

Ἰωάννης Φαίανου ἱεροῦ ἐπίσκοπος

οὗτος ἡγουμένως εἰς Πρακτικῶν τῶν πατριαρχικῶν ἐν ἔτει 1575 ἐν τῇ σειρά ὑπὸ τοῦ Νικηταίου
αὐτὸ τοῦ οἴκου ὅτι εἶπεν ἰσοβιβάσθαι ὁ χρόνος οὗτος. (βλ. ἔσπε. ἑταρ. βιβλ. οὐρακ. 1B, σ. 219)

Ἰωσήφ μητροπολίτης Ἄπρω. 1334

Ὁ μητροπολίτης Ἄπρω καὶ κληρικὸς κερτικῆς τῶν
ρωμαίων Ἰωσήφ, 1334 ἐν Ἄσπερ δ' ἐρηθισμένου, VIII 49, σ. 24.
εἰς πράξιν διαφοράς μετὰ τοῦ κλητρῶν Ρενζίνης.

Ἰωσήφ ἐπίσκοπος Βίβης 1819-1819.

Ἰωσήφ... ἡγούμενος τοῦ Γαρθίου μάλλον κο-
σμητικὸς τοῦ τρόπου, ἐχρηστονήθη τὸν Ἰαν. 1868 οὐκ ὑπὸ τοῦ
ἡρακλείου ἀπ' ὑπο τοῦ Μιτυλήνης (βλ. Παχυμέρη)

Ἰωσήφ μετρῶν καὶ Αθῶν 1604, 1606

(Ἑρακλ. Ἑρακλ. τ. 21, σ. 148)

Καθαφάτης Διονύσιος ἱερομόναχος ἐν Χίρρα.

εἰρήσθη μετὰ βίβου πρὸς ἀνέχεσθαι τῆς μονῆς Ἑρακλίου
Ἰωάννου ἀπὸ τοῦ 1865 ἐπὶ 50 σχεδὸν ἔτη ὡς ἐκνήτης καὶ ὁ
ἴδιος ἐρηθισμένος, ἔφατο κέρσιων κερσῶν καὶ πρὸς μετέπειτα
καὶ προσευχῆν. τοῦτον τιαν ἐπαινεῖ ὁ Γεδών (Μνηστ. Γαροχ. 149
μετὰ φωτογραφίας).

Κατὶ Γανιζίδα ἐν Γαλατῆ ἐν 1399.

(Ἄσπερ. Ρατ. II, σ. 297)

~.59~
Καθηδὺς Γρηγόριος μητροπολίτης Ηρακλείας

Περὶ αὐτοῦ ἐγράφησαν ὑπὸ τὸν ἐφημοδιδακτῆρα Τσακούση
Βάγια καὶ ἐξηερῶμασι καί:

“Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀποδώσω ἐν ὀνόματι τοῦ σφύλου
τὸν δικαίον ἔπαινον καὶ τὴν βαθύτην ἐγκωμοσύνην
πρὸς τὸν μέγαν τοῦ ἐφε. ἐυεργέτην καὶ προστάτην, τὸν
σεβαστὸν ἡμῶν ποιμαντῆρα ἀγ. Ηρακλείας τοῦ ἐπαφίου
ἐν αὐτὰ ἀντιπροσωπευόμενον ἐν αὐτῷ προσώπῳ τοῦ πανσοφ.
αὐτοῦ πρωτοσυγγέλλου καὶ ἀρχιερ. ἐπιτρόπου κ. Γρηγ. Καθ-
ήδου.

Ἐπαρχία τοιοῦτον ἔχουσα φιλόμοισον
καὶ γενναϊόδωρον ἀρχιερεῖα ποτὶ καὶ μέγαρα δύναται παρ'
αὐτοῦ νὰ προσδοκῆ ἀγαθὰ” 1874 15 βουλ. νόμος πανηγυρ.
κὸς Κ. Τσακούσης Βάγιας σ. 7. Πρὸ ἑνὸς ὄψεως ἔτους ταυ-
τοχρόνως εἰς τὰς 4 Μαρτίου 1873 ἐν αὐτῇ ἐπετηρίδι τοῦ
θρακ. φιλέπ. σφύλου ἔτος Α' σ. 62. εἰσηγητὴς ἐπὶ τῆς
ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς ἐν θρόνῳ ἐφε. παιδείας ἔλεγε
“ὁ μητρ. τῆς ἐπαρχίας καὶ τῆς πλουσιότερων ἀρχιερέων
καὶ ἀναλογιῆς ἐπιτησίας, οὐκ ἴσχυον μὴδὲν ^{ἐπιδείξω} ἐν βεβαιῇ
πηγῇ ἐρεῖσθαι, ὑπὲρ τῆς παιδείας καὶ τοῦ ποιμνίου
αὐτοῦ, πρὸς τὸν φιλοτ. σφύλον ἐν αὐτῷ ἐγράφησαν ἔργον
ἀπάντων σχεδὸν τῶν ἀρχιερέων ^{γράμματα} ἀπαντησάντων πρὸς καὶ
ἐγκωμίου τοῦ σφύλου. Οὐκ ἔστι μὲν ἀμφίβητος, ὡς φαίνεται
αὐτῷ αὐτοῦ σεβασμιότητι περὶ τοσοῦτων μικρῶν πραγμάτων
οἷα τὰ σχολεῖα καὶ οἱ σφύλοι καὶ ἡ μάθησις”. “Ἐκθεσις
τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιτροπῆς ὑπὸ ἀφ. Ζωγράφου ἱατροῦ (β. θρακ. κ. σ. 215,

Καθημέριος Δ. προσβότες αβόν Καγκωγκη
 Βιογραφία "φάρμακ" Ημερολ. έτ. 1926, σ. 168 με έοχαζως έν λυ
 "Προσφυ. κόσμεω." 28-9-58 υπό Σ.Κ. Αεόχτου. σ. 2: "Εύνοπος
 Βιογραφία και κρισις διά τούς δύο κόμεους " Πώς κεί
 Διατί Εριάμετων οι "Αφροίμανοι; Ν. Υόρκη, 1955. σ. 1-2,
 σ. 510, 8ον. "Μία γιγαντιαία μορφή πνευματική της Ερώμευς,"
 ερ εις Ν. Υόρκην Δ Δυκ. Καθημέριος, υπό πορ. Πα-
 μαχριστοδούτου. α.ε.τ. 12-10-58 δηγ. εις τον "Προσφυ. κόσμον", σ. 1.

Νίση γάλα ή μή έσοθάνη,

Καλλιμάχος Δ.

Παλιμαρμύβη συμπεριγραφή εν ελλη.
φάρμ. IB, 1913, σ. 385-98, 525-41

15, 1914, σ. 256-272, ; I. A., 1915, σ. 68-80. 16, 1916,
σ. 357-375, 17, 1917, σ. 98-108, 145-161, 466-
12, 1918, σ. 117-128, 918-233 είν

αίθρα. φουρογραφία του Κάρου Διελ (μετά-
φραση εις του Γαλλομ. Δ., 1909, σ. 239-44, 415-428

Αι τελευταίαι ηχηραι της ελλ. κυριαρχίας εν αιγύ
λω. Γεμ. C, 1910, σ. 38-50, 135-162, 220-408, 447-457.

Μοσκόπολη χειρογραφα, ~~ιστορικά~~
Νέκε ελληνικά λόγια - Κορυθα. Η ελληνική

της τής Κορυθας κατά του τελευταίου πεντε
αίωνα, "Παραθήκαι", τομ. I-2, ^{ΚΣ. Α. Φ. Π. 1914} διελ. 1913, σ. 9-13
β. Ρηξερ. Πόσεια

Καλλιμάχος Δ.

Ανοφιρμανία του 1797 κατά Έπτανησίαν η
Σφαμανί (εις ωσ αρχισία Πόσιου)

Παραθήκαι Αθήναι, ετ. IB:
1911-12. - τομ. 23

του εδρου. Γρη. Ε' ανένδοτα αποστία. ~~σ. 10-8~~
μίσος η εν αιγύ, ανδρεία, θεοφύλον (εις τω
πρωμ. αρχείω) τομ I, 1912, σ. 224-233

Αίνεσις τριών έρωτων περι βυζ. τέχνης

(εμπ. φάρ. τομ. Γ, 1909, σ. 204, 209)

Δημ. Καλλιμάχος Μ. διδασκαλος του ομιού
μενικου φρονου, εστρεφει αρχισουντ. του
"Εθνικου ανευρεος" θρακικά, I A, σ

1959, σ. 27-8

Νάηηη

Καλλιμάχος Διμ. διάκονος
σε κυριακάκη πρεσβ. ἐπὶ ἑξ. κυρια-
χίας ἐν Οὐζινώ. Ὁ Μανικιῆς. Βυζαν-
τινὴ μεγάλη κρητικὴ μεθ' ἑρωτι-
αῶν Α. J. Butler. Ἀλεξάνδρεια 1911
σ. 112

Οὐ βυζαντ. ερωτογραφία τοῦ Καρ-
λου Diehl. 1909. σ. 20.

Τὸ παρειακὸν Ἀλεξάνδρεια
ἐν Αβυσσινίᾳ σ. 43 1910

D. Callimachus, "Cyprus and al-Mukau-
kas" σ. 11 1914

Ἡ σαρραμονίη ἐν Ζωνδοχῶν ἰσχυρῶν
ἐπὶ τῆς ἐκκ. φασ. 15, σ. 287-336 ἐπιτομὴ ἐξ
τῆς ἐν καιρῶ ἐξ. οὐχία τῆς παρειακῆς 1914
Ἀλεξάνδρεια ἐπιτομὴ παρειακῆς σ. 18. "

Καλλινίκιος Ηρακλείας 62

124

παιγτής εις τό Θεοδοσίανον Νικομήμιου, ὃν ὀνομάζει
« ὁ πατριεὺς αὐτός καὶ γλυκύτατος » ἐν Βιτυρία 1796
γεγάτη ἐσπέρας. ἡχος Πηχ. δ'.

Καλλινίκιος Καλλιουπόλεως μητροπολίτης 1910-1912.

Ἐκφοροῦντος ἐν τῷ ἡλίῳ τῷ 1888 ἔγραψε ἐκείνην διατριβὴν « Ὀικονομικὴ
οἰκονομικὰ ἐπιτηδεύουσι τὸ χωρίον: σὺ εἶ πέλος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τὴν πύραν σφρα-
γίσσει τὴν ἐπιτηδεύουσαν ». κατὰ νόμον ἐλέγη Γεωργιάδης (Μέγας, σ. 220) κατὰ
τοῦτον ἐκ Δαρδανελίου καὶ ἀποῆλθεν ἀμέσως δεῦρ' ἐρετῆρας οὐραγὰς ἐν Ἑλλάδι
ἐσανηθὴν ἠρωσεληθὴ καὶ ἠρωσοῦμελλος τῆς μητροπόλεως Δέρμιον παρὰ διακε-
κρημίνῳ δειῷ τοῦ Καλλινίκου καὶ εἰσεὶα τῷ παφιαρχεῖῳ ἐπὶ Ἰωαννίμοι τῷ
Μετ' οὐραγὰς ἀποῆλθεν ἐν τῇ μητροπόλει Ἀδριανουπόλεως καὶ ἐκεῖθεν τῷ 1910
τῆς 12 αὐγούστου ἐγένετο Καλλιουπόλεως ἐπιτηδεύουσαν τὰ ἐργασθῆ ἰσὺ τῆς γενε-
τεῖρας του, ἣν ἐξυσηρέθησεν εἰς διετείαν. ἀσεβῶσι τὸν φεβρουάριον τοῦ 1912
ἔεῦρε ἰσὺ μωρφωσί του καὶ ἡ δευτεῖα ἀποσέδεε βαρύτητα ἐν τῷ περὶ
ματὰ ταῦ ἐλάφη καὶ οὐλοσ ἐλόν ἀερίβολον τοῦ μητροπολιτικῷ ναοῦ (Θρακ. Κε. 16
Κε.)

Καλλινίκιος Μυδείας

ὡς Ἰουβ. 1623 παρὰ τῆς 67 Θεοδοσίος Μυδείας διαδοχος

Καλλινίκιος Σηροβρίας

Ὀϊφροῦντος τῆς σχολῆς ἐπιβατῆν τῷ 1796, αὐτὴν διετηρεῖτο εἰλοῦ ταμείου τῶν 3 τῶν τῆς κοινότητος
καὶ τοῦ ἀφιερωθέντος αὐτῇ ἐμβασιμίου τοῦ ναοῦ τῶν ἁγ. Θεοδώρων ἐν 3000 χρ. ἢ ὁ τῶμος 300 χρ. τὴν δι-
δασια. μισθὸς ἔσπελα ἔσπε καὶ ἄλλοις ὄφροσ ἁ. παφιαρχ. σιγίλλιον τοῦ Γερασίμου καὶ τὰ σέλιμα χρυσοῦ
καὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μυδαλίας Ἀλεξάνδρου Καλλιμαχῆ (1818) δεῦρ' ἰσὺ χρυσοῦν 150 ἡέβια εἰλοῦ γεν.
ταμείου διὰ τὰ σολοῦκα καὶ τὸν ναόν τῆς ἁγ. Παρασκευῆς 150 ἡέβια κατ. (ἔλλ. φελλ. σὺλλ. 1Α, σ. 76-79)
φιλομόμουσ ἐραρχῆς τῷ 1799 ἀνήγειρε διὰ ἀφοστασίας καὶ ἰδίας δαδάνης καὶ τὴν σχολὴν ἐκλήνη καὶ ἐραρυμῆ τῆς
ἐπιτηδεύουσαν, ὃ δὲ ἡμέμιν τῆς Βλαχίας ἀεγ. Μοιροῦσῳ ἐκμηροδύνησε διὰ χρυσοβοῦλλου 100 χρ. ἐτησίως.

Καλλιπολίτης Θεόδωρος βζ

"Στίχοι Θεοδώτου Καλλιπολίτου πρὸς Θεόδωτον Κυρσιώτου
(στρ. Κυρσιώτη) ἑπιτόμοι". Βιβ. Χρον. Π/Πόρως τόμ. XIV 1907, σ. 1-11. *

Ὁ ρώσος βυζαντιολόγος ἀνεμάχησεν ἐν κώδικα
5.5. αἰνέσαιμι τὸν σοφὸν μυσσηπόρον,
τὴν αὖν ἀπασῶν ἀρετῶν κατωικίαν,
τὸν κερψίθυμον ὡς ῥόβον φερνύμης.

ἄρρητους στίχους ἐξ ἑν σαχυλολογοῦν ἐπαύδα πρὸ
ἀελλας, ἀρείαντος, οἰαίτηρμιν ὄλος
καὶ τ' ἀγγελιῶς ἤθεσ' ἰτε καὶ τρόποις
καὶ τὴν μοναστῶν ἀειρότης σεβασμία,
τὴν παρθένων καύχημα καὶ στεφανίτης.
τοῦ σαρυίου ἑύραννος ὄντως καὶ παύθ
νευρῶν ἀφειδῶς καὶ παρ' ἀνθρώπου φύσιν.
ἦν γὰρ πενήτων συμπάθης εὐεργέτης,
αὖν ἀπόρων τε βασιλῆς χορηγέτης,
χρηρῶν θεογῆος, ὀρφανῶν φυτοσπόρος.
εἰ μὰ τ' εὐ γυμνῶν τὴν ἀείων εἰσία

ἄρρητους στίχους ἐξ ἑν σαχυλολογοῦν ἐπαύδα πρὸ
ἀελλας, ἀρείαντος, οἰαίτηρμιν ὄλος
καὶ τ' ἀγγελιῶς ἤθεσ' ἰτε καὶ τρόποις
καὶ τὴν μοναστῶν ἀειρότης σεβασμία,
τοῦ σαρυίου ἑύραννος ὄντως καὶ παύθ
νευρῶν ἀφειδῶς καὶ παρ' ἀνθρώπου φύσιν.
ἦν γὰρ πενήτων συμπάθης εὐεργέτης,
αὖν ἀπόρων τε βασιλῆς χορηγέτης,
χρηρῶν θεογῆος, ὀρφανῶν φυτοσπόρος.
εἰ μὰ τ' εὐ γυμνῶν τὴν ἀείων εἰσία
παρηγορία σφοδρὰ τὴν τυπουμένων,
εἰ εἰς δὲ πείσοχων ἦν νόσση τοῦ σαρυίου
ἀειρχὸν αὐτὸν προσεατούμενος πόθω,
ευρωσιαν ἔσχησε παρ' αὐτοῦ χάχε
οἶα μαθητοῦ γυγισίου τοῦ κηρίου,
εὐεργετικῶς, συμπάθης, ἀναρχῶς
ἀπληρῶς ὅσοις ἦν εὐόμοις, ἡδίων,
τὴν ἡδίων τε καὶ κατῶν αὐτῶν κατῶν.
τὴν τῆδε πάντων μακρὰν οἰχέσθω φθόνο
οὐ φευδεπιπληφωσις γὰρ εἴρηται καθε,
ἀπλῶ δὲ μάλλον τῆς ἀληθείας τῶν,
πρὸς ὃν διήλθεσ οὐρανοδρόμω τὰ κη,
τὸν θῖον ἀφείς προσατῆς αὐτοῦ τῶν
καὶ συναγάγῃ τοῖς χοροῖς τὴν ἀγγελῶν
ἐν οὐρανίοις πασιάζει ἀειδίοις.
ὡς εἶθε κατῶ καὶ τίταις σου, παρμάμα
Θεόδωτος σὸς συναγαττοῖμην φίλος
Καλλιπολίτης, ἐρεμόνως σοικῶν τύποις
Καλλιπολιτῶν οὐκεία παροικίᾳς
τῆς προζέου μοι, φεῖ πάσῃ κασιούχιας,
ἦν Χριστὸς ἀρεῖφαιτο κατῶ προφθάσας
αὐεῖς ἐπιστρέψαι με πρὸς τὴν πατρίδα
καὶ συναγῶν, ἐλπίς ἀπληρομένων,
ἡ φυτοκεύτρια, τίταίς μου, κῶρη.
Ὁ Θεόδωρος τὴν μοναστῶν τὸ ἡέος
θεῶν τ' ἀρίστοις εἰώ βίω χαίρειν φράσαι.
ἔτισε κατῶ τὸ θροστοφύχτον χρεῖς,
ὃς νευρὸς ἀπνους, τῶδε κηλδεται τὰ κη
δακρυροῦ τοῦ ἀσασε θεουσία.
Τὸ γὰρ θεοῦ δῶρημα, εἰμῖς θεῶν,
πατῆρ ὁμοῖκός καὶ σεμνός βασιλευδύτης.
πνευματιορῆγῶν, καίνος ἰσοραμῆτης,
τὸ βλαστοσοουρὸσθροστον ἡδύπνον τοῦ

Καλλιπολίτης
Θεόδωρος

θεοῦ θύτης ἀρετῆς, εἰσεθῆς τᾶς αἰτίας.

Ἐν δὲ τῷ ἑσθῆ ἄνομα τῆς ἴσου ἄνδρου, ἢ τῆς γερμειῦ δάλλω
τὸ παχίον στήριγμα τοῦ Γραμμῶν μέρους,
τὸ λαμπρὸν ἀγαθὸν τοῦ πάντος γένους
φθοσῆρος ἀεὶντος, ἀρετῶν πίναξ,
ἐνταξμάτων θείων τε, χαρίτων πίδαξ,
ποταμὸς ἡδύρρειός, ἀγαδοβρύκι
Ἥλιος ἄλλος ἡφαιστῆς ὁ Θεοβίτης...
τοῦ Θεόδωρον, εἶπέ μοι, καὶ τούτι μὲν
ἔσθ' Κουρσιῶτων, τὴν ἔβρισιν τὴν τοῦ λόγου
ἐμῶν οἶδα σοφόν, ὃν τῆς.

Στίχοι Θεόδωτου Κελικολίτου εἰς τὸν ἁγιότατον Θεόδωρον Κουρσιῶτον.

Ἐν τῷ χειρογράφῳ 58, 25 (φολ. 4-6) τῆς βιβλιοθήκης Φλωρεντίας εἰς
συντακτικῆς ἀπομνημονεύσεως ἐπισημαίνεται ὁ ἁγιότατος Θεόδωρος
Κουρσιῶτης. Μῶτον εἰς τὸν δῶτερον ἀναφέρεται ἐν τῷ χειρογράφῳ τὸ ὄνομα
τοῦ Θεόδωρου. Ἐπισημαίνεται τὰ ποιήματα ταῦτα ἀπεδόθησαν εἰς τὸν
Θεόδωρον Πρόδρομον. Τὸ κείμενον ὅπερ ἐκδίδεται ἀποδεικνύει
ὅτι οὗτοι οὐδὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς αὐτόν.

Ὁ συγγραφεὺς τῶν εἰρησίων ὁ Θεόδωτος (1.119), ἐκ τῆς Κελικολίτης τῆς
Κελικολίτης. Ὁ δὲ ἁγιότατος Θεόδωρος ἐκ τῆς Κουρσιῶτης,
ἐκ Κουρσιῶτης καὶ ἀστυνοῦ γένους. Ἡτο ἐσθῆ μὲν, φωτογρ. τῆς
ἐκκλησίας, "Ἐσθῆ μὲν χῶρος ὕδρου ἐγκόκλιον κεντρικόν, τὸ παχίον
στήριγμα τοῦ Γραμμῶν μέρους".

Ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Θεόδωτος ἐλήκον εἰς τοὺς Ἑλληνας τοῦ 11' αἰῶτος
τῆς Νότιου Ἰταλίας ὅς ὅσοι ἐκείνην ἔκει τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν
καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν.

Ἐπισημαίνεται ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Θεόδωρον Πρόδρομον ὑπὸ τοῦ
W. Riccolis καὶ Σ. Παπαδημητρίου διότι ἀπέσκατο ἐν τῷ χειρο-
γράφῳ κείμενον τῶν συγγραμμάτων του. Ὁ δεύτερος θάλαμος ὑφαντικῆς
ἔργου τὸ κείμενον ἐν τῷ ἔργῳ του (ῥωσικὴ ἐκδόσις ἐν 1905 ἐν Ὑδρῶσι) Θεόδωρος Πρόδρομος
ἱστοριο-φιλολογικὴ παραγραφή" σ. 226-230

Ημερολογίου φωνήεντος ἱεροφάντης Ε. Σουρῶν τοῦ Κονταῖ
γεν. ἐν Τυροπόλῳ 1835. διάκονος κερύθου ἱεροσ. ἔφαθεν ἐν
Βαχία καὶ εἰς ποταμὸν ἑσπέριας Κωνσταντίνου φάντην δὲ ἔστηρα
φόν κρουστικὸν ρυθμὸν, ὡς ἔπρεπε καὶ ὁ περὶ ἄνυρος Ἰάκωβος.
πρωτοφάντης, οἱ μεθῆται τοῦ διδασκῶν τὰ ἀειμῆτα αὐτοῦ
φαρτυαῖ (Παπαδ. 360).

Κατήγελο ἐν Σημβρίας (Σπανζό) ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΙΝΩΧΑΟΣ

ὅπου ἐργεῖται τὴν αὐτοῦ ἐσχρὴν εἰς τὸ Ροβίρ τελευτῶν Κολόγιον Κόρρεως, ὅπου ἔδιδασκῶν. ἔσπευ
τῷ 1919 ἀποδημῶν εἰς Ἀμερικήν ὡς συμπαροῦς τῶν σπουδῶν τοῦ. ἔζητο καὶ καθήκον τῆς ἰστο-
ρίας τῆς ὡσεύτιν τῆς ἑκείνου ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Μινιχαπὸν τῆς Ἀμερικής ἀρχαίων. ἔξεδω.
πρὸς "Εἰσαγωγὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀμερικής ἀρχαίων" Νέα Ὑόρκου, 1912.

1 Βλ. ὑπὸν τῶν ἐπιπέδων ἐν Ἐ. Κιρκὶ ἐν Byzant. Zeitschrift, τομ. ΧΙ, 1907, σ. 294, ὅπου ὁ Παναθηναϊκὸς
ταυλίζει ἀντιθέτως τὸν ταφιαρχικὸν, ἀλλ' ὁ Μιχαὴλ ἀναφέρει στίχου ἐπιλαφίαν πρὸς τὸν Πάρι-
αρχικὸν Θεόδοτον. τὴν ἀμερικανικὴν ταυλὴν γύρι ἤδη ἡ δημοσιότης ἀσχολοῦσα τοῦ Πάριου καὶ
τὴν οὐλοῦ τὴν ἱερομόναχον ἔχει δανὲν τοῦ οὐλοῦ περὶ τὰ ἔσπευτα τοῦ οὐλοῦ μετανοήσαντος Θεόδοτος

2 Θεόδοτος Καλλεωλιτοῦ, Στερολογία ἐν τῇ μνήμῃ Θεόδοτου Κυρτοῦ (Βυζαντ. Χρο-
νικά Τεσφουτολεῦ, τομ. ΧΙ, 1907 (φωτοτυπία) σ. 1-11, βλ. σ. 8. "Ἐπιπέδον στίχου ἐπιλαφίαν τοῦ ἐπι-
πέδου ἱερομόναχον Θεόδοτον, ἐν ἡ ἀμερικανικῇ Θεόδοτος."

3 Ἄλλα ἔργα τοῦ ἱερομόναχου ἐπέμεινε ὁ οὐλοῦ καὶ ἐπίσταν.

4 Βλ. "Ἐπιστ. ἐκ τῆς Βυζ. σπουδῶν", ἔτ. Δ', 1924, σ. 172. ὁ ἡμεῖς περιέχει διδασκαλίαν καὶ ἄλλας
ταύτας μετέμεινε τοῦ ἱερομόναχου.

ΚΟΜΝΗΝΟΙ ΛΟΓΙΟΙ. ΗΡΑΚΛΕΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΑΝΔΡΕΣ.

Κεφ. Α' 1. Περὶ τοῦ ἐξ Ἡρακλείας γένους τῶν Κομνηνῶν. Ἰωάννης Κομνηνὸς ἰατρός τῆς πρακτικῆς τῆς ἀποματαστάσεως τοῦ πατρινημίου.

2. Ἄγιοι Κομνηνοί
3. Οἰμογενειακὰ τοῦ Ἰωάν. Κομνηνοῦ.
4. Ὁ τεφευταεὸς αἰτομράτωρ τραπεζοῦντος καὶ ὁ γαυρ. ἡμοιροῦτης.
5. Συγγραφαὶ καὶ ἐπιγράμματα Ἰ. Κομνηνοῦ. ἀνείκδοτος λόγος.
6. Ἰεροθέος μητροπολίτης Δρύστρας οἱ τύποι τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπισκοπῆς, ὕμνος εἰς τὰς φυσικὰς ἀσθενείας.
7. Ἡ ἐπισκοπὴ Δρύστρας καὶ ὁ κατάλογος τῶν ἀρχιερατεύσαντων.
8. Δράσις καὶ ἀθηματογραφία τοῦ Ἰεροθέου.
9. Δαβὶδ Κομνηνός, ὁ τεφελαιοὺς αἰτομράτωρ τῆς βρασεβούρας, ἔπειλον τοῦ κωστα Καλλίδου (δημοσιογράφου)

1 Περὶ τοῦ ἐξ Ἡρακλείας γένους τῶν Κομνηνῶν. Ἰωάννης Κομνηνὸς ἰατρός τῆς ἀποματαστάσεως τοῦ πατρινημίου.

Σπουδαῖον κεφάλαιον ἐν τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας εἶναι τὸ περὶ τῶν μετὰ τὴν ἀθῶν συμφωνηθῆν βασιλικῶν οἰμογενειῶν οὐκ ἀπαξ ἔγραψεν περὶ τῶν ἐν Ἡρακλεία Κομνηνῶν, ἀφοῦ καὶ οἰμογενειακὸς πατριάρχης ἔφερε τὸ τρισίνδοξον οὗτο οἰμογενειακὸν ὄνομα. Τὸ βήθημα ἀνείκνυσε κατὰ τοὺς τεφευταεὺς χρόνους ὁ Κερακεὺς δημοσιώσας περὶ τοῦ τεφευταίου τῶν Κομνηνῶν ὅστις εἶναι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἐγκαθήμενος

Κομνηνοί (βλ. Αμοιρούτζης, Γαυργίος, Διονύσιος Πατριάρχης
 Ιεροσολύμων 7, 15, 17, 23 βλ. Αναστάσιος, Ἄνθιμος, Ἰστέριος, Θεόδωρος,
 Παναγή ἄρχιν, Σαραντῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης ὁ ἐπίσκοπος Ἰεροσολύμων
 μετανοήσασθαι ἕως Δρύστρας, Ἰψυγιάντης κτλ. Ὁσίων ἱεροκόμος Ἰ. Κομνηνός
 Κομνηνοῦ Ἰωάννου Προσκυνητῶριον, ὁ διακονοῦν Ἰγνατίος Κερίφος
 ὁ ἐκ Μομφρασίας ἐξέδωκε ἐν 1745 διαφθερίδας τὴν ὑπὸ τοῦ
 Μομφρατικῶν ἑκδοσὶν (ἐν τῇ ἐγγρ. παραλογογραφίᾳ) ὅσας ἀνετίθη-
 σαν ἀκριβῶς τὴν α', ἐκδ. γυροφόρητῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κομνηνοῦ
 ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1701. Ὁ Κερίφος παρήγαγε καὶ πόρτῃ
 μέρος, ὡς περ ἀνατυπῶνται ὁ γερμῶν ἐκ τοῦ προσκυνητῶριον
 τοῦ Γερασίμου Νασίου σ. 168-170. (βλ. Μόρβος Ἰω. Ἰεροδ. Δύστηρ)
 τὸ προσκυνητῶριον εὐρίσκειται χειρῶν ^{γράφον} ἐν τῇ κεντρ. βιβλιοθ.
 τοῦ Ἰασιῶν ἀρ. 68 α. 16x10 σ. 197 "συγγραφὴν κατὰ λόγον
 (N. Bossios Studii greco-tomane II-III. Jasi. 1902 σ. 110 σ. 108. ἤδη
 μεταμορφώσθαι τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ νέου χυρῆσις
 αἱτοί βίβλος κατανυκτικῆ. Περὶ τῶν τεσσάρων τοῦ ἀνθρώπου
 σοφῶν, μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς λατινίδος εἰς τὴν κοινὴν τῶν
 ἑλλήνων διάλεκτον παρὰ Ἰωάννου Κομνηνοῦ καὶ ἱατροῦ ἀρχ.
 (ἀρ. 65 α. 20x16 φ. 150. Κατάρτος χειρογρ. ρουμανία ὑπὸ Κ. Ἐρμη-
 τσιάνου ἀριθ 231 (βλ. ἔσσηρ. ἑγγρ. φιλ. εὐγγ. κιν/πόρτῃ σ. 100.
 Ἡρωδ. στίχοι πρὸς κιν. Βασαράβαν πριγκιπᾶ μακεδονία,
 (Κατράστῃς φιλ. ἀνατ. 226. Παρισίου βλ. ἑγγρ. κ. 1929,
 σ. 113-138).

Ἐπιστολὴ τοῦ Τραπεζουζίου ^{ἑορτολόγιον} Κομνηνοῦ, πρὸς τοὺς ἀναγιγνωσκῶν
 καὶ περὶ τῆς βίβλου αὐτῆς καὶ τοῦ συγγραφέως αὐτῆς Ἡρωδίου
 σ. δ' 15'-17'. Ὁ Σάββας Ν. φιλ. σ. 249 ἀναφέρει "περιγραφήν
 βιβλίου" τοῦ Κομνηνοῦ, ἐξ ἧς ὠφελήθη ὁ Κομνηνός. Κωνσταν-
 τίνου βίος κωνσ. Α 606.
 Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰω. Κωνσταντίνου Βραχμοβάνου. κωδ. 506 Βατοπέδ
 (κατάρ. 254).

~~Ἰωάννης Κομνηνός, Ἰωάννης Κομνηνός, Ἰωάννης Κομνηνός~~
~~Ἰωάννης Κομνηνός, Ἰωάννης Κομνηνός, Ἰωάννης Κομνηνός~~
~~Ἰωάννης Κομνηνός, Ἰωάννης Κομνηνός, Ἰωάννης Κομνηνός~~
 Σημειώσθαι ἀναγκαῖα. Ἐπειδὴ τὰ ἐν ἀρχῇ περὶ τοῦ Ἰωάννου Κομνηνοῦ ἔγγραφα
 πρὸ Ἰταλίας πρὸς συμπληρωσὴν καὶ μείζονα ἐλαττώσθαι ἐπανηράδωσθαι ἐπὶ αὐ-
 τοῦ ἀκριβῶς ἀντιμετοῦ ἄρθρου

Ἡ προγνωστικὴ τῶν μοσιόβων ἢ δεδοξα αὐτοματῶς πε-
 ρὸς ἡγεζέσθαι περὶ τῆς εὐχρίας καὶ αἰξίσεως τῶν μοσιόβων με-
 εἶνα τρόπον ἔγιναν ἀπὸ τοῦ καπρὸν τοῦ ευρανοῦ Ἰωάννου βα-
 σιλειοβίτσου, ἕως εἰς τὸν νῦν ὀρθόδοξον βασιλέα Πέτρον ἡγεζέ-
 βιτσον τὸν κραταιότατον, εἰς τὸν ὅποιον, ὁ τῶν βασιλιῶντων
 βασιλεὺς κύριος ἐπηγγέλατο τὴν ἀναταξίαν βασιλείαν..... καὶ
 εἶν πατριάρχικῃν, καθέδραν τῆς κων/πόρτῃς σὺν αὐτῇ (αὐτοῦ
 οὐδέτερον συνεξελέσθη). Τὸ ἔργον τοῦτο ἔγραψεν ὑπὸ ἑσπι-
 σταίου Ρεϊνζέρου τοῦ ἡγεζέμέτερ καὶ ἐτυπώθη ἐν Αἰγύπτῳ
 Οὐνδεβιανῶν τῷ 1698, μετεφράσθη δὲ ἑλλήνισσι ὑπὸ τοῦ Κομ-
 νηνοῦ διαταχῆ τοῦ ἡγεμονοῦ Κωνσταντίνου Βασαράβα ἐν
 Τριχοβόσιω μηνί Νοεμβρίῳ 1698.

καὶ ὁ καθ. γε. Κων. Ἀμαντὸς ἔγραψε περὶ τῆς τῶν Κομνηνῶν καταγωγῆς ἀναερέσας τὴν γνώμην τοῦ Κεδρηνοῦ (2, 622), ὅτι κατήγοντο ἐν Πάφλαγονίᾳ καὶ μόνον κτήματα εἶχον ἐκεῖ.² Ἄλλ' ὁ φερόμενος ἐν ἡμέτερος τῶν πραγμάτων γράφει περὶ τοῦ Ἰωαννοῦ Κομνηνοῦ " ἦν ἐν Κομνῆς τῆς αἰῆτος προεμφυθῶς".³ Ἡ Κομνὴ αὕτη, λέγει ὁ καθ. Ἀμαντὸς, δὲν εἶναι οἱ " Κομνηνῆς τριμῶνες" παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν (Καντακουφ. I, 508), οἷτινες εἶναι τὰ βασιφικὰ τριβάβια τοῦ Κεδρηνοῦ καὶ οὐδὲν πλέον. Ἐπομένως συμπεραίνει, ὅτι ἡ γενεὰ τῶν Κομνηνῶν εἶναι ἡ Κομνὴ τοῦ φερόμενου ἤτις εἰς Θρακίαν ἐπιγραφὴν λέγεται " αἰῆτι Κομνηνῶν". Ἰδοὺ ἡ ἐπιγραφὴ

« [ε ν] κατὰ σελι-
 καὶ] Ἀσέρης ὁ ε-
 ἡς] μασσαρίας κ-
 νήρης αἰῆτος κ-
 ομνην. ⁴ »

Σημείωσις. Τοῦ ἀρθροῦ τούτου περὶ τοῦ Ἰωάννου Κομνηνοῦ, ἰσοπέδη εἶχε γραφῆ πρό Ἰβεριῶν ἢ Ἰσακαλιῶν, ἐγένετο ἐκτανάληψις ἀπὸς συμπληρωσὴν ἢ ἀκριβεστέραν εἰδέσθαι τὰ κατ' αὐτὸν (ὅστις εἶναι τῶν σπουδαιωτέρων τῶν ἱστορικῶν λογίων) ἐν τῷ ἀρθρῷ τοῦ Γ' κεφ. Κομνηνῶν Ἰωάννης

2. "Μικρὰ Θρακικὰ μελετήματα. Α'. Ἡ καταγωγὴ τῶν Κομνηνῶν", Θρακ. I, σ. 232-3. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμβουλευθῶ τὴν μονογραφίαν τοῦ Jean Stephanoπουλ, γνωστοῦ ἐν Κορσικῆς ἔθνεος καὶ πρῶτος ἐν ἀνατολῇ τοῦ μεγάλου Ναπολεόντος: "Recherches historiques de la maison des Comnènes en Asie Mineure" δημοσιευθεῖσαν ἐν Comptes rendus τῷ 1784.

3. Σάββα μεσ. βιβλ. Δ', σ. 407 β'. Ἀμαντὸν ἐν ὄψει.

4. Παράρτ. 12' τὸμ σ. 95. Ὁ καθ. Ἀμαντὸς γράφει Κομνηνῶν καὶ λέγει ὅτι τὸ Κομνηνῶν εἶναι ἀρχαιότερον τοῦ Κομνηνός, ἐν δὲ τοῦ Κομνηνῶν ἐπιγραφῆς τὸ ἔθνικόν Κομνηνῶν, ἀλλὰ τὸ Κομνηνῶν ὑπάρχει εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Μηχανίνας (Κύβισος). Ἐν τῇ τελευταίᾳ

ἐπιγραφῇ τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ κράτους βλέπω καὶ χωρίον τῆς ἐπιγραφῆς Κομνηνῶν. ὁ Κεδρηνός ἔγραψεν: "οἶμος δὲ ἡ Κασσαμίν τοῦ Ἰωαννοῦ Κομνηνοῦ" II, 622. ἀλλὰ κατὰ τὸν κ. Γ. Μπαλαφάνην, ὅστις ἐδύναται ἐπιγραφὴν περὶ τοῦ τελευταίου τῶν Κομνηνῶν Ἀνδρόνικου, ἐν ἧ' καὶ "ὁ τυραννισμὸς ἐν Πάφλαγονίᾳ" ἴσως ὑπονοεῖται ἡ τῆ' συμπράξις τῶν Πάφλαγονῶν καὶ ἄλλοις εἰς Κίον (Ἀρχαιολ. ἐφημ. 1937, σ. 470) καὶ παραπέμπει εἰς Charlemondou "Essai sur la race d'Alexis Ier Comnene, σ. 21, Vasilevicien". Historie de l'empire byzantin". Παρις, 1932, σ. 1, σημ. 1.

του Ιωάννου Μαχύβδου πρᾶρχαίον εὐγενεῖαικόν ἐκάνυβριον ἦτο Κομνηνός
 Οὐδὲν Πασαδουσιλὸς Κεράμευς ἐκ τοῦ Γεροῦ κώδικος 1487 τοῦ μετέπειτα
 Λιθίου Σαμουήλ τοῦ Κατασίου (φ. 46^α - 47^α) ἔγραψεν τὸν κώδικα τοῦ
 Ἡρακλείας Νεοφύτου συναχθέντι τῷ 1695 καὶ αὐτοῦ τὸ γνωστὸν λογίον
 ἐκείνου ἐκείνης Ἰωάννου Μαχύβδου περὶ τῆς ἐν Κομνηνῶν κατασκευῆς,
 ἔνθα μετὰ τὸ προοίμιον² γράφει (σ. 669):

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ὁ εὐγενέστατος καὶ λογιώτατος ἀρχὼν ἰατρός κύριος Ἰωάννης Κομνηνός, ὁ κατὰ πνεῦμα υἱὸς ἀγαπητός καὶ περιπόθητος τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, καὶ τοις ἐκ χρόνων ἀρχαῖων ἀπὸ προγόνων ὧν καὶ λεγόμενος Κομνηνός, καὶ ταῦτα προσβεβαίοντος τοῦτο μαρτυρίαῖς πολλαῖς καὶ ἀναμφιλέκτοις τῶν ἐξ Ἡρακλείας εὐλαβέστατων ἱερέων καὶ χρησίμων γερόντων, καὶ μάλιστα εἰδώς, ὅτι ἡ τοῦ γένους αὐτοῦ σειρά εὐρίσκεται κατεστρωμένη ἐνδιαφόροις τοῦ ἱεροῦ κώδικος τῆς ἡμετέρας ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἡρακλείας κόποις, διαχειρᾶν ἰδίων τῶν πρό ἡμῶν τῆς ἀγιωτάτης αὐτῆς μητροπόλεως προστατευσάντων πανιερωτάτων μητροπολιτικῶν ἀναγεγραμμένη, οὐκ ἠρκέσθη μὲν τοις τούτοις καὶ μόνοις, καὶ ταῦτα ἱκανοκαταίτοις οὖσι πρὸς τὴν τοῦ τοιούτου ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἦδη καὶ ἡμετέρου ἐδεήθη μαρτυρικῶς τε καὶ ἐπικυρωτικῶς γράμματος, πρὸς μείζονα πίστιν τοῦ εἶναι καὶ ἀληθῆς ἀληθῶς Κομνηνός, ὡς ἐν Κομνηνῶν κατασθέντων οὕτως τὴν ἀξίωσιν, ὡς εὐλογον οὖσαν, ἀποδεξάμενοι - καὶ γὰρ οὐτι κακὸν ἢ τι μὴ ὄν αὐτῷ πρότερον, ἀλλὰ τῆς ἀνεκαθεν ἐκ προγόνων οὕσης αὐτῷ γενεαλογικῆς ἐπικλήσεως τὴν ἀλήθειαν ἐστασθῆναι καὶ βεβαιωθῆναι ἡμετέρου - ἐμελευσάμενοι εἰς μέσον προσκομισθῆναι τὸν ἱερόν τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἡρακλείας κώδικα. Ὅθεν ἡγενομένου δι' ἐπιμελείας ἀκριβοῦς καὶ ἐνταῦθα διελθόντες ὅπαντα εὗρομεν ὅσα προέτερεν ἢ αὐτοῦ λογιότης, ἔχοντα οὕτως: Ἴνα δὲ καὶ ἄλλοις δήλα καὶ ἐν αὐτῷ γένηται, εἰς μείζονα τὴν ἀσφάλειαν, μεταγράφαντες ἐν τοῦ ἱεροῦ κώδικος ταῦτα κατεστρώσαμεν ἐν τῷ παρόντι τῆς ἡμῶν ταπεινότητος γράμματι αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐκεῖ κενταὶ ἀπαρᾶλλον καὶ. Ἐσθίμει τὰς μαρτυρίας τῶν μητροπολιτικῶν Μελετίου 1480, Θεοδοῦς 1501,

¹ ἐν Ἀγγλίῳ κτ' ἱστορ. ἐθνολ. ἔλατρ. τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Β', 1885, σ. 667-679. ² βλεπ. ἐν τοῖς ὑπερὶ Νεοφύτου.

Διονυσίου 1604, Ἰωαννικίου 1637 ἢ Μεδούδη 1656, 1658. ⁷⁰ Μὴτὰ ταῦτα ἐπιφύρου:
 Πρὸς δὲ τοὶ πλείονας τοῦ τοιοῦτοῦ ἀσφάλειας παρεστῆσιν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ τῶν ἐν Ἑλλά-
 κείᾳ ἐλάβεσάτους ἱερεῖς καὶ χρησίμους γέροντας, ὅσοι τῷ ἀξιώπιστον εἶχον ἐκ τῆς
ἡλικίας καὶ τοῦ τρόπου τὸν κτ. Γεώργιον ἱερέα τὸν διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικοῦ σχήμα-
τος Θεοδοσίον ἱερομόναχον μετονομασθέντα, καὶ Θεόδωρον ἱερέα, υἱὸν Ἰωάννου, Δη-
μητρίου ἱερέα Γλαβάν, καὶ Ἰωάννην Φρίντην, τὸν διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικοῦ σχήμα-
τος Θεοδοσίον μετονομασθέντα καὶ Ἰωάννην Σακάρην τὸν διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ σχήμα-
τος Ἰωαννίκιον μοναχὸν μετακληθέντα, Γεώργιον τὸν τοῦ Φράγγου, Ἰωάννην τὸν Κα-
τζαράνην, Δημητρίου τὸν Γλαβάν, καὶ ἑτέρους πολλούς, ἄντινων τὰ ὀνόματα κατα-
λίπομεν διὰ τὸ πλήθος. Τοῦτους αἰώντως ἐξετάσασμεν ἀκριβῶς δι' ὁμοφορίου καὶ ἐπιτρα-
κλήτου, ἵνα ἐν βάσει ἀλήτου ἀφορισμοῦ εἴπωσιν, εἰ ὁ λογιώτατος ἱατρός κύριος Ἰωάννης, ὁ
λεγόμενος Κομνηνός, ἐστὶ γνήσιος υἱὸς Ἀλεξίου ἱερέως Κομνηνοῦ, καὶ εἰ ἀληθῶς οἱ τοῦ
αὐτοῦ πρόγονοι ἐκ Τραπεζούντας ἀφῆκοντο εὐθρόσφλειαν, καὶ εἰ ἐκ τῶν πάλαι κίσασάνται
Κομνηνῶν. Οἱ δὲ ἄλλοις τε ταῦτα ἐβεβαίωσαν καὶ καταστάχα τῆς πολιτείας, ἐν οἷς ἦσαν
καὶ τε πρό αὐτῶν ἐπὶ ἔτεσι πλείστοις καὶ τῶν κληρικών Ἡρακλειωτῶν τὰ βασιλικά συ-
δοσίματα, γεγραμμένα προεισοχομίσαστες ἀπεδείκνυσαν αὐτὸν τε τὸν καίριον Ἰωάν-
νην, υἱὸν εἶναι γνήσιον Ἀλεξίου ἱερέως Κομνηνοῦ, εἰς τὴν Τραπεζούνταν ἀφῆκθῆναι τοῦ αὐ-
τοῦ πρόγονου, καὶ ἕτεροι τῶν ἀρχαίων ἐκαὶ καινοτάταται Κομνηνῶν προσβέβαιοντες.
Διότι ταῦτα ὁ καταπεινότητι ἡμῶν ἐπὶ τούτων ἡρώδης ἐπίσκοπος λοβούσας καὶ ἀνεμ-
φίβολον γράφει, καὶ προσεσικυροῖ, ὅτι ὁ λογιώτατος καὶ λογιώτατος ἀρχὴν ἱερέως κύριος
Ἰωάννης ἐστὶν υἱὸς γνήσιος Ἀλεξίου ἱερέως, υἱοῦ Θεόδωρου τοῦ Κομνηνοῦ, Κομνηνός καὶ
ἄν καὶ ἀφορισμένος, εἰς ἐκ τῶν αἰοδήμων ἐκείνων, ἡμετέρας Κομνηνῶν, ἵνα τὰ ἐν ἐκ-
πατέρων εἰς τοὺς υἱούς, ἀδιάκοπον τοῦ γένους σειράν καὶ ἀλλήλων δετον διαδοχὴν ἀλη-
θῶς ὁμοῦ ἐσφίφιλε κτως. Ὅθεν, καὶ εἰς οὐρανεστέραν τοῦ τοιοῦτοῦ πίστιν τε καὶ βεβαί-
ωσιν. Ἐγράφη τὸ παρὸν τῆς ἡμετέρας καταπεινότητος συμπαράστασός καὶ ἐπικυρατικῶν γραμ-
ματῶν ἡμετέρας παρ' ἡμῶν οἰκειοχείρως ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀρχιεπισκοπῆς μητροπόλεως
Ἡρακλείας σφραγίδι στασασφραγισθέν, κατὰ τὸ ἀρχιεπιστολίριον ἔτος, ἐν μηνί Σε-
πτεμβρίῳ, ἰνδικτιώνος γ'. 781. 17. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Ταῦτα βλέπει ἐν τῇ σιγῇ τοῦ καταλόγου τῶν ἐπιστολῶν τῆς Ἡρακλείας. Ἐξ ὧν τοῦ λόγου
 ἰσχυρῶς ἐν σ. 670 ἢ αὐτῇ: "φ. ρλα' διὰ χειρὸς τούτου οἰκονόμου Βελοσαρῆ ἱερέως;
 ἔτους ζ'ξς', καὶ οὐβ' ἀφῆρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἀγίων ἀποστόλων τῆς μητροπό-
 λεως μίαν κανθίλαν ἀργύραν Δαβὶδ ὁ Κομνηνός, εἰς μνημότυπον τοῦ μακαρίου πατρὸς
 αὐτοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ τὸ φανόμενον τῆς ἀπόδος τῶν ἱερέων μετα-
 στάσεως ἐν τῇ μοναχικῇ τάξει, ὅπως ἀρμαρτυρεῖ ἀμηνὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ μνή-
 ῃ αὐτοῦ, Δυλ. Γε. ἔδν. ἔτος. σ. 671

οὕτω λοιπόν ὁ φέρεσις καὶ ὀρίσται συκροτήσις
 ἐν τῇ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ζέχνη ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἀρ-
 χαιαν προδοτικὴν εὐχθειαν, ἠμαρτωσθέντων δὲ ἐν ταῖς αὐ-
 ταῖς τῆς μορδαβίας καὶ βραχίας καὶ παρενδοικῶν τοῖς
 πάντα ἀπέβλεπεν εἰς ἀνώτερα ἴσως ἀξιώματα κοσμητῶν
 ἐν ρουμανίᾳ γλιχόμενος καὶ αὐτῆς τῆς ἠγρονομικῆς πορ-
 φύρας, ἀλλ' ἀντὶ αὐτῆς θεία βοήθεια ἔλαβε τὴν ἀρχι-
 στρατικὴν. Μόμβδος ἐκλήθη ὁ πρόπαππος τοῦ Ἰωάννου
Ἀλέξιοι Κορινθῶν περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου ἑβδό-
 μου αἰῶνος ἐν τυχαίῳ γεγονότος, καὶ ἔπειτα ἐπευρά-
 τισεν ἢ ἐπικυρία κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ μητροπολ. κώδικος
 (φ. κς') παραδοθὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ εὐχθμένου μητροπολί-
 του Μεφύτου σημειώματι:

"Κατὰ τὸ δευτέρου ἔτος τοῦ σωτήριου, ἰουνίου μην' ἐ-
 χειροτόνησα ἱερέα τὸν Ἀλέξιον Κορινθῶν, υἱὸν Θεοδώρου
τοῦ Κορινθῶν, τὸν παρεπιδηθῆντα Μόμβδον διὰ τὸ εὐ-
 ρεθῆναι ὑπὸ τὸ κατῆκον τῆς οἰκίας αὐτοῦ Μόμβδον
 ἰσωνὸν ἀσχωμένον καὶ ἔδωκα αὐτῷ τὴν ἐπιθεσίαν
 τῆν ἀρχιστρατηγικὴν καὶ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ἵνα ἐφημε-
 ρεῖν ἐν αὐταῖς πρὸς Ἰωάννην τοῦ"

Ἄλλοι Κορινθῶν

Τὸ Κορινθῶν εἶναι ἴσως διαβεβωμένον ἐν Θράκῃ, ἔνθα
 ἀξίον μνήμης εἶναι οἱ ἐξῆς φέροντες τόσηρα

1) Διονύσιος πατριάρχης Κιπρωσίας (1671 ε.) ὁ Μουσελίμης
Κορινθῶν ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας (καὶ τοῦτο σημαίνει νομῆ
 τὸ εὐρεμ. ἐπίθετον Μουσελίμης) ὀρκώμενος" 3.

2) Ἀνθίμος ἀρχιμανδρίτης Κορινθῶν (κατὰ κώδικον Ἀνα-
 στασίας) ἠγροόμενος (1816-1820) τῆς ἐν Ἐθῶν μονῆς τοῦ ἀγίου Παντο-
 κρη τοῦ νέου κτηρίου τῆς μονῆς ἐξῆθεν φέρεται ἐπιγραφή
 "Κτίτωρ νέος καὶ δομητὴρ ἱερὸς ταύτης μονῆς Ἀνθίμος ἀρχιμαν-
 δρίτης Κορινθῶν ὢν ἐν φυτῆς, ἠγροε μὲν ἐν βῆθρον δι' ἰκίας του

Ἀναστασίας Κορινθῶν Κατοικουμένης. Καλλιγῆν ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκίας κτηρ. Σαῖν Ν. φ. κ. σ. 373
 περιεχθὲν ἐν Γερμανίᾳ ἀγροόμενος τοῦ ἀγίου Παντοκρη ἔφερε φθίτη οὐκ ἄλλα εἰς τὴν ρουμανὴν περίκλειστα τοῦ 12 αἰῶν

1. Ἐνθ' ἀνωτ. σ. 670. 2. αὐτ. 3. Πατρ. πιν. σ. 595 καὶ ἐν ἐπιτάσει ἐν
 Ἀθήναις 1880, σ. 86 ε. 4. Διονύσιος πατριάρχης Κιπρωσίας ἐν τῷ Γενάρῳ ἐν κ.

βασιάνης, ἔσχε δὲ πατρίδα πόλιν Σηλυβρίαν τῆς Θρακίας, μνημονθεῖ ὑπὲρ τούτου ὡφθη γὰρ μοῆς κτήτωρ καὶ προαγάης 1816." Ἐπι δὲ τῆς εἰκότος αὐτοῦ ἀνηρτηγμένως ἐν τῷ συνοδικῷ τῆς μοῆς " Ἀνθίμος Κορινθῶς ἀρχιεραδρίτης κτήτωρ τῆς ἐν ἀγίῳ ὄρει μοῆς τοῦ ἀγίου Παύλου ἐν πόλει Σηλυβρίας, γεννηθείς ἔτει 1762, ἀρχιεραδίας 1787 ἡγούμενος τοῦ ἀγίου Παύλου ἐν Βασσαραβία καὶ Μοδβαβία ἡγούμενος ἐν τῇ μοῇ κτλ. χερ. κ. 78-79 ἔτει 1869" 1.

Α. Π. ΑΡΧ.

Ἐνταῦθα θὰ τεθῆ ἡ εἰκὼν ἐν Δεξτ. Χριστ. ἀρχ. ἔτ. 1926.

Ο ἡνὸρρετος οὗτος καὶ φιλοχρημῆς μοναχὸς ἐδιδρασίασεν εἰς μὴ-
θος τὴν μοῆν ἣτοι ἔκτισε τὰ δύο τρίτα τῆς δυτ. πλευρᾶς τῆς
νοτιαν μετὰ τοῦ προσόου τῆς κερίας εἰσοδου, τὸ ἀνωθεν κερ-
χος καὶ τὸ κερωνοσοσάσιον, αὐτὸς κατέθηκε καὶ τὰ θεμέ-
τια τοῦ νέου ἡραίου ναοῦ, πλουτίσας αὐτὸν διὰ σκευῶν
καὶ ἀμφίων. Ἠγόρασε γαίαν ἐν Κασσαμένδρῳ καὶ Θεσῳ (μετό-
χια) καὶ ἐν γένει "ἀναμορφωτῆς ἐδείχθη αὐτῆς δι' ἐπιστήμων ἡγ-
γράφων ἐξασφαρίσας τὰ ὄρια αὐτῆς καὶ τῶν μετοχίων ἐκ τῶν
ἐπιμεροσμένων τῶν φιλοκτημόνων." Συνδεόμενος διὰ φιλίας πρὸς
τὸν πατριάρχη Γρηγόριον Ε' καὶ ἡγεμόνα τῆς Μοδβαβίας Μιχαήλ
Σουτσοῦ ἡδουοίμησε εἰς τὸ ἐκτὸ μετοχίον καὶ ἐκτέλεσε πρῶ-
τη, ἅπερ ἀφειδῶς κατηνάησεν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ με-
νοίας. Αἱ ἀνωμαλῖαι τοῦ 1890 ἠνάχησαν αὐτὸν νὰ μεταβῆ καὶ
αὐθις εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1898.² Ἄνωγι
αὐτοῦ ἡ μνήμη. Ἐχένητο κατὰ πάντα τοῦ ὀνόματος ἀξίως.

3) Ἀθανάσιος Κορινθῶς ἡ φιλοκρημῆς, ποφυγνῶτος συγγραφεύς.
χρησιμωτάτης ἱστορίας, "τὰ μετὰ τὴν ἀθωσιν."

Κατὰ τοὺς χρονογράφοις ὁ ἔσχατος τῆς Τραπεζοῦντος αὐτοῦ
ἀράτωρ Δαβὶδ Β' Κορινθῶς, ἀπήχθη αἰχμαλώτος τῷ 1461 εἰς
Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ Μωάμεθ Β' καὶ ἀπελευθερώθη σὺ
τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ.³ Ο Ἀθανάσιος ἀφού ἠμοιόγησεν, ὅτι οἱ

Κορινθῶι ἐξέμισον, δειρῆ ἑαυτὸν Κορινθῶν "ἡ γραμμὴ δὴ ἀλλοῦ" ἐν Κωνσταντινου Σεργίου Ὑψηλοῦ
του λαβόντος ὡς οὐδὸν τὴν δεξαζήρα Μαννη Κορινθῶς εὐδοκίαν 4

1. Σμυρνάειος, τὸ ἀγιὸν ὄρος σ. 595. βφ. Θρακ. Δ', 129. Ἐκτός τῆς εἰκότος
καύτης σφέται καὶ ἐν κοιχογραφίᾳ ἐν τὴν λιτὴν τοῦ κυριακοῦ τῆς
παρὰ τὴν μοῆν νέας αἰῆτης. 2. Κοσμά Βλαχου. Ἡ κερσόνυχος τοῦ ἀγίου
ὄρους ἁθω. βόθος 1903, σ. 274.
3. εἶναι ἅρα μῦθος ὅτι ἐπέφυσαν γνήσιοι Κορινθῶι ἐν
τοῦ Δαβὶδ Μιχαήλου διασωθέντος δέθη εἰς Μυρέαν. Γαθία ἀπὸ υἱοῦ
- 4 Documente Hurmuzaki, Historia Rumaniilor XIII, σ. 172-173

κώμης Comnes (δὲν εἶστο κέρριον ὄνομα Κομνος) τῆς Ἀσριανοσυιοχίης, ἐν τῇ
Ὀψελίῳ. ἀλλ' ἡ ἑλληνικὴ ἐπιμέλεια ἐν τῇ Παλαιᾷ παράδοσιν ἐν
ἐν τῇ Κασταμονίῳ τῆς Περσικῆς τοῦ Ποντοῦ καταγωγῆς. Δὲν ἐξετάσῃ τὸ σῆμα ὅτι
ἀναφέρει ἐν γεγονόσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆν μαδδὸν τῶν Βλάχων ὠσιμένων μέγα
τῆς Χαλκιδίτικῆς ἐν τῇ σιλοβῆν ἀεὶ μετὰ τῶν ὠσιμένων ἰνὸς ἐν τῇ χρονονήσῳ τοῦ Ἰδου
ἐπὶ Ὀυζίου τοῦ Α' Κομίνου ἰσπὰ τὰς ὀφθαλμῶν τῶν ἀγορευτῶν διαμορφώσας.
Ἐν τῇ τελευτῇ ἐν Ἑσπέρῳ Κομνῶν ἀναφέρει ἐπιγραφή Καβαλλὰς δημοτικῆς εὐδεῖσα
ἰσοτ. Μωαναχάριον ἐν τῇ ἑσπέρῳ ἐφημερίδῃ 1937, σ. 464-472.

1 Bibliographie hellénique, ou description... des ouvrages publiés par les Grecs au dix-huitième
siècle par Em. Legrand neq. Tome II, Paris 1928, σ. 434-435.

2 Congrès byzantin de Bucarest, Tom. XI du "Bulletin de la section historique de l'Académie rou-
maine", Bucarest, 1924, σ. 213-214

2 Καβαλλίτι ἰσοτῶν κώμῳ ἐν Θάσῳ. Ὁ ἑσπέρῳ δεῖν Καβαλλίτου (τῆν. ἐυλόντων τὰ τῶν.
στον τῶν Ἑσπέρῳ σ. 98

ασιδίου εσίνου βασιλέως Αλέξιου του Κομνηνού και
ἔσω εἰς μνήμην". τῷ σημειώματι τούτου ἀποφουθὰ τὸ τοῦ
μητροπολίτου Θεοδοσίου τοῦ 1502 (φ. ριβ'): "Ἐν ἔτει 51' (1502
ἔβαπτίσασμεν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ, υἱοῦ Θεοδώ-
ρου τοῦ Κομνηνοῦ και ἐμαθέσαμεν εὐ ὄνομα αὐτοῦ
μανουήλ". ἑτέρα πρᾶξις σημειοῦται ἐν τῷ κώδικι (φ. ρ45').
διὰ χειρὸς τοῦ μητροπολίτου Διονυσίου τῷ 1604: "Ἐν ἔτει
αχδ' νοεμβρίου ἐσεφάνωθη Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός, υἱὸς Φαβί-
Κομνηνοῦ μετὰ μαρτίας θυγατρὸς Πέτρου τοῦ Γλαβᾶ
ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀρχιστρατηγῶν" I.

Ἐπὶ Ἰωαννιῶν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χειρὶ ἐσημειώθη τὰδε (φ. ρ
τοῦ νέου κώδικος). "Ἐν ἔτει αχλβ', σεπτεμβρίου 18' ἐθάψατο
ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων τῆς ἡμετέρας μητροπόλεως
Θεόδωρον Κομνηνόν, τὸν υἱὸν Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ και
διὰ τοῦτο ἀφιέρωσε τῇ ἐπιμησίᾳ χρόσια πενήμιοντα,
διὰ μνημόσυνόν του· ἐγράψαμεν ἑνταῦθα τὸ ὄνομα αὐτοῦ".
Και τέλος φθάνομεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰωάννου περὶ τοῦ
ἰδιοχειρὸς ὁ μητροπολίτης (φ. κς' τοῦ κώδικος) ἐχαίραζε
εαῦτα (1656):

Κατὰ τὸ αχνς' ἔτος τὸ σπηριον, ἰουνίου μεθ' ἐχειροτόμη-
σα ἱερέα τὸν Αλέξιον τὸν Κομνηνόν υἱὸν Θεοδώρου τοῦ Κο-
μνηνοῦ. τὸν παρεπιδηθῆντα Μόμβρον, διὰ τὸ εὐρεθῆναι
ὑπὸ εὐ καταχρήσιν τῆς οἰκίας αὐτοῦ Μόμβρον ἰμανὸν
κεχώρητον και ἔδωκα αὐτῷ τὴν ἐπιμησίαν τῶν Ἀρχι-
στρατηγῶν και τὸν ἅγιον Γεώργιον, ἵνα ἐφημερεύῃ ἐν αὐταῖς
πρὸς ἰωάννου σου".

Και πάλιν τῇ ἰδίᾳ χειρὶ ἐν τῷ αὐτῷ φύλῳ:
"Κατὰ τὸ αχνς' ἔτος, ἰανουαρίου μετ' ἐβάπτισα τὸν υἱὸν τοῦ

I. Δεφτίον ἱστορ. εθνοφ. ἔταερ. β', σ. 669. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀναγραφῇ τοῦ
ἀπὸ χριστοῦ ἔτος φαίνεται ὀλίγον προωρον, δεδομένου, ὅτι ἐπίσημως
ἀπὸ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ἤρχισε (ἀπὸ τοῦ 1620) ἡ χριστοφορικὴ
χρονολογία, αὕτη ἀπαντᾶται σπανιώτατα κατὰ τὸν 16' αἰῶνα.

Μετζίου ἱερέως τοῦ Κορινθίου καὶ ἐπιθέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην.¹

Τὸ ἔγγραφο ἀπέβη ἐν κώδιαι γραμματικῶν ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Λιβύης Σαμουὴλ Καπασούφι, σωζομένη ἐπ' ἀρ. 487 ἐν τῇ πατρ. βιβλιοθήκῃ Ἱεροσολύμων φ. 46^β-56^α. «τὸ ὄψος τῆς συντάξεως τοῦ ἔγγραφου, τὸ ἐν αὐτῷ ὀνοματολογικὸν καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ περιεσώθη, εἰσὶν ἐπαρεμῆ μαρτυρία, ὅπως οὐδεμίαν προζήτησιν ἀρεφιβοθίαν περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ» γράφει ὁ Κεραφεύς.

Γενάρχης λοιπὸν τῶν ἐν Ἡρακλείᾳ Κορινθίων ὀμοιοτυπίας ὁ ἀρχὴν Θεόδωρος Κορινθός, υἱὸς μὲν Γεωργίου πρωτοβεστιάριου τοῦ Κορινθίου, ἕλληνας δὲ βασιλείου τοῦ Κορινθίου, ὃν ὁ Ἡρακλείας Μετζίσιος προσεκάθεσε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ 16 Δεμ. 1480 δωρησάμενος αὐτῷ τὴν οἰκίαν τῶν Ἐκχιστράτην εἰς κατωικίαν. «Ἡ ὑπὲρ τοῦ κώδιου ^{καπασούφ} οὐδεμίαν ἐπιδικάζεται ἀρεφιβοθίαν γνηστοῦ ὄντως τοῦ ἀρχαιστάτου παρ' ἡμῖν ἔθους, ὅπως ἐπιδοσὶ ἐπιθεσίᾳ καὶ μητρόπολις κρατῆ ἀρχία καὶ κατὰ στικὰ παντοῖα» λέγει ὁ Κεραφεύς. Ἡ ἀξιοπιστία λοιπὸν τοῦ ἐν αὐτῷ ὑπομνήματος τοῦ Ἡρακλείας Μετζίου εἶναι ἀναμφισβήτητος.²

4. Ὁ Τετρευταῖος αὐτοκράτωρ Τραπεζούντος Κορινθός καὶ ὁ Ἀμυρότης.

Ὁ εἰς Ἡρακλείαν προσεληθὴς Θεόδωρος Κορινθός ἦν υἱὸς, λέγει, τοῦ πρωτοβεστιάριου Τραπεζούντος (1332-40). Ὁ ἱσακέσιος ὅμως δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν χρονογράφων, ἀλλ' ἔσθ' ἐν Γεωργίου πρωτοβεστιάριου δὲν γνωρίζομεν, πλὴν καὶ Ἀμυρότη.³ Ἐξ' ἧς συγγένειαν οὗτος πρὸς τοὺς Κορινθίους;

1. αὐτ., σ. 670-1.

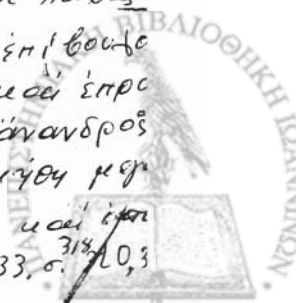
2. Μετζίσιον τῆς ἱστορίας ἔτακτ. Ἐφ' ἄδρος, Β', σ. 672-673.

3. Τὰ μετὰ τὴν ἀφ' ἧσιν σ. 8, 10 καὶ Κεραφεύς ἐν Δεσμ. ἱστορ. ἔθν. ἔσ. Β' σ. 674. Τοῦ ὀνομασθέντος ἀρχαίου διαφόροι γράφαι, ὡς ἔπ' ἡρώτων. Σημειώθειν δὲ ἐπιθεσίαν καὶ φιλόσοφος. ἐν καταλόγῳ χειρογράφων Λαύρας (1925) ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Νηδίας: «ὀφηδόσος τῷ Κριτοβόλῳ» (εἶναι ὁ πέρσιος μετρίος) ἀρ. 216, σ. 407, τοῦ 16 αἰῶνος, φ. 192 κ. α.

Γεώργιος Αμνηροῦλης Κομνηνός πρωτοβεσιάριος ^{ἢ Σουλτάνος τῆς ἡμετέρας}
^{παράβαλλεν αὐτὸν πρὸς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον}
 ἔξομνεί σοὶ Μωάμεθ ἀναιδέστατα: Πῶς ἐξήστρατα ἔλα
 σοῦ; - πῶς οὖν ζῆνα τὰ σαυτοῦ; - εἰς δουλείαν τὸν θυγόν -
 οὕτω πέρασ ἀγαθὴν - ἔβριεν ὡς παῖς ἐμὸς - ὁ Ἀλέξανδρος
 οὐκ ἔποιετο ἴδια - καὶ τῶν περὶ αὐτ. σ. 280 (περί τοῦ
 ὀνόματος τοῦ Κομνηνοῦ σχετικῶν εἶναι ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:
 "Ἐν[θα] καταει[κασ] ἡσέρης ὁ ε[κ]ης μαματρία μνήμη κώμη
 Κομνηνῶν" πλῆθ ἔστρωμένη ἔβθεν τῆ ἐπισημῆς εἰσοδίων
 Πανίου. β. πορταρ. 12' τόμ. σ. 95, ἀρ. 31, ὡραν μαυραν τοῦ Πανίου
 πρὸς β ὑπάρχει τοποθεσία Κομνηνῶν. ~~Ἄθηναι Κομνηνός~~
~~ἀρχιμανδρίτης ἐν ἐπισημῆς κείτωρ τοῦ ἀγ. παύλου Χρῆσ~~
~~ἀρχ. ἐστρ. Γ' σ. 65.~~ Ὁ Ἀμνηροῦτης ἦν κρῆμα εὐκαμπτοῦ
 δουλοπρεπείας καὶ ὑπόχου δουλοκρατίας. ἐν ᾧ ἐπιστέλλει
 πρὸς τὸν Βησσαρίωνα γράφει, ὅτι ὁ υἱὸς καὶ μαστιφόρος
 καὶ αἰμιφόρος ὑπὸ τοῦ δεσπότη, ἔπως ἐξομῶσι,
 ἀποποιεῖται γὰ πρόβωμ τὴν πατριὸν δόξαν, ἐτέρωθεν
 μαθησόμενος ὅτι οὐδέποτε ὁ υἱὸς ἐξώμοσεν ἄλλα καὶ
 αὐτὸς ὁ πατήρ, ὅστις καὶ ἀπέβη διώμης τὴν ὀμοθυμίαν
 καὶ ὀμοθυμίαν. καὶ χά
 ριν τοῦ πορθηχῆτρον ἔρωτος τῆ ἐν μουχίῳ χίρας
 του τζετζ. δουμὸς Ἀθηνῶν Ὀσφραγίστη κώπτην καὶ γέ
 γισαυτοῦ χάριν αὐτοῦ ^(τοῦ δουμὸς) κωδικοποιημένου τοῦ πατριαρ. Ἰωανναρ. 13
 Ὁ ἐν Ἠρακλειαν προσεβηθείς Θεόδωρος Κομνηνός

ἦν υἱὸς τοῦ πρωτοβεσιάρου, ~~ἡμετέρας~~ Γεωργίου
 ἔγγονος δὲ Ἰωανναίου Κομνηνοῦ καὶ ἀπέχονος τοῦ Τραπεζ. αἰῶν
 Βασιλείου Κομνην. 1339-40. Ὁ Ἰωανναῖος ὅμως δὲν ἀναφέρεται
 ὑπὸ τῶν χρονογράφων. Ἄθην Γεώργιον πρωτοβεσιάρου
 δὲν γνωρίζομεν εἰμὴ τὸν Ἀμνηροῦτην (ἄρα ὁ Κραφισίς) ἀπὸ
 εἶχε συγγένειαν οὗτος πρὸς τοὺς Κομνηνοὺς; τοῦτος ὁ
 πρωτοβέστ. (ὁ Ἀμνηρ.) ἦτον ἔγγονος τοῦ Γαζάρη (Μαρκου)
 ἀπο μίαν τοῦ θυγατέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην ἦτον ἔγγονος τῆ
 ὁ μακροῦτε παπᾶς... καὶ ὁ πρωτοβέστ καὶ ὁ μακροῦτε παπᾶς
 ἦσαν πρῶτοι ἐξεδέξθαι καὶ αὐτὸς ὁ πρῶτος ^{ἐμπετος} ἦτον ἐπίθετος
 τοῦ κώρ Καβίδ καὶ αὐτὸς ἔεαρε τὸν κώρ Καβίδ καὶ ἐπρε
 σεύνησε καὶ ὁ κώρ Καβίδ ἦτον ἄνθρωπος ὡμὸς ἄνδρος
 ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος. καὶ ὁ πρωτοβεσιάριος ἐπιμύθη μετ
 ἡς ὡσάν ἐπήραν τὴν Τραπεζοῦντα ἀπὸ τὸν αἰθάντην καὶ ἔτα
 τὸν ἐξαδελφὸν του. Χρυσάνθου, "ἐπιμ. τραπεζοῦντος" 1933, σ. 314, 20, 3

Ο Αμνηρότης ἦν ἕγγονος τοῦ Μάρκου / Δαβάρ ἀπὸ τῆς
 ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀπὸ ἀφ' ἧς ἦν ἕγγονος ἐπίσης
 καὶ ὁ Μακρίους πασσαί ἦσαν δὲ οὗτοι πρῶτοι ἐξάδελφοι. εἰς
 τὸν ἐξωμότην τούτου ἴσως χαριζόμενος συνεβούλευσε τῷ αὐ-
 τοκρατορι Φαβίῳ νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν πᾶσαν ἀντίστα-
 σιν θεωρῶν ματαίαν ἐπὶ τῇ ἐβρίδι ἀποφυγῆς ἀγματοχουσίας
 ἀπὸ ἡπατῆθ' αὐτοῦ πῖσιν εἰς τοὺς ὄρους τῶν Τούρων. ὡς
 αἰχμάλωτος καὶ αὐτὸς οἰμογενεακῶς ἤχθη εἰς Ἡδριανούπολιν
 ὅπου μετὰ τῶν Κορινθίων ἀπέχθησαν καὶ πάντες οἱ ἐργε-
 νῆς τραπεζοῦντιοι. Ὁ Μωάμεθ τοὺς δύο αὐτοῦ υἱοὺς ὡς καὶ
 τὸν νεαρόν χαμθρόν ἐπράττεισε παρ' αὐτῷ, ἵνα ἐξιστάμενος
 ἀπὸ ὁ μικρότερος ὁ Βασίλειος ἀντέστη ἐπιμόνως ὑπο-
 στασὶς μαρτύρια. οὗτος ἦν ἀναβεπτός τῆς μητρὸς τοῦ Βησο-
 σαρίωνος διό καὶ ὡς ἐν τούτῳ γράφει πρὸς αὐτὸς ὁ ἡμνη-
 ροῦτης τὴν θαυμασίαν εἰς μαθητέπειαν ἐπισημάνην ἐν ἣ
 ἐπιτίθει τὰ τῆς ἀφώσεως τῆς τραπεζοῦντος, καὶ περὶ τῶν
 φρικτῶν βασάνων τοῦ υἱοῦ, ἅπερ ~~χ~~ μανθάνω, τίς γὰρ, ἔμφρων
 γίνομαι αἴτιον δέ, φρονήματος ἐπειδημῆτος
 οὐμός παῖς, ὅς τε ἀφ' ἧς φύσῃ περὶ ἀρετὴν θερμὸς τὴν
 πατριὸν οὐ προδίωσι δόξαν" ἐν τούτοις ὁ ταῦτα γράφων
 ἀθροπρόσακτος ἀνὴρ οὐ μόνον τὸ υἱὸν δὴ κατάρθωσε
 νὰ σώσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐζώμοσε καὶ ἀπέβη φεῖ!
 διώκτης τῶν ὀρθογυνῶν, καὶ ἂν ἔγραφε τὰ ἀνωτέρω πρὸς
 τὸν Βησοσαρίωνα, ὁ σοπὸς ἤτο γ' ἀποστίασιν χρήμα-
 τα. οὕτω παρουσιάζεται κρᾶμα εὐμαρπτοῦ δουλοπρε-
 πείας καὶ ὑποφῶν δυσυποταξίας κατὰ τὸν μακ. ἐπ.
Λάμπρον.¹ Τὰ πάντα ἐβυσίασε χάριν τῆς μουχλιωτίσεως
Χήρας τοῦ δουμὸς τῶν Ἀθηνῶν Ματριάκι.² Ἰδοὺ ἡ ἐπερίφρη-
 ἐπιτοχή, ἧς τὸ ἐπεριέχομενον κείναι ἐκ ἀνιδιανῶν ἐπιφροσῶν ἐκαστῶν συγχρόνου πηγῆς π.χ.
 ἢ "Χρονικὴ ἐκδοσις" ἢ ἡ τοῦ Λάμπρον ἐν Λονδίῳ ἐκδοθεῖσα τῷ 1908 ἀναφέρει περὶ
 τοῦ υἱοῦ ἡ τῆς δοκιμῆς διαδόσεως τοῦ οἰκονομ. πατριάρχου, ὅπως τότε διεδέξατο τὸν
 Συμεὺν: "Ἐλθὼν γὰρ ὁ τῶρ Νήφων εὐμε ἐδεξίωσατο τὸν τοῦ Αμνηρότης υἱὸν τὸν Σμεν.
 τέρμοσι υἱὸν ἦν γὰρ χασνατάρμοσος (θησαυροφύλαξ) καὶ φρασεζοῦντιος καὶ γείων τῆς
 Πλαμνακαριστοῦ καὶ αἰοῖσε τὸν ἀπάντα βίον... καὶ τὸν τῆς τιμῆς αὐθεντικῶν (ἐκδη-
 μέωσι, λέγοντας, ὅτι ὅσοι ἐφοροῦσιν σικίη ἱερά ἐν τῷ αἰλῷ πατριαρχείαν, ἀπάντα γε-
 μήσονται αὐθεντικῶν 46, 13. ἐν τῇ ἐφρῆσιν ταύτῃ ὁ πρωτοβουλοῦστος ἀσεβῆ ὁ ὀφει-
 τοῦ βασίλει^{ον} διὰ ὄχλον παραδοῖς αὐτὸν ἐν τοῖς ἐφοροῦσιν τῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ
 κάσας καὶ σρωσινῆσιν ἵνα γὰρ τιμῆς καὶ ἀνάμματα, ἀπὸ δὲ ἐχάρη ὄχλου. τὸν γὰρ υἱὸς
 τοῦ Αμνηρότης ἐβόλῃ ἐν τῷ σάραμ, τὸν δὲ Αμνηρότης ἵστασιν ἐποίησεν Ἰορτανίμ, 26-27
 πολλοὶ ἐπίστωσαν ἐν τῷ γράφωμῳ τοῦ ἐξωμότου ἢ ὁ φρασεζοῦντιος, ὅπως ἐν τοῖς
 "φινάδας" γὰρ ἐν τῷ Βοισσοναδε ἀνεδημοσίωσεν (σ. 14-18) τῶν ἐκδοτικῶν.

ἡ ἀφ' ἧς τῆς
 ἀφ' ἧς τῆς

1. αὐτ. 275-6.

2. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατριάρχης γ' ἠασαφ ἀνθίστασιν καθεστῆσιν αὐτὸν
 καὶ ἐξύρισεν ἅμα αὐτῶν

Ἀμφιρότῃς Γεώργιος (Ἰ. Κομνηνοί) Περὶ πορθυτοῦ καὶ Ἀμφιρότῃς

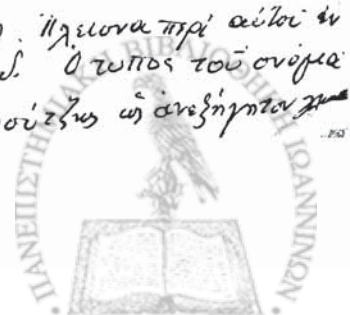
πραγματεύεται ἐπὶ τῇ βάσει τουρκ. ἐγγράφων ὁ βιβλ. Μιρκι-
ροχτῶν "Ιστορικά ἔγγραφα τοῦ πορθυτοῦ εὐρίσκων μέχρις βί"
Κων/πολῆς 1945 βθ. Ὁρθοδοξία κ', σ. 142-148. Ἔργα παρὰ Λεγά-
του 1514, σ. 195^β βιβλ. Hell. ^{III} XV-XVI αἰῶνος. Χρονολογ. 429 Γ. Ζώρα
"Περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως πρὸς τὸν
Ἀμφραν κατὰ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ἔαθ' αὐτοῦ ἡ Κωνσταν-
τινου" ἐπὶ Γεωργίου Τραπεζούντιου "V. congresso intern. di
studi biz. suuti delle comunicazioni bizantine." Roma, 1936 5, 106.
ὁ Ἀμφρ. ἔγραψε "Περὶ τῶν περιέχεται (βλ. κώδ. παρισ. 3043 XVI
αἰῶνος, φ. 16^ο-18 sententia georgii data florentiae).

Ὁ Τραπεζούντιος Γεώργιος Ἀμφιρότῃς ἐν τῶν τελευταίων
ἀνθρωποφάνων λόγων τοῦ Βυζαντίου μετὰ δουλοπρεπούς
καμπερπείας ἐποίησε καίρεσιμούς εἰς τὸν Μωάμεθ πορθυτῶν
Παραφαιβάνορον ὀφίλους στίχους ἐνταῦθα εἰς μαρτύριον
τῆς ἀνηκούστου περυσίας.

Χαίροις φαινός ἀσπὴρ, χαίροις φωτεινός φωσπὴρ.
Χαίροις ἀναξ σπυλοῦχε τῆς οἰκουμένης
Χαίροις ὁ φιλῶν τῆς σοφίας τὰ βάθη,
Χαίροις ὁ κράτει τὴν σοφίαν λαμπρίαν.
ῥῶν ὁ μαῖρος ἀναρίθμητος χρόνος
πολλὰς ἔδειξεν ἀρετάς ἐν τῷ βίῳ
σοφίαν, φρόνησιν, ἀνδρείαν καὶ τόλμην
ταῦτα γὰρ πάντα οὐκ ἔσχεν ἄρα δεῖξαι
ἄρθετε δ' ἄρθε καὶ ἐν ἄρθεσι γε δεῖξαι.
εἰς μίαν συνήγαγε ψυχὴν ἀρίστην,
Βασιλείης τρισαριστίας,
ἀγαθῶν μαζὸν ἀναστήσας τῷ βίῳ
ἡ νίκαι καὶ τρόπαια καὶ μακρὸν βίον
ἔνωθεν θεός καὶ λαμπρὸν τέλος δῶκε.

Ἐπιφάνειαν ἀπὸ τῶν παρυσίων. Ὁ μανὴν τῆς παραμονῆς Χριστοῦ. πρὸς τὸ
"κύματι θαλάσσης" μετὰ τῶν αὐτῶν μάστιγα εἰρήμιν. (βθ. Γεωρ.
Ἀμφιρότῃς "Ποιήματα νῦν τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενα ἐπὶ Σ. Πάμπρου"
ἐν τοῦ ἰπ. ἀρ. 363 κώδικος τῆς ἐν ἀγίῳ ὄρει ἱ. μονῆς τοῦ Διο-
νυσίου ἐν "Ἐστ. τῆς ἱστορ. καὶ ἐθνολ. ἔσπερ. τῆς Ἑλλάδος" (1881) σελ. 2.
σ. 245-282.¹

¹ ἢ ἐν ἄλλοις ἀγίοις, κώδικον ἔσπερ. τὸ ἐξαμηνιαῖον ἢ ἐν Βατοπ. 1478, 19-20. Ἠλιόνα πρὶ αὐτοῖς ἐν
Ἰ. Κομνηνοί. Ἐπιφάνειαν εἰρήμιν. ἢ Ν. Τωμάδακον ἐν ἔσπερ. βυζ. ἱστορ. Ὁ τύπος τοῦ στίχου
τοῦ ποιητῆ παρὰ τοῖς Χρονολογικοῖς ἀπομνημονεύμασι τοῦ στίχου ἀμφοροῦ τῆς ἢ ἀνεξήγητος
στύμ. ἀλλὰ τῶν ἀμφοροῦ ἐν τοῦ ἀραβικοῦ ἀμφραν (Γαλλ. Ἀμφραν).

Γεωργ. Αμμορούτζης η Βησσαρίων καρδινάλιος

Το όνομα του Αμμορούτζη δὲν ἦν καλῶς ἐν Κώχει ἐξήμενε τὸ ἀρχοδικεῖν
καὶ ἐμελεῖεν οὐκ ὡς τὸ ποιητὴν καλόν, ἀλλὰ ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγορὴν τὰ ὠδήλου
ἐρωτευθεῖς τὴν κήραν τοῦ Νερίου Οὐραίου ἀέθριον αὐτὸν καὶ αὐτὸν τὸν πα-
τριάρχην Ἰωάννην Α' καὶ ἐτέλεσε γάμιον ἀσπράνομον. Ὁ Μπαϊὰς Διοφάνης
ἐθελοῦμαι αὐτὸν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, ἀλλ' αὐταὶ ἐγραφοῦσαν ἀόλητες ἀχίσεις πρὸς Κώχην.
ἐν αὐταῖς ἀποσαγορεύεται φαλοσόφος. ἀλλ' ὁ ὅρος οὗτος ὅσους καὶ ἡ ἀφρῖνον ἐδίδετο ἐν τῷ
Βυζαντίῳ ἔχεν ἀσολέσει ἀπὸ πολλοῦ τὴν κήραν σημασίαν καὶ ἐδῆλα τὸν τὴν κήραν
τον: ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἀπεδύθη ἐν τῷ ἱατροφιλολόγῳ. Ἡ ἐξομολογία ἠρξάτο
ἐπὶ τῆς νύκτων του: "τοῖς γὰρ νύκτων τοῦ Αμμορούτζη ἔβαλεν ἐν τῷ σαραζῶν, τὸν δὲ
Αμμορούτζην ἴσπερον ἐποίησεν αὐτὸν Ἰουλιανὴν... τὴν δὲ δευτέραν... .."
ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἠνομιόσθη Σιενδόφρατζης καὶ ἀναταρραξίσι, ἐυδούς χρονιῆ, ἐκ
σ. 46¹² 27, 3. Βλ. Παισαρρ. ε', 494 (ἀντιγραφή). Τοῦ ἔμν οὗτως ἐχόντων ψεύ-
δεται ἀσισίλως ὁ Αμμορούτζης ἐν τῷ ἰστορικῷ πρὸς τὸν Βησσαρίωνα ὅτι διεφύλα-
ξε τοὺς υἱοὺς καὶ ὅσων ἀναδημοσιώσας ὁ Τριανταφυλλίδης ἐς τοὺς "φυλάδας" ἐπι-
στεύων ἢ ἀπιδιγόν (σ. 14-18) Καὶ οὗτος ἐδύκει ἐν τῷ τῶν οὐ Βοι. 50 η ἀδε, ἀνεσδ.
γρεκελα, ε', σ. 309. Τὸ σωσδαῖον τοῦτο γράμμα δημοσιεύθη παλαιότερον.

δειδεσμεύσατε και δεθαυμάσατε εν χριστώ πατέρα και δεσποτα,
εἰς ἡμῶν ὑγιαίνων καὶ εὐ ἔχων ἐν ὅποιον. -

¶ σ. 723 Ὁ παλαι προὔλεγον και δεμαρτυρόμητι πρός τούτῃ ἡμετέροισ πολί-
τας, ἔγραφοι δέ και πρός τήν στή κυριότητα, δεόμενοι ἕνα γούμια τῶν
παίδων δεξάμενοι διασωσαι, γέγοτε και πέρας ἔχει. Καίτοι δεῖνά μὲν
ἀγγέλων οἶδα και οἶα οὐκ ἂν ἀδακρυεὶ παρέλθοις. ἀλλά μικρὰν σοὶ κατα
θείμη χάριν τὰς κοινὰς ἀποκρυφάμενος συμφορὰς. Τίς γάρ ὄποιος ἀγνοία
συνεῖναι τῶν οἰκείων κακῶν; Ἄμα δέ και ματῆ ἀν εἶπῃ αὐτὸς σιωπῶν, αἰ
πανταχοῦ νῦν, οἶμαι, διεβόησε και διετραγῆδησεν ἡ φήμη.

Ἰσθι κοῖνον ἐπὶ κοινήν πατρίδα φῶ ὑπ' ἀλλοφύλων ἐαλωκότων και εἰς πειραν ἀφι-
γμένη τῶν δυνατοῦτων. Καίτοι ἐξ ὁμολογίας ἤλω. ἀλλ' οὐδὲν ἄναστο τῶν ἐμ-
βαστων, ἐφ' αἷς προὔδοθη. πέπονθε δέ παραπλήσια τοῖς πολέμοις κατα κρή-
24 τας ἐαλωκόσι, τὸ μὲν σὺν κεφάλαιον τῶν κακῶν εἴρηται, ἐφ' ᾧ πολλάς μὲν ἡ-
μέρας, πολλάς δέ νύκτας, οἶμαι, πενθήσεις, συμπαθῆς τε ἂν ἄλλως τε και πρός
Ἕλληνας και ἐπὶ πατρίδα φιλῶν ἐς τὰ μάλιστα. δεῖ δέ και ὅπως πέπρακται
διὰ βραχείων προσθῆναι, ὡς ἂν τοῦτο γῶν ἐόμερος μὴ ἀθυρήσης. τὸ γάρ
δυνατόν, ὅπως γέγονεν ἀγροσύμενοι μᾶλλον εἴωθεν ἀπῶν.

Ὁ γάρ κοῖνον μέγα δυναμίνας και πλείστων και μεγίστων ἐθνῶν ἀρχων, Ἕλληνας τε
και Ρωμαίων ἤδη βασιλεύς, ἐγκαλεῖν μὲν ἴσως ἔχων οὐδὲν, ἐρωτι δέ δόξης
και μαζοτος ἀρχῆς ἐπιθυμία, σκόλον μέγαν, σὺ πλήθει τριήρων τοσούτων (ἦτοι
γάρ οὐ πολλῶ τῶν ἐκαστῶν πλείους), ὅσοι παρασκευῆ παντοίας και μηχαναῖς
ἐξαρτίσας κατα Σινώπης και ἄλλων Παφλαγῶν ἀπέστειλεν. αὐτὸς τε
πεζὴν ἀῖμον στρατιάν ὑπὲρ τὰς πέντε και δέκα μυριάδας, οὐδένος ἐτι λόγον
ποιούμενος. εἰς ἐπὶ αἰσίαν διέβη. ὣτω δέ παραβόλως εἰς ἐπὶ πολέμιαν ἐμβαλῶν
725 πάντων παρά δόξαν εὐθέως ἐκράτησεν. οὔτε γάρ εἰς σῆλα, οὔτε εἰς τριβὴν ἐπέ-
νον εἶδον οἱ Παφλαγῶνες. ἀλλ', ὡς οὐδαμῶθεν ἐπιχρηστοῦ ἐλπίζοντες, και τῆ
τύχῃ αὐτῆν, ἡ πολλούς πολλάκις μεγάλων ἐξείλετο κινδύνων, ὑπερεἶδον. τὰς τε
σὺν πόλεις και καὶ φρούρια μοιὰ τῶ σφῶν ἡγουμένου παραιδόντες, δεσπότη
εὐθέως αὐτῶν ἐποίησαντο. ὣτω δέ παρ' ἐλπίδα τῶν πραγμάτων κερηκώτων,
μῆτρῶν τε σὺ λόγῳ φροήσας, τὸν μὲν σκόλον ὡς εἶχεν εὐθέως ἀφραγῆ και
κακῶ ὅπως ἀπείρατοι καθ' ἡμῶν ἀπέστειλεν. αὐτὸς δέ κατα τῶν Κοσσιῶν

ἡν καὶ Μεσοποταμίας ἀρχοντας ἐπορεύοντο. 842

Ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀκούων ἠπίσκει καὶ νόμοι ἐνόμιζεν εἶναι μόνου. ἐπίστανε γάρ οὐδὲν, ἡμῶν γε ζώντων, τοσούτων τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἀποσπῆναι. ὡς δ' ἔγνω ἀληθές ὄν καὶ τοὺς πολεμίους ἐμβεβληκότας εἰς τὴν αὐτοῦ πύθοντο, κατεπλάγη καὶ σὺν ἑα τῶν γεναιῶν ἢ λογομῶν, ἄλλως τε καὶ ἐπιβουλῆς ὑπονοουμένης ὑπ' ἀδελφοῦ. ἀλλ' οὐκ αὐτὸς εὖχε καὶ ἀνάδυσαι καὶ σὺν ἐθαίρει τὸν ὑπὲρ τῶν ὄλων κῆλον ἀναρρίψαι. Ταχύ γοῶν ἐπὶ χώραν ἐρημῶν ἀνδρῶν ἀποδείξας δι' ἧς ἔμελλον οἱ πόλι λέμμοι διελθεῖν, αὐτὰς αἰεὶ μικρὸν ὑπεχώρει καὶ τοῦ στρατοπέδου ἐξίστατο. οὐ μὴ οὐδ' οὐτος αὐτῶ διώκων ἐπέκειτο. ἀλλὰ ἡρώπα, τῶν ἐχθρῶν ὑπεξανισταμένην, αἰδήριτον λαμβάνων ἐπὶ νύκτι (γε. γαμβάνειν τῆ νύκτι) οὐτος μὲν σὺν τοὺς πολεμίους ἐνδιδαξόμενος, ἐπεὶ δὴ παρὰ τοὺς ἡμετέρας ὄροις ἐγένετο καὶ τῶν παρόδων εἰράτησε, πάντα τὰλλα ἀφῆκε, ἐφ' ἡμᾶς ἐχώρει. ὁ δὲ σκόλος πρότερον αἰφνίδιον εἰς τὴν ἡμετέραν φανείσ πολλὴν ἐπίπληξιν παρεῖχε καὶ θόρυβον. Δουκῶν γάρ ἡμῶν ἀν σὺν ἐπελθεῖν διαίτε τοὺς ὄρους, οἱ ἐπαρχοὶ ἐγένοντο καὶ τὸ μῦθον τῶν ὁμολογηθέντων ἔλλελοπέναι, τριβή τε ὄμα καὶ χρόνον ἐλπίδες οὐσίας, πολιορκουμένης Σινώπης, σὺν ὀλίγον γενέσθαι, ἐξαίφτης ἐπιπλέων τῆ πόλει ἐφαίνετο. οὐτε σὺν σὺς εὐχόμενοι στρατιώταις συναγαγῶν οἰοί τε ἦμεν ἔτι, οὐτε τὰ ἐν τῶν ἀγρῶν εἰσομοίσαστα, μόνου δὲ τὴν πόλιν ὑπ' ἀνάγκης ἐδόκει φυλάτταν. οὕτω δὴ κατ' ἡσυχίαν ἀπαβάντες οἱ πολέμοι μυστῶν ὅτε σὺν ἐλάττους, ἀρίστα ἐξηραμένοι, μέχρι μὲν κωσ ἐδήσων καὶ πρό τῆς πόλεως, καὶ τε σίτοι φθαίροντες καὶ τὰς οἰκίας ἐμπιπρῶτες, ἔπειτα ἡμᾶς εἰς τὰ τεῖχη κατακλείσαντες ἐπολιόρκουν. - Ἡμέρας μὲν σὺν περί μ' ὁ πόλεμος ἦν ἐν αἷς ἐδοκούμεν αἰεὶ κρατῶν καὶ 726 πλιῦστα βλάβαν τοὺς πολεμίους. οἷ τε γὰρ ἐν τῶν ἀγρῶν καταθέοντες ἐμάσσειε καὶ συμπλεκόμενοι πολλοὺς ἀήρουν, αὐτοί τε ἐπεξιώντες καὶ χειρῖσ διατίθεμεν. ἐλπίσ τε ἀγαθὴ καὶ ψυχὰς ἔτρεφεν ὡς πάντα διαφθροῦμεν τὸν σκόλον. Καὶν ἔξευρασαίμεθα εὐ ἔργον, εὐ ἴσθη, εἰ μὴ ὠφθη πρότεροι ὁ κατεπείρον ἅπασ στρατῶσ μετὰ τοῦ σφῶν ἀρχοντας ἀνωθεν ἐπελθῶν. τοῦτο γὰρ εὐκύνους μὲν ἐγγυαίτω τοῦ διαφθαρήναι ἐλθόντας καὶ νυκτῶσ δρασμὸν διανοουμένους ἔσωσεν, ἡμᾶς δὲ τελείως ἀπώλεσεν. οὐ γὰρ ἐχώρησε τὸν στρατὸν οὐτε καὶ πρό τῆς πόλεως πεδία, οὐτε αἰπαρ' ἐμάτερα φάραγγες. ἀλλὰ καὶ βοῦνοὶ ἔρωμένοι καὶ κήλοσσι σὺν ἡμῶσ.

ἴσχυσε, τὴν μὲν ἀρετὴν ἐθαύμαζε ^{καὶ} τοῦ παιδὸς καὶ τὴν μετὰ φρονήματα ἐν-
στασιν· σὺ μὲν δὲ προσήκεν ἐλευθέρου αὐτὸν ἐποίησεν· ἀλλ', ἀπογοῶν τὴν μου-
βολήν, ἀποδόσθαι ἐβόηκε (εὐσαύτη) αὐτὸν φιλευθροπίας ἠξίωσε· πλείους δὲ αὐτὸν
ὄμως ἀποδίδεται καὶ ὅσον αὐτοὶ οὐκ ἀνέποτε ἱκανοὶ ἐσόμεθα λυτρώσασθαι.
καί μιν οὖν ἡμέτερα εὐτόκοις καὶ πολλῶ χείροισιν εἶ. δεῖσθαι δὲ σου βουλό-
μιοι χεῖρα ὀρέξαι, σὺ πολλῶν ἡμεῶναι δεήσασθαι λόγων· ὁ γὰρ πολλοῦ τῶν ἀ-
θλίω Ρωμαίων τὴν αἰχμαλωσίαν λυσάμενος, σὺ δὴ ποῦ πολίτευμα εἶνα δέομενον
περιόψει· καί τοι τὸν πρόσθεν χρόνον εὐλαβὴς ἦν αἰεὶ ἐπιπαρα τῆς σὺς κυριότη-
τος· ἀλλὰ νῦν οὐκ αὖ ἀίσχυνόμητι τὸ πρᾶγμα· Δέομαι τοίνυν τῆς σὺς κυριό-
τητος, αἰδεσιμώτασε δέοποτα, μεμνημένοι τῆς πολλῆς ἡμῶν αἰεὶ περὶ σέ εὐ-
νοίας καὶ τῶ πολλῶν ἐπὶ σοὶ καὶ μεγάλων ἐλπίδων, ὡς ἔχοντες ἠδέως διεβί-
οισμεν τὸν μέχρι τῆς ἀλώσεως χρόνον, ὡς δίδω ὁ πάντα ἐφορῶν ὀφθαλμῶν, ἐξ
726 δὲ τῆς παρα σοῦ εὐεργετίας, ἦν εἴ τις τῶν ἡμετέρων ἀφέλη, οὐκ εἶδ'
εἴ τι περιληφθήσεται, καὶ τῆς ματαρᾶς ἐκείνης καὶ εὐκρινουσῆς φιλίας, ἦν
σὺ χρόνος, σὺ πραγμάτων μεταβολαί, σὺ τοσοῦτον διάστημα ἰσχυροῦσιν ὅπε-
σοῦν ἀμαυρῶσαι, τὰ προσήκοντα τῆ παρούσῃ τύχῃ βοηθήσει· καὶ πρῶ-
τον μὲν ἡμῶν τὸν Βασίλειον ἐλευθέρωσαι, ὅς, τούτου τυχόν, εὐθύς παρὰ σέ
ἠξεί, δούλος ἐσόμενος· ἔπειτα καὶ ἡμῶν τινα χορηγίαν εἰς τὸ μέλλον πορί-
σασθαι, ἀφ' ἧς εὐ τῆ παρούσῃ τύχῃ διαβιώσομεν· εἰ δὲ μεγάλα ταῦτα καὶ
ἀμφότερα σὺ βράδιον τὸ νῦν ἔχον γενέσθαι, σὺ δὲ τὸν παιδα λυσάμενος τὰ
μέγιστα εὖ ποιήσεις καὶ σὺ μᾶλλον ἡμῶν οὐκ ἀνγίνοιο, αὐτοὶ δὲ τὴν εὐ-
λην τύχην σὺ χαλεπῶς οἴσομεν, ὀρῶντες τοῖς ἀθλίωσι Ρωμαίωσι, οἱ ἅπαν-
τα πράττουσιν, ὅπως τῆς ἐφημέρου τροφῆς εὐπορήσωσιν.
ἀλλὰ σοὶ ὁ πάντα διέπων Θεὸς μακρὸν μὲν αἰῶνα δοίη, ἐρρωμένον δὲ ἡμῶν
καὶ εὐθυμοὶ διαφυλάττοι· σὲ γὰρ ἔχοντες καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ πέν-
αν καὶ πᾶσαν τύχην σὺ χαλεπῶς οἴσομεν· Πρὸς Θεοῦ δὲ μὴ ἀπαξιώσῃς ἡμῶν
αἰεὶ γράφειν· ὡς ἡμῶν καὶ τὰ σὰ γράμματα μῖστα μερίστη φέρει παραι-
μυθίαν· Ἐταῦθα δὲ ἡμῶν ἐπιπέλλαν βράδιον· πολλοὶ γὰρ ἐν Βυβλίῳ,
οἱ δὲ ἐν φλωρεντίας εἰς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἀφικνουῦνται· ἐντεῦθεν
δὲ εἰς τὴν Αἰδριανου τριῶν ἡμερῶν ὁδὸς ἔστιν· ὥστε ἔστι καὶ γράμματα
καὶ ἄλλο τι ἀσφαλῶς πέμπειν· καὶ γὰρ αὐτὸς μαθῶν τι παρὰ σοῦ ἦκειν,
ταχίστα εἰς τὴν Κωνσταντίνου ἀφίξομαι.
ὁ παρὼν ἄνθρωπος, ὁ τὰ γράμματα αἰορίζων, ἔστιν ἡμέτερος πολίτης,
συγγενὴς καὶ οἰκίως τοῦ Παρασκευᾶ τοῦ τῆς μητρὸς θεράποντος· ἀπώλεσε
δὲ καὶ αὐτὸς παιδα καὶ γυναῖκα, ὃν εἰ βοηθείας τῆς δυνατῆς ἀξιώσει, ἐπὶ
μητρὶ καὶ θανούσῃ δόξει χαρίζεσθαι· καὶ γὰρ αὐτὸς δι' ἐκείνην πρὸς
σέ ἔδραμεν· Ἐρρωσο·

μετ' ου ποτε γίνεται αείτεια, ινα ο' τε αεισοειράτωρ
φαβίδ και ο'ρη η βασιβιχη ομογονια αυτου σφαιρα-
σθωσι σιτηωσι.

Γιωάννης Κομνηνός Συγγραφαί Επιγράμματα μετεπιστολαιο

Ανευδωτος λογος.

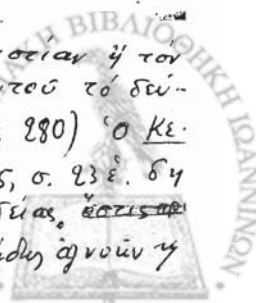
Εε παντων τούτων αποφεύεται ο Αρηρούτζης να θεωρη-
ται ως πρόγονος του ημετέρου Κομνηνού. βεβαίως το βήγμα της
εα Κομνηνών καταγωγής του Γιωάννου δείττει είσέτι διαφικιάν-
σων, αττα περί πλαστότητας της πράξης του Νεοφύτου δν
επιτρέπεται να γίνεται λόγος, προικμένου μάτιστα περί ονό-
ματος, οπερ αφεύσως ηθωνήθηρη και εύρειαν δημοσιότητα
όντος του Γιωάννου Κομνηνού γνωστού τοις πάσιν. Η αττηλο-
γραφία αυτου μετά τιν διαπρεπεστέρων λογών της εποχής ως
και μετά ηγεμόνων και αρχιερέων και πατριαρχών και δ' η
εί μετά του Κροσοθύμην Χρυσάνθου στεναί αυτου οίσεως
αποφεύεισσι και απτην υπόνοιαν. Ο Χρυσάνθος μάτιστα συκ-
νώς επισιέεζόμενος την μητρόπολιν της Ηρακλείας, ην αδύνατον
να μή ηγνώριζεν, αν τοιοούτον τι πραγματικώς συνέβαινεν. και
ο'μως διετήρησε μέχρι τέλους της προς τον Κομνηνόν αγα-
θας διαθέσεις, και την μεγάλην ευτίμησιν.

Γιωάννης Κομνηνός κατά τον Μοσχοπολίτην Προούπιον

ην "άνηρ θεοσεβής κόσμιος τά ηθ' και πολλαίς αρεταίς
πρεπούσας μεμοσμημένος, εττόχιμος, ποθυμαδής, είδήμων
της εττηνιχής, Ιατινιχής, Ιταβιχής εθραυιχής και Ηραβιχής φωνής
ιδεαν λόγου η εωσσημης τιν η δ' οραδεν η της τ' αω ημιασ' σφαιραδευμένος. Τετονν αιφροδι-
των η αδηνητων τιν η κπ' ηε σχολις, συνδιέφερε δ' Ιωανόν χρόνον η τ' ο'ς ην Ιαρία η σχεδόν πάντα
ην ετ' ηπην ωρενησαιο. Ματτήπλαξε τον β'ον αφιδ (1719) εν βασιουρεσίω" (Σαδα Μεδ. βιβλ. Γ, σ. 490)
ταυλος ην Ιεροδεος Αφύσρας εξεωδοντος " Πιναμα κατα σιαιχείον" τιν δ' ο' μω του Χρυσοστομου της εν ε' ε' η
ιδόσως, σωθόμενον εν Λαυριωτ. τ' ο' δ' η Μ Φ Ο.

Ευσοφείματα βασίλειν, στρατηγών, φιλοσόφων η ρητορων ωανν ψυχοφρησ συλλεχθέντα
σφα Γιωάννου Κομνηνού του Ιατρού". Το βιβλιον σιωιότως αφιφούται προς τον ηγεμόνα η
Μωσαφίαν (Κωδ. 16ηρ, 197, σ. 350). Ο Σαδα εν τ' η Νεοεγγ. βιβλιόδ. γραφεμένον τιν η' αωσφείματα
αλλα μετα φρεσιαν ιδούσ τιν ηεστωων. Βιβλιόδημη γραφε, τομ. 1, σ. 100 περί του Κομνηνού: "Τούτος εξήγη
η απτην φρασιν τά αωσφείματα βασιλίων, στρατηγών η φιλοσόφων η εωροφώνησε η τά εωροφερε τ' η
Κατοστηβόδα, του Μωσαφίαν τον 1694, αξιότατον τ' ωσων η χρυσών βιβλιον η χρουσιμ' ατεν μακ-
σα ησ αδέντας". εκη δ' η επιστολήν ο' ημνος αωσφεινημην προς Νικηλαον β' ο' δ' αν (σ. 100-103)

1. ηε πρότεινεν αυτοις ο Μωάμεθ να εεξεζωσι την ετ' ηεζοπισίαν η τον
θανατον και προτίμησαν αυτος, οι επτά υιοί και ο ανεφίος αυτου το δ' ο-
τέρον (β). Ανθ. Παπαδόπουλον εν τ' η Μη. εττ. ημευθ. τομ Δ', σ. 280) Ο Κε.
ραφίος είσ την Μαυροορδ. βιβλιοθήκην (παράργ. φηφ. συη.) 1885, σ. 23 ε. δ' η
μοσιεύει αττηλογραφίαν του Αρηρούτζη μετά του Θεοφάνους μηδείας, εσσιτα
ταυτην εωαναλαμβανει ο ενδ' ημ του Λαυριωτικου παραλόχ Σωφρ. Εύστρατιάδη η' ηουίν η
την Κεραμειω η του Λομφορου τ' η ενδ' οσων.

Π. Ζερβέντζι (ἀπόστ. Δεφ. τοι. ἔθν. ἔξαερ. 1889) σ. 10. ὁ Παλα-

εορε. γραεσα, Ραεῖς 1708, σ. 433-440. Πλήν τούτου ὁ Ζερβέντζι
ἔχει καὶ προσθήκας ἐν τέρει σ. 507-9. καὶ περὶ σευνασῖας
(μαγειρεύματα) ἐν τῷ χύτραι διαφόρων βοτάνων - εἶναι
ἀβηγορία πρὸς τοὺς μοναχοὺς ἕνασον βότανον ἐν τῷ
προσωπείῃ καὶ μίαν ἀρετὴν. ὁ φέρει ἀερ. 68^α καὶ σ. 197^α

(σ. 16X0, 10) ββ. Ν. Βοσσῖος Studi greco-tomae II-III, Jase 1902,
σ. 108-110 καὶ Κεραεῖα, ἐνθ' ἀνω σ. 75, ἔνθα καὶ περὶ ἀρρῶν^{ἔργων}

δυναμειῶν τοῦ κομνηνοῦ. Τὸ ἠοσομνητέριον ἀναφέρεται
ἐν τῷ βιβλίῳ Βιθροδογῆς γαεῖοι σ. 49-50

(Βοσσῖος). ὁ Κεραεῖς ἐν Δεφ. τοι. ἔθν. ἔξαερ. Β', σ. 677-8

ἀναφέρεται καὶ ἐξερὸν χειρόγραφον τῆς ἑρσοφ. βιβλιοθῆκῆς Χ.Χ.
τομ. Β', σ. 567. τόμ. Γ', σ. 137. ὁ Revisata theolog. τομ. Β', σ. 231. ἢ Α.Δ. Χερσοῦσι C. Σεβίκα-
μη, Sevata scolara de la Jasi, σ. 401-2.

⊗ ἀρίστου χειρογράφου εἶναι ἰταλ. Σταυρον. 90
XVIII^{αι}.

Ἐπιτομὴ τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας

Πλήν τούτων ἔχομεν καὶ ποσὴν τοῦ Κομνηνοῦ ἐπι-
 στοφῆς ὡς λαϊκοῦ, ἢν μίαν πρὸς τὸν Σεφελλίαν ἐδύμο-
 σίευσεν ὁ Λεγαυδ.¹ (περὶ τῶν ἄλλων, ὅτι ἦτο ἀρχιερεὺς θη-
 ματις.) Πρὸς τούτοις ὁ Κομνηνὸς διακρινῶν ἐν ἰασιῶ ἐπεμετρήθη
 καὶ ἰστορὴν ἡγεμονικὴν τῆς ἐκδόσεως σπουδαιοτάτου καὶ χρη-
 σιμωτάτου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ βιβλίῳ.² ἦτοι τῆς ἐρμηνείας τῶν
 τελετῶν καὶ μυστηρίων ὡς καὶ ἄλλων ποιικίμων λειτουργικῶν
 πραγματικῶν. Συμκρίν ἀρχιεπισκοπικοῦ Θεσσαλονίκης οἱς ἐπι-
 γράφη καὶ "τοῦ σοφιστάτου καὶ λογιστάτου Μάρκου Εὐαγγελίου
 μητροπολίτου Ἐφέσου ἐξήγησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστολῆς...
 ἐπιμετρία καὶ διορθώσις τοῦ λογιστάτου Νοταρίου"³ τῆς
 μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς κυρίου Ἰωάννου Μοιθῶδου τοῦ ἐξ Ἡρα-
 κλείας. "Ἐν ἰασιῶ τῆς Μοδοβοτίας ἀχπρ' (=1683) κατὰ μῆνα
 "Ουτζῶβριον" εἰς 4^{ον} σ. 391. Ἡ ἐκδοσις ἐπὶ παχέος καὶ καθαροῦ
 χαρτοῦ κοσμεῖται καὶ διὰ περιθωρίων (σπάνιον πράγμα
 παλαιῶν καὶ νῦν). Τὸ κείμενον εἶναι διηρημένον εἰς ἐδάφια
 κατὰ σελίδας, ὅπως εἰς τὰ σερβεότυπα τῆς Λειψίας, οἱ δὲ ἀριθ-
 μοὶ σημειοῦνται ἐπὶ τῆς ἑσῶ ἡσῶ. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπὸ
 τεχνικῆς ἀποψῆς ἀποσπᾷ ἐξαιρέσειν εἰς τὰς ἐκδόσεις τῆς
 Βλαχίας αἵτινες δὲν διακρίνονται τόσον ἐπιμαθητικῶς
 ὡς Κομνηνὸς ἐφιλοτιμήθη νὰ προσαρτήσῃ καὶ δύο πίνακας
 (ἐν φιλίῳ 26 ἐπιτὸς ἀριθμοῦ) ἀναλυτικῶς, ἢν ὁμῶν ἐν ἀρχῇ
 τῶν περιχομένων ὁ δ' ἐν τέρτι τῶν ὀνομάτων καὶ πραγμα-
 τικῶν. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο βιβλίον ἐκδόθη διὰ συντόμου
 προλόγου ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος ἐπὶ Ἄδρια-
 γουπόλεως γράφων, ὡς καὶ δι' ἀφιερωτικῆς ἡρακλείας πρὸς τὸν
 ἐκδοτὴν ἐπιστολῆς. εἶναι δὲ οὗτος ὁ Δούμας Θεοδόδας
 Μοδοβοθλακίας καὶ αὐθέντης καὶ ἀρχηγὸς πάσης οὐκρατίας
 (ὡς ἐφέρετο τότε ἡ Θούρανα).⁴ εἰς τοῦτον ὑπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς
 ἡγεμονικὸν στέμμα ἀφιέρωσεν ὁ Κομνηνὸς τὸ ἐξῆς ἐπιγράμματι.

ωδ. 8

1. Επιστολαί τε πρὸς βασιλ. 1888, σ. 75 φέρη 1701 ἔτος ὅτε δὲν εἶχε χερογραφῶν εἰς ἐξῆς.
2. Μετὰ ταῦτα ἡμερολόγησαν 3-4 ἐκδόσεις, δύο ἐν Ἀθήναις αἱ τετυπωταί.
3. Ἐνεκῶθεν μανθάνομεν τὸ πρῶτον ὅτι ὁ Κομνηνὸς εἶχε τμηθῆ δι' ὀφθαλμοῦ ὑπότης ἐκ-
 κλησιαστικῆς. Ὁ Ἱεροσολύμων χρύσανθος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τινος "οἱ ἐκκλησιαστικ. νοταριοὶ
 νὰ ἦτον ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον ὑποδύοντο. καθὼς ὁ πρωτονοτάριος ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον
 διάκονος κτλ." Συνταγματικὸν σ. πθ' σ. 18'.

Ἐπερὶ τοῦ Δούμα τούτου ὅστις εἶναι γνωστὸς ὡς "αὐθάντης" ἐγρά-
 φασκεν τὰ ἑξῆς ἐν τῷ ἔργῳ ἡμῶν "Γρηγόριος ὁ Ἀρχιεπισκοπικός
 ὁ μεταφραστὴς τῆς Κοινῆς Διαθήκης εἰς τὸ Ἀθῆναικὸν ἦτοι αἱ βασεῖ
 τῆς Ἀθῆναικῆς φιλοσοφίας καὶ γλώσσας - Ἡ Ἀνατολικὴ τῆς Μοδοβοτίας
 κτλ. Ἀθήναι 1935. (ἀνατ. ἐκ τῆς Θεοφελίας) σ. 167-169. ἐφ. τὰς ἐκεί πα-
 ραρρησίας. Συμπεριώτερον ὅτι κατὰ ἐξῆς ἐγράφη ἐνταῦθα Μοιθῶδου τοῦ
 κράτους, διότι ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ Ἡρακλείας

Δούμα μορδοβάνης μέγ' ὑπέροχε κοίρανε γαίης
ἄρχων τ' οὐραίνης, κρᾶντορ ἔπυννυμιν.
οὐνομα κόν πάντη περιδέδρομε πείρατα κόσμου
εὐχος τ' εὐσεβέων καί κρέος ἡγεμόνων.
Ἑλλήνων γενεή μέγα ζέρπεταε ἢ πόρες ἄρτι
τήν δέ βιβλίον, βαπάναις σοῖς τυπογραφάμενος
σοῖ στέφος ἐν λιθάμων προσάγει τ' ἐπιτίμην

Ἐπιγραφήμα εἰς ἔρεσφ ὀρυζίδην δωδάναις ἡεροσολύμοις Βραχίω
βανου, ἐκλιωαρήσει δέ κεροθέου Σίδης 28 Ἰουλίου 1705. Ἐν τῷ
κώδ. 468 τῆς πατριαρχικῆς ἐν κεροσολύμοις συλλογῆς, 2 τμ. Α', σ. 43.

Ἐπιγράμματα 4 εἰς ἰσοφίθμον κωνδύλας ἀναρκεδέισας εἰς προσκ.
ἡμέρασα ἐν κεροσολύμοις καί Βηθλέεμ (Ἁγίου Σπυλαίου, Γολγοθά, Ἁ-
ωοναδαηλώσεως, Ἀνοσιάσεως). Ἐν αὐτογράφῳ κώδικι ἐπ' ἀριθ. 74
ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ῥωμουνικῆς Ἀκαδημείας.

Ἐν τῷ αὐτῷ κώδικι "ἔκλογαί Ἰωάννου Κομμηνῶ ἑν διαφόρων συγγρα-
φῶν". (g. litica, manuscritelle greces tiffin biblioteka Academie roumaine, σ. 62-65)

Εἰς βιβλίον ἐκδοθῆν ἐν Παδούγ τῷ 1689 φ. 6.

Εἰς τὴν ἀμφοτέρωθεν δαφνίστεφανηφορίαν τοῦ εὐγενεστάτου ἑκτε-
προστατου καί τογιωτάτου κ.α. Αἰθεραίου Καθηγῆ καὶ ἀρεφῶ
τούς νόμους, ραφιδύμα αἰνιτιστόμενον εἰς τὸν ἡγιον τούς τρεῖς
ἀστέρους, τὸν ζε πύργον τοῦ γενεθίου στέγματος κ.α. του.
Πιύθην αὐτοῦ τῷ... αὐτοῦ θάω κ.α. Δημητρίω Καθηγῆ ἀβ-
ωτάτω τογιωτῇ τῆς... τῶν ἑνετῶν ἀριστοκρατίας προσφωνηθέν...
Ἰωάννης Κομμηνῶς ὁ ἐν Βυζαντίου" (Legrand. Bibl. hellén. V,
1903, σ. 150. Πλὴν τούτων ἐπαίχθεν ὁ Κομμηνῶς καί τὴν ἱεράν αὐτο-
λουθίαν τοῦ ἐν ἀγίοις κήφικος πατριαρχου κληματος τοῦ ἐν τῆς πόλεως
θιονισίου τοῦ Ἁθωως (πατρ. πιν. σ. 491).

Ἐπιστολαί πρὸς διαφόρους ἀνεκδοτοὶ. Ἐν τῇ αὐτογράφῳ κώδ. αὐτῷ.
ἡνύμοις, Ἰωάννου, ἡερυοφύλλην, Μεόρυτον Ἀδριανουπόλεως, διδάσκαλον
ἡπανωνάμου καί ζεβαστόν ἡυμινῆων ἐπόρχουσιν ἐν τῇ συλλογῇ
ἡρετίου, ἡν ἔχει ὁ βουλεσῆς Ἰωάννου Α' Ράλλης. Ἄλλα πρὸς τὸν
ἡπανωνῆν ἐν ἀναγράφῳ ἐκδοσεκα ἐν τῷ κώδικι 10 (βύλλ. 276)
τοῦ ἐν κ-πόλεως Ἑλλην. φιλολογ. συλλόγου. ἡν ἔχει καί ἔσερα 13
ἑπιστολαί τοῦ κεροθέου ἡρύσερα (1712-1717) πρὸς ἡρύσερον κερσο-
λύμην. ὁ ἡωοόντες ἔχει αὐτολεξεί μίαν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν βοε-
βόδα Νιούλαον Μαυροκορδάεον. Ἐν δέ τῷ 276-η κώδικι τῆς ἐν κερ-
ροσολύμοις πατριαρχικῆς συλλογῆς (βύλλ. 1646-1652) ἐπάρχει ἡ ἔσ. 75. τῷ

4. Πάμπρον "Νέος Ἑλληνομνήμων" τ. 4, σ. 212, 213, 217.
5. Ἰδὲ τὸν κρέετον καταλόγον ἐν ἀρχαιολογ. παραρτ. τ. κ' - κβ' τοῦ Ἑλλην. φιλο-
λογ. σ. 94.
6. κ. Σαδοῦ κροσων. βιβλιοθήκη, τ. 3, σ. 524. β. ἡυμιν. Docum. XIV, σ. 690ε. 698ε.
7. Αὐτόθε σ. 100-103, 164 ἡ ἑβίσεσι, ἡρονικαίε ἡρεσί, σ. 111-113, 183. ὁ Legrand
ἡοταίε grec ἔχει δὲ ἐπιστολας αὐτοῦ πρὸς ἡερόθεον Δούσερα, Παρί 1888, σ. 55, 75

καὶ θεοφιλιῶν γηγῶν καὶ αὐτῶν δωρεὰν καλλίστην καὶ πρὸς λύ-
σιτέλειαν οὐ μόνον σωματικῶν, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον καὶ ψυχικῶν
ἀφορῶσιν. Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀχειροποιήσας ἐν
μανδηλῶν τετυπωμένη θεῖα εἰκὼν οἷα εἰς τιμαλφεστάτην τῷ Αὐγῆ-
ρῶ ἀποστολαθείσα ποτε δωρεὰν δωόσῃ ὡφέλειαν ἐγένετο τῷ ευ-
ράνῳ παραίσει, μαρτυροῦσι κοινῶς οἱ τὰς ἑσπέραι ἀνεπίστους
βίβλους. Ὁ τοῦ μεγάλου θυμωμένου φίλου (καυτοῦ ζῶντος μανδα-
λοῦ) δωόσας ὡφέλιμον εὐφροσύνην γηγῶν, ἡ περὶ αὐτοῦ διη-
γησις ἡμῶν ἀνακηρύττει εὐφρόνιστον. δῶρμα δὲ ὡς ἔστιν ἦν
καὶ αὐτὸ τοῖς λαβοῦσιν, ἅτε θουλήματι τι εὐεῖνου καὶ νεύσει
θεῖα δεδωρημένη καὶ ἦν ἄλλοις ὠρωτότυπον καὶ ἀναθήμα-
τις τῆς εὐεῖνου θεῖας Ἰωῆς καὶ τῆς μακαριστάτης αὐτοῦ τελευ-
τῆς ἐμφανὲς ὑπόδειγμα καὶ νοθεσία σιγῶσα τοῖς ὀξυδερκέ-
στεροις τὸν νοῦν. Διαλόγηται τῶν οὐκ καὶ ὁ ἐνθεος σιωπῆ τῆς
ἐμετέρας θεοπροβλήτου ὡσηνρόμενος, ὡς ἔστιν ἐξ ὧν εἴρηται
ἀναλέξασθαι, ἐπὶ τῆς προλαβόντος ὡσην αὐτῆς ἀποστολαθείση
μοι δωρεὰν τοῦ ἀποστολοῦ χειροφιάζου, ὡς ἐδόθη μοι διὰ
χειρὸς τοῦ ἐν σπουδαίοις ἀρχινοσηνῶν μοναχοῦ καὶ ἑρέως
κῶρ γηνακίου. πλήρης καὶ γὰρ ὑπῆρχεν εὐλογιῶν, ἀθανάτων.
δηλονότι καρπῶν.

Οὐκ ἦν ἐμπλεων ἀνδράκων αἰσθητικῶν ὡς ἀντιφρονῶν, ὡς τὸ
τοῦ ἱεροῦ Ἀμφιλοχίου ἐπιστομίου ἱστορίου ποτε, ἀλλὰ νοσηνῶν ἀνδρῶν,
δι' ὧν τὰ νοσηνὰ τῆς πονηρίας βραδίως ἐσημακαφλέγονται
ἀνεύμασα, εἰχῶν δηλονότι θερμῶν ὑπὲρ ἀνθρώπου πολλῶν
καὶ θεοσηνῶν δεομένην τῶν πρὸς θεὸν ἱερῶν καὶ ταῦτα ἀρχι-
ρακικῶν παρακλήσεων. Ἐφερεν ἀοράτως ἐν ἑαυτῇ σὺν ἀφίσει
εἰκόνα Χριστοῦ καὶ δεομένην ἐμφέρειαν, τῆς ἐμετέρας γηνακίου

σβαιοφικωτάτη προσέγγει. Δοκίμῳ μοι τοῖς ὄμμασι ἰεροσάσεων
τοῦτ' ἐμοῖς τῆς Ἐλισσαίου αἰσθάνεσθαι ὄψεως οἷονεῖ προσ-
αποφένης προσφύας μοι τῆ ὄψεαι καὶ ὡς τὸν τῆς χήρας υἱὸν
με ἀναγνωγοῦσθαι καὶ τοῦ κατὰ γυχνὴν με ἀσπλάστου-
σης θανάτου. Νουθεσίαι ἠροῦπον στήσαν τὸν τοῦ ἄγτου ριζῶν-
τοιαύτη μοι καὶ ἡ ἄρτιως ἠαρ' αὐτῆς ἤξασα δωρεά, τῷ μὲν
δοκίμῳ ἄφενος, τῆ δ' ἀγνοεῖα πολυβόητος. Τί δέ καὶ νουθετεῖ,
τὰ αὐτὰ τῷ κοῦ ἱερωτάτου ἠροσβύτου ἀντιδότη, ὃ δὲ καὶ
ἠ' σμοσάδεν ἐμείνος ἠαρ' ἠαβε ἠαρὰ πνευματικῶ ἱατροῦ, δι'
οὔ αἱ ἀμαρτίαι ἀποσπῶνται, οὐ γοῦαί τε καὶ φλέγμα-
τα. Εὐρήσει τις ἐμὲ φύλλα καὶ κλάδους ὑπομονῆς καὶ ἴδην
συνερίθης καὶ νόστιμον διακρισίως, ἐν οἷς καὶ φανδῆλιον, δι'
οὔ αἱ ἀμαρτίαι ἀποσπῶνται. δεῖ γὰρ ἀναλόγως τῷ νή-
ματι εἶναι καὶ τὸ φανδῆλιον. Αἰδέσθαι δέ τὸ ταύτου νήμα
καὶ ὃ ἠαρὰ ἠασιν ἀδόμενος καρυνικός ἐμείνος στίχος
Νίχον ἀνομήματα, μὴ μόνον ὄγιν. Ἐπετα δέ τοιαύτω νήματι καὶ
τὸ ἀρμόδιον ἀποσπῶνται, ἠασαί τις ἔλεγεν: Ἀποσπῶνται τῷ
παρόντι φανδῆλιῳ καὶ ἀνομήματά σου καὶ μὴ μόνον τῆν ὄγιν
σου, ἀνδρωπε. Φίλου γηστόν λόγος, πιστοῦ δέ καὶ ἐμπειροτάτου
πνευματικῶ ἱατροῦ πρὸς σωματικόν ἱατρὸν γηροσώριος καὶ δι-
φλεσάτη νουθεσία καὶ τῷ ἐμὲν διγυῶντος φανδῆλιῳ. ἀνδ'
ῶν χάρις μερίση τῆ ὑμετέρα πανερέναι ἐς αἰεὶ ἀσσομείσεται
ἠαρ' ἐμοῦ, τῆς τοιαύτης ἀνιζηματώδους ἢ φανδῆλιον εἰπεῖν μεσο-
ριώδους καὶ γυχνωβελτοῦ δωρεῆς οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοφι-
λεστάτου σκοποῦ. ἢ ὑμετέρα τῶντι πανερότης καὶ ἤσε καὶ
ῶνσι με κατὰ γυχνὴν διὰ τοῦ τοιαύτου ἀδιαχάστου δωρη-
ματος. εἶθε δέ παδάπερ ἄρει νοεῖως διὰ τοῦ δωρηθέντος μοι
ἱεροῦ φανδῆλιῳ (ἱερὸν γὰρ αὐτὸ κατὰ καὶ) ὡς ἀπ' ἀρτιέρας μοι δωρη-
θέν) τῶν ὑμετέρων ἠσοσπῶντων ἀοράτως εἰκόνα, οὔτω καὶ
αὐτοπροσώπως τῶν ἱερῶν ποτε δεξιάν ματισσασάμεν πλη-
ροσάται ἐξ αὐτῆς ἀρυσόμενος καὶ καὶ εὐλοχίας. εἶθε δέ
δι' αὐτοῦ τοῦ ἐν τῶν ἀρετῶν ἱερῶ καὶ ἀσοφισσοίμεν δ-
μετέρας ἠροσσοφένων ἠρότερον τοῦ εἴχαις. εἶθε δέ καὶ
καὶ ἐν τῶν ἀμαρτιῶν ὅσαι ἠραι ἠροσσοφέναι μοι κη-
λίδας τοῖς ἠπεδῶν ταύταις ὀφειλομένοις ἀναγμαίως δαυρυ-
σιν ἀσοπλῶναι ἐναπομόρξαιμι τούτω. ὑπὲρ οὔ καὶ φισσὸς αὐ-
τῆ σου τῆ ἀρχιερωσύμῃ μερίστος, τῆ τοιαύτης δηλαδὴ γυχι-
νῆς ὡς εἰτίας, ἀντιβραβευδείη ἠαρὰ Θεοῦ. ἢ καὶ αἱ ἠγια
καὶ θεοπεδεῖς εἴχαι εἴσασάν μοι εἶ, φυλακιστήριον ἐν βίῳ
παντί. Ἐν Βουνορεσίῳ 1701, Μαρτίου 1. » δι' ὃ δὲ ἠ χρόν. παλο.

Αναδημιὰ. Κτλ., 1883, σ. 94, γράφει δὲ ἔχειν ἐπιστολὴν ἰδιοχείρου τοῦ J. Κομνηνοῦ, ἣν ἀρ-
χὴς ἐξηρχίωσεν, ὅθεν τὴ τούτων ἀλλὰ τῆ χρηματιστήριον τοῦ Jorga ἐν Βουνορεσίῳ.

ἀδαμάντων τε ἀνδράμων ἕλε σασφέρων τε ποπαζίων, σμαράγ-
 δων τε τῶν ἰάσσεων τε εἴς τε ἄλλοι τῶν ὠχυρωτῶν τε τε διαυ-
 γῶν χιδων οἱ διαυγέστατοι τὰς ποικίλας ἐν τῇ ψυχῇ σου προσ-
 σασ ὑποαιλλόμενος κάρτεας. ἔδειξεν οὖν ἔδωκε στωπῆν ἐπιφύλακτα
 τῶν ἐνδοσθέντων καρίων τῆς σῆς ἐξαμφορότητος ἐν ἡμῶν αὐτοῖς ἔε
 ὠκίλλεσθαι τε δαυμάζειν ἐπιγεμένους τῶν ὑπὲρ ἐδύνασιν. ἀλλ' ἵνα
 μή τὸ τοῦ λόγου κενόσ ὀφθαλμῶν κερσὶ τοῦ παρελοθῆντος ἐναν-
 τίον ὠροσώπου ἕλε σῆς ἐξαμφορότητος, ἢ δὲ τεχνώμεθα βραχύ
 τε τε ὠάνυ τοῦ δέσποτος παραδέσποτος, τε λαύλα ἕλε ὠρας κατῶσ
 γούσας ἐγνώμων συττεσφέρων σοι τῇ δεσπότην ψυχῇ, οὐδ' ἂν ῥα.
 δευμῶντις ὄμω, τὸν δυνατὸν ἐπρεδύημεν ἴστροπον. ἀλλοι γάρ οὖν
 ἄλλας σου τῶν καρίων, ἕλε ἐπιετόν, ἐφημεύσασ, ἡμῶν δὲ τοῦτε
 μόνον ἔξαρμῆ ὠρος ἐγνώμων, ὅτι τε φασσοφίαν τμηῶσ τε
 φασσοφῶν οὐδ' ἐνδίδας τῶν φασσοφῶν δεσποτῶν πιδόμενος, ἕλε
 ὠροεῖσθαι. ἀλλὰ γυναιὸν ἐπιδειξάμενος τε φασσαγαδὸν φρονη-
 μα μελαξὺ τῆς ἕλε ὠρώλτις τε δευμῶσ αὐτῆς ἡμεῶσ, ἕλε τε
 ὠροσῆσθος ἐν τοῦ μεγαλοπρεσολάτου σου πατρός ἡγεμόντι
 ἵνδαγμα τε εἰμῶν ἐν ἄσασιν αἰσπαράσμελον χρηματίζεις. τίς
 γάρ ὑπὲρ ἡμῶν φασσοφίαν κελίμεν; τί δαί σου ἡ γυναιό-
 τῆς, οὐχί ὠάσασ, ἢ χίμελα, ὠάσας τε τε ὠκίονας τε δέρετρα τῶν
 μεμῶσσι τὸ ἡμεσφῆστατον ἕλε φασσοφίαις ὄντις κελίμενον ἂν
 πείλασ; τίς γάρ ἄλλος τῶν ἡγεμόνων οὐδεν τοῖς ἐπιοσῆσθαι τῆς
 εἰσόδου αἰμῶχλον ὠρεουμῶσ ὠσῆ ἄλλοι, ἕλε τανῶν ἐ-
 σιθλαῖ τοῖς φασσοφῶσι τοσούτον αἰ τῶν ἡγεμόνων οἰεῖσ. οὐ
 γάρ ἐφασσοφῶν βιωμεῶσ ἡγεῖμενοι τέρβασ τε τοῦ κατῶ
 σερμῶσθαι. τὸ δὲ σου μεγαλοφῶσ τε σμενόν τε σνοῖμα
 τοῦλοσ τὸ ὠροσῆσ τε ἐπῶροσῆσ ὠσ ἂν εἴμεν δῆμασ ἕλε πα-
 τρῆσ τε σασμῆσ ἐμπερῆσ τῶν τε γαμνῶσ ἐν δευμῶσ

Είπομεν ὅτι ὁ Κομνηνός ἦν καὶ αἰγιός ἰατρός ἢ ἀρχια-
 τρος τοῦ Βασσαράβα. Ὁ κλεινός τῆς Ζακύνθου ἀρχιεπίσκοπος
 Νικολάος Κατρακῆς γράφει, ὅτι ἐν τῷ μεταξύ ἐνεδύθη τὸ
 μοναχικὸν τριθῶνιον καὶ ἔπειτα ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος.¹ Εἰς τὴν
 ἱερὰν λειτουργίαν τὴν βασιάναις τοῦ Κων. Βασσαράβα ἑβραϊστικῶς
 ἐν τῇ μονῇ τοῦ Συναγωγῶν ἐμβοήσαν τῷ 1701, ὁ Κομνηνός ἐπιτοσάχνησε
 ἀξιόλογον ἐπιγράμμα μεθρμηνεῦον τὸ οἰκόμενον τοῦ ἡγεμονοῦ:
 «Πρὸς τὸν ὑψηλότητα, ἐπιταμπρότατον καὶ γαληνότητα αὐθέντην καὶ
 ἡγεμόνα πάσης οὐγγροβλαχίας κ. κ. κ. Ἰωάννη² Κωνσ. Βασσαράβαν βοεβόβαν
 Δέρμεο, οὐγγροβλάχων παρῶμα τὰ δ' αἰσία ὄντα
 στέγματα κοιρανίης, ἀρχῶν ὀψιχόναις.
 Ἐταυρός, ὃν ἐν ῥάμφει κόραμος σθίνος ὄρδιον αἶρει,
 τὴν βέ τιμῶν κρατεῖν ἔμπροσθεν εὐσεβίῃ,
 ἔστ' ἂν δ' ἡέλιος λάμπῃ καὶ κίχλα σελήνης
 πλείστων καταρξέιν ἄορι καὶ κοράνη.
 Ἀνδρίων ἐφόμος δέ κόραξ ἐπὶ, δειννοσι γαίης
 καρπῶν καὶ τροφίμων παρεφορον εὐδυνίην,
 Κωνσταντῖνον ἔχουσα βασσαράβαν ὄρχαμον ἡδέ
 λαμπρόν σεσηπρόφορον τέρπετ' ἀγαλλομένη,
 οὔποσε γὰρ τοῖον πραῦν τε ἰδύφρονα τ' ἔσχει,
 οὗτος νηστευέιος φέρτατος ἡγεμόνων.
 Τῆς ὑμετέρας ὑψηλότητος ἐλάχιςτος δοῦλος
Ἰωάννης Κομνηνός ἰατρός»³.

1. "φιλολογ. ἀνάλεκτα" Ζακύνθος, 1880, σ. 226.
2. Τὸ Ἰωάννης, ὅπερ συνετμημένως φέρουσιν ἅπαντες οἱ ἡγεμόνες οὗτοι τῆς βλαχίας εἶναι ὄνομα, ὡς ἀπεδείξαμεν ἐν τῇ διατριβῇ. "Τὰ χρυσοβούλλα τῶν ἡγεμόνων τῆς μακεδονοβλαχίας καὶ τὸ σύμβολον Ἰω. ἢ Ἰωάννης" δημοσιεύσεισιν "εἰς μνήμην Σπυρ. Λαμπροῦ", Ἀθήναι, 1933, 8^{ος}, σ. 223-233. Πρὸς συμπλήρωσιν ἔστωσαν καὶ ἑαῖτα: Ὁ Γρηγοράς τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ Ἰωάννου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου γράφει: "τοῦ γὰρ ἀνακτομαρῖνου καὶ οἰκίσαντος ἤδη τὴν βλαχίαν τοῦνομα εἶ γενεῖως ἐπὶ τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῆς ληθεσθαι (αὐτὴν τὴν θωαρίαν ἀπεκροῖσασμεν), ἀφ' οὗ τοῦ παλαι πατρίωνος τοῦ ἢ πρώτου ἡγεμόνος αὐτῆ χρηματίσαντος, ὅθεν οὐδέ χρίατις τὸ Ἰωάννης ὄνομα δις ἐν τοῖς τίτλοις τουτουοῦ τοῦ οἰκίστου τῆς βλαχίας (διότι αὐτῆ ἐν τῶν πολέμων τότε εἶχεν ἔφη μωσῆ) ἡγεμόνος Ἰωάννου γράφεσθαι, κῶραν ὅπως μὴ ἔχοντας τοῦ παλαι γενεῖου ὀνόματος τοῦ Ἰωάννης ἐγκαῖθα πλὴν τῆς ὀρωνυρίας αὐτῆ" (Φ. Russo, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 24. Παν εὐφυῆς ἐπιπόσεις τοῦ λόγιου Δωδωναίου).
3. "ἐνθ' ἄνωτ" σ... ἐσημείωσαμεν καὶ ἐρμηνείαν εἰς περὶ διὰ τὸν συμβολισμόν τοῦ σφίματος. Τὰ ἐπιγράμματα εὐρίσκονται α.) 2 πρὸς τὸν Βασσαράβαν ἀρχεπισκόπου τῆς εἰσαμ. γαίης ἐκδοσῆς Βουσαρίωνος Μακρῆ 1699, καὶ ἐν τῇ "Ὁρθόδοξῃ πιστεύσει" (Συναγωγῶν, 1699, Λεζβῶν. Βιβλιοθ. ἑλλην., τ. III, σ. 61-65) β.) ἐν ἀρχ. Μαυροκορδάτου. γ.) ἐν Ν. Μαυροκορδάτου. δ.) ἐν τῷ "περὶ Κωνσταντῶν" τῷ Κερσοφίλῳ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἐν Στεφάνῳ Κομνηνῶν, ἔργον ἐπὶ τὸν σαφῆτατον διδασκαλον τῷ Κερσοφίλῳ ἐν τῷ Κουρεσίῳ 1694, Σεπτεμβρ. 25 (Δελτίον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολ. ἐταιρείας, Γ', 1889, σ. 284).

Εν τῷ Κιάντζακι (Docum. Istor. românilor, Vol. XIII, Texte grecești... de
 25 A. Papadopolos-Keramieus, Bucuresti 1909) λαμβάνομεν τὰ ἐξ ^{ἑκ} ^{τῶ} ^{Κεραμίου}
 δύο ἐπιγράμματα Ἰωάννου Μολυβδῶν τοῦ Κομμηνού (τοῦ μετρονομασθέντος
 φερόδου καὶ μετροπολίτου γενομένου Σίδου, ὕστερον δὲ Ἀρύστρου)
 ἐν τοῦ αἰῶνι κώδικος, φύλλ. 1^α καὶ 23^α.¹ Ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἀπο-
θανὼν ἐν Βουκουρεστίῳ ἔχει 1717-μ εἶναι ἀξιόλογος,² ἀλλὰ διὰ τὴν
 ἐν δυσπροσίτοις χειρογράφοις κατάγωσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ δὲν ἐγένε-
 κε εἰσὶν ὑπόθεσις φησιγραφίας. Τινὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀποκρίθη-
 σεν ὁ Ζαβίρας, ὁ Ζάδα καὶ ὁ Παπώντες. Ταῖς εἰδήσεσιν αὐτῶν
 ἀποδεικνύει αἱ ἐπιπέμματα. Ἐπὶ προσωνυμασίῳ Ἁγίου Ὁρου,³ ὅπου ἐξε-
 δόθη τὸ πρῶτον ἔχει 1701-μ, κατὰ τὴν χειρογράφον εἰρισχόμενον
ἐν Ἰωσίῳ συνεχράφῳ ἔχει 1698-μ.³

Ὁ Παπώντες λέγει: « τοῦτος ἐξήγησεν εἰς ἀπολὴν χάριν τὰ ἀπο-
 φθέγματα βασιλέων, σφραγιῶν καὶ φιλοσόφων καὶ τὰ ἐπιρόσφερον
 εἰς τὸν Κωνσταντινούδα τὸν Μπραχνοβάνον τῷ, ἀρχιδ' (1694) ἔχει ».
 Ἀπὸ τῆς ἀπὸ αὐτῶν μετὰ τῆς προσωνυμασίῳ τοῦ Κομμηνού ἐπιστολῆς
 ἐγνώσθη ὑπάρχον ἐν τῷ κώδικι 197 τῆς μονῆς Ἰδύρων.⁴ Ὁ Παπώντες
 συμφηοῦται ὡς ἄλλοι, ὅτι « ἐν εὐνύδου τὸν βίον τοῦ βασιλέως Ἰωάννου
 τοῦ Κωνσταντινου, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τόφου τῆς
 Βυζαντινῆς καὶ τὸν ἐπιρόσφερον τῷ σφραγιῶν ἀρχοντι μετὰ τὴν πο-
 σολιτικῆν Κωνσταντινῆ τῷ Κωνσταντινῷ τὸν ἔχω καὶ αὐτὸν,
 ἄξιον τύπου, ἀξιωματικὸν μάλιστα ^{διὰ} τὰ ἀποφθέγματα ἀφ' ἧς εἰς τὰ
 τῶν ἑσθ' καὶ φησιγραφίῳ ὅπου εἰς τῶν ἑσθ' καὶ χρυσῶ τῷ ὄντι
 βιβλία καὶ χρυσιφύλακα μάλιστα εἰς ἀεὶ δένεται ». Ἄλλ' ὁ
 τοῦ Κωνσταντινου βίος ἐξέδοθη ἕδῃ ὑπὸ τοῦ Παπαρέβου.⁵

Ἔτερα τύποι ἀνέχονται τοῦ Κομμηνού συγγραφέματα μὴ ἀναφερ-
 ῖμενα ὡσαύτως εἰρηφέντοις συγγραφεῦσιν ἐγνώσθησαν τὰ ὑπὸ
 τοῦ Κεραμίου ἐν Documente Istor. românilor, Vol. XIII, σ. 75 ἀναφερόμενα

1 Ἴδε περὶ τοῦ Ἰωάννου Κομμηνού τὸ ἐμὸν ἄρθρον: « Ὁ τελευταῖος Κομμηνός ἐν τῷ
 Αἰλίῳ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρίας τῆς Ἑλλάδος τ. 2 σ. 687-689. Κ.
 Ζάδα « Νεοελληνικὴ φιλοσοφία » σ. 398-399. Γ. Ζαβίρας « Νέα Ἑλλάς », σ. 345. Πα-
 πώντες παρὰ τῷ Ζάδα. « Ἀριστοκρ. βιβλιοθ. » τ. 3, σ. 100-103. Γ. Εὐβείανη, Γεωγραφικὴ
 ἱστορία, σ. 111-113.
 2 Ἴδε Σημειώσιον Προποπίου παρὰ τῷ Ζάδα, « Μεσ. βιβλιοθ. » τ. 3, σ. 490.
 3 Γ. Εὐβείανη, Revista Teologică, τ. 3, σ. 231 πρβλ. Ν. Β. Dossios, studii greco-
 române, σ. 110-111.
 4 Σ. Λάμπρου Κατάλογος τῶν ἐν τοῦ βιβλιοθήκῃς τοῦ Ἁγίου Ὁρου ἑλλή-
 νων κώδικων, τ. 2, σ. 56, ἀριθ. 4317.
 5 Ioannis Comneni medici, Vita Ioannis Comneni Romani imp-
 eratoris. Edidit Georgios Theodoropoulos, Samothrace 1888. 8-ος, σελίδες 14.

Ιωάννης Κορνηνός ως 'Ιερόθεος μητροπολίτης Δρύστρας, οί διάφοροι τύποι του ονόματος της επισκοπής. Ύμνος εις τας φυσ. μαθησάς της 'Επαρχίας.

Ο Ιωάννης Κορνηνός ως 'Ιερόθεος μητροπ. Δρύστρας

Η μεγαλή και ακριβής κόρησις, ή συγγραφική και κοινω-
νική δράσις και ίδια ο ιδιαιτέρως θερμοσυναισθητικός αυτού χαρα-
κτήρ δέν εβράδυναν να επιβάλλω τον Κορνηνόν εις την γνη-
σινήν εκτίμησιν. και εν τούτοις εμείδισεν αυτόν ή επισημία.
οὕτω λοιπόν θεία εύδοκία εξέζη ο λυχνος επί την λυχνίαν
και ο Ιωάννης χειροτονείται τῷ 1711 μητροπολίτης Δρύστρας μετο-
νομασθείς 'Ιερόθεος. Ἡ δὲ συνηθὺς ἐμείδισε μὲν τὸν ἐξοχόν
εὐτοῦτον ἄνδρα ή επισημία, ἀλλ' ἐπὶ σημεία της επιστήμης και της
κοινωνίας. Ἡ αὐτή φαίνεται θερμῶς φέρουσα τὴν στέργσιν τοῦ
αὐτοῦ θεράποντος και μεμυσημένου ἄνδρος δέν ἔδωκε
τὴν ψήφον. Ο 'Ιερόθεος ὅθεν ἐμείδισται ποιμὴν μίᾳ οὐ μόνον
ἀσκήσου, ἀλλὰ και πνευματικῆς ἐπαρχίας, της Δρύστρας. Ἐνθα
το ὄνομα μόνον μητροπολίτης εἶχε και τὸν θεολογικόν δια-
κόνον ἐν μορφοθηαχία τιτθον " ὑπερτίμος και ἐξοχος παν-
τός Παραδουναβου διότι, ὄντως κεῖται εις τὰ ἀπώτατα βόρειο
μέρη της Θρακίας ἐπὶ της δεξιᾶς ὄχθης τοῦ βουνάβου (ἴσως
τοῦτο ἔγινε, ἵνα οί ὑψηλόνες μή στερῶνται τερμῶς της ἰατρι-
κῆς αὐτοῦ περιθαψῆς).

Ἡ πόλις ἤτις τελευταίον ἐλέγετο Δρύστρα και ἀπὸ τοῦ
181 αἰῶνος εἰσίστρια και κοινῶς Τούτζα, εἶναι περίεργος ἐν τῇ ἐπισημ.
συγγραφῇ διὰ τὴν διασκοπὴν τοῦ ονόματος:

- 1) Δουρόστολος Προφ. 3,10 Δουρόστολον. Μετ. Γεωγρ. σ. 47.
- Δουρόστολος και Δουρόστολος Προφ. Ραθημ σ. 5 Δουρόστολον
- Θεοφ. χρον. I, 51. Δουρόστολον Λεγειεν, II, 290.
- Θουστοστοσοδοιοπορ. Ἀντωνίνου (570) σ. 223.
- Θουστοστοσος Τακτ. α.μ. IV, 5, Ἀρμιναν. Ρετσιμ γεστατσιμ. XXVII, 4, 12.

1. Ο ἅγιος Σάρδην Γερμανός ἔχῃ τὸ ἔτος 1712 (Θρακ. τόμ. Η, σ. 139), ἀλλὰ τὸ 1711.
Σελτ. 3 συγχάριαι αὐτῷ ὁ Μαυροορβάνος (βθ. μαζακ)
2. Συνταγματικὸν Χρυσάνθου Κροσοφύμην, σ. 31.

παλαιόν τῆς πόλεως τοῦ ρωμαίου ἐκ δουρῶν εὐρύων ἢ ἕως ἐπιγραφῆ:

στρατιῶτα[ς] θράκης
ἀπὸ χώρας Γενναίης
Δωροστόλου, ἐμοιμήθη
γομφίου μηνὸς ἡμέρας
γ' ἰνδικ.. ἔτους ἀπὸ κτί-
σεως κόσμου.

Διάφοροι τύποι φέρονται τῆς πόλεως ταύτης παρὰ τοῖς
ἐρχαίοις π.χ. Δουρόστολον (Πτολεμ. Γ' 10), Δουρόστολος (Θεοφίλ.
Σιμο. σ. 251), Δουρόστολος (Γενεσ. 86) Δουρόστολος (Θεοφ. Σιμ. 48)
καὶ Δωροστόλος (Αἰγυπίνου Ηγετασίμ, ἐκδ. Wesseling σ. 223,
σημ. I. ἀλλὰ καὶ Δουρόστολον εἰς μεταγενέστερος χρόνος
(Pachyep. σ. 316).

7. Ἡ ἐπισημοσύνη Δρύστρας καὶ ὁ
καταστροφὴ τῶν ἀρχιερατειῶν

Ἐκ τοῦ παλαιῦν μαρτυροῦν ὅτι ἡ Δρύστρα ἦν
ἐν τῶν σπουδαιοτέρων καὶ ἰσχυρότερων πόλεων τῆς
Μοισίας κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα μ.χ. Ἡ δὲ εἰς τὴν ἔφερον
τῶν Ἀράβων ἀγρονομῶν ὑπὸ τοῦ χαγάνου τῷ 584 δὲν ἀνέσταν, ἀλλ'
ἐξεπολιόρθη. Ἐπὶ Ἰωάννου Τριμισαῆ τῷ 971-2 εἶχον φάσει οἱ ῥῶσοι
ἕξει ὑπὸ τὸν εὐανιστάρον καὶ διὰ θαύματος κατεστρωμῆσαν ὑπὸ
τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηγῆτος διὸ καὶ ὁ αὐτοῦρατῆρ
μετωνόμασεν αὐτὴν Θεοδωρούπολιν.² Κατ' ἀρχαῖς ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μοισίας

1. «οὐδέ ἀμφὶ τὸν χαγάνον... εἶπον εἰ πόλις πορβῆς... καὶ Δουρόστολον Θεοφ. ἰστορ.
I, 8. Κατὰ Σακερβῆνα σ. 169 σημ. 5. οὐ μαιψάν τούτου ἦν καὶ ἡ κῆρυ ὑπακοῆς οὕτω
ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν παράδοσιν ἐν τῆς ὑπακοῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐν ταύτῃ
διακρίθοντος, εἰς τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνεφανέν σημείον τοῦ σταυροῦ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν
εἶναι ἔρπον, εἰς τὸ θαῦμα τούτο ἔγινετο αὐτῷ εἰς Ἰταλίαν πορβῆντι κατὰ τοῦ Μα-
ξεντίου (Κονταρ. σ. 379)

2. «τὸ Δουρόστολον Θεοδωρούπολιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ στρατηγῆτος μετωνομάσας» Λέων Διάκ.
ἰστορ. σ. 158. Ἄλλῃ εἶναι ἡ Θεοδωρούπολις τῆς ροδόνης, ἣν ἐπ' ὀνόματι τῆς βασιλείας
Θεοδώρας ἔκτισεν ὁ Ἰουστινιανός «οὐ πρότερον οὐσαν» προοίπ. περί κτισμ. IV, II.

ἡ ἡμερίοντος ἦν ἐπισκοπὴ τῆς Μαρκελιανουπόλεως (Ραετθελ σ. 161, 196), ἀπὸ δὲ τοῦ 1Α' ὡς εἰρησέβια ἀνεδέιχθη μητροπόλις τοῦ πατρι-
 αρχ. κειμένου ἔχουσα σιρὰν ἐν τῷ Συνταγματικῷ 71, 91, 103 ~~εἶπε~~ τὴν
 106 (Ραετθελ σ. 98, 199, 233, 248). Ἐν τῷ ταπεινῷ Μανουὴλ Κομνηνοῦ
 ὑπάρχει: "ο γ' τῆ Δρύστρα ροδοστόφου τῆς ἡμερίοντου, θρόνος ὑποκει-
 μενος οὐκ ἔστι". gelzet, Νοτ. episc. σ. 586. Παράδοξος φαίνεται, γράφει οὗτο,
 μητροπόλις περιθρηπτος καὶ σπουδαία ἡ Δρύστρα οὕτως ἀποτόμως νὰ
 ὑποβιθασθῆ εἰς τὴν 106 βασιλεῖα καὶ ἀποδίδωσι τὸ γεγονός εἰς τὴν
 ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατατήψιν αὐτῆς (αὐτ. σ. 605) εἰς τὸ ἡμέτερον
 χειρόγραφον γράφει κατὰ τὰς ἀρχαίς τοῦ 18' αἰῶνος ἔχει ὁ Δρύστρας
 (sic) τὴν 106 σιρὰν καὶ ὀνομάζεται "ἐξάρχος παντός Παραδουνάβου"
 (σ. II).¹ Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1813 ἠνώθη μετὰ τῆς Δρύστρας καὶ ἡ
 ἐπαρχία προιτάβου (πρεσλάβας) πρὸς ἐξομιονόμησιν τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν
 κατὰ πρόνοιαν τῆς ἐπιμησίας, ὅθεν ἐπιτηφορήθη καὶ ὁ μητροπολίτης
 Δρύστρας καὶ προιτάβου, μέχρι τοῦ 1830, ὅτε καὶ παρὶν ἐχωρήθη.
 Κατάλογον σύντομον τῶν ἐπισκόπων τῆς Δρύστρας κατὰ τοὺς μετὰ
 τὴν ἀρῶσιν χρόνους ἐδημοσίωσεν ὁ μητροπολίτης Σάρδων
Γερμανός (αὐτ. σ. 136-141) ὡς τελευταῖος μητροπολίτης ἀναγράφεται
 ὁ ἐπιμησίς τῷ 1851, Νοεμβ. 18 πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. ἐπιμησίας Διονύσι
 Συμπληροῦντες τὸν εἰρημένον κατάλογον ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς:
 ὁ Λεωκίμη λέγει, ὅτι ὁ Δαμιανός "ἐν Δωροστόφῳ τῆ νῦν Δρύστρα, ἐφ' οὗ
 καὶ ἡ Βουλγαρία τετιμῆται αὐτοεἶφατος", ἀνηγορεύθη παρὰ τῆς
 βασιλικῆς συγκλήτου διὰ προσταγῆς τοῦ βασιλέως Ρωμανοῦ τοῦ
Λεωπηνοῦ τῷ 927, ὕστερον δὲ καθήρηθη παρὰ τοῦ Ἰω. Τριμισιεύ.
 Τὸ γεγονός τοῦτο ἐγένετο χάριν τοῦ γάμου τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας
 θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Χριστοφόρου μετὰ τοῦ τσαρῶν Πέτρου.²
 Ἐν τοῖς ἐπισκοπ. καταλόγοις τοῦ μακρ. Β. Μυστακίδου παρρηγήθη
 ἡ ἐν Βάβρυνης ἐπιγραφή ἐπισημομένη ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Σόφιας.³

· Ἐν θαῤεε τατα!
 Δουκείσιμος ἐπί Σκοπος
 Δωροστόφου τῆς Ι
 μη(νός) 1/ανουαρίου ΚΖ ΙΝ (Ἰνδιε).

Ἀρζάνιος 1639. ὑπογράφεται εἰς ὑπόμνημα ἐπιτομῆς Παρθενίου Η'.⁴
Βασίλειος, ὅστις τῷ 1764 ἐγένετο Ἀθηνῶν (βλ. Σταματιανου
 "οἱ καταβάνοι", σ. 283). Κύριλλος 1764, εἰς σιγίγγιον Σαμουὴλ διὰ τὴν
 ἐν Θύγγροβλαχία μονὴν Ταζιοερῶν Μαρκελιανίου καὶ εἰς τὸν οὐγ-
 γροβλ. ἡμερίονα Σεεφ. Μιχ. Ραεωβίτσαν 28 Μαΐου.⁵ οὗτος ἦν καὶ
 μεθουργός καὶ σὺφονταί τὰ ἔργα ἐν κωδ. 1572 τῆς Μην. Μαίρας.
Ἀθανάσιος 1700. ὁ Κωνσταντῖνος 1727 (εἰς σιγίγγιον πατρ. παιδείου ὑπὲρ
 τῆς μονῆς Βελανιδιάς Καταμῶν ἔργων Β', σ. 434).

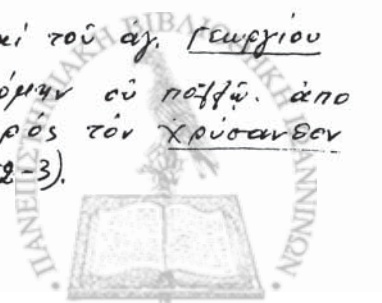
1. κατὰ τὸν ἀγιον Σάρδων (Θρακ. Η', σ. 137) εἶχε σιρὰν καὶ 43, 44, 54. Περὶ Παραδουνάβου
 θλ. ἔργων τῆς Δ', 1913, σ. 80.
 2. Οτιεὶς χριστ. II, 290.
 3. Ἐπετ. ἔσαρ. βιβλ. σπουδ. 1Β', 1939, σ. 170 ἐν τῆς οεστετ. αετχ. Μιτθ, 1894, σ. 205.
 4. φωτ. βιβλ. Η', σ. 99.
 5. Documente Ηαηηηηακί. τόμ. XV, σ. 1162, 1711. ὁ εἰς σιγίγγιον Καβαρνίου ὑπὲρ τῆς μονῆς Καταμῶν
 Θάβων, ἔργων Β', 1929, σ. 397.

Ἡ ἐπιστολή αὐτή ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κομνηνὸν παρὰ τοῦ διασημοτέρου τῶν ὁμογενῶν ἡγεμόνων τῆς ἰσχυρῆς ἐκείνης καὶ διὰ θεωρημάτων προσηγοριῶν καὶ ἐπαίνων περιστρέφουσα τὸν ἱεράρχην, εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως, ἣς ἀπέλαυνεν οὗτος λόγῳ μορφώσεως ἡθους καὶ παντοδαπῶν ἀρετῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ περιώνυμος Κυνοσάγγελος βασιλευργάτης περὶ πατρὸς ἐποίητο τὸν ἄνδρα, ὅστος οὐ μόνον ἀρχίατρος αὐτοῦ ἐχρημάτισεν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔφορος εἰς τὰς ἐκδόσεις, αἰτίνας ἡγεμονικαῖς ἀδραῖς δαπάναις εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐν βουκουρεστίῳ. Ξαύτας ὁ μουσουλμανικὸς ἀνὴρ δι' ἀρχαίων ἐμόσχησεν ἐπιγραμμάτων πρὸς ἕξορσιν τῶν ἀρετῶν τοῦ τῆσαν φιλοπόνητος ἡγεμόνος, ἀλλὰ καὶ ἡ πυκνὴ ἀρρηθρηγραφία πρὸς τῶν παιδῶν φίλον καὶ συμφαιτητὴν, τὸν διαπρεπέστατον καὶ μεμνημένον πατρίαν πατριάρχην Μετσοβίτην Χρυσάνθον καὶ ἡ ἐρισιβαιοτάτη τῶν αἰσθημάτων ἀρεφοτέρων προσεπιεικοὶ καὶ τὴν τῆς ἐμετῆσεως συνάντησιν εἰς τὴν περὶ τοῦ Γερουδίου τῆς κοινῆς ἐπόρην. Ἐν μιᾷ τῶν ἐπιστολῶν γράφει πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς γενόμενης αὐτῷ δεξιῶσεως ὑπὸ τοῦ Βασιλευργάτη, ὅτε κατὰ πρῶτον ὡς μητροπολίτης Δρύστρας τῷ 1713, Ἀπριλίου 28 ἐπεσεύξατο τὸ βουκουρεστίον.

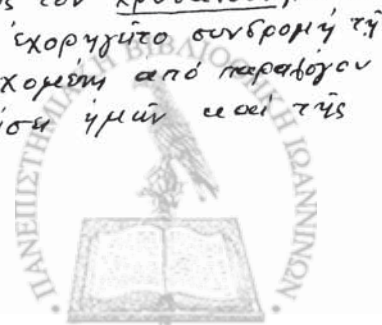
“Ὁφείλομαι, μακαριώτατε, γράφει, ἀπειροπὸν καὶ ἀποφίετον, ὃν ἔχω περὶ αὐτοῦ φήσιν, καὶ ὀφείλων αὐτῷ τὰ μέγιστα νὰ δώξω τὸ εὐγνωστὸν καὶ εὐχαριστὸν.”¹ εἶχε κατὰ τὴν ἐπιτομήν τοῦ ἀγ. Σάββα, μίαν τῶν ἐφοχότερων ἀγιογραφικῶν κτησῶν ἐν βουκουρεστίῳ, ἣτις ἐσοφίετο διὰ δύο περιφραγμένων νασῶν. Περὶ δὲ τοῦ ἡγεμόνος “ἀπέλαυνεν, τίχῃ, τὸ εὐαχὲς πρόσωπον καὶ γαλαννιστὸν ὄμμα τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ φιλοχρίστου αἰθέρου. Μὲ ἐδέχθη... εὐμενῶς τε καὶ φιλαλήθως καὶ κατὰ τὴν *ἡμετέρα μακαριώτατη εἰδῶσιν νὰ συχαρῆ εἰς τὴν ἦν ἔλαβον, παρὰ τὴν τοῦ ποδοκίτου τυχῶν.”² Ἐν ἐξῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ τὸν δε

1. Documente Ηιζμτζακί XIV, σ. 523.
 2. Αὐτόθι οἱ διασημότεροι νασοὶ εἶναι ὁ τοῦ ἀγ. Σάββα καὶ τοῦ ἀγ. Γεωργίου περὶ οὗ λέγει “τὸν περιπατῶν... νασὸν ἰδὼν ἑυδαρετὸς ἠγωνόμων οὐ πάβῃ. ἀποκρίθη τὸν περιπατῶν τῆς σοφίας νασοῦ” Ἄρθρον πρὸς τὸν Χρυσάνθον ἐπιστολῆς στίχ. 29 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους (σ. 552-3).
 * αὐτοῦ ἡμετέρα καλοκαρδίαν· ὅθεν εἰς ἕνα νὰ δώσω τῆ

εὐεμβιον τοῦ 1715 ἐξυμνήσας ἀρετὰς τοῦ Σεφάνου Καντακουζηνού ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας καὶ ἀναγγίλλει τὴν ἐν Μολδαβίᾳ σύστασιν ἐθνητικῶν σχολείων ὑπὸ Γιουζαίου Βόδα (=Μαυρομορδάτου).¹ Μεθ' ὧρας τὰς προφερὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, πρὸς αὐτὰς ἐπέβαλεν ὁ Κρόθιος ἐν τῇ ἡγεμονικῇ ἐκείνῃ ἐπαρχίᾳ, δὲν ἡμέτερι καὶ τοῦ ἰεροῦ χρέους τῆς σωφορίας ἐράων ὑπὲρ τοῦ παναγίου τάφου, ὡς πληροφορεῖ τὸν ἀθηνῶν φίλον Χρυσσανθόν εἰς τρεῖς ἐπιστολάς.² Δυστυχῶς ἀφῆλθε ἀπὸ τοῦ ἐπορῆνου ἔτους τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξεστὴν ταύτην ἐπαρχίαν ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ὁ ἀτυχὴς ἱεράρχης τὰς ἐπιπορευομένας τῆς μαυρομορδαίας, ἣν ἐφίστατο ὁ πενόμενος καὶ τυραννόμενος τὰς ὁδὸν ἡναγκάσθη νὰ ἐπισημάνῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου αὐτοῦ Μαυρομορδάτου. Οὗτος ἀπαντῶν αὐτῷ ἀπὸ 15 Δεμ. 1712 γράφει: « εἰρήν ἡμῖν ἐχρησθεῖ τὰ ἔρτι φοιτῆσαντα ἱερά γραμμάτια τῆς ἐκτετέρας Πανιερότητας καὶ φιλίας παλαιᾶς ἀναμνησκόμενα, οὐ μόνον εἰς τὸ γράφην παροτρύνει, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ αὐτῇ ἀπαντήσαντα, σωμαία καὶ ἀντίζωα ἐπτραχιδόντα παραμυθίαν καὶ ἐπιαιούφισιν τῶν δεινῶν ἐξαιτεῖται» δικαιολογί δὲ τὴν σιωπὴν ὡς ἐν τῶν ἀνημέσεων, ἅπερ ἐφίστατο δεῖνα. «Ταῦτά τοι, ὦ θεοπεπία κεφαλή, κατέσπισε καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ὄπισθον γυναικίον... καὶ τὴν γλῶτταν ἐπέδωκε καὶ σιγῶν ἐπέταξεν, ἵνα μὴ γράφοντες καὶ ἐπτραχιδόντες τὰ κατ' ἡμᾶς ὀδύνην καὶ ἰσχυρὰ κοινωνοῦς τοῦς φιλοῦντας ἀπεργαζώμεθα. Γνόττες δὲ ἡδὴ οὐδέ τὰ κατ' αὐτὴν εἶναι θεβλίω μίσσην δεδήκμεθα τὴν καρδίαν τῇ γὰρ ἀναπολήσει τῆς ἀγαθῆς τῶν ἐταίρων καταστάσεως ὅποια οὖν ὕψισιν τῶν δεινῶν προσδοκῶντες, ἐκείνων οὐ κατῶς χυροῦνται διπλῶς ἀνιμῶσα.»³ Ἡ ἐπαρχία Δρύστρας εὐρισσομένη εἰς φρουριακὸν σύστημα παρὰ τὸν Αἴμον διετέθη πάντως ἔρμαιον πρὸς διαρρηχὴν καὶ σφαγὴν

1. αὐτ. σ. 698-9.
2. ΣΕΠΤ. 2, 1712 (σ. 410-411), Ιανουαρ. 31, 1713 (σ. 489), Μαρτ. 9, 1715 (σ. 663). Ἐνταῦθα γράφει καὶ ταῦτα: « Πορθὴν χαρὰν καὶ παρηγορίαν ἔλαθον... δεξάμενος σήμερον τὰ θεώματα τῆς Μαυρομορδαίας σου γράμματα... καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεόν, ὅτι ἐπάνω εἰς τὴν βαρυτάτη μου ἀσθένειαν ἤθελε μοι ἀναφυχὴ καὶ ἐδάμνασα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀνατογιασόμενος τὰς πρώτας ὁμιλίας καὶ κοινὰς σπουδὰς καὶ ἀναστροφὰς καὶ τὴν ἐμὴν παιδὴν φιλίαν ».
3. Φοσεμεντε Ηιζμετζακι τόμ. XIV, σ. 477-8. Γράφει δὲ καὶ πρὸς τὸν Χρυσσανθόν, Μαΐου 27, 1716 (σ. 788-9) νὰ ἐνεργῶσι περὶ τούτου, ἀφοῦ ἀνεκαθεν, ἰσχυρὰ, ἐχορηγῆτο συνδρομὴ τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ τῆς Βλαχίας « ἐν μεγίσταις συμφοραῖς συνεχόμενῃ ἀπὸ παραλόγου τῶν δυναστῶν ἀπαιτήσεως καὶ νὰ συνδράμῃ τῇ παραμυθίᾳ ἡμῶν καὶ τῆς μητροπόλεως ».

Σφ. 22

ἔτιν ἐκεῖ φρουροῦντων στρατευμάτων. "Δεσποτά μου, γράφει καὶ αὐτὸς πρὸς Χρυσάνθον ὁ Ἱερόθεος (29 Νοεμβ. 1713), "ἔγω πρῶτον ἔερινά να μή εὐχῶ εἰς τὴν περιήγησιν καὶ ἔσσηται καὶ ἀνθρώπων εἰς μερικὰ χωρία ὅπως ἀπέπνυτας ἐδῶ πῶς σφάθουσι τοὺς χριστιανούς ὡς τὰ πρόβατα καὶ ἡρέραν καὶ ἀγῆθεύει ἐδῶ τὸ: "ἐξολοθίσθησαν ὡς πρόβατα σφαγῆς", καὶ ἰδοὺ σὺν θεῷ κενῶ καὶ ἀπαντὸς μου (sic) εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐπαρχίας, ἴσως εὐρῶ τῶν ἐνθάδε τὰ ἔμωθεν ἀσφαθέστερα".¹ Ἐν ἀλλῇ ἐπιστολῇ περιγράφει πρὸς αὐτὸν ὡς ἔχει τὴν τὴν τούρην τρομοκρατίας: "Τὸ κουτὶ τοῦ ἁγίου Ἰάκωβου γυρίει εἰς ταῖς ἐκκλησίαις, ὅπως εἰς τὰ στασιδίαι τὰ ἀδεια, διότι ἐδῶ οἱ χριστιανοὶ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις δὲν ἐσπλήθησαν να συχνά-φουν, εἶναι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ ἀγριώτατοι καὶ αἰρεθόροι Γιαντιφάροι, διὰ τὸν φόβον τῶν ὁποίων ἔχονταν ἔμελειστοι οἱ χριστιανοὶ εἰς τὰ ἔσσηγια τους, μὴν τορμηῶντες να προκύψουν ἐξω ἂν κατὰ καὶ ἐλεῖνοι πηδοῦν καὶ ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ σεβαίνουν μέσα καὶ τοὺς μουρσεῖον καὶ τοὺς σπαδίον καὶ τοὺς πληγύνουν, καθὺς καὶ εἰς τοῦ τόχου μου κέρνον σι καθεμιάστην ἀναβαίνοντες τοὺς τοίχους τῆς αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, συνδρίζοντες τὰς πύλας καὶ φητῶντες δεκαρχαίαι καὶ εὐμοσαρχαίαι χροσῖα μπαζῶσι..."²

Ὡς συνοδικὸς παρουσιάζεται τὸ πρῶτον, ὡς φαίνεται ὁ Ἱερόθεος τῷ 1717, ὅτε τῇ 27 Νοεμβρίου ἀναγγέλλει τῷ Χρυσάνθῳ «κατεσθώθη ὑγιῶς (sic) εἰς βυζάντιον, ἀπήλαυσα τὸν παναγιῶτατὸν μου αὐθέντην καὶ δεσποτὴν τὸν οἰκουμένην πατριάρχην κὺρ Ἱερεμίαν καὶ τὴν ἀδελφικὴν τῶν ἀρχιερέων ὁμήγηριν, μεθ' ἧν ἦδ' ἐσυνωφραίνομαι ταῖς αὐτῶν ἐκρυφῶν ὁμήγηρι καὶ ἀσφένως ὑπ' αὐτῶν φιλοφρονημένος, ὅθεν καὶ δὲν ἔλαβα παρὰ να προσελθῶν ^{ἐν ταπεινῶσει} μετὰ τοῦ εὐεχῆς μου χαρακτήρα τὸ ὕψος τῆς θειότητος ὑμῶν μακαριότητος»³. Τῷ αὐτῷ μάρτυρι εἰς συνοδικὸν τοῖς μητροπολίταις μακεδονίας ἀπευθόμενον τὰς διαρ

1. αὐτ. σ. 553. ἡ ὑπογραφή: "τῆς ὑμετέρας μακαριότητός τις ὁρίσθους πρόθυμος καὶ εὐλαβητικὸς ὀφειζέτης"
 2. Μαρτίου 9, 1715, σ. 664.
 3. αὐτ. 826.

παράς τῶν πρὸς τὸν ἅγιον τάφον ἀφιερωμάτων. (πατρ. ἔγγρ. Γ', 1904, σ. 484)

Ἐπίσης 1717, Αὐγούστου, εἰς γράμμα Γεωργίου Γ' πρὸς τὸν Ἀρχιδύν, συνιστῶντος τὸν πρωτοσύμβουλον Νικόφ. ἀγιοταφίτην (αὐτ. σ. 485) 1717, Νοεμβρ. εἰς σιγήθιον τοῦ αὐτοῦ διὰ τοῦς ἀπονημόνους μοναστηριακοῦς. γὰρ μή ἔχωσιν ἀπαιτήσεις οἱ Χριστιανοὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας αὐτῶν (αὐτ.).

1718, γιάκιος ὑπὲρ τῶν μουσείων τοῦ ἁγίου τάφου (αὐτ. 486).

1718, Σεπτέμβρ. διὰ τοῦς Γουναράδες συνοδικόν (αὐτ.).

1718, Οκτώβριος εἰς καθάρεισιν τοῦ τύρου καὶ εἰδῶνος εὐθυρίου (αὐτ. 649).

ὑπογράφεται κατὰ Οκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς σιγήθιον πατριαρχικοῦ ὑπὲρ τῆς ἐν βουκουρεστίᾳ μονῆς τῶν ἁγίων πάντων εὐσαθείας ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου οὐγγροβλαχίας Ἀνθίμου. ὡς καὶ κατὰ Αὐγουστον τοῦ 1718 εἰς παρόμοιον ὑπὲρ τῆς αὐτόθι μονῆς τῶν Ζηταριδῶν.¹ γὰρ τὴν τῆς παροῦς πραγματείαν, ἣν μετὰ κόπον διηρησασαμεν πανταχοῦθεν, σηματοποιεῖται, ὅτι ἐν Πάτρᾳ τοῦ Ἁθῶνος ὑπάρχουσιν ἐγκύμια εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν «τοῦ ἐπισημοτάτου κηρίου Θεοδώρου τοῦ ἐν Ἀρύστεραις τοῦ χρηματίσαντος β' διδασκάλου τῆς κατὰ βουκουρεστίαν ἐκκλησίας καὶ αἰθηντικῆς σχολῆς».²

1. αὐτ. σ. 840

2. Κωδ. Σλ 124, φ. 57^α «περὶ τῶν ἀρχιερέων τοῦτον ἐν τῷ καταλόγῳ».

Κομνος Σπ. ~ 116~

καθ. τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Ἀθηνῶν 1858
Κοσμάς μητροπολίτης Βιφύνης

1671 Ιαν. - 1674, Μαρτ. 14 (Θρακ. 6, 54)

Κοσμάς Βιφύνης 1830 - 1837. (Κ. Γ. Μυριοφυάνη)

Ἐπτά ἐπιστοφαί ἐν Θρακ. Η', 33-46. πρὸς τὸν Ἄρτην Νεόφυτο
ἐκ τοῦ κώδ. Μουσ. 590, ὁ ἐπιμύθεος ἐξεφωνήθη ὑπὸ τὸν μητρ.
Χίου Σωφρονίου (ἐν Θρακ. Α', 261-82. ὑπὸ Γεδεών μετὰ συν-
τόμου βιογραφίᾳ), μετετέθη τῷ 1830 εἰς τὴν ἀπὸ τῆς προικοσύνης
εἰς τὴν τῆς Βιφύνης μητροπόλιν. ... (μετὰ τὸν Σαταμασιώτη) τὸν
Αὐγουστον 1837. εἰς Χίον ἀποβίωσεν τῷ 1839 ἀνήκευτο σχολεῖα
καὶ τὴν μητροπόλιν. Ὁ Λακίδης (σ. 61) ἔχει τὸ ἑξῆς ἐπιγράμμα
αὐτοῦ. " Προσευχθεὶς ἐκ τῆς ἀγίας τῆς μητρός μου ἐκκλησίας
ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Θεωτάτου σο-
φωτάτου τοῦ καὶ παναγιωτάτου τῆς συνόδου τῶν γερόντων καὶ
χορείας αὐτῶν ἀρχόντων καὶ κληρικών καὶ ἁγίων προσευχθεὶς ἄλλα καὶ
προεβιβάσθην ἀπὸ τὸν τῆς προικοσύνης εἰς τὸν τῆς Βιφύνης
θρόνον μετὰ πάσης μου χαρᾶς καὶ μετὰ εὐχαριστίας ἐδέχ-
θην τὴν ἀπόφασιν τῆς θείας ἐκκλησίας ἐν ἔτει τῷ τριακο-
σῶ μηνι τῷ Σεπτεμβρίῳ ἐγένετο μετὰ θεοῦ ἐν αὐτῇ πατρι-
αρχίᾳ. Δεομαι οὖν πρὸς ὑψίστον Θεόν τὸν παντεπέστην
ὅπως ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ ἐμεῖς τῆς ταπεινῆς φωνῆς τῆς
δοῦλε ἀγαθέ, πιστέ καὶ οἰκονόμῃ εἰσεβθε εἰς τὴν χαρὰν
Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου".

Κοσμάς^{117ν} Γάνου και Χώρας 1652.

Γεμελιέται ὁ πνευματικός ἐν συνοδ. γράμματι τοῦ πατρ. μεθ^{οδίου} τοῦ ἀπὸ Ἡρακλείας περὶ τῆς ἐν Σούβια φωνῆς Γαλατάκη, ἀπογεφυμένῳ κ^ω 1669 φέρεται ἡ ὑπορ. αὐτοῦ (ἴσα. τῶν ἱερῶν. μοῦν Γαλατάκη" ὑπὸ Δ. Ἀθβανάκη), Ἀθῆναι 1906, σ. 46. ἐπικυροῦ γράμμα ἐν κώδικι Ἀχρῖδιανού κ^ω 1653 καὶ γράμμα ἕτερον 27 Σεπτ. 1664 (Μνεῖα Γανοχ. 131) Ἡστ^η ὁ Γαβριήλ τὸν παρεκέρεισεν ἑπανερχοῦν εἰς τὸν θρόνον μέχρι τοῦ 1654, ὅτε ἐγένετο οἰκουμ. πατριάρχης.

Κοσμάς ἱερογ. Γανίτης γεννηθὲς ἐν Γάνῳ
καὶ μονάσῃ. βγ. τρία ἐπιστολὴν εἰς αὐτὸν κινεσαντῶν κατὰ κόσμον. ἐπιγράμματα τοῦ ματθαίου Γανοχωρίτου 3-4. καὶ ὁ Λεοντόπουλος (βγ. 488) ἐξηγῶν τὴν χώραν ἀναφέρει εὐφώνως τὸν Κοσμᾶν, ἀγιοταφίτης ἡμνογράφος καὶ διδάσκαλος ὑπὸ Ἐωφρ. Λεοντοπόλεως. Εὐσφ. ^{αιάδων} IV, Σίων, τόμ. 10', 1939, σ. 304-5. Παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη ὁ ἐν τῆς Χώρας πατριάρχης Ἀντιοχείας ἱερόθεος. οὗτος ἐξεδοτο τῷ 1816 βασιλῆως τοῦ ἁγίου τάφου παραίτησιον κατὰ πανῶλους περιήχον 4 παρακλήσεις.

Κοσμάς ἐπίσκοπος Κεραβίτης

τοῦ I' αἰῶνος βγ. Ἰωάννης Κεραβίτης.

Κοσμάς ἐπίσκοπος Μηδίας καὶ Βιζύνης

ἐπί τοῦ Ἡρακλείας μεθ^{οδίου} Γ'. ἀπέθανε τῷ 1674 (Πασιδης 58)

Κοσμάς ἑυμορφόπουλος Μαδυτηνός

ἀσὸ πρωτοσυγκλήτων ἐγένετο μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Βεργοίας Περ. Χαλκιδίας κ. Πρεβέζης. ἑταίριον ἡρώδοτος τῆς Χαλκίδος διαβροχὴν ἔγραψεν: ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ γῆσι σάμνη τοῦ οὐραίου πατρὸς (Μετ^η, Διαχ. σχετ. Χαλκίδος, σ. 215,

Κρασῆς Μιχαήλ Γανοχωρίτης

"ἠμιαῖον ἐπὶ μαν. παλαιολόγου, εἰς ὃν ἡ Θεοτόκος ἐποίησε τό θαῦμα
(βλ. Νεστ. γρ. Σατσα Κεραρέως, σ. 149).

Κριζυνιανός ἐπίσκοπος Ἀφροδισιάδος καὶ ἐπιγραφαὶ Κριζυνιανός.

(βλ. Σοφοφρ. 295). "εἶπεν ἀπὸ οἰκειᾶς γήμης τὴν ὑπογραφὴν πεποιήμα ἄεσοφουθῶν τῷ διοπῷ τῶν ἀγιωτάτων πατέρων καὶ χρεωστῶ καὶ θρόνῳ τούτῳ, ἐφ' ᾧ καὶ ἰχθυοτονηθῆν καὶ οἱ πρό ἐμοῦ καὶ πόσις προστάσια ἢ ἐμνησία ἡμῶν τῶν χημῆ;" ^{αὐτοῦ} τοιοῦ ἐν τῇ Δ' οἰκ. συνόδῳ (βλ. βλ. μνήμα Β', σ. 209, μαρσι VII, 448-9) ^{Ἡ Ἀφροδισιάς αὐτῆ} (εἰς τὸ παρὰ τὸν ἰσθμὸν τῆς Θρακ. χερσ. "ὄχυρὸν δὲ τείχη περιβάλλον (ὁ ἴουστ) ... τῶν πόσιν Ἀφροδισιάδα", Πρακτοπίος ἐν τῷ περὶ κτισμ. 302. Νοβ. 517-8

"Ἀφροδισιάς πόσις Α. τῆς Μένδης εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀφινθίων Θρακῶν Πρακτ. Α', σ. 180 εἰς ἡ ὄνομα γυναικὸς ἐν ἐπιγραφῇ "Ἀφροδισιάς... Θράκινα Δαυδαίου γυνή" (Inscr. pt. de la Thrace par A. Dument. 58, 112.

Κύνζιλος ἐπίσκοπος τῆς ἐν Β' Μακεδονία

Ἡρακλείας καὶ τοποτηροῦ τῶν Θεοφάνη Ἀναστασίου ἐν τῇ Δ' οἰκ. συνόδῳ

Κυπριανός ἐπίσκοπος Τυρουχῆως καὶ Σερετζίου

"ὁ Τυρουχῆως καὶ Σερετζίου Κυπριανός ἀφμῆ, μαρτίου α' ἐν μινῆ νευρίου εἰς τὰ εὐχα του μίνος καὶ ἀτὸς με ἰχειροτόνησε τυρουχῆως εἰς τὸν ρεδιστόν εἰς τὴν μητρόπολην εἰς τοῦ ἀφμα^α κυριακί τὸν προπατέρον διεφεθρίου δαα ἐπτά ὠντὰ ἐπίτροπος τῆς ἐπαρχίας τοῦ κῦρ μαθινῆμου... καὶ ἐμνησθῆ: ὁ μαμαρήτης εἰς τοὺς ἀφμα^α καὶ ἐμνησθῆ ὁ κῦρ Γεράσιμος" (Νέος ἔθην. 1B, σ. 226).

Κυριακίδης ἐταῦρος

ἀρχορέτου τοῦ κ' αἰῶνος Ἡρακλειώτης (Γεβ. μνήμα Γανοχ. σ. 144)

Κυρίλλος ἐρεμίοναχας Ραιδεσθινός Δοχειαρίου

ὄυλος ἐδωροσετο ἐπαρχικὸν ἐπὶν εὐαγγέλιον εἰ τὴν μονὴν Δοχειαρίου Ὀδονος. "Κεῖμα Κυρίλλου... δια χειρὸς Θωμᾶ Ἰ. χρυσοπόου Κρουσ." Ἐωστ. ἐκ. βυζ. σπ Δ, 1927-125. Ἡύραλος ἀρχιμ. Ἰβηρίδης Ἡρακλειώτης

Κύριλλος Αθανασιάδης αγιοταφίτης.

έντω
μαρ' αρχαιόφανοιον Μετοχίω γέλω

απόφοιτος ἐν τῶν πρώτων τῆς Χάρμης 1851, ὑπηρετήσων (εἰς
 κροσσόχρημα, ὅπου ἐδίδασκε ἐν τῇ θεολ. σχολῇ τοῦ Σταυροῦ
 καὶ ἐχοθάρκῃσε 1861-4 ἔπειτα μέχρι τοῦ 1873 ἐξάρχων
 τοῦ ἀγίου τάφου ἐν Ἀθήναις. Ἐν περιστάσει ἐταξίδευσεν
 εἰς Σερβίαν καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸν πλοῦν 1898 ὑπερῆρα
 καὶ ἐκτετατο σπουδαίαν βιβλιοθήκην καὶ ἐξέδωκε διατριβὰς
 εἰς τὰ ἐγγραφα, τότε περιοδικὰ περὶ τοῦ θίου τῶν πατρι-
 αρχῶν κροσσόχρημα ἐπεξεργαστῆς τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἀναβαθμῶν
 τοῦ Ζανθοπούλου καὶ συνέταξε κατὰ βόλον τῶν χει-
 ρογρ. τοῦ ἀγιοταφ. μετοχίου κλη/πόθως (Μνεῖα Γανοχ. 144)
 ἐπιτοῦργον ^{ἐν τῷ Μετοχίω γέλω} ἀναγνωστῆριον "πρόσδος" καὶ ἐξέδωκε ἡδυσ-
 φότης ἐν κ/πόθω φιλόπτωχος. ἐβόθω τοῖς πάσχουσι καὶ
 εἰς μαθητὰς δίδενε βιβλία, καὶ τρίτων ^{φορῶν} περιττειχίσασα
 τὸ νευροταφίον καὶ ὑδρανθίαν προμηθεύσασα ^{νίστῃ τοῦ} ~~καὶ~~ προ-
 σοδοφόρον τῆς σχολῆς μετήματος ^{καὶ ὑπομνηστικῶν} ἐργασθῆσα. τῇ 24. Ιουν.
 1902 1894 ἡδυσφότης τῶν πτωχῶν καὶ μαθητῶν ἐπίκου-
 ρος (Μνεῖα Γανοχ. 174-5).

ἔργα: Ἑρμηνεία εἰς τοὺς βιβλίους τῆς οὐτιπικῆς τοῦ Νικ. Καλλιόπου. κροσσόχρημα 1862. Ζενέλιος τῶν βορρασια
 διφασθῆς ἐξάρχων ἐν Ἀθήναις (1863-κροσσῶν ἐν τῷ περιοδ. Σωτήρ. καὶ τὰς ἀναγορεῖας εἰς τὰ κροσσόχρημα ἐν
 τῷ Δελφίῳ τῆς ιστορ. καὶ ἐθνολογ. ἐταιρείας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τῷ "ἐναγγελικῷ κηρύγματι". τῷ 1873 μερτενδη
 εἰς Σερβίαν, ὅθεν ἔγραψεν ἐν τῇ "ἐκτετατῇ ἀγνείᾳ καὶ ἰστορ. ἐπιτοῦργον τοῦ φιλορθίου πατριάρχου Νι-
 κησοδήμου ἀπερθεῖν εἰς τὴν περιστάσει ἠοχολογίᾳ περὶ τῶν ἐκτετατῶν φιλολογίαν καὶ συνεχιζόμενον
 εἰς τὸ μαρὰ", κροσσόχρημα, 1881-2. Τὰ μαρὰ τῶν ἐοίδητων θεορῶν πατρι. κροσσόχρημα (Σωτήρ
 Ἀθῆναι 1889) - Τὰ μαρὰ τοῦ πατριάρχου κροσσόχρημα Παϊσιον, Παρθενιον καὶ ἔργον (Δελφί-
 ον, τῷ. Α' 211-262) - Τὰ μαρὰ τῶν Νευλαίριον πατριάρχου κροσσόχρημα (Σωτήρ Β, 1880
 Τὰ μαρὰ τοῦ Δουιδίου πατριάρχου κροσσόχρημα" (Σωτήρ 15, 1890, σ. 150-152, καὶ 1891-1892)
 Τὰ μαρὰ τοῦ Παρθενίου " (Δελφίον 1893, σ. 234-252) - Σηγίλιον τοῦ πα-
 τριάρχου Διονυσίου ἡνωζεγραμμῶν καὶ ἡνωζοῦ πατριάρχου ἀλεξανδρείας Νεκτα-
 ρίου" (Σωτήρ, τῷ. Β, 1880, σ. 145, 149). Ἐν περιστάσει ἀπεβίωσε τῷ 1895 μαρὰ τῶν
 κροσσῶν βιβλιοθήκην καὶ παρατήρησιν τῶν χειρογράφων τοῦ ἐν φαναρίῳ Μετοχίου τοῦ πα-
 τριάρχου Τάφου.

Κύριος Γανυ και Χώρα Βυζαντίου

μητροπολίτης αὐτῆς κύριος Κύριος ὁ ἐκ Βέρροιας κα-
ταχόμενος πρόβλαστος εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν
Γάνου καὶ Χώρας. Ἐγράφη ἀεὶ θητικὸν ὁνομασθέντα
τοσ κορυτσῆς Παναγιώτης Η. οὐνοῦ "σοφοῦ"·
κατὰ τῆς μετῆς τοῦ Προφῆτου Η. οὐνοῦ καὶ
τῆς ἐπιτομῆς τοῦ 5881 ἢ 5882 καὶ ἐκείνη ἐκείνη
Χώραν τῆ 20 Σεπτεμβρίου 1845 καὶ 1848 καὶ
τοῦ 1848 ἐγέννηθη ἐν Βέρροια κατὰ τὸν αἰῶ-
νος καὶ ὑπῆρξε μέγας ἀρχιεπίσκοπος τῆς πατρίδος
ἀπὸ Κορυτσῆς κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1841 καὶ
ἀποθανὼν 20 Αἰγίου τοῦ 1848. εἰς τὸ ἀρχιεπίσκοπον τῆς

και το ιδιοχειρον σημειωμα. "των 14ων του Ιαννουαριου (sic) εν ετει σωτηριω 1846. ανεχωρησεν εις κορυζιας ο πρωτων μηστας". (εξεθρημ τον μαρτιον 1780 ^{4 ημιαινε} ^{μεχρι} του Σεπτ. 1998) "παραιτησιν οικουοθη και αβιαστον ενυπογραφον τε και ενσφραγιστον ποιησαμενος προς την εκκλησιαν" (Θρακ. 5, 60) Απο της μητροπ. εβορνικιου μεταθεσας την 20 Αυγουστου 1848.

Απηργε διαλειστος του ευδοξιαδος Κυριθου προισταθενου των εξ μαρμαρων ειτα μητροπ. Αρτης επειτα δευτερευων του Γρηγοριου 5' και τω 1834 εκυροτοση εβορνικιου" (Εμφ. Ηθικ. 118, σ. 407).

Κυριλλος Γανουχωρας νεωτερος (β. Μεγ. Εγκυκλιω. 1Ε, σ. 485)

Κυριθου μητροπ. μηδσιας και βιθυνς

εω 1578 εις τους αικμαφοτας επι ιερειου φοχιου ως γραφη ο εαδας εις το "εχεδιασμα περι πατρ. ιερειου.

Κυρτσιωτης Θεοδ. β. Καθηγοριτης Θ.

Κυνοσαντινιδης Γρηγοριος Γανοχωριτης ιεροκρη

πατριαρχικων. Η "ιρα θεοφοτικη σχολη Χαριως" Α. Μεγ. 1933, σ. 211, υπαρχουν και αλλοι ποθοι θρακικες τεθειοφοιτοι. εγραφε: "εχθους της δημοκείας προς την φιλοσοφίαν"

Κυνοσ. Βαβιουρης ο θραξ Γανου και

Χωρας (β. Βαβιουρης - πρωτων επισκοπος μυριοφυτου) εξεθρημ τη 3 Ιουνιου 1900, μεinas μεχρι της 3 Ιουνιου 1906, οτε μετετεθη εις την μητροπολη της πισιδιας (Γεω. Μηνια Γανοχωρων 106 β. Βαλιουλης Κυνο.)

Κυνοσαντινιδης Στεφανος Μαδουζενος

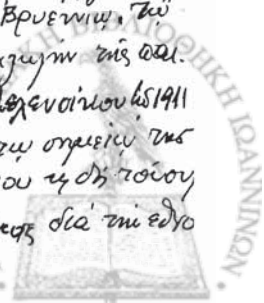
Διακονος διωρειλας εν λυκαριωλυ τημοδδαικω της δεση. σχολης. Χαριω, ειλα ηγιασε οαδη εν Αλεξανδρεια (Μημε ενδ' ανωτ. σ. 198.

Κυνοσαντινιδης Πορφυριος Γανοχωριτης (β. Πορφυριος Γανου χωρας)

αποφοιτησεν εν της Χαριως τω 1860 η ανδιδανεν ως βορνης επισκοπος (Μημ. Η εν Αλεξ. σχολη σ. 203)

Κυνοσαντινιδης Μελεθιμου Ασημαδης

εγνωθη εν Καλλιωλυ τω 1872, ινδα Διακονος τα ωρατα γραμματια ασηθων εν την εν Χαλιω θεοσοφικη σχολη. ασοφοτικας τω 1902 υπορησεν ως ωρωτοσυνηκλος ωαρα τω Νικηταδεια, φηροδω Βρενικω, τω 908 εκυροτονηθη βοηδος αβλου ως Χαριουπτακω η εγραθη εν τωρουω σχολειω η φροαση των ωαι. εια, μαχοταμελα δηλου, ωστα η εικηγοια τημωσα αβλου ωρηνησεν ερωπροπηγικω Μελεθιοιμου εσ 1911 ηδου εσποσε εσποσε τωουαμα υπορ τω γραμμαλιω η του εδνημου εβλο νευραγγικω τουτω σημειω της Μακεδονιας διακοινομενικω υπορ τω Βουρχαρον. αλλ' ευραγιητος του βαχλαν. πορημου ηδη τοουω καχιω τω 1913 διαβρονησεν ουλο τον αεμνηστον Κυνοσαντινον η μαρφος εν οφδαρημας δια την εδω προση εισι διετιαν φρων (1911-1913) ασοτελειωσαν οι αρααίοι αβλου μαρτυρεωωτα.

1. Κωνσταντίνος Κοιβάκης μητροπ. Καλλιπόλεως 8 Μαρτ.
(1912-1922). Ξεγινήθη εν αγία Πασσαρεσσινή της επαρχίας Κρήνης.
Εστουδάσθη εν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τῆς Χάλκης. * Διωρίσθη καθηγητῆς
καὶ ἐφημέριος ἐν Χαλκιδόνι. Προήχθη εἰς βοηθὸν ἐπίσκοπον τοῦ
μητρ. Χαλκιδόνος Γερμανοῦ (τοῦ κατόπιν οἰκουμένου πατριαρχου)
ὑπὸ τὸν τίτλον Δαφνουσίας, ὅπου πιστῶς ὑπηρετήσεν κηρύττων
κατασκευῆς τὸν θεῖον λόγον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καλλιπίου ἐξε-
τάθη μητροπολίτης Καλλιπόλεως τὸν Μάιον τοῦ 1912.

1. Καίτοι εἶχε ^{μεγάλαν} διαθέσιν νὰ ἐργασθῆ διὰ τὸ καλὸν τῆς
ἐπαρχίας, ἐν τούτοις τὸν ἐπρόταθον τὰ γεγονότα, τὸν ^(τοῦ 1914) Γούλιον (συ-
νήθη ὁ μέγας καὶ καταστροφικὸς σεισμὸς περὶ τοῦ κατωτέρου,
ὅστις κατέστρεψε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ κατακρη-
μνίσαν ἐπιζητίας, σχολεῖα, οἰκίας. Κατέβαλεν ἀπείρους κόπους
διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ ἐν τοῦ σεισμικοῦ μεγάλῃ καταστροφῇ,
ἐνεργῶν καὶ γραφῶν εἰς τὰ πατριαρχεῖα. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ
ἔτους κηρύχθη ὁ πρῶτος βαλκανικὸς πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἠκολού-
θησαν ὁ δεύτερος κοιούτος. Μόλις καὶ οὗτος ἐξετάσθη ἤχη-
σαν αἱ παντοειδῆς πιέσεις καὶ διηκμαὶ κατὰ τὴν χριστιανὴν τῷ 1914.

2. Αἱ πιέσεις αἱ οἰκονομικαὶ κατὰ τὴν ὁμογενῆ καὶ
μάστιγα κατὰ τὴν χωρὶν ἐρετριόφωνο διὰ τὴν ἐνεργειῶν τοῦ
μητροπολίτου. Ἐπιμολογήθη ὁ παχυδαμὸς πόλεμος, ὅποτε
ἄλλα φοβερότερα δυνάμεις ἐνεσηφάν εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ τε-
λευταῖον, τὸ κούφωμα τὴν δυνῶν, ὁ ἐμτοπισμὸς τὴν χριστιανῶν
κατοίκων ἐξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας. Περὶ ὅλων τούτων θά γινῆ
εὐρὺς λόγος κατωτέρω. Ὁ μητροπολίτης συνεστρίθη εἰς τὰ δυνάμεις
καὶ εἰς πιερίαν τὴν τύχην τὴν χριστιανῶν, μεταβάλλει μετ' αὐτῶν
εἰς ραιδεσιόν, ἐμῆθη δὲ εἰς τὴν θη. ἡσίαν πρὸς ἐπίσκοπον καὶ
παρηγορίαν τοῦ δυνοπαθοῦντος ποιμνίου τοῦ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
εἰς Κων/πολιν ὡς συνοδικός. Ἐπανεβῆν τὸ 1919 εἰς Καλλιπόλιν
κατὰ τὴν παλινόσμιον κατέβαλεν ἀπύτους κόπους διὰ τὴν
ἐγκαταστάσιν καὶ σίγασιν τὴν παλινουστάντων προσφύγων.
Εὐρίθη κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καλλιπόλεως ὑπὸ τὴν Ἑλλη-
νικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν χαρὰν ἐδοκίμασεν, ὥστε ἐλαχίστη,
ὡς ἔλεγον, ὅσας πιερίας ἐδοκίμασε κατὰ τὰ παρακώδην.
ἔτη. Δυστυχῶς ἡ χαρὰ τοῦ ὀλίγου χρόνου διήρκεσεν διότι με-
τὰ τὴν μιμραστατικὴν καταστροφὴν ἠναγκάσθη καὶ πάλιν νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπαρχίαν του. Εἰβῆν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξελθὼν
μητροπολίτης Πλημμερίου ὅθεν προήχθη εἰς μητροπολίτην
Κίτρους ὅπου καὶ ἀπέθανεν. (Θρακ. ΚΕ, 1956, σ. 16-17). Δὴν ἠδυνήθη
περὶ τοῦ μάρτυρος τούτου ἀρχιερέως ἡ ἀντιγραφή τοῦ μεγάλου τοῦ πατρ. Οἰκουμένου
Λουίζου Ιωσήφ, τὸ "εἰς ἀγάδην" ἢ λέγουσιν εὐχόμενοι οἱ Ἁγιορείται φῶν ἐπαρρησιάζεται
ἐν τούτῳ τὸν πατρὸς ἱεράρχην. Πρὸς τὴν ἀβδελφείαν του καὶ ἰωσήφους τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ
παραίτητον ἐστεινοχρησε σολὴ καὶ μετὰ ἐβδομάδα ἀπεβίωσεν.

* ὡς ἀσφόδρος τῆς Χάλκης τῷ 1901 ἔγραψεν "ὅτι ὁ ἄνθρωπος σπουδάζει ἐν σίματος καὶ ψυχῆς, ἢ ἐν τοῦτο καὶ πῆ
μα". (Μεζην. "Ἡ ἐν Χάλκῃ δεχ. σχολῆ", 1933, σ. 229)

Κυνοσαντίνος Μικρούμε ὁ ἐξ Ἠπείρου
Γαίνου καὶ Χώρας μεταστάθης τῆ 27 Σεπτ. 1894
ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Πατραευσθίας ἔβρινε διοικιῶν
μέχρι τῆς 23 Μαΐου 1900, ὅτε μετετέθη εἰς Σωφορα-
θόπολιν (Γεβ. Μνήμ. Γαν. 101) ἐκείθεν ἐγκατεστάθη ἐπι-
τομα ἐπὶ τῆς Πάσης ἐννευραδενείας καὶ ἐπέστη ἐν Κέρκυραν, ἔνθα ἐπέστη
Κυνοσαντίνος Γαίνου καὶ Χώρας

ἀπὸ μετρίμου 22 Αὐγ 1906 Θρακ. 5, 62
Κυνοσαντίνος ἐπίσημ. Κυψάρων 1956

Κυψάρων νῦν ὕψαθα ἐξάκρον ἀπέχοντα τῆς Αἴνου.
μαρτ. ιδ. ἰνδ. συνεδριάσαν ἀρσινίω τῷ πατρ. Gelzet.
Notitiae σ. 590. τὴν αὐτοεφε. ἀρχιεπισκοπὴν τῆς ἐπαρχίας
ροδόπης εἶχε τὴν προκαθίδραν Ραζηθῆ σ. 148, 69. III Ἐπιμι-
σειῆ Gelzet σ. 571 ἀρχιεπ. Κυψάρων 84.

Κυνοσ. Χατρή-ἀποστόλου Γαίνου καὶ Χώρα

629/30
Καμύγετα

ἔξ ἐξέστη ὁ ἀπὸ μυριοφύτου Κ τὴν 3ῆς ἰουλίου
1900 καὶ μετετέθη εἰς Ἀγκιστον τῆ 10 Μαΐου 1909 (Γεβ.
Μνήμ. Γαν. 101 καὶ Θρακ. 5, 62). ἐν τῆς δευτ. σχολ. τῆ

Κυνοσαντίνος μητροπολίτης Βιφύνης

Νικομηδείας τὴν πατρίδα ἔνθα ἐπὶ οὐρανοῦ
ὕπηρέτησεν ὡς ἐπιτομὸς Ἐπικουπόλεως ἐπὶ τοῦ
Νικομηδείας Διονυσίου Δ' ὁθεν προήχθη εἰς Βιφύνην τῷ
1877. ἀπέθανε ὡς συνοδικὸς κατὰ τὴν 6' περίου τῆ 17.
ἰουλ. 1889. ἄγων τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας (Πακίδης σ. 62)

Κυνοσαντίνος Γαίνου καὶ Χώρας

Ὁ Γεδεὺν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ
ἐγκριστικῶν ἀφ' ἑρῶν τὴν μηναίαν τῆς μηνὸς Παναγίας.

* Κυνοσαντίνος Μονομάχος, ἐν τῷδ. Βασιλ. 1248 τοῦ 1 Αἰῶνος σ. 83^β (Κατάλογ. Βασιλ. σ. 208)
"Ἐπιμνηθὴ ὁδοῦ τοῦ Θεοῦ Κυνοσαντίνος Θράξ βασιλεὺς Ρωμαίων ὁ Μονομάχος"

Ναυρέντιος Βίβλις μητροπολιτικής.

Παρατηρούμενος τῆ 1 Ιουλίου 1616 (Εραε. 5. 54)

Ναυρέντιος ἐπίσκοπος Καραβιβίνας

(φωτ. βιβλ. Α', σ. 95, αριθ. 7. 67. εὑρετ. Β', σ. 26).

Ναυρέντιος ἐπίσκοπος Μηδίας καὶ Βίβλις

Παρατηρούς τῶ 1616 Ιουλίου. (Λακκίδης 57).

Ναυρέντιος ἐπίσκοπος Μηδίας τῶ 1644.

Ιουλίου 9. ὡς διάδοχος τοῦ Δανιήλ (Λακκίδης, σ. 57).

Ναυρέντιος Μυριοφύτου

Εἰς παραίνεσιον γράμμα πρὸς Κεφαλ. καὶ Ζαωνθῶος
ὑπὲρ Ν. Μεταξᾶ 1628 (φωτ. βιβλ. Α', σ. 237)

Λαυρέντιος πρωτοσύγκελλος Κραυαείας 1655

ο Καρυβίτης, ο κτήτωρ του λειτουργικού Λαυρ. Η 178, β
«έγραψεν ἐν τῇ Καλλιόπῃ ἐπιέτους 9, 10, 11 (1675) ἡγοράσθη δὲ παρὰ τοῦ ἱερομόναχου
Λαυρανείου κτλ. διακρημάτων» Πεοντάρης Ἰωάννης (τοῦ πομπιανῶν του Δημήτριου)

Ἐν κώδ. 265 Κοσνίτης, παραρτ. 12' τόμ. φιλ. Συλλ. σ. 30.
«Μηνί Σεπτ. 5' ἰνδικτιῶνα 1' ἐμοικήμεν ὁ ἀρχὸς μοι
αὐθιγῆς καὶ ἀδελφούτης κὺρ Δημήτριος ὁ Πεοντάρης,
ὁ δὶὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγέλου οὐρανοῦ μετονομα-
σθεὶς γιονακός ^{Ἰωάννης} καὶ ἡ κίχη του ἡ ἀγία μέγα παιδιά
καὶ ἡ ψυχὴ του κατήχητος δόξης του Θεοῦ Ἄμήν
† ἔσει 5' 78† (=1432) εἶτα † ἐμοικήμεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ
ἀνεψιὸς μου κὺρ Ἰωάννης ὁ Πεοντάρης ἐν τῇ Συθυβρία
καταμήνα ἰαννουαριον τῆ θ' ἰνδικτιῶνα 15', ἔτους
5' 78† - 1437 καὶ ἔταψη ἐν τῇ μονῇ τοῦ προδρομοῦ
ἐν τῇ Συθυβρία †» περὶ αὐτῶν βλ. παρὰ Ε. de Muzalt,
Essai de chrologographie Byzantine, St-Petersbourg 1841, σ.
802, 806, 832. καὶ παρὰ βλ. φρατζῆ, ἐκδ. J. Παπαδοπούλου, Λειψία, 1935, σ. 116-117)*

Πεοντάρης 1170-1190;

Πεοντάρης Γανου καὶ Χώρα 1672-1674

Μετὰ τὸν Χριστοφόρον ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ ἀναγινώ-
σεται ἐν γράμματι τοῦ πατρ. Διογυσίου Μουσεφινῆ
ἀποστειλεῖν κατὰ θετ. 1672, 9 μηνῶν μετὰ τὴν κατὰ-
ρῆσιν τοῦ Χριστ. (Γεδ. ΜΗΜ. ΓΑΝΟΥ. 103)

Πεοντάρης Γανου καὶ Χώρα 1821-1835

Ὅθεν οὗτος προεβιάσθη κατὰ μάιον εἰς τὴν μη-
τρόπολιν Σισανίου καὶ ἔζησε καὶ μετὰ τὰ μέσα
τοῦ ἔτους 4000 (Θρακ. 5', 60; 225) ἄλλα μεγάλας καὶ ἱερωνίης
κατὰ σιγίφθιον τοῦ 1833 προσέφερε 1000 χρῶστα ὑπερ
τοῦ ἔφθ. οὐρανοῦ καὶ 500 ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ Θεόφωτος
(Γεδών, Μηνία Γαν. 170-171) Πρὸς αὐτὸν γράφη ὁ γνωστὸς ἐπιστολογράφος
Ἰγροσιος Κραυαείας δύο ἐπιστολάς, τὴν δευτέραν τὴν τότε ἀντιμεν εἰς τὴν Α' τάξιν.

ὁμοίως
ὁ Πεοντάρης Δημ. γενόμενος ἱερομόναχος τὸ 1432
ὑπογράφη Ἰωάννη Ἰωάννη καὶ αὐτοῦτος τὸ 1437
καὶ ἔταψη ἐν Συθυβρία ἐν τῇ μονῇ τοῦ προδρ.
Γεραφ. 12' τόμ. φιλ. Συλλ. σ. 30

Εξω. Εντά.
Εξω. Εντά.
Εξω. Εντά.

συντόμως καὶ ἀνελλιπῶς ὡς οἶον πρῶτον γαμβριόν
(συμβολὸν ἢ μοτο): "Ἐοφὴ γέγισσα ἀνθέν ἢ ἂν θείῃ
συνάξει κηρίον τε καὶ μέλι". Προτάσσει πρὸς τὸν ἱγνά-
σιον ἡρακλείας ἀφικρωτικῆν ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ἔχει: "γῆ-
ρατι καὶ τοῖς τῆς πομπῆς εὐχῆς κῆμασι προσπαλαί-
οντα καὶ οὐ μικρὸν ἐπιτεθοίποτα καὶ ἀπαυδύσαντα".
Κοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ἡ παρατιθεμένη προσωπογραφία.

Πένν Α', ὁ Θραζαϊλουράκιος Βυζαντινῶν

Ὁδὴ ἱστορίας συνήθως, ἀπὸ ἧτο ἐν τῆς δακτὺ in 18-
εὐκείῃ κατὰ τὸν Vassiliev, σ. 83. (Histoire de l'empire
byzantin, trad. du Russ. I, Παρ.
1932)

Πένν Ἐξαμηνίτης

«Κριτὴς τοῦ βήθου καὶ μέγας χαρτουφάριος τοῦ
γενικοῦ» τοῦ 1088 (Ἄστα μοναστ. III τὰμ. (τῶν ἀστα
ρατζ. VI.) σ. 50, 51, 54, βλ Γεώργιος Ἐξαμηνίτης πρωτοσπαθάριος,

Πένν Κυψελῶν

Ἐν κώδ. μεσαιώνων 79. εἰς συνοδικὴν ἀπόφασιν τοῦ
990 φ. σμγ' (βλ. ψευδεπιφάνιος)

Μίθας Δανιήλ πνευματικὸς Γανοχωρίτης

Ἐν φαναρίῳ φιλόμουσος εἶχε πορφυρικὸν βιβλιοθήκην
ἐν στανίῳ κεδόσθην, ἐπορεύσασε τοὺς ἀδεσφοὺς τοῦ θεό-
δωρον καὶ θωρεῖν Μίθας εἰς τὴν μετ. τοῦ Γεν. ἀσπίν.
ὁ πρῶτος ἔπειτα ἐπορεύσασε τὴν ἱατρικὴν (1869-1873)
(Γεδών μνήα σ. 394-8.)

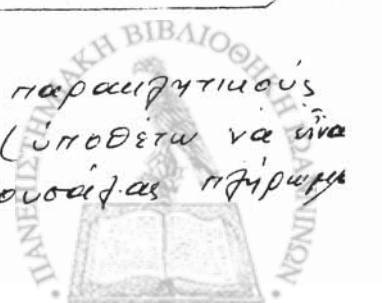
Μουσιανὸς ἐπίσκοπος Βιζύνης ἐν τῇ Α'

οἰκουμ. συνόδῳ ἐπέχων τὸν κόπον κυριακοῦ ἐπισκόπου
ἡρακλείας. ἠπέγραψεν οὕτω διὰ τὴν καθάρεσιν Διοσκου-
ρου «σμεφινῶ, οἷς ἔδοξε τῇ ἀγία καὶ μεγαλῇ συνόδῳ»
(Μήλια, Πρακτ. σμ. II, σ. 49.)

Μαθουσαίας μετρῶν καὶ ἠθῶν 1616.

κώδ. 189, Ἄρχ. Θρακ. βιογραφ. 21, σ. 151.

Ἐν κώδ. 187 εἰκοσιφοινίσις περιέχοντι παρακλητικὸν
κανόνα κατὰ Κεραρεῖα τοῦ 15' αἰῶνος (ὑποθέτω νὰ εἶνα
τοῦ τέλους) ἐν ἔργῳ οἱ ἐξῆς ἱαμβοί: «μαθουσαίας πηγή...

τὰς ἀσφαγῶς ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπιτύπωσιν, ἀπὸ
 κωδικοποιήσας τὸ κείμενον ἔδει: Μακάριος ὁ Χρυσοκεφαλῶς
 ἐξέδωτο ἐπὶ Θεοδοσίου Α' πατριάρχου Κων/πόλεως (1179-1183)
 ἐν βιογραφίᾳ Μοντίου Β' πατριάρχου Ἱεροσοφύμων (1170-1190) ἢ
 ἢ περιβόητος ἕνεκα τῶν μεγάλων ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ
 βίου ἀγιότητος, ὅθεν ἀνεγνωρίσθη μὲν ὑπὸ τῶν σταυροφόρων
 καὶ τοῦ "παρνεύτου" βασινοπατριάρχου, ὡς νόμιμος ὄντως
 πατριάρχης οὐδαμῶς ἐδειχάσε νὰ ἔσθῃ εἰς τὴν Ἱεροσόφην...
 (Χρυσ. Παπαδοπούλου, "Ἱστορ. τῆς ἐκκλησ. Ἱεροσοφύμων 1910, σ.
 400-401) Αἱ σημειούμενα ^{ὑπὸ τοῦ Αἰμῆτου} σ. 380-434 εἶναι τοῦ βιβλίου τῶν ἐπι-
 γράμῶν τοῦ μακαρίου, ἐνθα περιλαμβάνεται ὁ βίος τοῦ πα-
 τριάρχου ἡτοι εἰς δεκατέσσαρα θεολογικὰ κεφάλαια "Μακαρίου
 Chrysoscephali homiliae." ἐν Κοσμοπόλει (= Βιέννη) 1793 καὶ ἀποτί-
 θεματα τῶν δύο πραγματειῶν τοῦ Μιχαήλ Ἀρχιδιάκου παρὰ
 Λέοντι Ἀτταλίῳ, "De ruzgatochio" ἐν Ρώμῃ, 1655, σ. 871 ἔ. "De
 eccl. occid. et orient. repretua consensione." ἐν Ρώμῃ, 1648,
 σ. 526 κ. ἔ. (Κρουμβάχρ Η' 175). Ἀλλὰ πῶθεν τὸ ἐπισημῶδες κα-
 ταφυγίως ὅπου φέρει ὡς ἀγιορείτης. Ὁ Μακάριος ἐνήκει εἰς τὴν
 πεφυσιολογικὴν ἐκκλήσιν τῶν ἡουχαστῶν πειδιάδων, ἡτικ ἐδῆμιούργησεν
 ἐν ἡσῶ τὴν θαυμασίαν ἐκκλήσιν ἡμῶν μετὰ τὸν 10' αἰῶνα καὶ
 στορίει τὰς σελίδας τῆς "φιλομαρτίας" διὰ τῶν σοφῶν νηπιῶν
 κεφαλαίων. Δύο τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἡουχαστικά κείμενα, ἡ σήχη
 τοῦ Μαρουῖα παρὰ τὴν μονὴν τῶν Ἱβήρων, ὅπου οἱ Ξανθοπόροι
 ἐφιλοσόφουν τὰ θεῖα καὶ ^{τὸ} αὐτῶν δῶρον ^{ἀποστασίν} πρὸς τὴν Πάυραν τὸν καὶ
 ἀπόκερυφον καταφυγίον ἐντὸς βαθύτατου ἰακμοῦ ὅπου κα-
 τέρχονται τὰ διαλεχτὰ τοῦ ὄρους ὕδατα ὑπεράνω τῆς γειφίδας
 τῆς Ἀμαλφηνούς, μία ἀθέατος ἀπὸ τῆς θαλάσσης πηγαία
 πηλασιουμένη ὑπὸ ἡφομανούσης βασιτικῆς βλαστῆσεως καὶ κα-
 τυπτομένη ὑπὸ πετρῶν πλάτων, σελήθρων καὶ φητο-
 ρῶν. Τὸ μαρμαριτικὸν τοῦτο ἄντρον φέρει μέχρι σήμερον
 τὸ ὄνομα "καταφυγι" καὶ γυτύχυσεν ὁ γράφων ν' ἀνακα

τύψ. Ξηταῦθα κοφιομένους ὁ ποταμός ἀπὸ κρύπτει
τοὺς ἀσκητὰς ἀπὸ τὰ ὄρηα τῶν κοινῶν θνητῶν καὶ
δὴ τῶν τότε μητροπολιτῶν καὶ μίαν διέξοδον ἀφίγειν
εἰς τὴν ὄρασιν τὸν οὐρανόν· εἰς τὸ ἀπρόσιτον τοῦτο μονα-
στικὸν κέντρον, παρεμφερῆ πρὸς τὸ ἄντρον τοῦ Πλάτωνος,
ἐφιλοσόφουν οἱ θεωρητικοὶ ἐσθνοὶ ἄνδρες.

Κατὰ ταῦτα ὁ Μακάριος ἦν Ἀχιορείτης Πατριάρχης διότι τὸ
καταφύγιον νῦν ἀνήκει εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πελοποννήσου. Προβαί-
γας νῦν καὶ πάντοτε ἀνήκει εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μαύρας.
ἤδη πῶς εὐρέθη εἰς τὴν φιλαδέλφειαν ὁ Θράξ οὗτος ἀσκητής;
Ἡ ἱστορία σιωπᾷ τεθίς, εἰς τὸν ἐν τῇ Μεγ. ἐκκλησίᾳ κατα-
τοχὸν μητροπολιτῶν τῆς μητροπόλεως ταύτης πόλεως (τόμ. κ. σ.
918γ) ἔχομεν πρὸ τῶν μέσων τοῦ 14 αἰῶνος τὸν Θεόκλητον
πίστον τοῦ Νικηφόρου Χούμνου καὶ τοῦ οἰκ. πατριάρχου
Φιλαδέου (Πατριάρχου) ὅσοις κατὰ τούτον, γνωστὸν τοῦ ἐν
τῇ ἐν τῷ "ὄρει συνδιατριβῆς, μόνον φωστῆρα τῆς φιλαδέλφειας

ἀμφ. μακ.

πρὸς εἶδον τῶν ενδιαφερομένων γνωρίζω ὅτι ἔγραφα μονο-
γραφίαν "Ἐὰ κέντρα τῶν Μουσασίων καὶ ἡ σιγή τοῦ Μαρουτῆ
κτλ." ἣν ἐδημοσίωσα εἰς τὴν "Ἀχιορείτ. βιβλιοθήκην" εἰς σελανίτι
ἐν ἑξὸς ἀρθρῶν καὶ ἀνεξέλιπτα καὶ ἰδιαίτερος, ἀλλ' ἔνευεν,
ἀπιστίας τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ δίσκοφα ἀπὸ τριετίας
να γράφω εἰς τὸ ἐν Βόρῳ ἐμδιδομένον τοῦτο περιοδικόν, εἶναι
ἡ ἐργασία αὕτη τεθείς πρωτότυπος - τὸν Μαρουτῆν ἐκνήριξε
μόνον ἀπὸ 2-3 σειρᾶς περιλαμβανομένης εἰς τὰς ἱστορίας τοῦ
"Αθῶ, τὸ δὲ καταφύγιον ἀπὸ κωμόπολιν τοῦ ὄρηου, ἣς οἱ κά-
ποιχοι λέγονται καταφυγῶν καὶ εἶναι γνωστοὶ εἰς τὴν καθε-
δικὴν ὡς πεφεκίνοι καὶ πριονάδες - καὶ ἀποτερεῖ συνέχαι τῆς
ἱστορίας τοῦ ἀσκητισμοῦ" τόμ. Α' Θεσσαλονίκης 1929.

καί ὁ Γρηγορᾶς ἐξαίρει τὴν ἀρετὴν τοῦ "Θείου ἀνδρός"
 Ἑρμ. Ἰστορία, 291, 13. Βόννης. Μετὰ τὸν Θεόφωτον ἔρχεται ὁ
 Μακκάριος γύρ 1345. Κατὰ πρόφανη καὶ ἀντίκειτον προ-
 ὑπόθεσιν βεβαιούται, ὅτι ἦτο ὑποτακτικός τοῦ Θεοφύτου.
 Κατὰ τὸν Καντακουμηνόν "καί ὁ τὸν τῆς φιλαδέλφειας θρόνον
 κοσμήων Θεόφωτος καὶ αὐτὸς μὲν εἰς ἄμφορον ἀρετῆς ἡμῶν
 καὶ πολιτείας ἀσφίθειαν μοναδικῶς οὐ μόνον καταρθωνίως, ἀλλὰ
 καὶ ἑτέροισι ἱμανῶς ἔχων διδάσκει, ἔτι δὲ καὶ φρονήσεως καὶ
 ἔχων καὶ παιδείας τῆς ἔξωθεν οὐκ ὀλίγον μεταβαθύν (Ἰστορ.
 γράμ. Α', σ. 44, Παρισίων) καὶ ἡ φιλομαθία ἔχει τοῦ Θεοφύτου
 "λόγος τὴν ἐν Χριστῷ κρύπτῃν ἐργασίαν διασαφῶν καὶ δικ-
 νῶν ἐν βραχὺ τοῦ μοναχ. ἐπαγγέλματος τὸν σκοπὸν (β' σ. 227)
 Τυπώματα τοῦ Μακαρίου β. ἐν τῇ τῶν Βουλκάνδισιαν "Βιβλιογραφία ἁγιογραφικῆς,
 γραμματ.", Βρυξελλίς, 1909, σ. ΧΙϛ.¹
Μακκάριος μητροπ. Κυρίου Χερωνός.

Ὁὐλος ἐξοσφάλισε τὴν ἐν Χῶρᾳ σχολήν, ἀλλὰ περιπεσὼν εἰς τὴν
 δυσμένειαν τοῦ Ἀγῆ πασῶ ἀπὸ Ἰωαννίνων μετετέθη τῷ
 1499 εἰς Πάτρας καὶ εἰσεθῶν εἰς Κῆριον τῷ 1811, ἔνθα καὶ
 ἐτελεύτησε τῷ 1811 (Μηνία Γαυοχ. 134).

Μακκάριος μετρῶν καὶ Ἀθύριον

Ἀπὸ τοῦ 1410 ὁ Καζβίνιος Κων/πόλις γράφει: "ὅτι οὐ
 δυσεπίσημος ὁ ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς μετρῶν μετατεθείς εἰς
 τὴν μητρόπολιν Ἀρτίας Μακκάριος αψί, Ἀπριλίῳ ἰνδ. η'.
 (ἔπειτα μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Ἀρχιάτου) Κατὰ Θ. Μο-
 σχονῶν ἐν καταφ. πατρ. βιβλιοθ. Ἀλεξανδρείας τομ. Γ', σ. 346.

¹ Ἐλογίζετο δὲ ὁ Μακκάριος ἡλοῖς ἐπέχουσι τότε μητροπόλιν, διότι συνουχοκλήριος μετὰ τοῦ φε-
 δέου ἦν διὰ τὸν πατριάρχ. θρόνον, ἀλλὰ ἐψηφίσθη ὁ Πρανελαῖος φιλόθεος ἢ ἀρωκτόθρονος (Κατακ. Πατ.
 γράμ. 154, σ. 865 C. Βόννης III, σ. 169. ἐν τῶν σεντακτιῶν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μακαρίου ἐφ' ἑσθου ὀφρο-
 μήριον Θεοδ. Ἀγαλιανός ἀναφέρει, ὅτι τὴν ἰδιοχείρον ἰσογραφίαν τοῦ Μακαρίου εἶδεν ἐν τῇ τῶν
 πατρ. βιβλιοθ. καὶ Ἀμυνδύνου ἐπὶ χεῖρας: "Συνεγράφη γὰρ θεὸς αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡλίκα τῶν δαυμάτων
 ὑφ' ἑνὸς τοῦτων ἀνδρῶν καὶ βίῳ καὶ λόγῳ κεκοσμημένον καὶ διὰ πάντων τὸ ἀιδεοκίμον ἐχόντος, Μακκαρίου
 τῶν ὀνομα μητροπολίτου φιλαδέλφειας..." (Δοσιθείου ἱεροσολύμων "Ἰστορία γράμ.", 1705, σ. 627. αἱ ἀ-
 γράφαις τῶν ὀνομα εἶναι ὁ Μακκάριος τῆς ἀποστολῆς καὶ ἑτέρος ὁ ἐν τῶν πατρ. βιβλ. καὶ Ἀμυνδ. τῶν

δωρεά πυξίδος - ὡδ' ὑπὸ τέρβια τοῦ πορφόρου Μανόνοσ
 σὺ δ', ὡ προόπτα, κρυφίην γοημάτων - πόροις μακμάτοις
 (sic) σοῦ οἰκέτου" (Παραρτ. τοῦ 17' τόμου τοῦ ἔθνη, φηθ. βιβλ.
 ἐκθόρου Κων/πόλεως σ. 36.)

Μακάριος Γάνου καὶ Χώρας

Ἐκ ἀπὸ Κρήνης κατὰ μαίον 1835-1837 μαίον (Θρακ.
 βλ. 60) μεταστάς πρὸς Κύριον

Μακάριος μητροπ. Ήρακλείας.

Ἐπὶ χειροτονία τοῦ πρωτοσυμ. Νικοληδίας Μα-
 καρίου εἰς ἐπίσκοπον μετρῶν καὶ ἁθύρων, ἅτε τοῦ ἐν
 αὐτοῖς ἀρχιερατεύοντος Γεδών οἰκιοθετῆ παραίτησιν ποιη-
 σαμένου (Μηνί μαίω, ἰνδ. γ' ἔτους 1695. ἱεροσ. βιβλ. 487,
 τόμ. Α', σ. 462. "ἀφεῖς μετὰ τὴν ἄρρωσιν ὁ ἀρχιεπ.¹⁰¹⁰²⁰⁵ Κων/
 πόλεως συνήνωσε μετὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τὴν ἐπισκοπὴν
 μετρῶν (Τρατάτ. φηθ.) μετρῶν γραφομένων καὶ ἁθύρων
 (Μπουχίου Τζεμετζί) μετὰ ὅτι ἐπὶ ἀποστασάθην αὐτῶν
 ἢ ἐπίσκοπῆ: (Γεδών, ἴστ. χρισ. πατρ. 305. πατρ. ἔφημ. σ. 133)

Μακάριος Ραιδεστόου καὶ Πανίου

Ἐπὶ πατρ. Νήφωνος (1497-8) Ε. Σταματιάδου "Ἐκκλ.
 βύλλετα", ἔαμος, 1891, σ. 43.

Μακάριος Σηθυρίας 1732-1770.

"Καθαίρεσις τοῦ Σηθυρίας Μακαρίου διὰ τὸ μὴ
 πηρῶσαι τὰ ἐκκλησιαστικὰ διακώματα καὶ τὰ χρέη
 τῶν δανεισῶν καὶ ἄλλα, οὗ ἡ ἀρχή: "Ἐκκλ. τοῖς
 ἰδίοις ἔργοις καὶ τόχοις καταλαμβάνεται ὁποῖα ἀνθρώποι
 κυχάνη, καταστάσις μετ. αψο." Κατὰ τῆς πατρ. ἡθ. βιβλ.
 βιβλίου Γ' 295. Συνοδικὴ ἀπόφασις διὰ τὸν προβαστικὸν
 τοῦ οὐνοφίλακος Παστῶν ἐπιτομήμον ἐπὶ Παιδίου κατ' ἐπ. ἰνδ. 4, 1732, αὐτ. σ. 358

Προέδρου, εἰς σημεῖον ὥστε νά ἐκδίδωνται ἀθρόως οἱ τελευταῖοι Τόμοι νά ὑπάρχη δέ πρόβλεψις δημοσιεύσεως καί ἄλλης συγκεντρουμένης ὕλης διά τρεῖς ἕως πέντε ἀκόμη νέας ἐκδόσεις.

Δέν παρελείφθη ὡσαύτως κατὰ τήν περίοδον ταύτην διάθεσις Κληροδοτήματος πρὸς προίκισιν ἀπόρων κορασίδων, καθὼς καί τό θέμα τῆς φυχαγωγίας τῶν θρακῶν διά διαλέξεων καί οἰκογενειακῶν συγκεντρώσεων εἰς γεύματα καί ἀπογευματινάς συναθροίσεις, αἵτινες συντελοῦν εἰς τήν ἀμιλλαν καί ἀλληλογνωριμίαν τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ συμπατριωτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν δι' ἰδιαιτέρας συγγραφῆς του κ. Μανουηλίδου ἐκδοσιν τοῦ 24ου Τόμου τῶν "θρακικῶν" εἶναι ἀληθές ὅτι σῦτος, ἄνευ συγγραφικῶν ἀξιώσεων, ἐμόχθησεν ἀσχοληθεὶς ἐπ' ἄρκετόν χρόνον διά νά ἔλθουν εἰς φῶς ὅσα περί τοῦ Νομοῦ καί τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος Παιδεστοῦ κατεῖχεν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καί σταχυολογίας ἐξ ἐπίσημων ἐγγράφων, τοῦτο δέ κατεδείχθη ἀπό τὰς εἰς τό ἔργον ἀφιερωθείσας ἐπαινετικᾶς κριτικᾶς καί σχόλια, ἅτινα ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἐφημερίδας τῆς Ἑλλάδος καί ἰδίᾳ ἀπό ἐνθουσιῶδες ἐμπεριστατωμένον ἄρθρον τοῦ Πρωθιερέως Δ. Καλλιμάχου εἰς τόν Κυριακάτικόν "Ἐθνικόν Κήρυκα" Νέας Ὑόρκης, ὅπου ὁ σοφός οὗτος διδάσκαλος τοῦ Γένους, δίδει λεπτομερῆ εἰκόνα τῶν περιεχομένων τοῦ 24ου Τόμου, ἀναφερόμενος εἰς τήν ἀριστοτεχνικὴν ἐξιστόρησιν, τό ὁλοζώντανον ὕφος καί τήν παραστατικὴν γλῶσσαν.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ θρακικοῦ Κέντρου Φ. Μανουηλίδης ἐμπνευστῆς τῆς ἰδέας συνεργασίας ὅλων τῶν Προσφυγικῶν Σωματείων ^{θρακικῶν} Ποντικῶν κλπ. εὐρίσκειται εἰς συνεχῆ ἐπαφὴν καί ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, τῆς Πανθρακικῆς Ἐνώσεως καί μετ' ἄλλων λογίων καί συγγραφέων ἐν Ἀμερικῇ, οἵτινες κατ' ἐπανάληψιν ἐπήνεσαν τό ὑπὸ τοῦ θρακικοῦ Κέντρου συντελούμενον ἔργον μέ ἀξιολόγους κριτικᾶς καί σχόλια εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἀμερικῆς, καθὼς καί διά τὰς συνεχίζομένας ἐκδόσεις τῶν "θρακικῶν". *Πρὸς τὸν τιμωτὴν τούτου τῆς ὁμοεθνολογικῆς ἐφημερίδας τῶν θρακικῶν ἐν Ἀμερικῇ, δημοσιογράφου καὶ ἰδανόχου τῆς ἐθνικῆς κίρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης.*

*τὸν ἐρχομὸν
ἐξ ἐπισημοῦ
ὁλοζώντανον*

ἦτο γνήσιος μαθητής. καὶ ὁ παῖς τοῦ Κυριλλοῦ 1100=
 κάρως πατρ. κω/πόθως καὶ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις με-
 τέφρασε τὴν Καινὴν εἰς τὸ ἀπλοῦν συνένεσι αὐτοῦ
 καὶ αἰτῶσι τοῦ "Θεοῦ. Οὗτος ἦν ἀπουρισάριος ἐν κω/πόθω
 τῶν αὐθεντῶν τοῦ Βεγγιῶν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ προλόγῳ τῆς
 μεταφράσεως, ἣτις ἐξεδόθη ἐν γενεῇ τῷ 1638. ἄλλ' ὁ μαζίκος
 εἶχε ἀποθάνει εἰς τὴν χάριτι ταφῆς ἐν τῇ μονῇ τῆς
 Φεοτόμου. (βλ. τοῦ Α. Δημητρακοπούτου τὰς προσηγορίας εἰς
 τὸν Σάβαν, 1871, σ. 49-51 καὶ τοῦ Omont. "Catalogue des
 manuscrits grecs des Bibliothèques de Suisse", σ. 38-49). Ἡμεῖς

φράσι αὐτῆ εἶναι "ἔργον ἀποτρόπαιον" ^{ἐν τῇ ἐπισημοσῶ} καὶ τὴν οἱ καθ' ἑαυτοῖς εἰς ἱκανὰς
 χιθιάδας βιβλία. ἔφερον ἐκ Βυζαντίου καὶ πειθεσθε ~~ὁ~~
~~καὶ~~ ὁ θιασός. παρθένιος ὁ β... διανείμαται αὐτὴν κατὰ ἐπισημοσῶν
 ἀλλ' ὁ Συρίχου... ἀπέδειξεν (ἀπὸ τοῦ πατρ. ἀμφώκου) ἰσχυρῶς,
 ὅτι ὁ μεταφράσας καὶ οἱ τυπώσαντες καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες...
 πάντες εἰσι πόρρω τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀναθέματι ὑποβεβη-
 μέναι... ευσήσασα γὰρ τὰ βιβλία τοῦ λοιποῦ ὁ πατρ. οὐκ
 ἐτόλμησεν ὅθεν οὐ δινεμένηθησαν καὶ οὕτως ὑφάνισθησαν"
 (Δοσιθεὸς Δωδεκ. I, 4, σ. 1173). Ἐναντίον τοῦ ἔργου ἠξίξ. ἔγ-
 γράμμιος ὁ Θεσσαλός ἐν τῷ "Status praesens ecclesiae
 graecae" ἦτοι περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς ἔγγ. ἐκκλη-
 σίας κτλ. ἐν τῷ κεφ. θ', "περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς ὑπὸ τοῦ πα-
 τριαρχείου ἀπορρίψεως τῆς μεταφράσεως τῶν γραφῶν",
 καὶ 16' "περὶ τῆς μεταφρ. τῆς κ. Διαθήκης" 17' "περὶ τῆς ὑπὸ
 μαζ. καθηγορίτου μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης." Οὗτος
~~μεταφράσις καθηγορίτου μαζίκου ἱεροῦ.~~ "δοθεῖν
 τοῖς καθ' ἑαυτοῖς πρῶτος ἐκαστοῦ ἕνα τὴν ἐκχυδαίσιον...
 μεταβαρὴν ὄμν' τὴν νῦν γραφὴν εἰς φράσιν ἀπλοῦν
 ... "οὗτο τὸ ἔργον ἀποτρόπαιον ἔχει ἡ ἐπισημοσῶ",
 ἐπαναλαμβάνει ὁ Δοσιθεὸς ("Δωδεκάβιβλος" βιβλ. 1α' κεφ. 10 § 4, σ. 1173)
 ἐξυπῶσαν οἱ καθ' ἑαυτοῖς ἐν γενεῇ 1638 ὁ μαζίκος Συρίχου
 ἱεροκλήριος τῆς μ. ἐκκλησίας ἀπεκλήρυξεν ἐπ' ἀμφώκου ὡς
 ἀνόσιον ^{τοῦ γενικῶν} τῆς μεταφράσεως ἐξέζης δε' καὶ συνοδικῆς ἐπέσει.

και διαγνώσει κατ'επιβίβαση ή μεταμόρφωση, και καίτις
ή ανάνηψος άπληροθύμω διά γροικημάτων πατρ. και ου-
νοδίων και τὰ θιβθία πανδήμας άπερρίθνηται και τὰ
ήφανίσθη· (ιδ. τὰς παραπομπάς σου θιονόμου "Επιπίστις"
σ. 300 κατὰ Μεσφύτου Βάμβα. "Άθος σου μαζιμόν" όμοροπος
ίερομ. Σεραφίμη ό Μιτυθηνάιος διατριβήν έν Λονδίνω με-
μετύπων έπιστολέας και παρασημίσε τήν αΐτην χυδαο-
μετάφρασιν (διχα τοϋ θύου πρωτοτύπου έεδός εύ 1703) τώτε
όσομ. Γαβριή άεθμοε σνοδίων ήνώκων κατὰ τήν μεταφράσει τών άγιων σοφών
τώ 1704 εν ή τω αΐτω ή σχέση ή ωρός τας έπί του Λουκάριου άσφαρξένου: "έκνήγη.
σαν αναγινώσκουσαι τὰ ούτω μεταφρασοείητα θήια. . . ατε ωριε τής ή άνωφελούς της
τοαΐλης παραλέων μεταφράσει. ή γάρ έννοια ή το βάδος τών νομικών τών έρω σοφών
υπορόχουός έου, ουδ' ένκαταΐστος ή αΐτός τούς έσλοιοιόμενους τω έκκην. διασηκτον, ούλλου
πε ή δεΐ τών άθω και" (έκκην. διαταξέω υπό Μ. Γεδών, Α', σ. 107, έζ. 1888, κτλ.)

αίτια και ταύτων τὴν ἔκδοσιν ἀπεκρίθησαν παν-
 δήμως ἢ ἐπιτηροῦσα καὶ τὰ βιβλία κατατάχσαν ὑπὸ τινων
 ἐν μέσῳ τοῦ εὐαγίου Πατριαρχίου κ.ῶ 1704. (αὐτ. σ. 300-1)
 σ. 303. Ἡμερῶν ὁ συνάιτης (ὁ Βούργαρος, ὁ ἔπιτα τυρνόβου)
 κ.ῶ 1828 ἐν Λονδίνῳ ^{τρίτην μεταφράσιν καὶ διαδῶσιν ἐπέχειρσεν} "Ἡ νέα Διαδήμη μεταφρασθεῖσα
 ἀδεια τῆς ὀνατ. ἐπιτηροῦσας καὶ ἐπιδιορθωθεῖσα ἐπιριθῶς
 ἐξέδοθη προκειμένου καὶ τοῦ ἔθνηιου ^(κεκμημένου) ἐν Λονδρῶν, αὐτῶν".

Ἡ μεταφρασις τοῦ μαζιμου ἐπιγράφεται ὡς ἑξῆς:
 "Ἡ καινὴ Διαδήμη τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 εὐαγγέλιον, ἐν ᾗ αὐτοπροσώπως, τὸ τε θεῖον πρωτότυπον καὶ
 ἢ ἀπαρρηθῆκεν ἐξ ἐμῆν εἰς ἀπὴν διάθετον διὰ
 τοῦ μακαρίου (sic) κυρίου μαζιμου τοῦ καθηγουπολίτου
 ἱερομοναχοῦ μεταφρασις ἅμα ἐτυπώθησαν ἔτει 1638." (ἐν Γε-

νήμῳ παρὰ Chovel). 2. τόμοι εἰς 6. ὃν ὁ μὲν περιέχει τὰς καὶ
 πρῶτους ἐπιτηροῦσας, μετὰ τῆς παραφράσεως σελ. 458, ὁ δὲ τὰς πράξεις τῶν
 ἁποστόλων, καὶ ἐπιστολάς καὶ τὴν ἁποστόλων ἐπιστολήν. Προσφώνησις
 μαζιμου ἱεράρχου ἐν ἱερομοναχοῖς καθηγουπολίτου τοῖς ἐν ζευθο-
 μένοις ἐν κυρίῳ χαίρειν (περὶ ἀναγνώσεως τῶν ἀγ. γραφῶν) - 5. φύλλα).
 "Ἐγὼ δὲ βλήθη τὴν τὸσων δυσσεκίαν καὶ τὴν φθορὰν τοῦ ἔθ-
 νηιου, ὅπου ἐχάθη τὸ σπῆτι τῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τὴν ἔββαδα
 καὶ παρασεινούγενος παρὰ τοῦ κυρίου μου ἀδελφοῦ
 μιχαήλ καὶ συμπάσχοντας μὲ τὸ κοινόν τῆς ἐπιτηροῦσας
 καὶ ἀεουκτας καθευάστην καὶ ἀξίως τῶν νηπιῶν
 ἔμειναν τῆς ἐπιτηροῦσας τοῦ θεοῦ, ὅπου ἐπεινούσαν καὶ
 ἐβητούσαν ἄρτον καὶ κενεῖς δὲν εἶναι, ὅπου νὰ κούς
 δῶσιν καὶ γρηφίμντας πᾶς ἅμα χρωστικ... καὶ περισσό-
 τερον εἰς κούς ἀσθενεῖ καὶ ἀμαθεῖ, οἱ ὅποιοι δὲν δύ-
 νανται νὰ γρηφίμνουν τὴν θεῖαν γραφῆν... ἐπεχειρστικα
 νὰ μεταγρηφίμνουν εἰς τὴν κοινὴν διάθετον τὸ θεῖον καὶ
 ἱερόν εὐαγγέλιον... καὶ τὴν ἀποστόλων, διότι τὸ ἀνα-
 γινώσκειν καὶ μὴ γινώσκειν καταγινώσκειν ἐστὶ... 1

Διατί καὶ ἐσεῖνος ὅπου ἀκούει καὶ δὲν γρηφίμναι τοῦ θε-
 1 Κατακόλλησις καὶ λαῖλα εἶναι ἡ "Ἀντίφρωνις Μαρδαίου μητροπολίτου Κωστίου εὐαγγέλιον ἐν ἑξέσει ἀσολογίας
 περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν ἀγίων γραφῶν ἐπιστολῆν τοῦ τυρνόβου Ἰλαριωνος ἐκιδόντος Σαρισηλ Κυπρίου
 Κωστί, 1841. Περὶ τοῦ Ἰλαριωνος γράφει ἡσρασεῖδης τὴν κίνησον ὁ Γεδεών (Ῥ. Μοσειάν) σ. 28, 233, 457-8
 ὁ Διοφ. κύριατος γράφει ἐπὶ αὐλοῦ ἐπιγέλει σφαλλόμενος ἐν τῇ ἑκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ τοῦ περὶ τοῦ εὐαγγέ-
 λιοῦ τοῦ σοφοῦ ἱεραρχοῦ. Ἡ ὁμῶν ἀσθενεῖ καὶ ἐστὶν ἡ γρηφίμναι τῆς 1638 καὶ ἡ ἀπὸ Συναίου ἀπὸ ἀρχῆς Κωνσταντινουπόλεως

γοντος είναι ὡσάν θάρβαρος εἰς τόν τήγοντα, καί ἐπι-
 νος ὅπου τήγη είναι θάρβαρος εἰς τόν ἀμούοντα καί
 τοῦτο είναι κατάρβα ἐν Θεοῦ εἰς τόν τήγον, ὅταν ὁ Θεός
 λατρί μεζ ζήναις τήσασαι καί χείρσιν ἐξέροις εἰς αὐτούς
 πεύτω εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἐπισημειωμάτων καί εὐσε-
 βεστάτων μου κυρίων ἀρχόντων τῆς Θεοφρουρήσῃ καί
 ἰσχυριοστάτης ἀριστοκρατείας τῆς Βεγγικῆς καί ἀντιβορῆ
 γὰ μεζ καίμων ἰστῶτων τῆν εὐεργεσίαν διὰ τὰ εὐπρωθῆ
 εὐο παρόν βιβλίον εἰς δόξαν Θεοῦ καί οἰκοδομήν τῆς
 ἐκκλησίας καί τοῦτο θήγη ἦσασαι εἰς τὸ ἀμέτερον γόνος
 μνημόσυνον αἰώνιον τῆς αὐτῶν μαρτυραθείας τε καί ἀνοή-
 τῶν ὁποῖαν μᾶς ἔδωκεν καί ὁ ἐπισημειωτάτος αὐτῶν
 πρὸς τις κ.κ. Κορνήγιος ἔλασε εἰς τόν ὁποῖον θαυρήσαντες
 ἐπεχειρήσαμεν εὐο παρόν γράμμα ἐπικυρωτικόν εἰς Μα-
 ζίμου Καθηγορίτου μεταφράσιν (ἐν τοῖς προσηγομένοις)
 εἰς ἀπλήν φράσιν προτρέπει εἰς ἀνάγνωσιν τῶν γραφῶν
 ἀνθρώποι σκοτισμένοι καταπέθουσι τοῖς ἀπλουτέροις
 νὰ πιστεύουσιν πῶς δὲν πρέπει νὰ διαβάθουν εὐεῖνα, ὅτι
 εὐο πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔγραψε καί ἐπαρέδωσε, ἀρεζ είναι
 φανερόν πῶς εἶναι σφάθμα μίγα καί στασανική πλάμη
 ἴστοντα καί νὰ διδασκόμεσθουν (sic) ἀπ' αὐτόν τόν ἀγι-
 θινόν διδάσκατον τόν κυρίον μας νὰ ἐρευνοῦμε καί
 γραφαίς

”Ὑψακοχουδεὶ ὁ Μαζήμος ἀναχῶν τὸ
 γράμμα τοῦ πατριαρχοῦ Κυρίητου Πουκαέρσις
 ”νὰ ἐρευνοῦμε καί γραφαίς ἦγον δια-
 βάθοντας νὰ καταλαβάνουμε τί γράφουσι καί τί μᾶς πα-
 ραγγέθουσι... καί τοῦτο είναι τὸ ἕνα ἐμπόδιον, εὐο
 ἄλλο είναι ὅπου τήγουσι εὐο εὐαγγέλιον νὰ μὴν διαβά-
 φεται [εἰμή] μόνον εἰς μίαν γλώσσαν, ὡσάν νὰ μὴν
 εἶναι ὅλαις αἱ γλώσσαις τοῦ κόσμου καί νὰ μὴν δοξ-

γινεται ο θεός μόνον εις μίαν γῆωτταν, πράγμα παρά-
 δοξον και ἔξω από τήν στρατάν, όπου φανερά ο μακάριος
 παύλος μας φανερώνει πως πρέπει καί τόσια να είναι
 καθάρια δια να χρησιμοποιημεν εκείνο όπου είναι γραμμένον...
 ὅπως ἡμεῖς ἀφῆσμεν καθάνα να τήν ως τοσ φαίνεται
 και διατήρημεν το κατίστοτεν και πλείον ἀληθινόν και
 σίμφωνον τῆ γραφῆ, ὅπου είναι καθε χριστιανός να ἔχη
 χρέος και καί ιερά γραμματα να διαβάη ἀπό του...
 και να είναι δίκαιον και καί ιερά βιβλία καθάνα το
 θείον και ἱερόν εὐαγγέλιον να μεταφραζονται και να
ἐπιγινύσκονται εις ἀπλήν διάλεκτον και γῆωτταν κοινήν
 ὅπου ἡμπορεῖ να καί χρησιμῶ καθάνα διαβάμεντα να
 κοσποφορεῖται... διὰ τούτο ο θεός ἔδωκε το χάρισμά του
εις τοὺς ἀποστόλους και εις ἄλλους ὅπου ἦσαν ὑπερα
ἀπ' αὐτοὺς να ἡμπορεῖ να καταλαβάνη ο καθάνα,
ὅπου διαβάη, ἐκεῖνα καί μακαρία του θεού εις τήν ἐδι
κήν του . γῆωτταν μεσα εις τήν ὁποῖαν ἐγαθήη καὶ το
 γνωρίζοντας το και μετρήτας ὅσην ὑφέθειαν ἡμπορεῖ να
 προβλήη ο ἐκκαρπώτατος ἀφέντης κορν. Ἐγώ ο τήν
 σήμερον ἔδω εις τήν Κωνσταντινούπολιν είναι ἀποικιστῆς
 τῶν ἐψήλοτάτων και ἐνδοξοτάτων ἀφθαρτῶν τῆς βελγικῆς
 ἡχων τῆς φλάνδρας... ἔφροντισε με πολλήν ἐπιμέλειαν πι-
 πιστώτα και ὀρθώτατα να μεταφραζοῦντῆ εις κοινήν γῆωτταν
 το ἱερόν εὐαγγέλιον... ὅπου εις τήν ἐπὶ διάλεκτον, δὲν
 είναι παιδευμένος να χρησιμῶ του κυρίου καί τόσια και να
 ὑφετήται... ^{τῶν ἀποστόλων} ἡ ἀποστολῆ του ἱερομονάχου πατελαίου του κρητός
 στίχοι εις το θεῖον και ἱερόν εὐαγγέλιον μεταφραζοῦντῆ
 παρά του ἱερομονάχου ^{καὶ πνευμ. Πατρίαι} και μαζίμου."
 Ἐν τῆσ ως ἐπιφράξιμα τίθηται ἡ γῆωττα του κοραῆ.
 "οὔτε πάντες ἀπό τοὺς ὁπωσῶν τοῖσ μετακαρβεται αὐτήν
 σῆμερον, οὔτε αὐτοί οί χυδαῖοι ἀναγινώσκουν τῶν μετ' εὐκα-
 ριστῶσιν."

"Εξήν αρχή 'ταν ό λόγος αϊ ό λόγος εΐτανε μέ τό θεό και θεός εΐταν ό λόγος. Εΐταν έμείνος στήν αρχή μέ τό θεό. Όλα τά πάν-
τα μέσο του εΐχαναν, και χωρίς του τίποτα δέν εΐγινε, πού γίνηκε
μέσα του εΐτανε φωή και ή φωή 'τανε τό φως τών ανθρώπων, και
τό φως μέσα στό σκοτάδι, φέγγει και τό σκοτάδι δέν τό κούριεφε."

Κατά τι μάς εφώτισαν οι τοιούτοι Ιουδαίοι μεταφραστῆ, αφού ή δυσκολία του εὐα-
γγελίου δέν εΐμεται εν ταῖς λέξεσι, ἀλλ' εν τῇ εννοίᾳ, ὡς εΐδμεν. Αἰχμη εγγνώδη ή μεταφρα-
σις αὐτῆ τῷ 1901 οὐσωμεν ή ωανωλοισ. νεότῃ εζητηθη η κορούβαρε τά σιπδη διαμαρτυρομε-
νη οδεναρῖ, εἰς τῷ ωεριστασι ταύτην φοιτηται τινε ἀντιτάχθησιν κατὰ λού πρου βροσίτη
στρατοῦ η εβαφαν τῷ ελλ. γῆν δια του αίματός τῷ ὑψίρ λού έρου εὐαγγελίη μεταφρασις υ-
πέρ ωίσιτσι η παφίδη (β. "φοιτητικῆ σιιδῆ..." Ἀθῆναι, 1902, 8^ο, σ. 112 τὰ δωδεκα).

εφώτισαν η τῷ φέβρ. Μάρτιον του 1911 ὅτε ή ὑπὸ βρετανῶν εν τῇ ένδοσι γένουσι εταχθη εφός τῷ γερμ.
τῷ ἀδελφω ματθαρῶ η επί εδδριάδα συνζητητέ το δυτήμα τῷ χριστιανῶ η τῷ μεταφρασε-
η του εὐαγγελίου. Ὁ γραφω ταύτα τότε μοναχός τῷ λαυρας του ἁγίου ὄρου εδιδε τας εξετασεις

οι φοιτηται η ὁλοῖός εν εζητηρο η ἀναθρασιμῶ εζητοῦν τῷν αρχηγῶν. εἰς τό κερονάτι, εἰς οὐδὲ μισθον
ἤδὲ ἥσυχία, ἀλλ' ὅταν κατηγῶν εν τῷ ὀμόνοισιαν τῷ γεωμετρίσιω περικυκλώδῃ η εφάρα
τας διαμαρτυρίας, δε δίδω εξετασις με ουνελαβον, οὐδῆς εἰωτῆ η με ἀνεκλήρουσαν εἰς τῷ προ-
κύλατα του Παιτιστηριος αρχηγῶν: εἶχε σχημακοδη πρό ημερῶν ή βρεγῶλη επόφροση ὑπο
τῷν ένδοσι κῶδη η ἀδυσώωπητον διάκειμε τῷ ματθαρῶ, τῷν ἀειφενησιων καθηγητῶν τῷ γερμ.
Μιστριβῆν. Ημεῖς εβρεγῶμεν τῷ 12 μετῆ φοιτητικῶ. Τῷ τῷ ηπολοῦδῶ εἰς εὐαγγ. εἰς ένα

μετά

σχεσι, μετῆ σῆχρῶσι μετῆ του στρατοῦ, εἰς εν μέσῳ ἀλλαγαμῶ του γαού τῷ δη-
τῷ, Πειραιῶ η τῷ ωεριχῶρῶν, δεῖ λέγε λαι. Κατὰ τό διάσημα τῷ οὐλο ή μῆν Συνέχει-
σι εἶχε τρομοκρατηδη ἡ βασίλειῆ οἰμοσῆνεια εἶχεν ἀωομακρονδη εἰς τό τῷ οἶον η ή π-
βῆρτοι

ἡ οἰμαζε τῷ μωαζουα. Ἡ δὲ η μεσοβασίλειᾳ τῷ φοιτητῶν.
Ὁ λαός εἶχε τακίῆ ἀνωτοφιλῶν τῷ ὑψίρ αὐτῷ εἰσῆμῶς τῷ δυσιανοδῆ εν τῷ εφῶ ἀρῶνι
Ὁσαῖς εφ' ἀριάτι ο πρόεδρο, ενεφανίζετο εἰς τῷ ἀγρόν ενί νελο ωανδαιμονισι:
Παρασιμῶ εν τῷ εφῶ εφῆμερδα: Διά τῷ συλλακτηρια η τα φηριοματα.

"Ἀθῆναι, 28-2-1911, Ὁ φῶτος λογος μου αἰς τῷ προπιλαίων (σ. 2.)
"Λέων εφῶζεται η τῷ οὐ φοβηθησε λαι, κύριος ελάητος η τῷ ^{οὐκ} φηριουσε λαι!"

αὐο λου ένδοσι προσιουρῶ του Βοσιωρῶ ὁ γεραρός ωαλαρχῶς η του γενουσι και ὁ
σολοβῶνι προῖει τῷν τῷ δῶνα του κινδῶνου η φοῖα ελλῆνιστῆ καρδία δέν δῶσι μνηδῆ;

"Συριπ" 28-2-11 "Ἡ ἀδοισιῆ ωάνθημος διατήρησις δια τῷ χριστιανῶ" (σ. 1)
"Παφῶ" (ἀφῶ βνιζεμῆ). Ὑποσιπρίβει τῷν ἀγῶνῆσι η ἀεουδειτικῆ, ὅκ δέν ἀνήμῶσι οἱ φοιτη-
ται εν κόμμα "ή νοσημοσιῆ τῷς ελλ. νεολογίας εἶναι ὑποφῶτερα εἰς οἰσι σῆχρῶσι εφῆμερδα." (σ. 1)

"Συριπ" 1-3-11. "Τῷ τῷ φῶμα τῷ φοιτητῶν εφῶ τῷ ένδοσι γένουσι" (σ. 3) Σημῶ σῆχρῶσι εν τῷ Βοσ.
Δῆ. ή επόφροση τῷ φοιτητῶν γινῶται εν τῷ προπιλαία ὑπο του προεδρείου η ἀδελφῶν εἰς τῷ διωρεῖα
τῷ δῶματῶ εφῶσ παρακορῶδῆσι τῷς συζητησιμῶ. "Ὁ εφῶμος τῷ φοιτητῶν Ἡλιαδρεῶ-
σα επισημος γῶουσα - εφῶσῶμος τῷς ένδοσι ενόσιτες" "Ἡ διάταξη περι τῷ γραφῶν: Ἡ

ἐπισημος γῶουσα του κράτους" (σ. 5) 2.

Ἡμορῶς. 9-3-11 ἀλλῶ μετῆ εδδριάδα περιωου εν τῷ εἰσῆμῶ τῷ οἰσι δῶσι μνηδῆ;

Ματθαῖος Λαυρέτιος Πασᾶ Μαδυτινὸς

Φιλίππος: Ἦν φιλοσοφὸς καὶ κατηχητὴς τοῦ Κ. Πεντζέμα πᾶ 1819. ἐλάσιν παραβαζίν
ἡσέρ του ἀγῶνος χρῶσ. 1000 (ἔπι. τῶχος Γ' τομ. Θρακ. σ. 17)

Ματθαῖος Βιβλῆς μητροπολίτης.

Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἡρακλείου. Παναρέτου τῆ 25 ἔπι. 1855
ἀχειροτονήθη ἐπίσκοπος Βιβλῆς καὶ ἐπαύθη ἀρχο-
μένον τοῦ 1862 ἕνεκα παραπόνων τῶν ἐπαρχιωτῶν του
ἐπί Σωφροπίου Γ'. ἐν τούτῳ λαβὴν ἀφορμὴν ὁ τῆ "Ἀρμονίας"
βιβλιοθηκῆς Χουρμούζης ἐν κη/πότῳ ἔγραψε: "Κατηχορήγησιν καὶ
ἐπαύθη, ὄχι διὰ κοινὰ πημμελήματα, ἀλλὰ διὰ κα' ἕπτα
θανάσιμα ἁμαρτήματα. Ἄντι γὰρ τοῦ κούφου ἐὰ γόνια,
κὸν ἐπαύσαν μόνον καὶ σήμερον εἶναι κατὰ παραχώ-
ρησιν θείαν τοποτηρητῆς τοῦ ἁγίου Ἡρακλείου". Ταῦτα
γράφη ὁ φιλόσοφος Γεδών (ἀποσμ. χρόν. σ. 33 ἀνώνυμος,
ὡς εἶχε καὶ ὁ Χουρμούζης). τὸ ὄνομα ἔλαβον παρὰ τοῦ
λαΐδου (σ. 62) διότι ἄλλοι γράφουν Ἰωσαεὶμ. ἐν τούτοις
αὐτὸς ὁ παύσις ἔπραξεν ἔργα θαυμαστά, ἰδρῦσε τὰς
ἐν Βιβλῆ σκατάς, ὅτε καὶ ἀνευρέθη ὁ ἐν Μυδιά τοῦ ἁγ.
Νικολάου ταξεντὸς τάφος, φροντίδι δὲ αὐτοῦ ἀνηχέρθη
καὶ μονήκι.

Ματθαῖος Γάνου καὶ Χάρας

ὁ ἀπὸ Φιλίππων 1682

Ματθαῖος Γάνου καὶ Χάρας

Κατὰ μαῖον τοῦ 1841 "ἀρχιερατεῖοντος προεδριῶν" (ἀπὸ
ἰν πρώην Φηγητριάδος) "διὰ τὰς δοθείσας πρὸς τὴν ἐπιμη-
σίαν ἰναντίον τῆς ἰερότητας αὐτοῦ ἀναφοράς τῶν ἐπαρχιωτῶν
πολλὰς κατὰχρήσας καὶ δυσσεβείας παρεχούσας, ἀφῆκε δὲ
καὶ ὑψηλὴν ἐπιταχὴν γενόμενης, ἐπεπτώτου ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας
γενομένου..." Δεκε. 1845. (Θρακ. σ. 61)

Ματθαῖος Γανόχωριτης ὁ παλαιός.

Ἡποβιογραφὸς κατὰ Νικόδημον ἐν μυριοφύτῳ. ἐδίδαξεν ἐν
ἐπὶ παλ. Βεσσαβηρία πᾶ 1767-9 ἔς ἦν ἀπόφοιτος καὶ κατὰ

Σάβαν και εν Βουκουρεστίω. Έγραψε Γραμματικὴν
 (τετρακτύς εὐδοκίαν, ^{Βιέννη 1795, 1816} γὰρ συντακτικὸν (δὶς). φαίνεται,
 ὅτι ἐδίδαξεν ἐν Μυριοφύτῳ πρὸ τοῦ 1788, ὃ δὲ πυροπο-
 ληθὲς κώδιξ τῆς ἐπισηπικῆς ἐνόμαζεν αὐτὸν ὡς πρῶτον φυτοῦργον,
 ἀπέθνε πρὸ τοῦ 1808. (Μνεῖα Γανοχ. 154. Βλ. Παπανίκαν "Ἐχε-
 διάγραμμα", σ. 44. Σάβαν, π. φιλ. σ. 615)

τῷ 1827 ὀνομάζεται "διδάσκαλος" καὶ "πανοσιτολογιώτατος"
 διαρέστην ἐν Κων/πόλει ἴσως ἱερομόναχος, ἀσφαγῆς γνωρίζομεν δύο
 ματθαίου Γανοχωρηνούς ἴσως ὑπῆρχε καὶ τρίτος (Μνεῖα Γανοχ.
 154) βεβαίως τοῦ παλαιοῦ εἶναι τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν Κωνσταντι-
 νον - Κοσμίαν ἐπιγράμματα:

ἰωάννης δ

«Ματθαῖος εὖ πράτταν σε Κωνσταντίν' ἔπει
 γράμμα πρὸ μικροῦ ἤνέ μοι σὸν, ὦ φίλος,
 ἰαμβιῶ μέτρῳ μὲν ἐξειργασμένον,
 σοφιστικὸν τρόπον δὲ εἰς ὃ πτέασι,
 πρὸς τὴν χθὲς αὖ τίχην δὲ ἐεφράσω τὰ δέ,
 ὦ τῆς τίχης, φῶ! καὶ πάλιν ἰατέμων.
 χθὲς γάρ μοι, ὡς φῆς, καὶ σὺ γ' αὐτὸς εἶδεναι,
 ἀπείρξαν εἰσέφωσιν εἰς τοὺς φιλῆατος.»

περὶ 28

οἱ αἰχοὶ ἀνεγράψαν ἐν τοῦ 301 κώδ. τῆς βιβλιοθ. αἰγ. τὰ φου
 οὐχὶ ὑπὸ Γεδών. Ἡ βιογραφία τοῦ ἐπιστομίου παρὰ Σάβαν "Νεοεὐρ. φιλ. σ. 615.
 ἐν αἰ. Γ' παρὰ τῶν "Θρακιῶν" μετὰ τὴν βιογραφίαν ἔσσονται τὰ ἐξῆς συγγραμματα αὐτοῦ,
 ὡς ἀποροδοτικῶν τῶν τε γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν αὐτοῦ.

(279) Ἡ Γραμματικὴ εἰσαγωγὴς βιβλία τρία ἐν τῷ πρῶτον περὶ
 ἰμῆσις καὶ σχηματικῶ ἐξ ἑξῆς τῶν τοῦ λόγου φωνῶν τὸ δεύτερον
 περὶ τῶν αὐτῶν ἰδία κατὰ διάμετρον τὸ τρίτον περὶ προσώδιας
 καὶ ἀρθογραφίας ἐῖν αὐτῶν, συντόμους τε καὶ τῶν ἐπιρρινῶν
 ἐπιτεθέντα πρὸς εὐχερῆσέραν χρῆσιν τῶν φιλομαθῶν νέων
 παρὰ ματθαίου ταπεινοῦ μοναχοῦ τοῦ ἐν τῆς Χώρας τῶν
 Γανοχωρην καὶ τὰ νῦν πρῶτον τύποις εὐδοκίαν δι' ἰδίον
 τοῦ αὐτοῦ ἀνατυπῶσιν", Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ εὐπογραφίᾳ ἰωάνν. φ
 Βαουματιστέρου, 1796, ἀρ. 8ον σελ. 292.

Περὶ τῆς Λογικῆς Εὐγενίου Βουχάρη (Κεραμεὺς Ἱεροσολ. βιβλιοθ. Α' 352)

(260) 2. Έγχειρίδιον περί συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἐν ᾧ καὶ περί σχημάτων καὶ ἰδεῶν τοῦ λόγου καὶ περί στίχων τινῶν καὶ ἐπιγραμμάτων συντόμως τε καὶ λίαν εὐκρινῶς μεθόδουθεν πρὸς χρῆσιν ἐκκλησίᾳ καὶ ὑφέσειαν τῶν φιλομαθῶν νέων, παρὰ ματθαίου ταπεινοῦ γιοναχοῦ, τοῦ ἐκ τῆς χώρας τῶν γανοχωρίων καὶ τανῶν πρώτον τύποις ἐκδοθέν δι' ἰδίων τοῦ αὐτοῦ ἀναλωμάτων. Ἐν Βιέννῃ, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἰωσήφ τοῦ βαουμαϊστέρου, 1795, εἰς 8ῶν σελ. 295.

3. α) Θεματογραφία καὶ ψυχολογικὴ ἐρευνεῖα τῶν στοιχείων α, β, γ, τῆς ἰθαίσεως. (ἱερσο. βιβλ. ὑπὸ Α. παπ. Κεραρίως Α'. 364)

β) Θέματα διὰ στίχων ἱαμβιῶν, αὐτόθι.

γ) Ἐπιγράμμα καὶ στίχοι εἰς τὸν συμποσίτην ἀσπί Κοσκῶν (Κωνσταντῖνον) γανοχωρίτην, γραφία τῆς βιβλίου.

δ) περί μέτρον ἱαμβίου εἰς 100 στίχους Ἰαμβίου ἔγγραψ Ἰούλιου 10 1784, αὐτόθι.

ε) τρεῖς ἐπιστοφαὶ ἱαμβιαί εἰς τὸν ἄνω μνημονεύοντα Κωνσταντῖνον αὐτόθι.

στ) Ἐπιγράμματα 11: εἰς Χριστόν, εἰς Θεοτόκον, εἰς Πρόδρομον, εἰς γασὸν μητροπόλεως γάνου, εἰς ὀσίους Οὐνούφριον καὶ Πέτρον, εἰς Ζωοδόχον πηγὴν, εἰς προφῆτην Ἥλιαν, εἰς ἠναρῆρους, εἰς σταυρόν, εἰς ἅγιον προνόπιον, εἰς τὸν ἅγιον Παρθένιον ἐπιτύμβιον ἀνδροκύκου, αὐτόθι 365, εἰς ὄρμον σωτήριον βασιλεῖου τοῦ Πρασένιου (εἰσαεῖς πρὸς φιλ. σ. 615).

ζ) Ἡρωϊκεῖα εἰς τὴν χώραν τῶν γανοχωρίων καὶ εἰς αἴε ἐν αὐτῇ πηγῇ, ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶν ἑτέρου συμποσίτου τοῦ ματθαίου, τοῦ Ἰωάννου τοῦ μυριόφυτου, αὐτόθι.

η) Θέματα εἰς τὸ περί συντάξεως, αὐτόθι 366.

θ) Ἐγχειρίδιον περί συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν. ἔγγραψ εἰς 1792 κατὰ Μάρτιον διὰ χερὸς τοῦ Κοσκῶ τοῦ γανοχωρίτου ἠξεδόθη δ' ἐν Βιέννῃ 1796, αὐτόθι 349.

1) ΠΕΡΙΓΓΥΦΙΣ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ ΕΥΧΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΖΓΑΡΟΥ, αϊτόθι 382 καί 384.

1α) ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΕΣΩΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΤΟΥΔΙΟΥ ΚΩΔΙΞ 7 ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΥ ἌΝΔΡΟΥ (Πάμπρος ἐν ἑπετηρίδι Γ' παρνασσού 131)

1β) ΜΑΤΘΑΪΟΥ ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ ΓΑΝΟΧΩΡΩΝ ΠΕΡΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΑΙΤῶ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Ἰνστιτ. φοιτητῶν νέων, ὧν ἐξεδόθησαν 35 τυπογραφικὰ φύλλα (Χρον. Πατρ. Ἀκαδημίας σ. 205 σμ)

⊗ ΠΡΟΣ ΚΟΣΜΩΝ - Κωνσταντῖνον

ὦ διπλοῦ καλλοῦ, ὃ οὐδέ ἀπλοῦν φέρει ἄνθρωπος φύσει τε καί δόξεσθ' ἀρεσιβαδόν
ὦ αὐτῷ (Κωνσταντῖνον)

Κωνσταντῖνος

πολλοὶ μέγα χῶροι ἐν γυῶν φύγον,
ἐν οἷς ἔγραφα πρὸς σέ σὺν τάχει στίχοις,
εὖ τῆς κενός μ' ἄρ' αἰσχος ἀφισχόν λίσσεν,
ἤσις εἴχα κῆρα μὲν, ἐγγειπῆ δ' ὄμμος,
ἴν' οὖν εἴα χῶρα τῶν μέτρων βαίνῃ καρῆς,
πέμπω σοι ἴσα τῶν ποδῶν ἐρείσματα.
σύ μοι δ' ἐπίσεστ' αἰ, ὅπως ἔχῃς γράφων
ὦ αὐτῷ.

ἔγραφα σοι πρῶτην μὲν, ὡς ὑπεσχόμην,
δράσασα τότε προσηθόν, ὦ φίλ', ἀσμένως.
ἠφθης δὲ συνθήκας σὺ ἐπιθῶς τῷ τρόπῳ.
εἰ μὲν μέγα φρονῶν γὰρ αἰσχύνῃ ὄφθεις,
εἰ δ' οὐ θέλῃς ποῦσαι, οὐ φίλῃς τόδε,
εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν
Πόσον, ἅ νοση, ἐξήμισον ἄνοσον.
εἰς τὸν ἄνωθεν στίχον.

Ἄλλ' εἰ μαρτυρῶς εἶ, ποδαπὸς γ' οὖν; οὐ χθόνιος γάρ,
οὐδέ θαλάττης αἰ· εἰ δὲ πῦρ οὐράνιος

ποι τίπες ἡγίου σύ τροπίας; ἀγχοίος ἔγχε.
ἔργον αἰοιδῶν μὲν, τοζά δέ ἀμφιβατῶ
Ἐπισηδειον.

Τύμβος μαφύπτει τὴν κατὴν ζυνωρίδα
σὶν τῷ μανουήτ τὴν σίνευον τερσίδα
θεός δέ τῶν μησείγ ἐν φριατῇ κρίσθ.

119
Ἰννεία γανοκ. σ. 154-159. ἀρφα βθ. γάνος 15-16 εἰς διαφόρους
ναούς καὶ τὸν γάνου καὶ χώρας Προιοπίον, ὡς καὶ εἰς
καὶ ναούς τῆς Ἡρακλείτσας. Ταῖ ἐξῆς ἐπιγράμματα φρονῶ ἀνα-
ἀναφέρονται εἰς ναούς τῆς χώρας, ἧς ἦν τότε μητρόπολις
τῶν γανοχῶν καὶ ἔνθα ὁ ^{μοναχὸς} εἰδακτῶν Μαυδαῖος

Εἰς τὴν ἑπεραχίαν θεοτόκον.
Παρθένον ἔχραντον μαερίν τὴν μητέρ' αἰείδω
Χριστοῦ, ἣ τέσε μιν προγένεθρον ἀμύτορα υἱόν
αὐτοφύτοιο θεοῦ, ἀρρύτως αὐτοτέεστον
ἄνδρα θεόν' κόσμοιο χαρά δὲ, χαῖρε, ἄνασσα,
χαῖρε πάθιν καὶ τὴν δέ σάου πόθιν, Ἥραθί δεμοί

106
106α. (ὁ Αράσσος σ. 59 γράφει ὅτι, ὁ ναός τοῦ αἰγίου
Χαραβάμπους ἦν πρὶν τῶν εἰσοδίων).

Εἰς τὸν πρόδρομον Ἰωάννην
θεῖον Ἰωάννην, πρόδρομον Χριστοῦ, μέγαν ἕμνῳ,
βαπτιστὴν τε λόχοιο ἀφωκῆτου, ὅς ἐπέστη
κῆρυξ ἐξεπεδομυθος, ἐρημαδί ὑψημέδοντος,
κόν κτάνεν Ἡρώδης τύση, ἐκυρόδρον ἔφρην.
ἀρρ' ὦ, χαῖρε, μάκαρ, ματθαίω δι' Ἥραθ' αἰοιδῶ
(ποῦ ἦτο ὁ ναός αὐτός οὐκ οἶδα).

Εἰς τὸν ναόν τῆς μητροπόλεως γάνου
Ἰερὸν δευρο, θεατά, σὸν ὄρεμα, ἵνα κτήτορά τε γνῶς
πανσέπτοιο δόμου, οὐ σύ θείαν ἀχασαί.

~ηη~

τὸν κοφάτοισε δόμῳν ἑσὶς καὶ χηρημασι πείσοις
καὶ χῶρας ταύτης συνδρομῇ εἰσθεῖν
Γάνου καὶ χῶρας μετὸς ἀρχιερέως προκόπιος
ἐκ πελοποννήσου εὐ γεγαῖς γενεῖν
εἰς τοὺς ὀσίουσ Ὀνούφριον καὶ Πέτρον.

√ Γυμνοὶ παλαισταὶ κοῦφοι οὐρανοδρόμοι
ὑμᾶς εἰ ἔπω; μάρτυρα ἢ ἀγγέλους;

(Ποῦ ἦτο ὁ ναός;)

εἰς τὸν προφήτην ἠλίαν.

Σεβερὰν θεοῦ προφῆτα οὐ μὴτῶ χάριν,
πέμφον δέ μοι σταλασμόν ἁγνοῦ σου βίου
εἰς τὸν ἅγιον Προκόπιον.

ἠθρητὰ Προκόπιε, σῶφε καὶ σέλιπε
ὀρεῶνυμον σοὶ πατριάρχην ἱετήν
εἰς τὸν ἅγιον Παρθένιον.

Ἀρχιεράρχα Παρθένιε Μαρεφάειου,
ὀρεῶνυμόν σοὶ σῶφε ἔχθρῶν, κινδύνων.

100
(καὶ οἱ τρεῖς αὗτοι ἅγιοι δὲν γνωρίζω ποῦ ἔχον τοὺς ναοὺς,
μν. ταναχ. σ. 158-9)
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Νικολάου ἐν ἁδελικῇ αἰῶδι 925, 15.

Ματθαῖος Μυριοφύτου

Ἐκπῆρξε διδασκαλίας ἐν εἰῆ σελήτῃ τοῦ Ξενοφάντος (βλ. εἰσαφ.
Νικολ. Α', 1868 σ. 255) μεταφραστικῆς τῶν κατηχητικῶν θεοδ.
τοῦ στουδίτου, ἦν μία ἐδωμοσιεῖθα ἐν ἑσπέρῳ φαρῶ
ἠηξ. ΚΘ', 1930, σ. 430 ε. ὑπό Γερ. Κονιδάργ.*

Ματθαῖος ὀσιώτατος ἐν μοναχοῖς
(ὀυριαν.) ἐκ Γάνου καὶ χῶρα. (Καταφ. Β', σ. 106.) Γ

Εργασίες εν Αερλιανουπόλει τῷ 1848 καὶ ἐπὶ Δραχ. Σαχινί τῶν Χαγίων (ἐν 1866 ἀνε-
φάνησε τῷ 1871 καὶ ἔγνωτο ἰσογρηγοριανῶς τῷ 1876 καὶ ἀρχιγρηγοριανῶς τῶν Σουλτῶν τῷ 1878 καὶ
τῷ 1878 φροντιστικὸς ἐκ 1878 Ἰωαννῆν Γ'. Οὗτος ἀρνεύσασθαι αὐτὸν Ζωαννίς τῷ 1882 καὶ
Σπυρίδης ἐπὶ Ἰωαννῆν Δ' τῷ 1893. Τῷ 1901 ἐπέτελλε ἀρδεφθῆναι πάλιν τῶν ἐθνικῶν ἀρχιερέων
Ραζαλίμ Ἰωαννῆν τῶν Γ' ἀντιθέτου τῷ Β' ἕτερον οὐνεκ. φωνῶν. ἃ καὶ ἔλαβε προτάσεις καὶ ἀδείκνυι
τῶν Μυησίων λαγοῦ (ἃ τῶν ἀρδεφθῆναι τῶν Χρυσῶν δόμων). Ἐγράφη καὶ ἐναοισμὸν διατριβῆ
ὑπάρχει τῶν βιβλ. ἀδελφότητος Α' ἀρδεφθῆναι Κτησῶν ἡ Μόσχων.

ΜΕΘΩΔΙΟΣ ΒΡΑΪΖΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΝΟΥΡΙΤΣΑΣ:

Διέμενεν ἐν Κραϊόβδα ἐπὶ 1833 (Μην. Γανουχ. 138)

ΜΕΘΩΔΙΟΣ ΜΕΤΡῶΝ ΚΑΙ ἨΘΙΩΝ

βλ. Γεδωνί πέντε Ἰερίοι ἀρχιερεῖς σ. 25

ΜΕΓΕΖΙΟΣ Ἰερόμ: Ἐψυθίον Θεοδωρουπόλεως

ἐν Ἰαν. 1840 αἰτήσας τοῦ μητροπ. Χαμηλοδόνος ἱεροθείου
«εἰς συναντιλήψιν ἐν ἑπαρχ. ὑποθέσεων. καὶ ἐπιτροπιῶν
ἐπίσευψιν τῶν πνευμ. αὐτῆς ὑποθέσεων» (Θρακ. σ. 79)

ΜΕΓΕΖΙΟΣ ΚΑΡΦΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

τὸν Δεκ. 1651 συνυποψήφιος διὰ τοῦ Σέρρας (Θρακ. σ. 83)

ΜΕΓΕΖΙΟΣ ΜΕΤΡῶΝ ΚΑΙ ἨΘΙΩΝ 1815.

πατρ. συγγράμμα τὸν ~~πατρ.~~ Κερήλτου, 1817 περὶ τῶν γρῶς ἐν
ἐπαρχίᾳ Ἀέρων ὄριων (Ἐπαρχ. Θρακ. τ. 1, σ. 170-3,
Γεδ. πέντε Ἰερίοι ἀρχιερεῖς σ. 32.)

145a

ΜΕΤΕΙΟΣ ΜΕΤΡΩΝ ΕΠΙΣΤΕ. ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΕΠΙΘΕΤΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΕΙΣΑΓ. ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΚΕΡΝΙΚΗΣ 1828-30.4.27.

(ΑΪΤΗΣ, σ. 180. ΕΠΙΣΤ. ΓΕΛΛΩΡΑΦΙΑ)

ΜΕΤΕΙΟΣ ΕΠΙΣΤΕΟΠΟΣ ΔΟΥΣ (ΒΓ) ΧΑΡΙΤΩΝ

ΜΕΤΕΙΟΣ Ο ΑΠΟΦΑΝΤΑΣ ΕΩ 1839 ΕΧΡΟΤΟΝΟΥΘΗ ΕΠΙΣΤΕΟΠΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΑΥΤΟΥ ΑΝΕΦΙΘΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΦ.
ΣΑΝ ΕΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΧΗΝ. ΕΩ 1848 ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΑΙΟΝΟΥΣΟΥ, ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΕΓΓΕΝΕΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΥΡΡΩΝ
ΝΙΚΗΤΗΣ Η ΜΗ ΔΕΧΘΕΙΣ ΔΕ ΜΕΤΕΙΟΣ ΠΡΟΣΕΦΡΩΜΩΣ (ΕΠΙΣΤ. ΕΤΟ ΜΗΤΡΟ-
ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΕΟΠΙΝ ΛΟΦΤΟΥ ΤΟΥ ΤΟΡΝΟΒΟΥ.

Μεθόδιος μητροπολίτης Συμβρίας επί πατριάρχου Καλλίστου εν έτει 1347 μετακλή-
θη περί τω ήσχασι τού άγιου όρους σένδου παρά τω πατριάρχη μωστονοφιω βαρδαμά-
η ανενδίνου (β. Le Quien, Oriens Christianus I, 1437ε.)

1615-1639, 17' αἰῶνος ^{ἔγραψε} ἀναθήματα εἰς τὴν παπαδικὴν καὶ τὸ
κρατικατάρτιον καὶ δοξολογίαν ἀρχὴν εἰς ἤχον α' τετραφώνον
(ἤσανθ. εὐφ. 309. θ. ραιεστίνω Γεώργ. ἔμμεθ. ἑλεῖθ. ΚΖ, σ. 639)
Ἐν μουσικῷ κώδ. Παύρ. I 184 (1268, σ. 210) φ. 151, XVIII αἰῶνος
ὑπάρχει δοξολογία μελοποιημένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μετσοβίου

Μηνόδοτος Περὶνθιος

Ἐὰς ἑλληνικὰς πραγματείας ἔγραψεν ἐν βιβλίοις πέντε
καὶ δεκά. (Διοδ. Σικελ. XXVI, 4). Οὗτος κατατίθεται πρὸς
τὸν μηνόδοτον Σάριον, ἐπεὶ δὲ ἡ Περὶνθος ἦν ἀποικία
Σαρῶν. ^ἢ κατὰ τὴν Σάρον ἐνδόξων ἀνδρῶν ἀναγραφὴ
Γεωγ. hist. γεωγεωμ., III 103-105

Μητροφάνης μετρῶν καὶ ἠθῶν

Ἐκχυροτονήθη τῷ 1711, Μαΐου 20 ^{ὑπερασπίζονται} ἐν τῷ 20. 7 ὁρίθμ 182 κώδ.
δικαι μετρῶν, σ. 14. Θρακ. ἀρχ. 21, σ. 136, σ. 152.) Περὶ τῆς χι-
ροτονίας τοῦ καὶ ἐπιστομῆτος τοῦ Ἡρακλείου Καρβυνίου
αὐγ. 26, 1722.

Μητροφάνης μετρῶν καὶ σωφροσύνης

Ἐκχυροτονήθη τῷ 1636, Ἰουλ. 7 μέχρι τοῦ 1651 ^{ἢ ἀναγράφεται} ἐν τῷ 20. 7 ὁρίθμ 182 κώδ.
πατρ. Α' (φωτ. βιβλ. Η' 99) καὶ ἔπειτα ὡς Ἀδριανουπόλεως
σ. 100 (θ. Θεοδοσίος μετρῶν καὶ σωφροσύνης). 1824 Παιδων
ιστορ. σ. 56, ὅστις γράφει, ὅτι τῇ 23 Μαρτίου 1648, ὅτε διωρισθῆν
γίος μετροπολίτης σωφροσύνης ὁ μετροφάνης, ἐκχυροτονήθη
ταύτου τμήματα. Μητροφάνης ὁ Κυβέλου.

Ἐν τῷ μακρῶν τείχος τῆς Χερσονήσου ἀνεγράφη τὸν
17' αἰῶνα ἀποτειχίσαι τὸν αἰχένα τῆς Χερσονήσου ἐν Καρ-
δίης πόλεως εἰς Πλατύην. (θ. Χάρεμπερ Α', 175).

Μιχαὴλ ἄρχων Κομνηνός 1465

Ἐσοσε τῇ ἀρχῇ μέσῃ (εἰς τὴν σὺναξιν ἤτοι τὸ ἡγούμενον συμβούλιον)
Χορὴν ἀδελφάτου (ἤτοι ναὶ γὰρ ἀδελφός τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Ἐλενης ἐν

ΜΗΘΩ

κατοικίαν έντός ή έντός της μούνης και τμήμα του
ελαίνου και άμπελώνος προς καθιεργίαν) υπέρπυρα (= χρυσά
νομίσματα) ρ. έσσειθε δέ αύτά από Θεσσαλονίκης μετά ίδιου
μας άνδρώπου, α και έδεξάμεθα άσμένος και υπέρ ειχαρί-
στως ως κατά πάντα οίμειον και γνησίον ήμίν αδελφού
και υίου πνευματικού και μαγάρου και ενδοξοτάτου άρχον-
τος" (κώδ. άδελφωταρίων μεγίστης Πάτριας του ΜΗΘΩ φ. 28^α)

ΜΙΧΑΗΛ Ο ΟΥ ΡΑΙΒΕΣΤΟΣ

"Ψίος του ποτε Γεννηάειου", Στιχολόγιον μετά παρασημάνση
ου ή αντιγραφή έγχεσε τη 15 Ιουλίου 1754". (Κατάφ χειρογρ.
πατριαρχ. προσοθήκων τόμ. Α', σ. 454).

ΜΟΖΟΥΒΟΣ ΙΩ. ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ

(βλ. Γερόθεος Δρύστρας) Κορινθός Ιωάννης, ο διορθωτής
του Συμείν Θεολόγος τέχεται "τοσιώτατος" εν Ιασίω 1683 σ. 391
εν τη προμετωπίδι τέχεται "νοτάριος της μαγ. επιρροίας", "έξ
Ηρακλείας". "ήμωμιον προς τον υιον Κούμα του αϊθάντου
του πικτήν του έξ Ηρακλείας" αρχή "Η φιλοσοφία ή τιμη-
τέον φιλοσοφίαν. Κωδ. Πάτρ. Γ 99, φ. 337^α-344^β Κατ. σ. 196.

ΜΩΝΩΣ ΣΥΛΒΟΥΡΙΑΣ Ο ΑΡΑΠΗΣ,

έν Σηλυβρία ^{αίμα φροντιστή}

Ιωάννης Λεοντάρης 1434 παραρ. 12, τόμ. σ. 30. Δημήτριος
Λεοντάρης σ. 48. "Ο Άβθανός Κούμος μουσαφάς ιατρίης
του Ρεϊφ έφίνδη άφου έματηχίδη εις κά δόγματα από τον
Χατζή Γρηγόριον Χατεπήν "έπήχην εις τον Μωυσίν Σηλυβρίας.
Αράπων και έψήχσε παρ' αυτού ένα ένα άρραβιούν εξα-
χρησιον να διαβάση..." (Ημέτ. κώδ. ιστορ. φ. 267^α).

ΝΕΪΦΟΣ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΑΘΥΡΑΣ Ο ΑΝΔΡΙΟΣ

Ο Μιχνηρινός 1688-1705. Έντορον βίον εξέδωκεν ο πα-
σχάης εν "Θρακικοίς" Γ, 1932. σ. 3-5 εν Αρχ. Θρακ. σ. 140, 152.
Σμυρνάειον τό άγ. Όρος. σ. 394 ^{αναφερέται} ως αφιερωτής εν Πάτρα όπου
έξεμέτρωσε τό βίν. Παραιτησάμενος μετέβη εν Άνδρω και ήσ
Χαφεν εις την μούνη της Ζωοδοχου Πηγής και αφιέρωσε
πολλά και άρχάσθη υπέρ της ανασυστάσεως αυτής (Θρακ. αϊ. σ. 1)
Ρεα τών εν τώ κώδιει μετρών και Αθύρων ιδιοχειρών του
σημειωμάτων ο επίσκοπος ούτος φαίνεται μορτίς γνηρίων κα
μοινα χράτματα. (Αρχ. Θρακ. τόμος 21. σ. 151-152).

Νεόφυτος μητροπ. Βιβύνης 1610-1613:

(Φρασε. 5, σ. 68.)

Νεόφυτος Βιβύνης μητροπολίτης:

Ούλος διεδέξατο τὸν Φανιῆζ Πάτριον ἐν 1813, ὡς γράφεται ἐν
ἐν κώδικαι μνδείας ἡ... ὅσαι, ὡς γράφει ὁ Λακίδης, ὑπάρχουν
ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔπειτα ἀπωτέσθαι, ἐποίησε μέχρι τοῦ
1816 (σ. 60). Περὶ αὐτοῦ ὁ Σάββας γράφει: "Ἐξέστην κατ'
Αὐγουστον τοῦ 1813 ὁ ὀστωλογιώτατος πρωτοσύμβουλος τῆς
μητροπ. Ἐφέσου Νεόφυτος κωνσταντῶν γενόμενος ἐν ἐν ἐν
Κουρουτσέσκει πατριάρχ. καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προ-
δρομοῦ". Οὗτος ἱεράτευσε μέχρι τοῦ 1816. (Φρασε. 5, 56).

√ Νεόφυτος Γάνου καὶ Χώρας:

Διάδοχος τοῦ Βαρθολομαίου διωρισθῆναι "ὁ ὀσιώτατος
ἐν ἱερομονάχοις καὶ νεόφυτος ὁ α. κρηματίας ἀρχι-
διάκονος τῆς ἁγιότητας μητροπόλεως Οὐνιαίας", ἵδὸν μάρτυ-
ρον τοῦ 1744 τὸν δέσφ. 1759 πρὸς Κύριον ἐκδυστάσθαι (Φρασε. 5, 60.)

Νεόφυτος Καλαμνίτης ὁ Μετόν επισκοπός:

Καλημέρι ἐν Χίῳ. ὡς ἀποφοιτὸς τῆς δεξι. σχολῆς. Καμνὴ ἐγράφη ἐν 1868 "Περὶ τῆς ἐν τῇ δεξι. ἐκπαρ-
σιᾷ ὑραγματικῆς παρουσίας τοῦ σωματοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ." (ἁ. Μην. σ. 207)

Νεόφυτος Μνδείας 1474:

Ἐποστράφεται εἰς τὴν ἀθώωσιν τοῦ πατριάρχου Μάρκου, ὅσαι
μεσετέθη εἰς ἁκρίδα, καὶ γράφει ὁ Ε. Σταματιάδης εἰς "ἐπιφ.
συλλεγτά", Σάμος 1891, σ. 16 καὶ 35 καὶ τὸ ἔτος 1484, ἀπ' ὁ Γεδεὼ
δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν χρονολογίαν, καὶ σημειοῦται, ὅτι "εἶναι συ-
ζητήσιμος καὶ μάστιγα ὑπὲρ τὸ δέον" (Πατρ. Πιν. σ. 482):

Νεόφυτος Μνδείας 1639 κώδ.:

ἐν ἰψὺμνημα ἑκτοχῆς πατριάρχου Παρθενίου Χίου,
(φωτ. βιβλ. Α', σ. 212.)

~151~
Νεόφυτος Ξηλοκοπος Μυριοφύτου & Περαισιώσης;

ως κώδικα Μυριοφύτου σ. 87 το έτος 1807, Μαΐου 1 ο Νεόφυτος επιβιβαυόταν: "Δήλον είναι ότι έφθονε, πώπιον της ημεών μεγαλειότητος οι αρρεσιώνες της χώρας ταύτης διαμνησθή: ο Σαυρής πωίνος αναδαμγός επί τυρφηνασσεαίτη του δίδεται 150 γρόσια, γαιώ τὰ σασαία να χαμβάνη την φυλλάδα 1 ην τον ουκλήχου, ως το κατήρη 3 η εν τον θεοσοχον 5" (Μαν. Γεδεών εν Εμψ. Αρμθ. 8, Σελ. 1912, σ. 333).

Ο αείμνηστος αὐτὸς ἐφθονε ἐν τῇ 28 Μαΐου 1821 ἐπο' των Ιουρλιών (βλ. Αρμθ. φρανσῆν τὸμ. Α') ὑπογράφει: κόν εν Μυριοφύτῳ διορισθον τῇ 1 Μαΐου 1807 τοῦ διδασκαλοῦ εταερῆ. (Εμψ. Αρμθ. σ. 333, 1912)

Νεόφυτος Τυρολόγος 1781-1808:

ἐκ νοκομείονα: "Αἰά Χειρός ἐμοῦ ἔου ταπεινοῦ επισκόπου Τυρολόγος τοῦ ἐκ Μυριοφύτου 1795" (ἀνατολ. δεστήρ 1890, σ. 123, Εμψ. Αρμθ. I, σ. 220).

Νικηφόρος Μυδεΐαιος

Οὐίλος διεδέξατο τον Χριστοφόρον τῷ 1656

Νικηφόρος ἱερομ.

Θεοδωρουπόλις:

1 Εξηγήσθη κατὰ Μαΐον 1839 αἰτήσασα τοῦ Ἡμασιας Καθηγνήτου "πρός ἐπιτροπιαν ἐπισκεψιν τοῦ ἐμπεισισευρένου τῇ αἰτῆς πανιφόρτητι κρημοῦ ποιμνίου καί διακουθέρησιν τῶν ἐταερχειαῶν ὑποθίσασιν" (Ερσσε. 6, 79.)

Νικηφόρος Λεβαντερίδης Μαδυτινός:

Ἰερομ. μεγαροπολίτης πνευροποπίου, λιτίσκος καί μεσημεθρία καί ἔγραψε τῷ 1881 ἐναίοσ. διατριβήν "ὡστι οὐκ ἀσπίδος ἡ τῆς θεοσοχοῦ σὺγγηφίς" (βλ. Μίξην, "Η Θεολ. σχολ. Χάρμης", σ. 214)

Νικηφόρος μοναχός καί προσοχός:

ἔως μετῆς τοῦ ἐγγ. προμοπίου. (Αστ. Ρυσσ. 4, σ. 38).

Νικηφόρος μοναχός πρεσβύτερος:

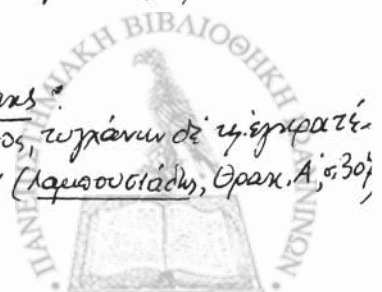
Ἰερομ. Ἰεροσολιμ. ὁ φατοσερός. ἔτος 991 ἐς πράξιν πρώτατου ὑπερ τῆς θείρας δια τον Πηατύν (μετόχιον παρα εν Ιεροσολ.)

Νικηφόρος Χαρτοφύλαξ ἀπὸ τοῦ 1799-840:

Ἰερομ. βλ. Γεδών Μνεία 55 ἐξ. Ἡρασιγασσας μετ' αἰόνας ἔβρασε κατὰ 1821 εν ἐγγ. Ὁρα.

Νικηφόρος λιτίσκος ἀφριανουπολίτης:

"Αἰά ωλλκῶν ~~πρωτομνηστικῶν~~ πρηνεκεστηρικῶν πεπροκειμένων, τῶν ἄντων δὲ ἐξήρατῆστοςος μίσησιν τῆς ἐπιμνησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς" (Λεωσουσιάδης, Ὁρακ. Α, σ. 30)

~152v

↓ Νικηόδωρος ^{Ανδρέου} μητροπ. Βιζύνης!

29. Ιαν. 1904 - 19. Φεβρ. 1908. Θρακ. Σ', σ. 67.

↓ Νικηόδωρος μυριοφύτου και περιστασίως:

Εκ Τυρόδοξ τελεόφοιτος τῆς ἐν Χάρμη θεολ. σχολῆς ἔγραψε ἐν. μυριοφύτῳ ἀπὸ τοῦ 1891 (ἐψυφίσθη τῆ 28 Φεβρ.) - 1894 (Γεδών μητροπ. Γαλακ. 111) Γ (ὠκράκωβη).

↓ Νικηοφάου... διδασκαλίας ὁ παλαιός:

Ἡ πρὸς τὰ γράμματα πρώτη ὕψους ἐδοθη πρὸ τοῦ 1650 ὑπὸ τοῦ ἐν Χάρμη διδασκάλου Νικηοφάου... οἱ δὲ ἀπὸ τῆς αἰτίας αὐτῆς μέχρι περιστασίως καὶ μεσοχρόνον μέχρις ἐπιτάσεως ἐξ ὑπὸν μοναχ. συνουσιασμοῖ... ἔχοντας ἀνάγκην ἀναγνωσῶν καὶ ψαλμῶν... ἐβίβασον ἀνάγνωσιν καὶ γραφῶν... οφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ μέχρι τοῦ 1798 παραταχθεῖσα ἱερατεία τοῦ Γαίνου καὶ Χάρμης Γρηγορίου ἐπιτήρη κηρύττοντος τὸν θεῖον λόγον ἱεράρχου πεπαιδευμένων πύδων ἤναψεν ἀναπτύξεως... Ἡ ἐν Γαίνῳ καὶ Χάρμη κοσμία καὶ μαθηαίου μαθητῶν τῆς πατρ. ἀκαδημασίας ἐργασία ἡ ἐν μυριοφύτῳ ἱερατεία τοῦ ἐπισκ. Μεθυστίου τοῦ ἐπιτ. Ἡρακλεῖας, σπουδασί τὴν ἐναρξίν πνευμ. αἰνήσεως ἀξιοσημειώτου (Μητ. Γαλακ.)

↓ Νικηοφάου ἡγούμενος τοῦ ἁγίου Ἡλίου, ¹⁶⁸

Εκ τῶ σφραγιστικῶν μετ' τὸν ἡγούμενον τοῦ ἁγίου Ἡλίου σφραγιστῶν 1004. Κωδ. Κυριλλίου Λαυριώτου φ. 16^α.

↓ Νικηοφάου μεγαλόθεος διδασκαλίας:

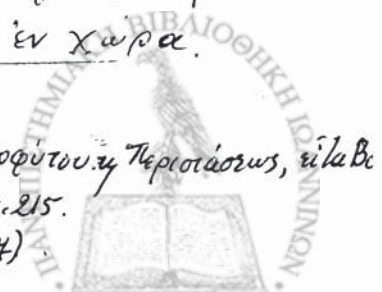
Ἐκ Περικλίου (τὸν Ἄρνια) Χαλκιδεῦς τελεόφοιτος Χάρμης ἀπὸ τοῦ 1907 (Μητ. Γαλακ. σ. 151).

Ἐκ τούτου τοῦ Νικηοφάου ταχθέντος ἀφορμὴν ὁ Γεδών γράφη περὶ ἀρχαιότερου τινὸς διδασκάλου Νικηοφάου.

↓ Νικηοφάου διδασκαλίας ἐν Χάρμη.

(Μητ. Γαλακ. σ. 136. Χαλκιδ. τοῦ 1777.)

* 1882 ἔγραψε "Περὶ ἡλικίας τῆς Πεντακτίου" ἡ ἐκτελεσμένη ἐν ἀρχῇ Μυριοφύτου ἡ Περιστασίως, εἰλεβε δὲ ἀπὸ Βιζύνης, Κίου, Βαρνης. ἀντιτάτε δὲ Προύσης καὶ Μέρης "Ἡ ἐν Χάρμη θεολ. σχολῆς", σ. 215.
* Νικόλαος Ἀβραάμου ποδῆλυς μουσικοδιδασκαλός ἐν νεωτέροις χρόνοις (κωδ. Βασιλ. 1427)

Παΐσιος Γάνου καὶ Χώρας 1639. Σεπτ. 18.

Υπογραφή 1648 μαρτ. εις συγγίγιον 1647 υπέρ τῆς μενῆς Ζουίτη (φωτ. βιβλ. Β', 163) ἀπό Ρόδου μετατεθεί. (βλ. Σεραφείμ).

Παΐσιος Γάνου καὶ Χώρας:

Οὗτος ἀπὸ πρώτων Εὐρίπου ἐξελέγη διὰ μαρτυρίας τῶν γονέων τὸν Ἰανουάρ. 1770 (Θρακ. Σ', 60).

Παΐσιος Εὐστρατιάδης ἀρχιεπισκόπος:

Ἀποστάξενος τῆς ἐστ. κοινότητος ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐγενήθη ἐν Χώρα 1859 καὶ ἀπεφοίτησε τῆς ἐν φαναρίῳ ἱερατ. σχολῆς. 20 α' ἐν Στεφανοπόλει (Βράσοβον) ὡς ἐφημέριος, ὅπου εἰδάξε καὶ τὰ ἐργνηνικά 4 ἔτη δωρεάν, εἶτα διέμεινεν ἐν Κωνσταντῆ 8 ἔτη. Συνετέλεσε εἰς τὸν καθ. ἡμιστόν τῶν ναῶν καὶ ἐν Κωνσταντῆ ἐπιγραφή διαιωνίσει τὴν φιλομαρίαν τοῦ Παΐσιου καὶ εἰς τὴν γενεάν αὐτοῦ ἀπέστειλε συνδρομὴν 400 φρ. χρ. πρὸς ἀνάγκην τοῦ παρθενωγωγείου (Μν. Γανοχ. 148).

✓ Παΐσιος Σηλυβρίας μητροπολίτης 1866-1878.

(βλ. Ἐκκλ. Ἐργ. 1886-1887, ἀρ. 3, σ. 11). Περιγραφή τοῦ "Κωνσταντῆ Παΐσιου" ὑπὸ Γερμ. μετέφρα ἐν φιλιππούπολι τῷ 1878.

✓ Παναγιώτης ὁ "Ὀνομικός" τῆς π. ἐκκλησίας

ὑπὸ τοῦ πατρ. Κυρίλλου χειροθετηθεὶς τῷ 1814 ἢ 1817 διὰ τὴν ἐπισημοῦσαν παιδείαν καὶ τὴν σεμνότητα τῶν ἡθῶν. Τὸ σφάμιον ἐπεύρωσεν τὸν Σεπτ. 1823

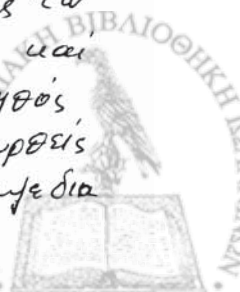
Ἄνδριος Γ' εἰδάσεν ἐν Σινώπῃ 1814-1823. Κατ' Ἄνδριον Ἰμασίας ἦν Γανοχωρίτης.

✓ Παναρέτος Κακκουπόλεως Περίου:

Οὗτος ἀπὸ ἐλευθεροπόλεως μετατεθείς τῷ 10 Ιουλ. 1909 ἠδιδάχθη τοῦ ἱεραϊκοῦ ἔργου ἀνεκτικῶς καὶ συνεχίσθη τὰς ἀνηγάς τῶν ἀπομακρυνθέντων παραδόσεων, οὕτε μὴ ἀποσπᾶσθαι τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἁγίου ἁγίου ἐργῶν ἐκδοτικῶν ἐπισημοῦσαν δεόν. αὐτῆ ἰσοῦσα εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀναφορὰς τῶν Κακκουπόλεως ἡμερῶν καὶ μετὰ τὴν αὐτῶν ἐπιτήρησιν ἐκδοτικῶν (βλ. Ἐκκλ. Ἐργ. 1910) καὶ ἐκείθεν ἐκ τῆς ἡμερῶν, ὅπου καὶ ἀπῆλθεν εἰς λαὸν αἰωνίου μενῆς (βλ. Θρακ. Σ', 64, ΚΕ', 1856, σ. 16)

Παναρέτος ἐπίσκοπος Σινάων Μοσχίδης:

Οὗτος ἐγενήθη ἐν Χώρα καὶ ἀπεφοίτησεν ἐν Χάρμῃ τῷ 1873. Ὄχιον μῆνας παρὰ τῶν Ἀντιοχειακῶν ἱεροσθένων καὶ ἐν Σηλυβρίας Κυρίλλῳ ὡς ἀρχιδιάκονος ἐξελέγη βοήθης αὐτοῦ ἐπίσκοπος ὡς Σινάων. Μετὰ μικρὸν ἀποσυρθεὶς ἀπέθανε τῷ 1885 (Μνεία Γανοχ. 142). Ἐπισημοῦσαν ἐγράφη διὰ τρεβὴν περὶ τῆς ἱερατ. παραδόσεως

Παναγιώτης Ιεροβόναχος Ούνιτης

Αποερχόμενος ἐξ ἀγίου Ὄρους (μονῆς Ζυγρᾶφου). Οἱ Ἀσσυ-
 ριονίστες ἐξέδωκαν τὴν βιογραφίαν τοῦ τούτου τῶν
 Christoff τῷ 1914, (βλ. εἰς τὰς σελίδας τοῦ ἱεροῦ ἐν-
 δόξου, τόμ. Θ' (12') ἀριθ. φύλλ. 209, σ. 9-12. 210, σ. 11-13.
 211, σ. 11-13. 212, σ. 12-14. 213, σ. 6-8. 214, σ. 7-9. 215, σ. 13-15
 ὑπὸ Θεοφίλου Παπαεμμανουαίου Θεσσαλίας ἀνατροπῆν.
 Ὁ Christoff φαίνεται ὅτι ἦν φανατικός Βούλγαρος ἐθνικισ-
 τής. Ὁ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως (καὶ ἦτο τότε ὁ
 ἀειμνήστος μορφωμένος) ἐξέδωκε δύο κατ' αὐτοῦ ἑπι-
 γράμματα (βλ. ἀρχ. βιογρ. Θεσσαλ. Α', σ. 189, 196)

Παπαδόπουλος Ἡσαΐας!

Ἐκ Πύργου Τριφυλίας. Boll. di geografia III, 83, 98.
 εἰς τὴν περί Κυρίτου καὶ μεθοδίου ἐγκύκλιον τοῦ παπα-
 λέοντος ΙΓ', ἀντέτεχεν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ παπ. μητροπ. Νι-
 κολοφιδίας ἔτεχον ὑπὸ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἡσαΐα Παπαδοπούλου
 ἐγκύκλιον ἐν τῷ προκείμενῳ ἑορταστικῷ τοῦ Νilles τομ. Α'.
 Ὁ ἐν Ἀθήναις "καθὸς τύπος" εἶν Ούνιτην ἐξέδοτο τῷ 1911 πῆ-
 ρη βιογραφίαν τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγκύκλιον ἐργασίας
 Π/γίου γραφείσαν ὑπὸ Διον. Βαρούχα ἐπισκόπου Γρα-
 κειανουπόλεως "Ἡσαΐας Παπαδόπουλος", 16^{ον} μέρων σ. 150.
 "νεανίας ἐστὶ ὁ Ἡσαΐας ἀπεστᾶρι εἰς κιν/ποσιν καὶ διανύσας
 καὶ ἱερατικῶς αὐτοῦ σπουδᾶς ἐν τῷ ἱδρύματι τῆς ἀγ. Ἐριάδος
 κατέστη ἀπόστολος τῆς ἐνώσεως φημὶ καὶ ἐνδοξοποιήσας
 ἐπὶ ἐπέκεινα τῆς αἰῶνος ἀγωνιστικῆς ἐν εἰρήνῃ ἀγάθῃ
 καὶ ἐν μέσῳ θυσίῶν καὶ στερήσεων θρησκείας τῆς ἐν Μαθ-
 γάροις καὶ Δαυίδει ἐλλήνων. καὶ. κοινότητα ἧς ἀποσο-
 πτως θαδίζουσα τὴν εὐεργίαν καὶ ἐκτετατὸν τὸ μῆτρον" σ. 276.
 βλ. XVII, 1919, σ. 110-111. Ἡ ἐπιτομή Σοφοφίᾳ ἐκχυροποιήθη ἐν
 ῥώμῃ ἀρχιεπ. τῶν Βουλγάρων Ούνιτην ἐν κιν/ποσιν καὶ ἐργαστήριον
 ἐν Γαλατῇ ἐν Βουλγαροσυνιτικῷ ναυῶ Ἀπριλ. 1861. ἀπὸ ἐπιπέδου
 μετὰ 2 μῆνας εἰς τὴν Ὀρθόδοξον κοινὴν διεδόθη ὁ νεαπότης
 Βενιαμίν καὶ αὐτὸς μετᾶ τὸν τρίτον βλ. Γεδών Μηνια 281-2.

«Θεωρούμεν καὶ ἐν βήμα πρὸς τὰ πρῶτον τὸ ὅτι ἡ ἁγία Ἐδρα ἐθάρχησε ἰνδικηνεύων τῶν ἐποχῶν, ὅπως ἀνασχηθῶσι εἰς κλητήρι-
 τὴν ἐφη. καθολικὴν ἱεραρχίαν ὀρίφουσα αὐτῇ ἐφηγνόρρυθμον κα-
 θολικὸν ἱεράρχην, ἐντεταθμένον, ἵνα ποιμάνῃ τοὺς ἐφηγνόρρυθμοι
 καθολικοὺς ἐν πάσῃ τῇ περιοχῇ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐν κλη-
 πόσει ἀποσταθμίου ἐπιτετραμμένου. Ὁ πανιστότατος κ. Ησαΐας
 Παπαδόπουλος ἐμφεχῆς ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐδρας διὰ τὴν ὑψηλὴν
 ποιμαντορίαν ἐπὶ τῇ ἐπιζήμῃ προσωνημίᾳ ἐπισκόπου Γρασιανου-
 πότῃς προεχειρίσθη εἰς ἐπίσκοπον τῇ 21. Ιανουαρίου ἐν τῇ καθολ.
 μητροπόλει τοῦ ἁγ. πνεύματος κατὰ τοὺς ἐπι τοῦτω τύπους
 τῆς ἐκκλησίας. Roma εὐσεβία Vol III 1912 σ. 443-4

Παπαδράκκος (= Χρυσόστομος χρυσομαγγίδης).

ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ ἐξ ἡρακλείτσας Χρυσόστομος χρυσο-
μαγγίδης τοῦ Γεωργίου εἶναι γνωστός ὡς ὀπταρχηγός μακεδόν
 καὶ πρωτοπαρθένος τοῦ Παύλου Μετᾶ. Ζούτον τῷ 1908 περι-
 οδεύων εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καστορίας ἤκουσα μετὰ κέρου
 ν' ἀναφέρουν ἐν Πιουχασσιῶ ἰδίως οἱ ἔφηγοι ὡς αὐστηρὸν καὶ δὲ
 αἰμοβόρον ἀντάρτην, ὅστις ἀφῆκε τὴν θεοφ. σχολὴν τῆς Χάτης
 καὶ κατετάχθη ὡς ἐθελοντής εἰς τὸν μακεδ. ἀγῶνα ἀντιματασῆα
 τὰ ράσα μὲ τὸν ἔντιμον τοῦ μακεδονομάχου μανδύαν καὶ μὲ
 τὸν σταυρὸν εἰς τὸ στήθος καὶ τὸ ὄπλον ὑπὸ μάτης εὐρέθη εἰς
 τὰ βουνὰ τῆς μακεδονίας. μετὰ ταῦτα συνήνεγκε, ἔδω ὡς ἐφη-
 μέριον εἰς τὸν πρῶφῆτην Ἡλίαν Παχυρατίου, ὅπου εἶχε καὶ
 τὸ ἰδιόαιτον παρεμνησίον τῆν ἁγ. Βαρβάραν καὶ ἔπειτα το-
 ποθετηθέντα εἰς τὸ Α' νεκροταφεῖον, ὅπου ὡς ἐφημέριος ἀπέθανε
 ἡρωϊκῶς καὶ ἀγένητος πάντοτε εἰς διπλὴν γῆρα. (βλ. εἰς τὸ
 παράρτ. τὸν θίον μου εἰς τὸ περιοδικὸν «Πανόραμα» τοῦ καιροῦ 1935
 τὸ ὄνομα δὲ καταχωρήσθαι ὀλοῦχρον καὶ εἶναι ἐν τῷ ἔργῳ, ὅπου εἶναι γραμμένον)
 μετὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἑλληνικὴν φαντασίαν αὐτοῦ τὸν συγγραφεῖα τοῦ Δαδάκη
 τὸ διήγημα εἶναι ὑπόγραμμον ἕως καὶ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὅτι Παπαδράκος δὲν ἐπὶ τῆν
 ἐλεγχτικὸν εὐλοχίαν ἀπὸ τὸν Αχιλλεῖα, ὅστις εἶχε ἠμῶδον ἕνα Ὀμηρὸν, ἡσυχίαν ἕως ἡ
 διαφορά, ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἠκουσεν ἢ εὔρεν εἰσοχίους τὰς ραψωδίας ἀδοκίμας ὑπολόγουσιν.
 σὺν δὲ καὶ εἶπω, ὅτι εἰς τὴν «Ἰλιάδα» ἡ θεοὺς τοῦ θεοῦ εἶναι ὅμοι ἀντιμειμενικῆ. καὶ
 γὰρ τὸ τοῦ δὲ μὲν τὴν ἁλίαν τοῦ διηγήματος ^{ἢ ἱστορικῆ τοῦ Παπαδράκου} καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἑλλήν. ἐξ ἀναστασε-
 ως αὐτῆς ἢ ἔχει μέχρι σήμερον δὲ εἶναι ἀντιμειμενικῆ εἰς πλείοσα μέρη, ὡς ἐγγρα-
 φησαν κατ' ἰσχυρῶσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδιοῦ Κοδοκωλύου, ὅστις ἦτο ὁ ἀρχιστράτηγος.

1^ο Μηνιαία ἐπιτομογραφικὴ καλλιτεχνικὴ ἐφημερίδα παιδικῆ καὶ ἁγιογ. ἑκδόση. Καίρον, ἔτος 8^ο
 1935, σελ. 4^ο μερ. σ. 9-12. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι γνωστός καὶ ἄλλω ἔργῳ πολιτικῆν ψεδνικῆν. εἰ-
 που δὲ ἢ διηγηματογράφος ἀμύμητος, συναρπάζων τὸν ἀναγνώστην.
 2^ο εἶναι ὁ Α. Βερνάρδος ταγματάρχης πρίντος τῷ 1945, ὅτε ἐσχηματίετο τὸ «Δαδάκης - Πίνδος».
 Ἡδρα τοῦ συγγραφεῖατος Κ. Δαδάκη κατὰ τὴν μάχην τῆς Πίνδος κατ' ἄδιναι, 16, σ. 475, ἐκδ. Πρωτῆ
 μετὰ τὴν 4^η ἐκδόσιν

Παιδοδράμιος ὁ ἡμερικὸς Μακεδονιάχος

(Ἐχρυσόστομος χρυσομαλῶν)

Παιδοδρῶν ὄχ τῆ Σωπιπῆ, παπαδες, παπαδες

παδὺ γραμματισμένοι, παπαδες λεβεντάδες

Βαστούν μαχαίρια μ' ἄψο, παπαδες, παπαδες,

πιστολαὶ ἐσμήνιαι, παπαδες λεβεντάδες."

Τετράστιχον ἠπειρωτικὸν (Α. Γεωργίου "Ποιητικὸν ἱατροβρον")

Μετά τὰς τιμὰς, ἃς ἡ Μακεδονία ἀπέδωκεν ἐν τῶν Καστορίας Γερμανῶν Καταβαρρῆται
ἐν ἡμεῖς ἀνομιόσασιν "Μακεδονικὸν" ἔρχεται ἡ σειρά τοῦ Παιδοδράμου τοῦ Παιδα-
σταύρου Παιδοδραμινοῦ, ἡ τοῦ ἔργου τῶν Κορεσίων "Θοῦ, ὅταν δὲ φοροῦσε τετρακτῆχ, 50
χε τὰ σταυρωτὰ φουσιερῆματα κατὰ ὀπλομάχαρα, ἐγένετο καπεταίνιος σωστὸς.

Καὶ πόσοι ἄλλοι Μακεδόνες ἱερεῖς δὲν ἔσωσαν ἠρωτικῶς ἀντιοδίντες ἐν φόνῳ μαχαίρας
ἐνδυμῶμα αὐτῆ τῆ σιγγῆ τῶν ἐδῶν: ἀλλὰ Παιδοδρῶν Στήριον ἀπὸ τῶ ἠρωτικῶν Λε-
χοβῶν. Οὗτος ἐκρεμάσθη ^{ἐπὶ τῶν τουρκικῶν} ἐπὶ τῆς ἐξουσίας χειτουργίας ἐμπεσοδῶν τοῦ ναοῦ.
Μέτῃ μακαρίτη δὶόν του Σηκόρα σὺν δὲ συμφουσιεταί, ὅσῳ ὠκλήμῳ δὴ τῆς τοῦ
φρικτῶν τοῦ ὄφραμα τοῦ πατρὸς του, ὅσῳ διὰ τῆς δυσίας τούτῃ ἔσωσε τὸ χωριὸν, ὅπρ
εἶχε κωμωδῆ καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. ἔσωσε δὲ τοὺς ἀντιτάκας οὓς ἐμπεσοδῶν ἐν τῇ σιγγῆ.
αὐτοῦ - δὴν ὀλοκλήρον διασπάργῳ ὀδηγήσας αὐτοὺ ἐξω τοῦ χωρίου ἐπὶ τὰ πῶτα τοῦ στρατοῦ!

ἔσταν ἡμεῖς μικρὸ παιδάκι, θυμούμαι πού εἶχα στο
πατρογονικὸ μου εὐό σίτι μία φωτῆ χρωματισμένη τιθο-
γραφία πού περισσότερε σιγγινητικὸ συμπλήγμα τεσσάρων
προσώπων: ἦτανε ἕνα νεαρό καὶ λεβεντόμορμος κατό-
χερος μὲ ὑραία φυσιογνωσία, κατὰμαρα πικρὰ γόνα καὶ
καὶ θαιριάσια ἀσφραξτερά μάτια. ὁ κατὰχρῆστος
κατὰμαραχί του ἦταν χαρακμῶνος ἕνας ἄσπρος σταυρός.
Μιὰ νέα γυναίκα μὲ τὰ μαλλιά της χενισμένα στρο-
χιδά σὺν σεφάνι κατὰ τὴν παρὰ μὲ τὰ «μπου-
μπάρια», εἶχε τὰ δύο της χέρια εντυμένα καὶ κρατοῦσε
βραχύαστο σουφέκι, πού εὐό πρόσφερε στὸν κατόχερο. Κον-
τά του δύο μικρὰ παιδάκια, ἕνα κορίτσι νευμένο εἶν
ἐγγητικῆ φορεσιά μὲ φτωρία στὶς ζανθῆς του μπουμπάρια,
καὶ ἕνα ἀγοράκι μὲ φουστάνετες. εὐό πρῶτο εἶνε στὸν
κατόχερο εὐό εὐαγγέλιο, εὐό δεύτερο τοῦ εἶνε εὐό σταυρό.

« Πέρασανε ερίαντα σχεδόν χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἄ-
κόμη μὲντι φωτῆ στή θυμῶν μου ἡ ἐκτύπωση πού μου
εἶχε καὶ ἡ τιθογραφία ἐκείνη.

« Μαρί της θυμούμαι καὶ εὐόνομα: Παπα-Δράμιος
καθὼς καὶ τὸ ποιῆμα πού εραχουδούσαμε τότε, σὰ
παιδικὰ μου χρόνια.

— Ἀπορῶ Μακεδονία πὺς βασίλει ὑπομονή.

για να νά βάλεις να παιδιά σου μέρα - νύκτα

στη σφαγή..."

Τί να κάμω ή ναύρωμαι ποῦμαι ἀνευδοδετή;
Δὲν μ' ἀφίνουν οἱ Ἀνάρκεις γιὰ νὰ σὶρω εὐ σπασί!

κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ἡ λιθογραφία, ὁ παπᾶ-Αρσένος κί αὐτό εὐ ποίημα,
εἶναι ὅ,τι μπόρεσε νὰ νοιώθω ἀπὸ εὐ ἔθνικὸ βράμα γιὰ
μακεδονίας ἢ παιδική μου ψυχὴ καί ὄχις ἀκλόγη
θυμοῦμαι καὶ δάκρυα πού ἔχυνα στὴ θλίβερή σου
ἐποχή, σὰν ἔβλεπα εὐς γοητὴ μου νὰ καίει κάθε φορά
πού ἔγω μὲ εὐ ἀβέβητα μου τραγουδοῦσαμε αὐτό εὐ ποίημα..."

~157~
« Πώς νά τό πώ;... μέσα στην παιδιαστική φαντασία μου έπιστενα πώς ή Μακεδονία είναι μία πανώρια κοπέλλα υπερσοδομένη ντυμένη στα χεστά και στα γαβάδια μέ υπανότατα μάτια και ζέπτεμα ζανθά μαθηά. μία κοπέλλα δεμένη με άφυσσίδες που θρηνούσε φιλώντας ή βοηθία της μάννας της φιλώντας νά τή ψευερώνη από τους κακούργους που έσφίγγανε άρρια εις άφυσσίδες της.

« Μέν ή τζι θούγγαρος που άκουγα έπιστενα πώς άκουγα τό δόμιο αϊτής της κοπέλλας, με άφου ήμουν άδύναμος νά πάρω κατι κατό γι αϊτήν... έβλεπα και περιμένα νά μεγαλήνω για νά μετρωθώ μέ τό θούγγαρο.

« Μ' αϊτές εις αναμνήσαι εις τόσο ευχμινησιές έννοιωθα, σαν έμεγαλήνω μία και διάβασα τήν ιστορία, άπεριόριστο θαυμασμό για τον Παπαβραβο, γιατί έμαθα πώς ήταν ήρωικός μακεδονομάχος και πώς ή λιθογραφία, που μου είχε κάνει τόσο ψηρή έντύπωση, παρίστανε μία γνήσια σικνή του Τζεντόμαρδου κηρυκού, τή στιγμή που άποχαίρετοσε τήν ομοιογένια του για νά πάη στη Μακεδονία

« Δέν ήταν κατόχρος - σ' αϊτούς άπαχορεύεται απ' τή θρησκεία μια ό χάρος - άλλά παπās, για στην άνταρτική φωή του φορούσε τό καζυμαίχι, έμεινο μέ τό σταυρό και ήταν φωσκένος έρριστα στο πλάτι του στήθος σκαρπιά φυσικίγια και στο δεξί του χέρι τό τουφέκι.

« Μία μέρα έμαθα πώς ήταν διωρισμένος στο νε-αροταφείο Αθηνών πήγα και τον συνάντησα, ήρθε μαζί μου και στον τάφο του συχωρεμένου του πεθερού μου και τον μνημόνεψε. Ψωρα του μίλησα μέρις άκουσε τήν επιθυμία μου νά του πάρω συνεντευξι για τό «Πανόραμα» ευχμινήθηκε πολύ. μέ δύο τόγια του έζήχησα τό θαυμα-ερό μου για τήν έντιμή του δράσι καθώς και ή ή χαρά μου που άζιώθηκα νά τον γνωρίσω, αϊτόν που στα παιδιά μου τά χρόνια τον φανταζόμουν σαν τον Δράκο του

παραφυθίου δυνατό, ήρωϊκόν υπερασπισή της άγυσοδε-
μέτης Μακεδονίας της Παιώνιας κοπέλας.

«Μέ κοίταξε στά μάτια ήτρενα και σφίγγοντά μου
δυοστά τό χέρι, ήπε με τό θαυμά ήν έδωκεθάρη με
άρρεσιονή φωνή του:

«Έ εύχαριστώ, παιδί μου, για ήν ειμή που μου ήρως
γράφω, θοιπόν, αή;... σου εύχομαι να ήνως να γεράσως
και πάντα να γράφωσ με ήπιτυχία να δοξασήσ!

«Εύχαριστώ, πάτερ μου: είναι για μένα πιο μεγάλη
ή ειμή που σ'ασ σφίγγω τό χέρι ήστε ήντανή ιστορία που
ήρπνεε τον σεθασμό: σ'ασ θυμούμαι από τά παιδιά μου χροιά

«Ευμεφωνήθάρη - να τον συναντήσω σε λίγα μερες στο
επίτι του ήφυε. Καθώς προχωρούσε άνάμεσα στους τάφους,
τον παρακαλουθούσα παραγγένας έμώρη από την έπασφή
του χεριού του, από τό μεγαλειό που έσοόρηζε ή πα-
ρουσία του. Ψηλός, πρώτο άνάστημα, και καθοδεμένος
άνδρας. Πικρά κατάλαμα ήνσια και άφθονα μαλλιά
πλατσία, ήννή φυσιολογία με μάτια που άσφραπιτοβο-
τούνε φέρνει χωρίς τό παραμυρό θάρος πάνω στους με-
γάλους του, ήρους τά έζηνταδύο του χροιά, αυτά τά χρο-
νια που είναι γεμάτα ήνικη-ήνικη έρσει, ήπιπίνδυνες
περιπέτσεις και έρρωτός ήρωισμούς.

«Τέτοια κερμισσασιά θα είχε στοχαζόμεαι και ό
παπαφύσσεαι.

«Τόν θρήμα σε ένα ήνιδιόροφο επίτι κοντά στο παρ-
κράτι - όδος θρυάζιδος 22 - όπου κατοικεί τώρα με τά
παιδιά του. ή παπαδιά του ήχι πεθάνη από καιρό. ής
περίοικε σε ένα θαυμάαι τριχυριδής από κερπισσασία
χαρτιά, ήπίσημα ήγγράφα, καθραρισμένα, φωτογραφία, ήφ-
μερίδα, περιδικιά έφα παλά και σοόρηια σε ποζυθόνα
καρέικα και τραπέζια του καθίσματος. Σε μια ήνια
ήνα ήιάνο: ένα παιδάι ^{ήπαζε} και ήννωθό του ήιά έμορφή
κοπέλα τό καθωγχούσε. ής σύσασε; ήταν ή κοόη του
και ήνα ήνιτόποποτο επ' ήνω τά ήγγράμια του ήνιάνη
ήνιάνηαι ή ή μητέρα τους.

«Η μάτιά μου κερφώθησε σε ήιά πλατρία του

σαρδονίου, που κερμάττανε ή παρλιά είαση βιογραφία, ο Παπαδράκος με παρακαλούθωσε.

«... Είναι από τότε - μου είπε - και είμαι από κορπελάκι είναι αυτή ιδώ! Και με άπειρη πατριική στοργή έχαιδεψε εγώ θυγατέρα του που με ένα ντροπαλό κομμάτισμα έφυγε να φύγη μαφί. Ο Παπαδράκος έμάθισε κοντά μου στο κραπέφικι και άρχισε ν' ανασταθίση κα χαρτιά του φορούσε θυσινί άντερί και ήταν μεγαλόπρεπος έτσι. «σαν φασόν με τ' ανεπατάστατα μαρτιά και τ' άγνια του που πλαισιώνανε τή δυνατή του φυσιολογία. Τόν ρώτησα... μου διάβασε κάποιο απόσπασμα από τ' «Φρασεϊά» όπου με ποθύ τίχα τόγια εξισορράται ή δράσις του. Έτσι όμως έμαθα και τ' πραγματικό του όνομα που έπρεπε να τ' ήξερα.

«Παπαδράκος» είναι ψευδώνυμο αι' έχη τήν ιστορία του θα ήην πη άρέσους πιο κάτω. τ' πραγματικό του όνομα είναι Χρυσόστομος Χρυσομαρτίδης του Γιωργίου. Γενήθηκε - αυτό κα ήην για εγ νεολαία που δε διαβάσει τήν ιστορία - στην Ηράκλεια της προποντιδος σά 1872 και σπούδασε θεολογία στη σχολή της Χαλκίδης.

Η εθνική του δράση άρχισε από τον πόλεμο του 1897. Ήτανε τότε εικοσιπέντε χρονώ και μόλις διαδόθηκε στην πόλη πως ετοιμάζεται πόλεμος έθνητοσυρμικός, έπήγε στον διωθον τή της σχολής άρχιμανδρίτη Γρηγορά Ζυζώντα τήν ειφορία του για να κατέβη στην Ελλάδα. Ο Γρηγορά άρνήθηκε, γιατί ήταν φόβος να κλείσουνε οι τούρκοι τή σχολή. αν μαθαίνανε, πως είμε μέσα έθλάστανε για να γιγαντωθώ ένα ποθύ επιπίνδυνο εθνικό φυτώριο.. Δεν άπεληπίστημε ο χρυσόστομος έφυγε κρυφά από τή σχολή και παρουσιάσθηκε στον Έθνηνα πρεσβευτή Ν. Μαυρουορβάτο, παραμαθώνται τον να του δώση διαβατήριο για τήν Ελλάδα ο διπλωμάτης, που τήν ώρα κείνη έδιάβαζε τήν ιστορία μας και είχε ανοικτό τ' βιβθίο στο κραπέφικι του, άρνήθηκε για τον ίδιο λόγο, που δεν τον άφισε αι' ο Γρηγοράς. Τότε στο μυαλό του χρυσόστομου έλαμψε για ίδια φωνή: να φύγη με ψευδώνυμο είδε τήν ιστορία που στην ανοικτή της σελίδα είχε τήν εικόνα ενός άγωνιστού. Έβαψε πάνω τ' ό χέρι και είπε στον πρεσβευτή

¹ Χρυσομαρτήν βυζαντινός διαφύς έπιασέν κτηρετα μέσα του Ιβ'αιωνος, ίσως από τα όνοματα, που έβοσκίζε τού άποφοίτους ή δερσ. σχολή. εν Χαλκίδης. αλλ' ήνα του δέν είχε τ' ρεζιτόδιχημα.

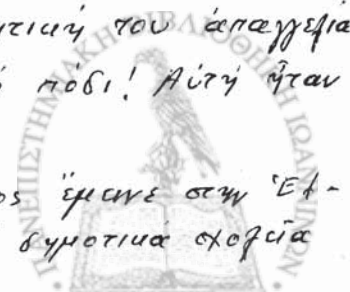
την ιδέα σου. Ίσως τον άγκυράθισε τότε με άσπερίγραπτη
συμείνησι για το φλογερό πατριωτικό σου αίσθημα. Ο άγωνι-
στής ήταν ο Δράκος της επανάστασης του 1821... ο Μαυρομορ-
δατος του Έδωσε το όνομα: Αλέξανδρος. Έτσι ο εγγιόφοιτος

της θεοθίας Χρυσόστομος Χρυσομαργίτης επήρε το ψευδώνυμο
Αλέξανδρος Παπαδράκος, το ψευδώνυμο αυτό που με την ήρωι-
κή του δράση ο πατριώτης κηρύκος έδόξασε ως το σημείο
νά... ξεχαστή το πραγματικό του το όνομα.

Αν έφυγε μόνος από την πόλη ο Παπαδράκος έλατο έμμετοί
νέοι τον άκούσαν, που ο πρόξενός μας Ευχυνίδης έφρά-
νισε να τους βγάλη έλληνικά διαβατήρια με το άτιμόλοιο
«Αθηνών» κάτω από έγγυήμενη σημαία, έφθάσανε στη Εμύρνη,
όπου έμετ ο έλληνας ηγευικός με θερμότατη πατριωτική
συμείνησι έμαθε την αποστολή τους. Μια χροιά πηξε
πάνω στο μαράθι, άποσταφίση των σημαίων και παρέδω-
σε στον Παπαδράκο μία έλληνική σημαία, που είχε κρη-
μένη μέσα στο φόρεμά του, δώρο των Εμυρναίων για τους
έθελους, πηνήντα δέ ψυχμμένα παθηνάρια της Εμύρνης
ένωθήσανε με αυτούς.

«Έδιάθεσα πολλά επίσημα έγγραφα που μου έφερε ο
Παπαδράκος έμετ, και είδα με θαυμασμό την ύπεροχη πα-
τριωτική του δράση στον άτιχο έκينو πόλεμο. Οι στρατιωτικ-
άρχηχοί θεβαιίνουν επίσημα, πώς έδειξε άταπάρνησι στις μάχες, πώς
με τα ένθουσιώδη τόγια του έδινε θάρρος στους πολεμιστάς, πώς
με το κουφέλι και με το εσαυρό επήγαυνε άτρόμητα μπροστά
δίδοντας σ' όλους το παράδειγμα. Μιθούν όροι για το έξαιρε-
τικό χάρισμα που έχει να ένθουσιάζη και να συμεινή στον
υπέροχο θαυμό, όσους τον άκούνε. Αυτό το είδα και μόνος
μου, γιατί ο Παπαδράκος μας άπήγγειλε δύο ποιήματα: έχη
βαθιά βροντερή φωνή, που σητανική με γνήσιο αίσθημα και
στίχους έτρας θέβαιος, πώς αυτός ο άνθρωπος θα είχε δύναμη
κερασία ήθιμή γόταν μιθούσε ή άτομική του άνδρεία φέρει το
αποτέλεσμα ενός κουφειού, το παράδειγμα του στη μάχη μπο-
ρεί να παρασώρη ποθούς, μά ή τόσο υποβλητική του άπαγγελία
είναι ίκανή να συμεινή όφούηχο έθνος στο πόδι! Αυτή ήταν
ή ένστασι μου άμα το άκούσα.

«Μετά τον πόλεμο του 1897 ο Παπαδράκος έμμετ έτα-
τάδα: έρίτησε μόνος του να γινή διευθυντής δι εμπόσια σχολία

έπειν κέραισε τον τρόπο να σφυρηλατή τον εθνικό χάρυβα της παιδικής ψυχής. Τότε παντρεύτηκε την ανάξια του κόρη, που ήταν γραφό να υποφέρει άριστα βασανιστή φτώχης με τον άγιοστο κείνο σύντροφο... Σεις 25 του Μάρτυ 1904 χειροτονήθηκε παπάς στην Τυρολόγ από τον μητροπολίτη Μαβριανών Γερμανό, τον εθνομάρτυρα δεσποτό που ματαεπιστρέφισανέ ύσερώτερα (1916) στο Πράβι οι Βούλγαροι. Τον ίδιο χρόνο ήρθε στην Ήθνα ήταν η εποχή που ελόιμνη η ελεύθερη Ελλάδα είχε την προσχή της στην άριση μακεδονία, έπειν οι βούλγαροι κοριτατζήδες εσφάσανε τον υπόδουλο εθνηισμό, καιχανε ελόιμνηρα χωρία, ατιμάσανε παρσίνας... εποχή που πολλοί ματώτεροι άζιωματιμοί, έπειν οι μαφαράμινδο, ο Τσόντος, ο Μπαλάς, ο Μυραϊτίης, ο Καεκαίμης, ο Κονδύλης, ο Βλαχάκιης και τόσοι άλλοι άφίσανε τους βαθμούς και την ψωχία τους και τρίζανε είνταρτες στα μακεδονια βουά. Ένα ήφαισσιο έτοιμο να ξεσπάση ήταν η Ελλάδα τότε, το Κορεϊάτο για τη μακεδονία, κατω απ' την υπερέτατη διεύθυνσι του μακαρίτη Δ. Καβαροφάση, διωνθυντο της εφημερίδος «Έμπρός» και με συνεργάτες εμπνευσμένους πατριώτες, έπειν ο Ν. Καβάης της Εθνικής έταιρείας, ο Ήων Δραχούμης και άλλοι έβαζε ελάτου εά δυνατά να ζυπνηση το εθνικό φρονημα, την εθνικήν άξιοπρεπια μας που την εξουτερίζανε οι βούλγαροι και να οργανήμη ανταρτικα σωματα να τα εφοδιαμη, να εμψυχώμη και καθοδηγη.

« Ο ήρωϊκός θάνατος του Παύλου Μπαλά στην ετάσι 13-10-1904 συνεσάραξε την Ελλάδα και ο αειώνιτος πόλεμος με τη Βουλγαρία δυναμώσε μέσα σε τέτοιαν αερόσφαιρα ψυχή σαν του Παπαδραμου ήταν αδύνατον να μην άουχηίνγη. Ένα μήνα ύσερώτερα - 16-11-1904 - ήρθε εά βουά με τον καπεταν Βάρβα αφίνοντας σύζυγη, στο έζος του Θεού και οιομνηια του. Πέρασανε εά σίνορα ανάρεσα Βελερίτσι - Κρεσάτς και συμπρότήσανε ένα σωμα ανταρτικό από σαράντα παρρηικαρια.

Έκει που πήχαινε στα Καστανοχώρια και σ' όμη τη γύρω περιοχή αρχηγός των ανταρτικων σωματων ήταν ο καπεταν Βάρβας, τοχαγός τότε του π.ροβοδικου, σίμερα στρατηγός άπόστρατος (πραγματικό του όνομα Γ. Τσόντος).

« Τα Καστανοχώρια, μια Ελληνική περιφέρια, εά τροκοκρατούσε ο βούλγαρος κοριτατζής Θεοδόας Κινσάντσηφ από καιρό στις αρχε του Δεκέμβρη του 1904, οι ανταρτες του καπεταν Βάρβα περιουμνύσανε τους κομιτατζήδες και έγινε φονική συμπλοκή στο Λεμπισσοβο, έπειν ο Παπαδραμιός έδειξε τέτοια γενναϊότητα, ώσε ο αρχηγός τον έμανε υπαρχηγό και αντιματαστατύ του ο Κινσάντσηφ εξοντώθηκε και τα Καστανοχώρια λευτερωθήσανε. Επί να μήνα που ήμψε ύσερα ο καπεταν Βάρβας αρχηγός στους ανταρτες άπόμνην ο Παπαδραμιός για όμη την περιφέρια:

Πόσοε υποφέρει η παπαδια του όσο αυτός ο «κρεττόπαπας» εφούσε στο μαρι! με πει καιμούς ανάσταινε τα παιδια της! Μά και πόσην εθνική περιφάνια ένοιωσε, όταν σ' ελόιμνηρο τον ελεύθερο και υπόδουλο εθνηισμό κωκοφορούσε η λιθογραφία του ήρωϊκου Παπαδραμου μετά την βράσι του στα Καστανοχώρια!

« Σε μια γ...ση του Λυκείου των Ελληνίδων, που ήτανε μαφεσμένη και η Ελίμ Χρυσομαρτιδου, η παπαδια, φρέσθηκε ο μακαρίτης ο ποιητής Αχιλλέας Νέης. Άμα είδε τη λιθογραφία του Παπαδραμου είεε και γνώρισε και την παπαδια, εά εμράτθήθηκε ο ένδοξισκορός του εμπνευσμένους από το συμιννημο έπεινο σύμπλεγμα άπήγγειλε ένα ποιήμα... και ο Παπαδραμιός με την υποβηχτική την άντρίκια φωνή του μοι ζυτάρεφε τους σίχους αυτούς:

X
 2/11/04

Παπαε μου σύρε στο μαρο
 και στην εική πατερα
 νώναι το μαύρο ράσο σου
 μια μαύρη έμεε φοβέρα.

πού σφάβουν χέρους καί παιδιά
καί κόρες καί αδελφούς μας,
καί πού πετούν οί πόθοι μας
μέ τους κρυφούς καύμούς μας.

* * * *

Πάρε του παίχου του Μιγά
καί σ' τό μονοπάτι
νάσαι γλυκιά παρηγοριά
στόν αδελφό προσάτη.
νάσαι προσάτης, άγγελος
στά γυναικόπαιδά σου
καί αρχάγγελος τής μητεριάς
νά γίνης στή σιζαβιά σου

* * * *

Παπά μου, ζήσου ε' άρματα
καί θάφε τό σταυρόσου.
πάρε καί τήν αγάπη μας
παπά, για φυλαχτό σου
Πάρε του Διάκου ε' άπαρτο
σπαθί τό ζαμουρκίνο
του Γερμανού τό Πάβερρο
τό Χιμιστιμμένο.
Καί σ' άρρο χίρι τή βαριά
τή πατερίτσα μείνη
πού ζεχασίτη μπρός σ' μία
αρεμιάδα έχι μείνη.

* * * *

Κι' άν ώρης μεσ' στό δρόμο σου
καί αϊτό τό μαύρο χάρο,
παπά, νά μή τόν φοβηθής
τόν άγριο μουρσάρο.
γιατί μαρί σου θάν' έμετ
καί ο' ίδιος ο' Θεός σου
γιατί, ναι, χάρες θά γενή
ο' ίσκιος ο' διός σου

* * * *

162~

Καί κράβα μέσα στή σιζαβιά
καί σ' άρμυρά μας μέρη,
π' όλονυχτίς μας έχουε
φοντάδες νέοι καρτέρι.

Καί κράβα κατ' έπάνω τους
μέ ε' άζγια τά παιδιά σου

Καί πρίν από τό θόρι σου
θα φθάνη ε' όνοριά σου.

σ. Αϊτό τό θούριο του Νέμ μου άνήφ
χαφεν ο' Παπαδράμος όρθιος μέσα στό
σαζογάι του καί σ' άς θεβαιώνω μέ
εϊμή πώς έννοιωσα καίτη τήν ύρα ρί-
γη σιζαβιά σου σ' όλονυχτο τό κορ-
φι μου: άμουν έτοιμος νά ριχτώ
καί στή φωτιά αϊόρμη με ένδουσιασμε
άν ή ανάγκη τό φέρνει. Μά... είχαμε
μεϊς οί Έβρηνες στα χρόνια μας
έτσιια ζυγάνια; Καί καί απόγινε
- Θεέ μου! - στή μιυρασία;... Άς
είναι όρμικ, στό θύμα μας, γιατί
τό Έβρηνικό δρόμα κεθειωρό
δεν έχι!

«Μέ πίπρα βαθειά, ο' Παπα-
δράμος μου έμαρε ύστερα μίαν
έξομοφόρησι, πού είμαι υποχρεωμένος
άπ' τον ίδιο νά μήν τήν φέρω στό φως.
Τούτο μόνο μπορώ νά πώ: καί στους
μακεδονικούς άγώνες τους τόσε, καθώς
καί σ' όρα καίς μεγάλας ένδικές μας
περιπέτειες, μαρί μέ τους πραγμα-
τικούς πατριώτες, πού θυσιάζονται
άπό άνώτερα εϊθηνικά έγκατήρια
για τήν ένδική μας ιδέα, μπλέ-
κουν καί άνθρωποι μικροί μέ
πρωσωπικές φιλοδοξίες καί παλαιή
μοχθηρία. Έτσι καί άνάμεσα στους

ἀντάρτες θρεθήσανε καὶ τέτοια δὲν ἔβγαζε, ὁ Παπαδράκκος ὅπως ἦταν
ἀδύνατο ν' ἀφίση νὰ συμφοανθῆναι τὸ μαγαζιὸ τοῦ ἀγίνου ἀκίνοιο
ἐσιμώρησε σιγηρὰ, τὸν ἐυδελυθήσανε... καὶ γύρισε στὴν Ἀθήνα,
ὅπου ἔφθασε καὶ νὰ πεινάσῃ, αἰόρια μὲ τὴν οἰκογένειά του δὲν
εἶχε τὴν ἐπιτηδεύματα τὴν πομπή, νὰ ἐχθιάσῃ λύσεις... εἶχε τὴν
εἶχε τὴν πέρυφάνια νὰ μετῇ ἀγνώστως, αὐτὸς ὁ δοξασιμένος καὶ
νὰ δυστυχῇ! Παπὰς, καὶ τέτοιος παπὰς, ἀναγκάστηκε μὲ πέντε κε-
λευταῖες τριάντα δραχμῆς πού του μείνανε τότε ν' ἀγοράσῃ φαχία
καὶ κρύβοντάς τα κάτω ἀπὸ τὸ ράσο νὰ πηγαίῃ κρυφὰ-κρυφὰ
στὰ καταστήματα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ πουλῶντας τα νὰ βγάλῃ
τὸ ψωμί τοῦ σπικιοῦ του... Μία μέρα, σ' ἓνα τέτοιο κατάστημα
θρέθηκε κάποιος νὰ τὸν γνωρίσῃ, πᾶ εἶπανε θιαστικᾶ ὁ ἄλλος
ἐνῆρχωσε στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ, ἐπὶ κεῖνους!... διωρίστηκε
ὕστερα ἀπὸ τὴν δυστυχία, διωρίστηκε ὁ Παπαδράκκος ἐφημέριος
στὴν ἐκκλησία τοῦ προφῆτῆ Ἡλία, στὸ Παγκράτι. ἔτσι κοτὰ κάθετοι γύρα

« Στὴν ἐπανάστασι τοῦ Ζορμπᾶ στὰ 1909, ὁ Παπαδράκκος
ἐφυγῆκε ἀπὸ τοὺς πρώτους, αὐτὸς δὲ ἦταν πού ἔβγαζε τὰ πη-
θῆ τὴν Ἀθηναίων καὶ Πειραιωτῶν κρατῶντας τὸ σταυρὸ στὸ χέρι
νὰ βοηθήσουνε ὅλοι ν' ἀνασταθῆναι ἡ Ἑλλάδα καὶ παῖφι.

« Στὸν πόλεμο τοῦ 1912, ὁ Παπαδράκκος ἀφίσε καὶ παῖφι
τὴν οἰκογένειά του στὴ μεση καὶ πῆγε νὰ πολεμήσῃ, νὰ δυνα-
μίσῃ τὸ φρόνημα τὴν στρατιωτῶν μας. Μοῦ διηγήθηκε πῶς, τὸ
Μάρτυ τοῦ 1913, τότε πού ἐβασίλευσε ἐπὶ Θεσσαλονικῆ ὁ βασιλεὺς
Γεώργιος, ἐπήγαγε μὲ δώδεκα ἵπποις πρὸς τὸ Τεπελιάνι ἐπυρέτουσε
τότε ἐπὶ εὐφυλιῶ συντάγμα τοῦ μακαρίτη Δ. Γεωργίου, ὁ στρα-
τός μας εἶχε κινήσει νὰ πάῃ κατὰ τὸ Τεπελιάνι καὶ μπροστὰ
ὁ Παπαδράκκος ἐπήγαγε μὲ τοὺς ἀνιχνευτάς, δώδεκα ἵπποις
στὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὰ θούνα, τὸ ἀρχοῦ τοῦ ἀφηνίασε καὶ χύ-
μηξε μέσα στὸ ἐχθρικό ἔδαφος ἀφίνοντας πίσω τοὺς ἄλλους. Πιο
πέρα τὸν εἶδανε νὰ πέφτῃ κάτω ζαφνικᾶ καὶ εἶπανε πῶς
« πᾶσι ὁ Παπαδράκκος... », γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστη-
κανε πεντζέζη Τούρκοι... μὰ πόσον ἦτανε ἡ ἐμπληξί τους, ἀμα τὸν
εἶδανε νὰ θρεθῆ ὀρθίος, νὰ βγάλῃ τὴν πιστόλα καὶ νὰ χτυπᾶ!...
οἱ Τούρκοι φύγανε ὅπως-ὅπως, καὶ αὐτὸς καθαθίνοντας καὶ παῖφι τὸ
ἀρχοῦ τοῦ μπῆκε πρῶτος, ὁ λοχαγὸς στὸ Τεπελιάνι ὁ ἐχθρὸς
εἶχε φύγει. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ἦταν ἕσφι... Ὅπως νὰ χη, εἶναι καὶ
αὐτὸ ἓνα παράδειγμα τῆς κρεττῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀξιοθαύμαστου κρη-
μινοῦ, πού ὁ μακαρίτης Γεωργίου δὲν τὸ ζήτασε στὴν ἐπίσημη
ἐπιθεσί του.

«Είχανε πράσι πάλιν από δύο ώλες που συγκατούσαμε
 στο γατόνι του Παπαδράμου, ώρα για μίνα γρατάς συκωνήσεις που
 θυμα να πλησιάσω ένα πρόσωπο θρυθινό για τον ελεύθερο
 υπόδουλον Έθνησμο, που με την εικόνα και τ' όνομά τον
 είχα σκεδίσαι από τὰ παιδικά μου τὰ χρόνια τὸ ἔθνικό δράμα
 τῆς Μακεδονίας. Τού τὰ εἶπα αὐτά, καὶ ἄνοιξα διάπτατα τὴν
 καρδιά μου, μὰ με πόση ἀφέτεια καὶ σεμνότητα, με τὴν ἀγαθὴ
 χλωροχέρο μ' ἀποκρίνονταν ἀναστανάγοντας θαυμά!... «Τώρα πάνε
 πια αὐτά!» ... Δειλά, δελά ἔβγαθα τὸ μπακέτο με τὰ τοιγάρια
 μου καὶ τ' ἀκουήθησα σὸ κραπελάμι τὸ εἶδε μὰ δὲν μίγησε...

«Εἴχαρες ερεθίσσει τὴ συνένταξι καὶ διαβατα καὶ τι πα-
 λιά! περιοδικά που μου ἔδινε για να δῶ τὰ γραφόμενά τους γι'
 αὐτόν. ἔμελλε τὴν ἐποχὴ διαβάσμα εἴτε γράψιμο για μίνα ἴσον. τοιγάρου:

Ἐπιτρέπεται νὰ καπνίσω; - εἶπα σὸ εἶδος - Ὦ, βέβαια.. γιατί
 εἶπὸ τὴσιν ὦρα δὲν καπνίζατε;.. Ἐνόμιζα πὺς εἶχαστε παρὺ κα-
 πνένοι ἐδῶ καὶ γι' αὐτό.. θίξετε καὶ σεῖς; Δὲν καπνίζω, μὰ, ἄς
 τὸ πάρω: ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο; Εὐχαριστῶ, μαρὰ θὰ ἦτανε.

... Ἦσσερα ἦθε ἡ κόρη του· συμμάζεψα τὰ χαρτιά μου
 καὶ σημάθηκα νὰ φύγω· τὴν ἴδια στιγμὴ σὸ σαλονάκι μπήκανε
 τὰ δύο μικρὰ ἑγγονάκια του, καὶ ὁ Παπαδράμος ἔσκυψε χαμογε-
 λώντας καὶ τὰ χαιδεύε· ἡ μανούλα τους ἐμύταξε ἐτυκιδέντι τὸ
 εὐμπήχημα... τί μαρὰ νὰ ζούσε ἀσώμνη καὶ ἡ παπαδιά, τὴρα που
 ὁ ἀνήμεχος μακεδονομάχος ἔγινε ἀγαθὴτατος παππούς!»¹

Τὸν Παπαδράμον πῶς ἴδωσαν ἀσφαχῶς οἱ σερβολεμιστοὶ, ἀλλ' ἀσπιδανάγιον ὁ ἔλλη-
 νικός λαός, ἔγινετο δρῦλος καὶ σύμβολον τοῦ Μακεδον. ἁγῆνος. Αἱ εἰκόνας προσαυροῦντο
 πανταχοῦ. καὶ τὰ δεχτάρια εἶχον τὴν ἀροζιμησον εἰς τὰ ταχυδρομικά γραμματά, πᾶσιν
 οἱ ἔχθροι; Μεταβαί τῷ 1908 εἰς Μακεδονίαν καὶ ἐερέδει εἰς τὸ τῆρον νευραρχιζιὸν σημείον
 τῆς περιφερίας Καστορίας, ἔφθασα εἰς τὸ Μασσαεσκόν, ὄσπου ἀντὶ τὰ με ἕωδεχδοῦν εἰ
 ἔλληνη κατόικοι σῆραν τὸν ἀνήφορον εἰς τὸ βουνόν με ἐξέλαβον εἰς τὸν Παπαδράμον
 ἦλο οὐ μόνον ὁ δήμιος τῶν βοσκηθῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ τιμωρὸς τῶν ἀμφεταλαντεῶν ἐλλή-
 νων, συμβιβασμοὺς δὲν ἠνεῖχετο. Τὸ αὐτὸ ἔωραλλε καὶ ἑφὸς τινος - ἐλαχίστους ὠάνοτε-
 ἀζηλωμαζικοῖς, οἵτενας ἐμπομόνον τὴν ἐεράν ἀποστοχίνων. ἄλλοτε δὲ δημοστεύσασκεν
 γὰρ ἀδελῶ τῶν ἐκθεσῶν του. εἶναι φαινόμενον ὄψωσσοι' αὐτῆ καὶ τὸ φράγμα, εἰ δ'
 Παπαδράμος εἶναι ὁ "ἦρος Θράξ" τμησας ἐσασθῶς τῶν καρδία του, ἦτις μέχρι
 τῆς τελευταίας χρόνῶν εἶναι ὁ φορεὺς τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ φολιτισμοῦ. καὶ τὸ ἔρε
 τισιὸν κέντρον" ὁρεῖσαι νὰ εἶναι ἕωρεθῶσαν δημοσιεῶν τῆς βιογραφίας, ἦτις
 "ἔσσετ' ἦμαρ", ὅτε δὲ καλασθῆ ἀνάγνωσμα εἰς τὰ ἑλληνικά σχολεία. Ὁ χρυσομαχίδης
 ἀνενέωσε τὴν μνήμη τῶν κρητικῶν καὶ εἰς ἐθνασιασέση, ἀσώδεξιν καὶ τοῦ τῆς ἀλενίας
 ἑλλάδος, ἦτις ἐν ἰσοθέμοις προσαδῶσι τὸν Σταυρόν. "εἰ τούτων νίμα!"

Ευτυχῶς ἐν θάνατον τῆς εφοφεσσόρου τοῦ Πανεπιστημίου μόνῃ ὁ Κ. Αρμαντιος δυο
 περι αὐλοῦ στίδας ἐν τῷ στυπιον βιογραφικῶν τῆς Ἑρακλῶν γαλιῶν (σ. 189-190) ἐξ ὅθεν
 δανωμῶν τῆς τοῦ εραγματικῶν ὄνομα: "Χρυσότομος Γ. Χρυσομαλλίδης". ἀποστοσὸν ἀντι-
 να: "ἔγεννηθη ἐν Κραταγεία τῆς 1872. τὰς σπουδὰς του ἔκαμεν ἐν φοροβιθηναία ἡγεσία. ἐμφα-
 γένιος τοῦ εραγματικῶν τῆς 1897 ἦν 25ετίας, τῆς ἐμφανισθεῖς ἐπὶ τὸν διευθυντῆν τῆς χαρμῶν τῶν
 αὐστηρῶν ἐμείνον Γρηγοράν ἐξήτησε τὴν ἐδουχίαν, ὅσους καίτοι εἶχεν ἀνιερρηπτικῶν
 μὴ ἐνοχοσταιθεῖ ἢ σχολῆ ἰσο τῶν τούρων ἰσοεχώρησε πρὸς τῆς εὐμενῶν τοῦ σπουδαστοῦ,
 οὗτος ἰσοσυσταθεῖ εἶλα ἐπὶ τῶν εραστικῶν Ν. Μαυρομορδατοῦ, ὅθεν ἠνωσεν αὐτὸν μετὰ
 τῆς 140 ἑσπαχῶν ἐδουχῶν τῆς σπουδῶν τὸν χρυσομαλλίδην ἐπὶ τὸν γεν. πρὸς ἐν ἐξηνιάσθην
 διὰ τὰ περαιτέρω. ἐσοσβεβάσθησαν τοῦ ἰσο ἀρχισπασίαν "Αρμαντιος" ἢ ἐγνωστικῶν μετὰ ἐνδοσπασίαν
 δεσποτῶν ἐπὶ τὸν Πείραια. τῆς ἐσοσπασίαν ἐφοσασαν ἐπὶ τῆς γραμμῶν τοῦ πυρὸς, τῶν Δουρωτῶν, ἀλλ'
 ὁ σπολεμος ἰσοσ μινὸς ἐξήτησε ἀδοξῶν τῆς ἡλλῶν δυσουχῶν ἠετιθεῖ.

"ἀλλ' ὁ Πασαδράιος μετ' ὅλων τῶν ἐδουχῶν ἐπείνετο δυσουραγίαν δὲ ἀσφαίριζετα τῆς... ἔτι
 τῆς ἐσοσπασίαν ἐπὶ διδασκαλῶν διὰ τὰ διδασκῶν, τῆς μακεδονικῶν τῆς εραγματικῶν νεολαίαν πρὸς τοῦ
 μέλλοντος τῆς ἡλληνικῶν φυλῶν εραγματικῶν αὐτῶν ἐπὶ μελλοντικῶν ἀγῶνας... τῆς 1904 ἐξοσπασίαν
 τῆς ἐδουχῶν ἀνιερρηπτικῶν ἐν Μακεδονία... ὁ Πασαδράιος εραγματικῶν τῶν καλαμῶν τοῦ ἐπὶ ἡ-
 νικῶν διδασκαλῶν τῆς ἐμφανισθεῖται πηλῶριος τὸ ἀνασθημα τῆς μακεδονικῶν τῶν φυλῶν ἰσο-
 τῶν τῆς Βουλγαρικῶν, ὁ εραγματικῶν Μακεδονομαχῶν τῶν μακροσπασίαν στυπῶν τῶν ἐδουχῶν ἀνιερρη-
 πτικῶν τῶν κατὰ τῆς πομπῶν τῆς ἐδουχῶν ἀγῶνας..."

τὸ ὄνομα τοῦ διαινητῶν τῶν ἰσοσπασίαν ἰσοσπασίαν τῶν ἀνωτέρων του, οἴτενος ἐν
 τῶν προσωπῶν εὐλοῦ ἐπείνετο τῶν κατὰ τῶν διαφόρων ἐδουχῶν τῆς ἡλληνικῶν
 φυλῶν ἐπὶ τοῦ ἀνοκαῖν τῶν εραγματικῶν ἐρεῖς τῆς ἀρχικῶν τοῦ ἡψίτου. ἐπὶ τῶν τῶν
 Πασαδράιος εἶνετα να ἰσο ὁ ἀναγῶν τῶν ἐπὶ τῶν εραστικῶν Κυριακοῦ ἐπὶ τῶν τῶν "Νεῖα
 ἡλλῶν", ἐπὶ τῆς ἀναγραφῶν ἐν ἐπὶ τῶν τῶν κατὰ τῶν (1910, σ. 17 τῆς 161). Κατὰ τοῦς βαρμῶν,
 εραγματικῶν ἔκαμεν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν εραστικῶν τῶν μακροσπασίαν ἢ ερασματικῶν τῶν ερασματικῶν
 στρατηγῶν ἰσοσπασίαν τῶν τῶν (τοῦ Μακεδονικῶν πομπῶν) Δ. οἴτε. Καλαμῶν τῶν
 Περιμεῶν Α. Αργυροσούλου.

* Παν. Δαμῶν, Δ. Ἰωάννα τῆς Στ. Τεγμῶν

Πατριάρχης Παλαιστής Έωφρ. Αρχιεπίσκοπος:

Θράκη, 15
 Έπι Πατριάρχη τῆς ἐπαρχίας τοῦ αἵμου 1904 ἔχεινέ διάκονος ἐπὶ τοῦ Λουκά Φρυγιοπόλεως καὶ ἀπέθανεν εἰς 1954 αὐτῆς β. ἡμερ. Ἑσπία, Ζ', σ. 4 ἔ. Ἐγράψεν ἑβραϊκὴν καὶ μοναχικὴν περὶ τῆς Παναγίας πραγματείαν - ἴσως ἡ καλύτερα παρ' ἡμῶν - ἀνιδανεν ἐσχάτω χωρὶς τὰ ἀναμειφθῆ. Ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἐδρασην ἠέρον ἔνε ἐπιτητῆ ἀρχιεπίσκοπος.

Ἀναφέρεται ἐπὶ Σεργ. Μαυραίου ἐν τῇ "Ἑσπία. ἱστορία" τῆν ἐπὶ πατρ. νεοφύτων. οὗτος διορίσθη αὐτὸν ὡς ἔξαρχον ἵνα ὑπάγῃ εἰς Πλυνθον καὶ συμβουλεύσῃ τοὺς κατοικοὺς καὶ πρὸς εἰρήνην, ἀλλ' ἀπειθήσαντα ἔπαυσε εἰς 1799 τὸν Ἰούνιον. (Λακίδου, σ. 59) καὶ κατὰ τὸν πατρ. κώδικα "καθαίρεσι παντεσῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς αὐτοῦ ἐνδίκως καλυπτομένης ὡς ἀνάρτης καὶ ἀπειθῆς ἀναφανῆ πρὸς τὰς ὑψηλὰς βασιλικὰς προσηυγτὰς προσταγὰς καὶ πρὸς τὰς γινόμεναι αὐτῷ ἐπιτητῆς προτροπὰς καὶ διαμετρήσεις" (Θρακ. σ. 55).

Παρθένιος Γάνου καὶ Χώρας μητροπολίτης:

Ἐξελίγη χειροτονηθῆς τῇ 19 Μαΐου 1875 "ὁ ὀσολογιώτατος ῥίγας ἀρχιδιάκονος" καὶ μετετέθη τὴν 11 φεβρ. 1881 εἰς Ἐσφραγαθούπολιν (Θρακ. σ. 61)

Παρθένιος Μηδίας περὶ εἰς 1574-1580:

Οὐλοῦ ἐπὶ πατριάρχου μητροπολίτου ὑπογράφεται εἰς ἀφιερωτικὸν τοῦ Μποχδανίας Πέτρου. (Documente XIV, 1915, σ. 49).

Ἐν ἐπισημῶν μητροπολίτου 1580 ὑπογράφεται μετὰ τὸν Τραϊανουπόλεως (ἱστορ. Λακίδου, σ. 55).

Παρθένιος Πεταχυνίας Ἡρακλεισιώτης:

Ἐπὶ 1849 ἐχειροτονηθῆς ἐπίσκοπος βράτης, παύσας δὲ τὸν θάμιον εἰς 1854 ἐγένετο μητροπολίτης ερσεκίου, μετὰ 6 μῆνας ἰωαννίνων καὶ τὴν θάμιον 1869 Πεταχυνίας ἕως τὴν 2 ὀκτ. 1876. Πρὸ τῆς χειροτονίας ἦν διδασκὴς τῆς πατρ. ἀκαδημίας (Γεωργ. Μνήμη Γαλακ. σ. 141).

Παρθένιος Τραϊανουπόλεως τιτουλάριος:

Κατὰ Σεπτ. χειροτονηθῆς ἐν τῷ πατρ. κώδ. (Ἑσπία. Ἑσπία. βιβλ. ὀσίουδ. 13, σ. 219)

Παχυρίσιος Ραιδεστού επίσημος ο τελευταίος 1694:

Επι τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐγένετο ἡ ἔνωσις τῆς ἐπίσημοσύνης μετὰ
 τῆς κυριάρχου μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐπὶ τοῦ μητροπολίτου
 αὐτῆς νεοφύτου πατριαρχίου Κωνσταντίνου Β' ε' γ' (Πατρ. Πιν.
 σ. 612) πρῶτος ἔλαβεν καὶ δανός πρὸς τὸ πατριαρχεῖον κατήγορος
 ἦν αὐτὸς οὗτος συμπαρασύρα καὶ τινὰς ἐκ τῶν προερίτων
 κατηγορῶν τὸν νεόφυτον ὡς ἐπιβλαστὴν φιλοχρήματον καὶ πε-
 ριφρονητὴν τοῦ ἐπισκόπου (πρωτάκουσα πράγματα ἐκ βάρου τοῦ
 κυριάρχου) καὶ οὕτως ἐπέτυχεν νὰ κηρυχθῆ ἁρχιεπισκοπή ἡ ραιδεστός (κατὰ
 ἰούλιον μῆνα) ἀπὸ τὸν οἰκουμ. πατριάρχην ἀνεξαρτησίαν
 ἄρτ' ἀπεδέχθη, ὅτι ὅσα ἐκεῖνα ἦσαν συσπυρίαι καὶ διαβολὴ
 κατὰ τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας· διότι πρὶν ἢ παρῆται διαμα-
 ρτία (Ἰουλ. 1702) ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Κυπριανοῦ χρεωκοπησά-
 σαι τελείως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἀπεφασίσθη κοινῶς νὰ καταρ-
 γηθῆ ἡ ἀνεξαρτησία καὶ νὰ ἐνωθῆ μετὰ τῆς Ἡρακλείας ἡ ἐπι-
 σκοπὴ τῆς ραιδεστοῦ, καὶ ἐπιτοῦτ' ἐξεδόθη τὸ ἐνωτικόν. Τὸ
 ἔγγραφον τοῦτο εἶναι καὶ ὕμνος τοῦ μεγαρίου καὶ τῆς με-
 γάρης προόδου τῆς πόλεως, ἧς κατ' ὅσα ἀντιμαρτυρήσασθαι τὴν
 καταρτίσασαν Ἡρακλείαν, τὴν πρᾶξιν ταύτην ἀγνοεῖ ὁ ἐκδο-
 τῆς τῶν "πατρ. πινάκων" (βλ. ἐντὶ περὶ ραιδεστοῦ, μέρος Β').

Πέτρος γεναχός καὶ προσοχίς:

Μονὴ τῆς ἁγ. Τριάδος (Act. Russ. 4, σ. 36.)

Τηθιάδης Αἰζῆ. διδάσκατος ἐν Χώρα:

Σχολὴν συστάθη τῷ 1795 ἐπὶ θάλασσαν 5000 γρ. δωρηθέντων
 ὑπὸ τοῦ γιωαννίνου μαμαρίου, ὧν ὁ κόσμος πρὸς 12% ἦν 600 γρ.
 (500 γρ. μισθὸς διδάσκατου καὶ 100 πρὸς ἰνοίμιον). Ταῦτα ἐμυ-
 ρώθησαν διὰ πατρ. σιγήθιον τὸν Μάρτ. 1797, ὅτε ὠρίσθησαν
 ἔφοροι ὁ μετέτιος Ἡρακλείας ὁ μαμάριος Δέρμην καὶ ὁ ἀδελφός
 τοῦ μαμαρίου γιωαννίνου Ἀναστάσιος. Ἡ σχολὴ ἀπέτυχεν σὺν-
 μα ἴδιον τῷ 1799. τῷ 1833 ἔτερον σιγήθιον, δι' οὗ ὁ φιλαρ-
 χίας Πανάρετος προσέφερε 5000 (γρ. Λεόντιος), ὁ Γανού καὶ
 Χώρας 1000, μητροπολίτης Σύνδεις 1000, Χρυσάνδρας πατρ. 1000,

1. Ρωσέτος 1000, ο ΐε Χώρας Θεόφιλος πρωτοσύμετρος 500, Αλέξ. Πηγαίδης διδάσκαλος 500, έξ άφιερωμάτων 2000 κέρθεος πατρ. κερσοίτα εν Χώρα πατρ. κτήματα. ΐους έδιδασζε και ο ματθαίος μετά τον Πηγαίδην. ο έρξόμος Θεοβίδ Κατηρίδης συγγυής του Ηρακλίου έδιδασζε εώ 1845 και μετά καυτα (Μνημ. Γανοχ 170-171) «φιλόμομος άδερξόμος τών Ευεργίδων» συσταθείσα εώ 1874. φιλόπομος άδερξόμος 1885. (βλ. και Αλέξ. Πηγαίδης)

Πλάτων έπίσκοπος Βιθύς:

Μίχα εν πρωτοσύμετρος έχυροτονήθη τη 27 φεβρ. 1862. Βιθύς και Γεράτσοε μέχρι του 1874 άποθανή εν Κων/πόθη (Λακίδης, σ. 62) ο έάρδων έχη 1863 τήν ευφογήν του. (Θρακ. σ. 56) και παρατίνει μέχρι 1 Αυγ. 1874.

Ποζίτης Κώστας "Βήμα" 4-9-58.

~~Ποζίτης Κώστας~~ πο, έλεγχε και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της επί μακράν περιόδου... Κώστας Πολίτης του οποίου το πραγματικό όνομα ήτο Κωνσταντίνος, ύποψήσιος ήλθεν εις ολιγόποτε φυκρότητα... έπαιθην μετά συναδέλφου του. Υψήθως ο θάνατός του ο οποίος συνέζη ήπαιθην ο καλός συνάδελφος και ο συμφορησας εις το Μιλάνο όπου εμπίθην δημοσιογράφος. Δι' αυτό και ο σκετο. Το έγγραφο του θανάτου του ήσαν αινιδίος και άπροσδόκητος θάθος του έπικράτεσε βαθείαν και ελιλεκτο δημοσιογράφου έλύθησ βαθείαν τα τον δημοσιογραφικόν κόσμον μεταίθην έλπίσας. >

Ποζιμαρπος Γάνου και Χώρας Κωνσταντινίδης:

Καταχόμενος ΐε Χώρας αρχιμανδρίτης εφεμοβίδεστος Χαίτης (εώ 1860) έποιμαρην από μαρτίου 1886 έως Ιουλίου 1891, ότε μετετέθη εις Βάρναν. μετ' αυτόν αύθήμερον έψυθίθη ο Διονύσιος Γω. Μν. Γανοχ. 100 άπέθανεν εν Βάρνη 2 φεβρ. 1906, κατά τον θιον καίτοι ^{ήτο} κοινωτικός ^{διεπρίντζο} και ^{ήτο} αίστηρος και φόρηρος, αγαθός και τούς τρόπους εγγένεσσετος. ΐην ο δεύτερος τών κτηριών και σιωρη. θρονου κ. μεγακόνου της ίδρύσσης του έλλην. φιλολογικού Συλλόγου Κώσ. κ. η

1. ^{διόπανος} Ποζιμαρπος Θεοδώρου Γανοχαρδου αρχιμανδρίτης, κληρονομήσας ^{απο} τον πρόποστον Κωνσταντίνου εφεμοβίδου κω 1910-1911 διδάσκαλος της άδωνιαδης σχολής κ. εν συνεχεία διευθυντής της έρατ. σχολής. Βελών Κωνσταντίνου. κ. η

Πορφύριος Τυροῦχος καὶ Σερεντιίου ἐπισκόπος.

Κυρίλλου ἀειχοι ἠρωελεγειαι πρὸς τὸν ἁγιον Τυροῦχου κὴρ Πορφυριον:

«Ὡς ἀριστέιον τυροῦ ἀναδυσαμένη τὴ,
ὦ Τυροῦχῃ, χαίρει μέγα κερ' ἔκ πόθις
τοῖον ἔχουσα ἀριστόν καὶ ἥπιον ἀρχιερεῖα,
εὐγενῶν σαφῶν νότα ὄντα καθόν,
ταῖς μυρίαῖς χάρισι πεπυκασμένον εὐσεβίης τε,
γῆς σοφίης τε πόνοις κινεσμένοις καμάταις,
οὐκ ἔδει σοι τοῖον ἀριπρεπέ' ἀρχιερεῖα. (~~ἡμεῖς οὐκ ἔχον~~)
αὐχῶν, κερκόπορι, ἀλλ' ἵνα οἶα σὺ εἶ.
ἀλλὰ σὺ ὄνθος εἶν τῶν ποιμένων σὸν ἔχοιο
καὶ φύης ποττοῖς ἡερίου ἀνόδοις.»

X
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

Εὐτοχίου. Κουρίθα Λαυριώτου, "Κυρίλλος προηγούμενος
Λαυριώτης, ὁ χρονογράφος" Ἀθήναι, 1935, σ. 108. Ἡ τοδε φησὶ κούσο
ἐφ' οὐ γιδρύθη ἐν Τυροῦχῃ ἢ Πορφυριάς σκοπῇ (βλ. Γεδεών,
"Πάντε περίοι ἀρχιερεῖς", σ. 24). Τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τοῦ σαφῶς φησὶ
κούσου ἱεράρχου ἐξ ἠμνησε καὶ ἱεροκέρυξ Λαυριώτης τῆς ἡ Κιργητος

Πρίσμος ὁ Πανίτης.

Ἐπι Θεοδοσίου, Β', ἔθνικὸς ἐν τῶν τελευταίων
Χέρτσβεργ, III, 549.

αὐτῶν

32"

Προκόπιος γάνου καὶ Χώρας.

Ἐχειροτογήθη τῆ 4. οὐτ. 1754 ἐν τῷ ναῶ τῆς Θεο-
τόμου τῷ ἐν Μονηίῳ τῆς πρυσεύσεως ὑπὸ τοῦ ματρ.
μετρίου Λαρίτης, τοῦ κατόπιν οἰκουμ. πατρ. ^{ἀρχον} καὶ τοῦ
προστάθου καὶ τοῦ ἐπισκόπου Βονζίτου, ἦν οὐ σημεῖοιται
κα ὀνόματα ἐν ἐπισκοπιῶ κώδιαι ἐμύρνης, ἔνθα ὁ προκό-
πιος ἔγραφε περὶ ἑαυτοῦ (βλ. ἰσὸς παρὶ κερπος ἐμύρνης Γ,
σ. 2094. Γεδεών Μνημ. Γαναχ. 117) ὁ προκόπιος μετρίου ἐν
ἐμύρνην τῶν 1770.

Πρωτόπιος Ξωφουαγαθουπόλεως:

Οὐδὲ ἐρεφόποιήσε σείχους ποφικινοῦ καὶ τινα ἐμφ. μέτρη
αὐτοῖδανε τῷ 1884. (Παπαδ. 348).

Ραιδεσσηνός Ἀθανάσιος:

(βλ. Γεδών ἀποσημειωφ. ^{χρον.} σ. 249) ^{Ἡμαζε} περι τὰ τέτρη τοῦ 11' αἰῶνος
(βλ. Ν. Σιάν ΜΒ', 1947, σ. 228-230)

Ραιδεσσηνός Γεώργιος, ὁ Η' πρωτοφάρτης 1680:

Οὐδὲ ἐρέφισε μαθῶματα τῆς παπαδικῆς καὶ ἀρχὰ πασαπνοῶρια
καὶ ἀττα ἐμφ. μέτρη εἰς τὸ κρατμηατῶριον, καὶ
ἐπιχρῶριον καὶ ἰκοινωνιῶν, "Ἡνεῖτε" εἰς α' ἤχον, ἀττ
εἶναι τοῦτο μαουῦβ του γίου Χρυσῶφου. ἦν μαθητῆς τοῦ
Μετχισεδέε.

Ραιδεσσηνός Γεώργιος Β' . 1889:

Πρωτοφάρτης "μέγα ἐπί μουσικῆ τέχνη καὶ ἐμπειρία ἀρά-
κινος ὄνομα. ἔγεννηθη 1833, ἐδιδάχθη παρὰ Δομετίου ἱερέως, ἐτε-
λεποικῆθη παρὰ τῷ πρωτοφάρτῃ κινουαντίνῳ τῷ Βυφαντίῳ
ψάλλων ἐν κων/πόλει εἰς διαφόρους ἰνορίας, τῷ 1863 ἑταίμα-
δαριος τοῦ Γεωάννου καὶ εἶτα διεδόχθη τὸν σταυράειν ὡς
πρωτοφ. ^{αρχ.} (1871-6) εἶτα ἐν Γαλατῶ καὶ Πίραν, ἔξεδωκε δύο
μουσικῶν βιβλίων, ἐν αἷς καὶ τῆς μη. ἐβδ. ^{αρχ.} καὶ πωτμηο
σταρίον κατέλιπε πλῆθος μαθητῶν. (Παπαδ. Σημ. 364-6.)

Ραφαήλ μητρῶν καὶ Ἡθύρων 1676 (αρχ. φων.)

Ροῦσος Δημοσθέης

Γεννηθῶν ἐν Περιοτάσει Γανοχωρίων ἐστάσασεν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. σχολῆ καὶ ἐν Γερμανίᾳ γαστηρλιόδη ἐν τῇ
φιλολογίᾳ καὶ ἱστορίᾳ. ἔγραψεν διαφικῆν: "Οἱ τρεῖς τάξαι, συμβόχη ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλοσοφί-
ας τῆς Γαλαίᾳ" καὶ ἀνηκευχῆ διδάκτωρ ἐν Λεφία τῷ 1893. (Ἐλευθ. ἐν Κωίκε ἐκδ. σ. 71.
Μεταβ. ἐν Βουκουρέδιον μετῆσε διοργανικῶ καὶ ἀρσοιητικῆ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς ἐπιτεφικῆς
διοριόδη καθηγητῆς τῆς βιβλικῆς φιλολογίας. Ἠκολούθη μετὰ τῆσθου ἀφί τῆς ἱστορίας καὶ ἔγραψεν οὐκ
ολίγα ἰοραγματῆρια διαφικεῖδιν τὰς ἱστορικῶς περιόδους καὶ αἶρω πολλὰς πῆλαι καὶ διαστράβας τῆς
Ρουμανικῆς καὶ ἀρδρα ἰδίως ἐν τῇ "Παρίδα" τοῦ Σημ. Σπυρο δημοσευδεῖσας. Τελευταῖον ἐφεδιστο καὶ τὸν μα-
ταλορον τῆς ἑλλ. χειρογραφοῦ: "Ματωκρῖσελε σπεςεχῆ" ἐν Βουκουρεσίῳ 1901 40. καὶ δὴ τὸ γίαν
ἐνδιαφερον "Ελλητισμὸς ἐν Ρουμανίᾳ", Βουκουρέδιον 1911. καὶ τὸ "περὶ τῆς ἑλλ. ἐφημερίδης τῆς Βιεννῆς"
δημοσευδῆν ἐν τῷ "Ἐλευθέρῳ βηματῆ" ἀθηνῶν 1926. (Ἡ ἄμαντον ἐν τῷ "ἐκπαιδ. τῆς ἐκδ. τοῦ Γ. τομ.
ἔρον. σ. 169

Σάβας Γανοχωρίης διδάσκαλος:

αποφοιτήσας τῷ 1896 τῆς διοχ. σχολῆς τῆς Χαρμεν ἔγραψε παρὰ τοῦ Μεζῆν ἐναίσωμων δια-
ταβῶν (σ. 9 καὶ 1)

Σαββόπουλος Κωνσταντίνος

α' Δοξολογία τῆς Μ. Ἐπιφανίας Σαρανταετησίωτης + 1882
ἔργον μουσικόν: "Κανὼν τῆς Μ. Πέμπτης οἱ προτάσσεται τὸ
"Κύριε ἢ ἐν παλαιῶν ἀφαιρέσις" δημοτικῶν ὑπὸ Κ. Σ. Α. δομῆ:
τῆς Μ. Ἐπιφ. οἱ παλαιῶν ἀφαιρέσις καὶ αἱ καταβάσεις "Ἐπιφ. τὸ
στόμα μου" ἔτος 1881. μαθητὴς Στ. Μωυσίου: συνέταξε ἐν τῇ

ἡγουμένων τῆς κοινῆς Σαλατιῆς. Ἐπὶ 2. Νοεμβ. 1898. ἀπέστα-
ταν αὐτὸν ὁ ἡγούμενος ἐν Μυριοφύτου" εἰς τὸ Κόμβάγον νὰ
συνεβιάσῃ τοὺς Χριστιανοὺς, οἵτινες ἐξ αἰτίας τοῦ Ἄνθιμου καὶ
παπᾶ Ἀντωνίου " εἶχον ἀρθητοκρατίας κατὰ τὸν μὲν Ἄνθι-
μον νὰ διορίσῃ εἰς τὴν μητροπόλιν, τὸν δὲ παπᾶ Ἀντωνίου εἰς
τὸ Κόμβάγον διὰ νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸ Κόμβ-
θάγον ἢ τὸν Σεκελιάριον ἢ τὸν παπᾶ Νικολάου. (Γεδ. Μν.
Γανοχ. σ. 118.)

Σεραφεῖμ Σεκερούλης μητρὰ Σισανίου;

Κατήγετο

ἐκ Κατήμονος ^{ἀπὸ} Γάνου καὶ Χώρας μεταστθεὶς τῇ 10 Μαΐου
1909 ἀπὸ τῆς μητροπ. Σισανίου, εὐδοκίμων ἐν τῷ ποιμαντικῷ
ἔργῳ καὶ πᾶσιν εὐχαριστῶν τοὺς Χριστιανοὺς, οἵτινες ἐκ
τοῦ μητροπολιτῆν τοῦ παρελ. σεατ. μετ' εὐλαθείας ἀνα-
μνηνίσσον μόνον τοῦ σεκεροφίτου αἰτῶν Πτολίμαρχου. Γεδ.
Μνημ. Γανοκίρων σ. 101. Ἐπὶ Σιατιστῆς μεταστθεὶς 1909 (Γεδ. Μν.
Μνεῖα 304.) τῷ 1910 μετέβη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σερβίαν ἐκ Κοζάνης, ἀλλὰ διὰ αἰτί-
ων ἀπέβη εἰς τὸν οὐρανὸν ἐξ αἰτίας τοῦ 1913. Σελ. 10.

Σεραφεῖμ ἐπισκοπὸς ἑυδοκίμων καὶ Σεραφείμ

περὶ τὸ 1820 (Μνεῖα Γανοχ. σ. 168)

Σιθροστὸς μετρῶν καὶ Ἀθύρων

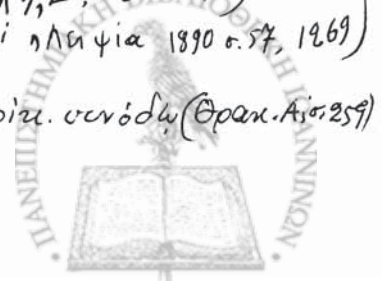
τῷ 1445 διάδοχος τοῦ Δωροθέου (βλ. Γεδ. Μν. Πέντε Μέρησι
ἀρχ. 32) 1442 Ἰουλιαν. 1. (ἀρχ. Θρακ. Γαλαρ. 21, σ. 147)

Σισίνιος χαρμίδος 787 (τῆς Θράκης)

οὐδενὸς ἄλλου ^{ἐπαρχίας τούτου} ἔγνωμεν τὸ ὄνομα. καὶ ὅπως ἀναφέρεται
ἐπὶ τοῦ πατρ. Μιχαήλ Γ' τῷ 1170 ὁ χαρμίδος ὡς παράνομος
χειροτονήσας κληρικούς παρ' ἐνορίαν (Πατρ. Πιν. σ. 366 καὶ Σαραν-
ταῖν. σ. 160-161.) ἐπισκοπὸς ἐν Νικαίᾳ τὸ 8' 787, (Μιχαῖλ 98 σ.
205 Β.) Ἐπὶ τῆς ἐν Θράκῃ χαρμίδος ὑπὸ μητρ. Σαρανταῖν.

(βλ. Μουσ. Γραμμ. Β', σ. 158-170) ἔχεται πρὸς τὴν χαρμίδειον, εἰδόμενος,
καὶ ἐπὶ Θρακίᾳ (βλ. Μοδουσσὸν σ. 499.) ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Δια-
κρίτησιν Παντοῦ τοῦ Σεφοῦ 8^{ος} τὴν καζὶν μετὰ τὴν 17 ἐπι-
σιόπων τοῦ Ἡρακλείου (ἐντ. Ράββη καὶ Πουλίη, Ε', σ. 476) καὶ 7^{ος}
εἰς τὴν τοῦ Κυπρίου (Φεστσιρτιο σβίς Ρομαίη ἠλικία 1890 σ. 57, 1269)

* Σέργιος εὐδοκίμων (τῆς τῶν Σιγυθρίας) παρὰ τὴν ἐν τῇ 5' οἰκ. συνόδῳ (Θρακ. Α', σ. 259)

Επιγράμμος Χατζή Ευσταθίου;

Καταγόμενος ἐκ Κρήτης ἐξελέγη μυριοφύτου τῆ 22 φεβρ. 1900 καὶ ἔμει-
με μέχρι 1908 (Γεβ. Μην. Γαν. 111).

Εταρμάτιος Παπᾶς ἐκ Κορινθοφωτειᾶς;

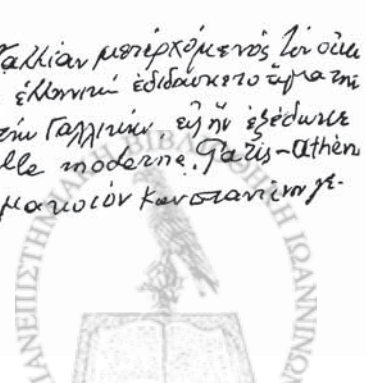
Ἐπιφανείῳ ὑπὸ Β. Μυστακίδου ἐν 40ετηρ. Κόντου σ. 392-397. (σπουδαῖος)
Οὗτος διδάσκατος ἐκρημάτισεν ἐν Ἡδριανουπόλει.

Εταρμάτιος Ἀναστάσιος 1843-1934; ἔ. ἐν Σηλυβρία γεννηθεὶς
ἀπεφοίτησε μετὰ τὴν Μ. Σχ. τοῦ Γεν. Σχολίου ἐκ τοῦ ἐν Ἀθή-
ναις Λυκείου Βάφει. Ἐν σπουδαίᾳ συλλογῇ τῶν ἀρχαίων
ἱερῶν μνησίων ἀφῆκεν ἐν τῇ γενεσίᾳ του μὴ δύνασθαι
να μεταμορφώσῃ κατὰ τὴν μετοίμειαν, ἣτις μετὰ πολλὰ ἔτη διὰ
τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐπικόπου μεταβάλλοντο ^{π. Μαρ. Σταμοῦλη} ὅπως ἐκέρχον ἀντικα-
ταστάτων ἐν τῇ ἀρχοντικῇ οἰκίᾳ του Τούρμου μεγίστανα ἔ-
μα καὶ τὸ μουσεῖον του ἐν τῇ θίσει παρσηάτισον αὐτὸν να πα-
ρατηρεῖ ἢ συλλογῇ εἰς τι ἐν Κων/πόλει κεντρικῶ του κράτους
μουσεῖον, ἅψτ' εἶναι ἀδύνατον ἀν μεταφέρθῃ. Ἐπιτυχῶς ὁ ἀείμνη-
στος Ἀναστάσιος ὡς προσεμάντως τὰ μέγιστα, τῷ 1919 ἀνίδεσον
εἰς τὸν ἑνταῦθα ἑταῖρον τῆς γαλλ. ἀρχαιολ. σχολῆς G. Seuse
ὅστις ἐπιμεληθεὶς ἐξέδοτο τὴν "Collection Stamoulis Anti-
quités Thaces parca Bzopotide catalogue" athenes, 8°
σ. 535-641 (Extrait du Bulletin de l'Association hellenique
hellenique, XXXVIe année).

Ἡ συλλογῇ τῶν νομισμάτων δωρηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐθν.
νομισμ. μουσεῖον περιγραφέντων ὑπὸ Γ. Οἰμονόμου καὶ εἰρ.
βαρούχα ἐν Ἀθήναις ἐξέδοθη τῷ 1905, 6° σ. 152 μετὰ 5
φωτοσ. πινάκων ἐν τέρῃ (Σημ. Αἰν εἰρήδη ἄλλος διὰ τὸ ἔργον, εἰμὴ ἡλιομουνιδρία;
Ὁ βίος του Α. Σταμοῦλη ἐγγράφη ἰσοῦ του μακ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου (ἔ. Θραν. ἑ. σ.
416-422 μετὰ τὴν εὐνορος). Τὸ δὲ "Θρακικαὶ τιμῆτρον" ἀνεκτύρηξεν αὐτὸν μέγαν
εὐεργέτην (αὐτ. σ. 428)†

Σπυρίδης Γεωργίου

1 ετημα 4 φέρμα τῆς Περιουσίας (1844). Τεχνικοσπουδῆς ἐν Ἀθήναις ἀποτῆθεν εἰς Γαλλίαν μετῆρχόμενος ἐκ οὐκ
οὐδαιμαλον, ἐν τῇ Société comptabilité de Paris διδάσκων εἰς γαλλοὶ καὶ γάλλοι τὴν ἐλλομνικὴν ἐδιδάσκοντο ἔργα τῆς
ἀμμοσπογραφίας, τοῦτο ἐπαρᾶξε καὶ ἐκ Λονδίνου. Ἐποστρέφας εἰς Ἀθήνας ¹⁸⁹⁵ ἐδιδάσκοντο τὴν Γαλλικὴν ἐν τῇ ἐξέδωκε
ἔργα ὡς τὸ: Les jeux olympiques, athenes 1899 καὶ Langue grecque actuelle moderne. Paris-Athenes
1894. Ἦτο ἀνώτερος τῆς Στοᾶς ἀθωγραμικῆς, ἔχεν ἀδελφόν. τὸν κατῆκε φαρμακοποιὸν Κωνσταντῖνον με-
νομένην Βουλγετῶν τῷ 1920.

21742

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

M. STAMOULIS

ΤΗΛΕΦ. 611.404
ΤΕΛΕΓΡ.

Ἀθήναι 23 Μαρτίου 19 59

Athènes

Ἀναγνωστοπούλου 34

Σεβασμῶτατε φίλε

Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας σᾶς ἀποστέλλω συνημμένως σημείω-
σιν ὅσα ὁ πατήρ μου κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν χαλκίην κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν ἐχά-
ρισεν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Μουσεῖον, ἐδημοσίευσεν ὁ P. de la
Copte *Revue de l'Égypte et du Musée de Louvre, Revue de l'Égypte Hellenique*
1943 276-289 καὶ μετέφρασαν εἰς τὸν Β' τόμον τῶν Ἐρακικῶν Σελ. 265-274.

Ἡ χαλκίνη κεφαλὴ (τῆς ὁποίας ἀντίγραφον ἐπρόκειτο
νὰ δοθῆ εἰς τὸν Σουλτάνον τῆς Αἰγύπτου, ὅτε θὰ ἦρχετο εἰς Καβάλλαν
διὰ τὰ ματαιωθέντα ἀποκαλυπτῆρια τοῦ Ἀδριάντος τοῦ προγόνου του
Μεμέτ Ἀλη), ἀπεστάλη μὲ ἄλλα δύο τρία ἀντικείμενα τῆς παραμο-
νάς τοῦ πολέμου εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ ἔκθεσιν • ὡς ἐκ τοῦ ἐκραγέν-
τος πολέμου ἔμενεν ἐκεῖ καθ' ὅλην τὸν πόλεμον καὶ μετὰ τὴν εἰρή-
νην ἐπεστράφη νομίζω ἀκόμη δὲν ἐξετέθη εἰς τὸ Μουσεῖον.

Προχθὲς σᾶς ἀπεστείλα ταχυδρομικῶς ἐπὶ συστάσει τοὺς δύο
τόμους τοῦ βιβλίου τῆς ἀδελφῆς μου "Ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Ὠράκην"
καθὼς καὶ τὴν Συλλογὴν Μολυβδοβοῦλων".

Σᾶς ἐσωκλείω σημείωσιν καὶ τῶν ὄσων ἔγρῆεν ὁ ἀδελφός
μου Ἀντώνιος. Καὶ ὁ ἄλλος ἀδελφός μου Σωφρόνιος Πρ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως μὲ τὸ ψευδώνυμον Σωσίπατρις Δημοσθενόπουλος εἰς
τὸν "Νεολόγον" Κωνσταντινουπόλεως τὰς 25, 29 καὶ 30 Ὀκτωβρίου καὶ
2 καὶ 7 Νοεμβρίου 1891 ἐδημοσίευσεν διὰ τὴν Μητρόπολιν Σηλυβρίας* καὶ
εἰς Γερμανίαν ἐξέδωκε Γερμανιστί, διὰ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον Διδάκτορος
Φιλοσοφίας (ὡν ἦδη δὴ δάκτωρ τῆς Νομικῆς τῆς Μανεπιστημίου Ἀθηνῶν)
"Ὅτι ὑπάρχει φυσικὸν δίκαιον."

Με σεβασμῶν καὶ φιλίαν

* ἐγὼ ἐπιμειψά τῆς τοῦ ἀφ' ἑσ. τοῦ "Νεολόγου" 6674, 6677, 6679, 1680, 6683, 6687, ὁ Κορυτσῶς.

ὅχι νὰ τὴν ἀφορᾷ τὸν ἀδελφόν
σου, δι' ἐπιθυμίαν τῆς ἐπιθυμίας
ἀφορᾷ ἀποστολὴν ἐνταύθα εἰς αὐτὸν, ἀποφύγετε
ὅτι τὸν ἀδελφόν σου

~143~

Ἀναστασίου Κ.Π. Σταμούλη

Λαογραφικά καὶ χωρογραφικά "Ὁ Πυρσός τῶν Νέων Χωρῶν" 1925Σ.Ι3-16
Τοπωνυμικά Θράκης Ἑρακικά" Του. Α' 1928 Σελ. 393-401

Ἀλφασθητικός κατάλογος ὀνομάτων πόλεων κλπ. 401-402

Ἀνέκδοτα Βυζαντινά μνημεῖα ἐν Θράκη "Ἐστὶ Χριστ. Ἀρχ. Ἐταιρεία"
Τόμ. Γ. 1929 Σελ. 62-69

Παλαιοὶ Κόδεις τῆς Ἐπισκοπῆς Μετρῶν καὶ Ἀθύρων. Μεσαιωνικά
γραμματὰ Τόμ. Β 1936 Σελ. 171-177

Τοπωνυμικά Θράκης Ἀρχεῖον Ἑρακικοῦ Λαογραφικοῦ Γλωσσικοῦ
Ἑθναυροῦ Τόμ. Γ' 1938 Σ. 226-229

*Σημειώματα ἢ κυριώτερα τοῦ ἀμνηστίου ἐναφαιδίου πρὸς τὴν ἔθνογεωγραφίαν ἐπιση-
μὴν ἰσοσφαιρὰ εἶναι ἢ ἀνωτέρα ἐπὶ ἐμοῦ ἀναφερομένη Σταμούλης σελήνη νομομαθίαν ἐν
τῇ ἰσοσφαιρῇ καὶ ἀγαθιότατα τοιαύτη μετὰ τὸν θύλλου ἐπὶ τοῦ Κ. Κωνσταντινουπόλεως προεμφοδεῖσα*

Ἀντωνίου Α. Σταμούλη ἐπὶ τῆς ἑρακικῆς κατὰ 1930. Ἑθνομαθίας

Ταξείδια ἐν Θράκη κατὰ τὴν Τουρκοκρατείαν εἰς τὰ Ἑρακικά
Α' 1928 Σελ. 116-125, Γ, 1932 Σελ. 171-180, Δ' 1933 57-61,
ΣΤ' 177-181, ΙΑ' 1939 248-254, ΙΣΤ' 1941 65-82, ΙΗ' 324-334

Δερκοὶ Κέντρον ὀνομασιῶν Ε 1934 218-221

Οἰκοδομαὶ Βετάν πασᾶ ΙΖ' 250

Τεκέδες Βεκτασήδων Τόμ. Β 417-418

Οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀδριανουπόλεως ΙΕ' 1941 168-177

Τοπωνύμια Ἐπαρχίας Σηλύβριας Αὐτ. 306-310 ΙΖ' 1942 Σελ. 226-228

Ἐπίθετα Παναγίας ἐν Θράκη ΙΖ Σελ. 22-26

*Ἀνεκδοτὰ βυζαντινὰ μνημεῖα ἐν Θράκη (Δελφικὸν Χριστιαν.
ἀρχαιολ. ἔταιρεία, Περίοδ. Β', τομ. Γ', 1922, σ. 62-66. δ' Ἀθήναι*

Μιλτιάδου Μ. Σταμούλη

Ἡ βιομηχανία τοῦ ὄξυγάλακτος ἐν Σηλυβρία. "Δελτίον Ἑλληνικοῦ

Ἐπιμελητηρίου κων/πολεως" Τόμ. 5, 1905 Σελ. 73-74

Ἡ βιοτεχνία τῆς τρῆχαιοποιίας ἐν Σηλυβρία αὐτ. Τόμ. 1907 Σ. 50-51

Βιβλιογραφία ὠρακικά Τόμ. Β 1929 Σελ. 249-252, 490-491

Συμβολαί εἰς τὴν ὠρακικὴν βιβλιογραφίαν "ὠρακικά" Τόμ. Γ Παρ. 1.

1931Σ I-X II, Τόμ. Ζ 1936 Σ. 357-381, Τόμ. Θ 1938 Σ. 365-372

1941 Σ. 406-409 καὶ ἄπο τὴν Ἀνατολικὴν ὠράκην Τόμ. 1956 Α' 376-410 Β' 1958 262-266

ὠρακικοὶ κώδικες Τόμ. Θ 1938 Σ. 122-137, 427

~~Νεοπέρτερες ὠράκης αὐτ. 1938 Σελ. 373-377 γ' 176~~

~~Ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ὠράκην αὐτ. Σελ. 393-395~~

Κώδιξ ἑξαστέρων Τόμ Η 1943 Σ. 161-175

Ἀναυνήσεις ἀπο τὴν Ἀνατολικὴν ὠράκην αὐτ. Σελ 193-214

~~Ἀνακάλυψις χρυσοῦ καὶ στέμματος ἐν ὠράκην αὐτ. 218~~

~~Συμβολή ὠρακῶν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν αὐτ. Σελ 351-359~~

Συμβολή εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑκκλησιῶν ὠράκης ὠρακικά ΙΔ 1940

(Βυζαντιναὶ ἐπαρχίαι, Ἡτάξεις τῶν ὠρακ. ἐπαρχιῶν εἰς τὰ Συνταγματά

τια, Ἀρχιερατικοὶ κατάλογοι ἀπο Χριστοῦ, Χάρτης ὠράκης, καθολικοὶ

Ἀρχιερεῖς, Κώδιξ Σηλυβρίας, Ἐπιβατῶν, Δελειωνῶν, Εἰκόνες καὶ πανορ

μοιότυπα ὑπογραφῶν Ἀρχιερέων Σηλυβρίας) καὶ ἄν συνεχεῖα ΙΕ 1941

Σελ. 387-395, ΙΔ 1942 Σ. 452-456, ΙΗ Σ. 55 Ἀπο τὴν Ἀνατολικὴν

ὠράκην Τόμ. Α 1956 Σ. 411-414

~~Λόγιοι ὠράκης (Συμλήρωμα) Ἀπο τὴν Ἀνατολικὴν ὠράκην Τόμ. Β Σ~~

~~Σελ. 205-258 Ἐκτείνεται τοῦ ὠρακικοῦ Ἑλληνοισμοῦ Οἰκ. Σ. 259~~

Αἱ πλείστα τῶν ἄνευ ὑπογραφῆς σημειώσεις μνημοσύνων κλπ. εἰς τῶν
τόμους τῶν ὠρακικῶν 5-20 ἐγράφησαν παρ' ἐμοῦ.

Ἐπιτομή

τῆς 33

Σταυριᾶδης Δογμασηνὸς Λαυριῶτης ἀρχιμανδρίτη,
ὁ ἑφημέριος ἐγραψεν: περὶ τοῦ ὠρακικοῦ τούτου ἐξ Ἑλβετίας ὅπου διέ-
μενεν ἀπο τινος, ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ ἐν ὠράκην ἀρχιμανδρίτου Δογμα-
σηνοῦ Λαυριώτου, μιῶν ἐξ ἑξημοστίον τῆς ἡλικίας ὑπερβάαντος. Τελειοδίδα-
κτος τῆς ἐν Χάλκης θεολογικῆς σχολῆς ἀπο τοῦ 1885, Λαυριώτης μοναχὸς
ἐνωρὶς τὴν ἀθωικὴν Λαύραν ἦλθεν εἰς ἐμύργην, ὅπου ἐπὶ πορυ-
ετιαν ἐδίδαξε καὶ ἱερά, ἐγένετο δὲ καὶ ἐφημέριος τοῦ ἡμετέρου ὀρφανο-
τροφείου. Κληθεὶς πρό δεκάετην σχεδὸν ἐτῶν ἱερεὺς τῆς ἐν Σόφια Ἑλληνικῆς
πρεσβείας ἀπήλθεν ἐκεῖθεν τῷ 1917 καὶ κατέφυσε τὸν θίον ἐν γῆ γῆν
πιστῶς ἐπιτηρώσας τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ ἐν ἡμῖν 1920. ἀπεφοιτήσας
ἐν Χάλκης τῷ 1885 γράφας ὡς διατριβὴν "περὶ τοῦ τύπου τοῦ μυστη-
ρίου τοῦ βαπτίσματος" ἐφημέριευσεν καὶ ἐδίδαξεν ἐν ἐμύργην, προποσά-
μενος τῆς ἐν Σόφια ὀρθοδόξου ἐκκλησ. κοινότητος. >>

Σερνόπουλος Γερμανός ο Θυατείρων (βλ. Γερμ. Θυατείρων ο

Σερν.) εις Δελφίνες τῆς ἐπαρχίας Σαλαμίνος, προάσπιον ἐρασιγών
 Εὐρίας κέντρον τῆς κινωσάντωνουλάου εὐ 1892 καὶ ἀποθανὼν τὴν
 23-1-51 εἰς ἠλικίαν 79 ἐτῶν ἐν Λονδίῳ. ὡς ἀπόφαιτος τῆς Χάρμης ἔ-
 γραφῆν εὐ 1897 « ὅτι ἡ οἰκουμένη ἐστὶν ὁ ἀλάθτος κριτὴς ἐν τοῖς
 τῆς πίστεως » (Μέγας « Ἡ ἐν Χάρμῃ Θεοφ. σχολ.» σ. 997). Καθηγητὴς καὶ
 σχολάρχης ἐν Χάρμῃ μέχρι τοῦ 1922 ὡς Σελβουσία, ὅτε ἐγένετο
 ἀρχιεπισκοπικὸς Θυατείρων καὶ ἔξαρχος πατριαρχικῆς βορείου καὶ
 Δυτ. Εὐρώπης. Τὸν μακαριτῶν ἠγάπησε τὸ πρῶτον ἐν Παιρῶν εὐ 1905
 ἐνθα διωρίσθη ὡς ζεναγὸς τοῦ ἴστο τότε σχολάρχης τῆς Θεοφ. σχολ
 τῆς Χάρμης, ἔπειτα ὡς πρωτεπιστάτης τοῦ ἀγίου ὄρους κατὰ
 τὸ συγκροτηθῆν « Διαρθόδοξον συνέδριον » καὶ εὐ 1937 εἰς τὰ ἐν
 Λονδίῳ καὶ ἐδιδούρη ^{συνεδριάζον ἐν τῇ ἐπιτροπῇ} καὶ ἐξέτιμησεν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα.
 Τὸ ἔμμετον ἀδυναμιῶν φύλλον ἢ « καθημεριμὴ » τὴν ἐποχὴν τοῦ
 θανάτου τοῦ (25-1-51) ἔγραφε προκίρις καὶ ὁ ἄλλος τύπος
 δὲν ἐστέρησαν εἰς τοῦτο. Ἄλλὰ τὸ « Θρακιῶν κέντρον ἐτίμησε
 εἰσόντως καὶ μεγαλοπρεπῶς διὰ πολιτικῆς μνημοσύνης συγκροτη
 θέντος εἰς τὸν Παρνασσὸν τὴν
 Ἡ ἀποθνήσκων τοῦ Θυατείρων, ἐπιπρόεδρος τοῦ « Θρακ. κέντρον »

ἴστο 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

4. 421. ἠδὲ γὰρ κατὰ καθήκον καὶ ὡς ὄμορος τοῦ θανάτου νὰ
 εἰρήνην τὴν γραφὰν μνήμην καὶ ὁμοθυμαδὸν ἢ ἐπιτυχία
 ἴστο πῆρως καὶ οἱ ἐμφανηθέντες τόχοι ἀπεθανάτισαν τὸν θρά-
 κια ἱεράρχην καὶ ὑπέρχον τῆς ἐπισημίας ἔξαρχον. Πρὸς
 τοῦτοις ἀντεπροσωπεύθη καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κατὰ
 τὸν ἀγαθὸν τρόπον. Πρῶτος ἔλαβεν τὸν τόχον ὁ ἴδιος
 καὶ διηγήθη συντόμως τὸν βίον αὐτοῦ ἐν σπουδαίῳ ἐν Χάρμῃ,
 ἔπειτα ἔπειτα μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς Γερμανίαν ἐχρημά-
 τισε σχολάρχης μέχρι τοῦ 1922, ὅτε διετίθη ἢ σχολῆ
 (βλ. τὸν τόχον ἐν Θρακιῶν κτ', 1955, σ. 99, 113). Ἐν τοῦ ἔλα-
 ἀνεγνωσθῆσαν τὰ γράμματα τῶν μὴ δυναμένων ἐπιστῆμιν νὰ
 παρασταθῶσιν. Παρατηρήθη κατὰ τὸ μνημόστιον τοῦτο, ὅτι ἔλαψα
 οἱ ὀμιληταὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνέδου, ἥτις μάλιστα
 εἶχεν αἰεὶ κεφαλὴν ἱεράρχην τῶν νέων ἀγίων ἀδελφωμάτων ἐν ναυτοῖσι οἰ-
 κουμένην ἀδελφῶν, τοῦ ἐδελτινοῦ θανατοιοτήτου καὶ τῆς ἀκαδημίας
 αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων ὁργανώσεων. « ἀγρὸν πάντες οἱ Ἕλληνες ἠγόρασαν. Κινωσάν
 ἀποίμνητοι φροσφοροὶ οἱ Ἕλληδομοὶ ἀποσώσαντες τὸν ὄραϊν λόγον μέρη ἴστα. (Θρακ. κτ', 1955, σ. 104)
 « Ὁ Θυατείρων Γερμανὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις κατέ-
 λαβε τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν αὐτὸν θρόνον μετ' ἔδραν τὸ Λονδίον
 καὶ διακατοῦσεν πνευματικὴν ἐπισημότητα ἐφ' ὄλου τῆρου τῆς
 Δυτικῆς καὶ κεντρικῆς Εὐρώπης. Ἡ Μ. ἐκκλησία ἀποβλέπει
 εἰς τὴν πλοουσία καὶ κερτοφόρον αὐτοῦ δράσιν ἐν τῇ Θεοφ.
 σχολῇ καὶ ἀρεῖθουσα τὴν ἐπισημότητα αὐτοῦ ὡς σχολάρχου καὶ
 κριτῆτος περιστάσεις πρὸς τὴν σπουδαίαν ταύτην κο-
 ποθέτησιν, ἅς ἦν ἀνεδαχθη καὶ πᾶσιν ἄγιος τοῦ ἀνατεθέντος
 ἐν αὐτὸν νέου ὑψηλοῦ λειτουργήματος. Ἀπὸ τῆς ἐκκαθ-
 δρύσεως αὐτοῦ ἐν τῇ νέα ἔδρῃ καὶ κερτοῦ ἀπὸ τοῦ 1922
 ἀρχεται νέα περίοδος σταδιοδρομίας διὰ τὸν ἀμύμητον
 ἱεράρχην. Ἀφοσιούται εἰς τὸ νέον τοῦ ἔρχον τῆς δια-
 ποιμήσεως τοῦ ἀνά τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης ^{σ. 108} διαμνημόστιον
 ὀρθοδοξοῦ πημθυστοῦ καὶ τῆς ἀνπροσωπήσεως τοῦ οἴκου.

ἀποίμνητοι φροσφοροὶ οἱ Ἕλληδομοὶ ἀποσώσαντες τὸν ὄραϊν λόγον μέρη ἴστα.

~177~

μενιμού πατριαρχίου ως αποκριτάριος αὐτοῦ παρὰ τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑκκλησιαστικῆς. Μετ' αὐτοθυσίαν ὡς κατὰ στρατιωτικῆν
τοῦ Χριστοῦ ἀγωνίζεται καί δὲν παύει περιοδεύων γὰρ ἐπι-
σεύπτεται εἰς ὀρθόδοξα κέντρα, ἱερουργῶν, πηγνύων νέας μι-
θωκούς σιτηρίας, κηρύττων, ἐμφυχύν, συσφίγγων διὰ τῆς προσω-
πικῆς του ἐπεμβάσεως τοῦς δεσμούς μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων. Κα-
τὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτῆς 1924 τοῦ μητροπολίτου Ἀμασείας Γερμανοῦ
ὡς ἐξάρχου κεντρικῆς Εὐρώπης, ὁ μητροπολίτης Θυατείρων
ὀνομαζέται ἐξάρχος δυτικῆς καὶ νοτίου Εὐρώπης. Μετὰ
τοῦ θανάτου οὗμου τοῦ μητροπολίτου Ἀμασείας αὐτῆς 1936
τὸ ἐξαρχάτον κεντρικῆς Εὐρώπης συγχωνεύεται πάλιν μετὰ
τῆς Δυτικῆς καὶ ὁ ἀειμνηστος Θυατείρων ἐπαναταῖ τὸν
ἀρχιεπὶσκόπον τοῦ ἐξάρχου Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐ-
ρώπης. Βαθύτατος γνώσεως ἔτις τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τῆς γαλλικῆς
καὶ τῆς γερμανικῆς ἔχων ἤδη τὴν ἔβραν του ἐν Μοδίνῳ
ἐκμανθάνει κατὰ τρόπον ἐρτίον καὶ τὴν ἀγγλικήν. Ὁ ἀεί-
μνηστος Γερμανὸς ὤφειλεν οὕτω καὶ εἰς τὴν γλωσσολο-
γίαν του εἶνα σημαντικὸν μέρος τῆς ἐπιτυχίας του ἐν τῷ
ἐκκλησιαστικῷ κατὰ τοῦς ἐκκλησιαστικῶν καὶ διπλωματικῶν
ἀγῶνας του εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας ὅπου ἦτο διαπεπ-
στευμένος. Εἰς τὴν φωτεινὴν προσωπικότητά του ἐναπέθετε
κατὰ τὰς ἐλάχιστες περιστάσεις τὴν ἐμπροσώπων αὐτῆς ἢ
πρωτόθετος ἐκκλησιαστικὴ κληρονομία. Ἡ βαθύτατη ὀρθοπεισιμότης του
ἢ φαινομένη πίστις του καὶ ἢ εὐλόγος ἐμμονὴ εἰς τὸν ἀγῶνα
τῶν διακρίσεων ἀπόψεων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς εἶναι κατευρι-
στικὰ τοῦ Θυατείρων Γερμανοῦ. Ἄλλα καὶ ἄλλα εἰς πίστις,
πίστις ἀμράδαντος καὶ καταφανῆ, ὅτι εἶναι θηθερόν οἱ χρι-
στιανοί, οἱ προτραπόντες «εἶνα πάντες ἐν ὡσιν» εἶναι διαρηγ-
μένοι εἰς ομάδας, ἂν ὅχι ἐχθρικά, ἀλλὰ ἔστω ἀντικειμένα,
ἐπέπνευ αὐτὸν εἰς τὸ γὰ ἐργάζεσθαι ἀνεκδότως διὰ τὸν σχη-
ματισμὸν ἀτμοσφαιρᾶς διαφανοῦς ἐν τῇ ὁποίᾳ γὰ φαίνε-
ται ἡραία ἢ ψυχικὴ ἐπαφὴ ὅλων τῶν χριστιανῶν." Γνήσιος τί-
κτον ὁ κ. Μανουηλίδης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκκλησιαστικῆς χώρας, ἥτις κατὰ τὴν ὀρθοπεισι-
μὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν παραδόξω ἐδωκε τὸν τῶσον εἰς τὸ Βυζάντιον τὸν τόπον τοῦ ἔθ-
νοσ, νοχριομανικῶν συχρησμοῦ, ἀλοδάνεσαι βαθύτατα τὸ ὄραγμα, ἐμὸν ἐλαί, ἐνδο-
σιὰ καὶ καλοπρίξεται εἰς τὸν ἥρωά του, ὅσως εἶναι ἢ ἐνσάρκωσις τῆς ἰδέας. Ἐξομ-
σώσεως τὸν αὐλοκρατορικὸν μανδύαν μετὰ τὸ ῥαῖσον τοῦ γερμανοῦ. Γίνεται ὅντως ἀλ-
λος τὸ ἔθνος τῶν βουλοπρίων ἐμφάνωσιν καὶ ἐκπύξεται αὐτῆς ἢ ἐκκλησιαστικῆς ἔσως καὶ ἰδέας

Σωφρόνιος Ροδόμητρος (1792)

Γεννήθης εν Χωρᾷ ἰαυροζονίᾳ τῶν ποταμ. τοῦ 1831 μι-
τητοποίησης βοήθης τῶν τοῦ νικαίας. ἔω 1842 πρόχθη εἰς
Τξερνοβον καὶ εἶτα εἰς ρόδον 15 ἡμρ. 1865, παύθης ἔω 1847.
Σεπέθανεν εν φαναρίῳ 6 ἰαν. 1874 ὄντως τὴν ἡλικίαν (μνηία Γαροχ.κ.

Σωφρόνιος ἐπίσκοπος μετρῶν καὶ ἁθῶν 1771

(Θρακ. αρχ. τασχ. 21, σ. 151) ἔφ. τὸ σπείσμα εἰς τὸ παράρτ.
διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Γεράσιμον καὶ τινα ἐκ τῆς ἑσσορ.
Ἀλεξανδρείας 1784 ἰαν. 21, αὐτ. 169.

Σωφρόνιος ἱερομόναχος Ἀγίου Πνευματός

Κεχαϊόγτου ραιδεσιμῶν, ἐξέδωκε τὴν κλίμακα τῶν ἀποφ.
βίων τῶν ἀποφ καὶ βαρλαάμ τοῦ Παλαμῶν, ἐκ τῆς ἑσσορ.
καὶ Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας πρὸς Ἀντίοχον Δοῦμα τὸ εὐεβοῦτε-
τιμὸν ἰαυρ. τοῦ νικαίας. (ἔ. ἑσσορ. διακωσῶν) φ.

Σωφρόνιος μητροπολίτης Σηλυβρίας: 1638 (Θρακ. Α', σ. 260)

Καταρχῶν τῶν χειρογράφων τῶν ἐν Σηλυβρίᾳ τῶν ἁθῶν
ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ.
ἢ ἡ ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ. ἢ ἡ ἑσσορ.
(ἑσσορ. 1913, σ. 216-217)

επισκοπὸς Ἰωάννης Βονδὸς ἐπίσκοπος ὁ Ναζαριανός;

Γεννηθεὶς ἐν Χρυσοπέτρῳ (Κούφβασι) τὸ 1850 ἐπισυνέταξεν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους σχολῇ τῆς τῆς Ζυρίχης
μαίᾳ τῷ Ἰωάννῳ μετα καὶ ἐν τῇ Χαλκίδι ἀποφοιτήσας τὸ 1904 (βλ. Μετμ).
Προσέκλησθε ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ (σημ. Καλλιόχῃ πρὸς μητρὸς θεῖα καὶ ἀρχιεπίσκοπος ἐδίδαξε ἐν τῇ
ἐν Ραιδεφίῳ α. καὶ ἄλλοις. Τὸ 1907 ἐστάθη ἀρχιερατικὴ ἐπίθεσις ἐν Κεσοσίῳ καὶ τὸ 1910 ἐγένετο
Βονδὸς ἐπίσκοπος ἐν αὐτῇ ἔδρᾳ μητροπόλεως τῆς Ἡρακλείας, ὅπου ἐφάρσεν ἐδνικῶς κατὰ τὴν Βουλγαρίαν
οἵοντες ἀτήρῳσαν καὶ τὰ ἀρχιεπ. ἀμφία καὶ τὰ ἐπίσκα τῆς μητροπόλεως. Κατὰ τὴν ἰσο τῷ Τουρ-
κῶν παρατήρησιν τῆς Ἡρακλείας καὶ αὐτὸς μετὰ τῷ γεννηθῆσαν ἐπιδιόκησεν ἐν μακρῷ χειρὶ τῆς ἰσο θρο-
νῆς ἀποβουλίῳ καὶ φοινικῆς καὶ Τουρκίᾳ καὶ θείᾳ μετ' ἄλλοις σκεδέντων ἔφρασεν ἐν Μακρῶν γέφυρῳ
καὶ ἄλλοις ἡμετέροις. ἐν δαυματός δὲ διέσωθη δὴ ἀποβουλίῳ ἐν τῇ Κεσοσίῳ. . . . Μετὰ 12 ἐτησίῳ
θεσίῳ ἐν αὐτῇ ἀποβουλίῳ καὶ ἀποβουλίῳ ἐν τῇ ἡμετέροις Ραιδεφίῳ, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Τιμόθεος Γάνου καὶ Χώρας μητροπολίτης;

Ὁ ἀπὸ Χαλκίδος ἐξέστη 14 Ἰουλ. 1873 καὶ ἀπέθανε τῇ
19 Μαΐου 1875 (Θρακ. Γ', σ. 61.)

Τιμόθεος Β' Γάνου καὶ Χώρας;

Ὁ δὲ τῆς τελευταίας μητροπολίτης ἐξέστη τὴν 10 Σεπτ. 1913, οὗ
μετατεθέντος ὡς ἐξάρχου εἰς μέσσοβον (3 Ἰουλ. 1924) ἢ
ἐπαρχία μὲν ὀρφανή (Θρακ. Γ' 62)

Τιμόθεος * μητροπ. Ἡρακλείας 1792;

(βλ. Μετακλεα σακτα Β', σ. 162) Ἐν τῷ κατά τῶν χειρῶν τῆς
πατρ. βιβλιοθήκης /ερωτολόγιον Α', σ. 349 ἀναγιγνώσκοντες
καὶ ἐξῆς: Καθρινίου Β' κληρικότου τῆς ἀποστολικῆς . . .

ἀιγυθίᾳ συνοδικῶς παρὰ μητροπολίτου Ἡρακλείας, ὅτι πρὸ χρόνων ἰστανῶν χρηματίσας εἰς
μητροπολίτης ἐν αὐτῇ μητροπόλει Ἡρακλείας Τιμόθεος ὀνόματι, οὗ οἶδ' ὅπως σκε-
φανθῆναι ἐμείνος ὑπὸ εἰνων τῶν ὑποειμένων αὐτῷ χριστιανῶν ἐπὶ εἰσι φαίβοις καὶ
ἀπεχθρομένοις ἀφορισχόν ποιόν ἐξέφυγεν εὐσεβῶς ἐν τῷ οἰκονομῶν ἐμείσε καὶ
εὐτο μὲχρι δεκάτης γενεᾶς καὶ οὐδ' ἐξ' ἐμείνου πολλοὶ ἐφάρσθησαν ἄλυτοι μετὰ
θάνατον μὲχρι νηπίων ἀεισῶν καὶ θρεφῶν, οὗ ἔνεπεν οἱ αὐτῆς παρούσης γενεᾶς χρι-
στιανοὶ τῆν κατ' αὐτῶν ὀρῶντες ἀδιόκοπον ποιόν καὶ ἔφη προστρέχοντες τῆς ἀχίας
τοῦ Θεοῦ ἐμψυχίας διὰ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ καὶ κτίνοντες γόνυ καρδίας προ-
σπίστοντες ὀφουρμῶσι συνοχῇ καὶ μακρῶ καὶ ἀθυρίᾳ καὶ δέοντες θεραπείας ἐ-
χεῖν κατ. φ. 188⁶. Ἄποστολεὶ δὲ εἶχῃ συνοδικῶς ἐμφανθῆσα πρὸς τῶν τοῦ ἀφορισμοῦ.

Τιμόθεος ὁ Παρῆς Μιζιχναῖος;

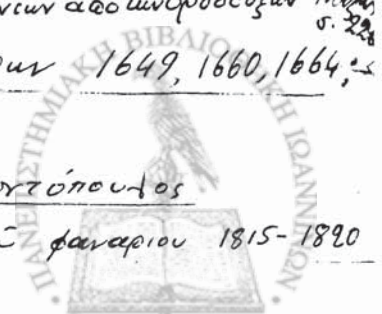
Τελεσιόφοιτος χάριτος ἐμψυχίας Γάνου καὶ Χώρας τῇ 10 Σεπτ. 1912.
(Γεβ. Μνημ. Γαλλ. 117) ἢ ἀποφοιτῶν τὸ 1876 ἔγραψε: "Λογὴ ὀφουρμῶν . . . ἐμψυχῶν
τῶν δεικνύσασιν τῶν ὀφουρμῶν ἀποβουλίῳ" Μίμν
σ. 228

Τιμόθεος μετρῶν καὶ Ἀθῶν 1649, 1660, 1664;

(Μετ. Θρακ. ἱερογρ. 2, σ. 151.)

Τούτης ἢ Παναγιώτης /μ. βλ. Μετμ. 1890

ἔχει ἰδιωτικὸν σχολεῖον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ φαναρίου 1815-1820

Τραχανῆς Μιχ. Γαβᾶς Τραχανᾶς (Ὀρθ. Θ' 249)!

βλ. Θεοφάνη ἐπὶ τῆς ἀγῶσεως. Ἰοπικῆ ἢ χωρίον εἰς τὴν περιφέρειαν ἐπιβατῶν Ὁραε. 15', 309. Χρυσόβ. Ἰω. 6, παλαιόφ. 1364 ὑπὲρ τῆς τοῦ βασιλοπιδίου διὰ τὰς δίκαια τοῦ μον. ^{αρχοῦ} Μανασ. Τραχανειώτου τοῦ πρωτοστάτορος ἐπὶ τοῦ ἐν Θεσίμης μοναστηρίου τοῦ Σωτήρος τοῦ ἐπιεικτοῦ ^{μηνών} τοῦ Κιρκίρη καὶ διὰ τὴν μεταβίβασι τῶν δικαίων τούτων εἰς τὴν μονὴν Βασιλοπιδί μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μανασῆ. (ἐπετ. βυθ. σπ. Δ'. 1927, σ. 244-5 ὑπὸ Μιχ. Γαβᾶ βλ. ἐπετ. βυθ. σπουδ. 18, σ. 248-9).

Τριανταφυλλίδης Ἀτῆξ. Σημεριανός!

Διδάσκαλος τῆν ἀπόφοιτος τῆς σχολῆς τοῦ Σεμεριανῆς ἐπὶ τῆ ἀβηθιδαιτικῆ ἐν φαναρίῳ καὶ ἐπὶ σχολῆ τοῦ Μετοχίου τοῦ ἁγ. Παύλου 1873, εἶτα ἐχρητοτορήθη ἐπίσκοπος Λαμφάσου ^{προβλεπόμενος} ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τῶν ἐπιστολῶν Χρυσόβ. σ. 132-133) εἰς ^{ἐπιτροπῆ τῶν} ἁγίων καὶ Μελνίουμου. 1843-1894. (Γαβᾶς, ἀποστολ. σ. 132-133)

Ἐπιτομή

Ούλος μυσία: 1815 νσηρέτε: υδιδάσναλς κ' η' βαβα τω φανοριον ενόρια λωυκίω παραφμενη εν Νηη. 1832
οὐ τανοχώριον: εμοδι τωσζ δε ε' η' ασφραχ. ακαδημικαν. ποιητικη φαρμωσ ενπρωφμακω (Τεδωκ Χρονικα σελ 407α)

φιλόθεος καρφουπιότης μητροπολίτης

ηφην' αυτου "καθαροεισ πανηρη καθαροβουλιαν δία τα πολλα
παρειασπρακτα αυτου "εργα" εξελιξη ο. ηδανάσος 90 νομη.
1676 Οραει. σ. 83.

φιλόθεος Μιχαηλίδης μητροπολίτου

1908 - 1912. εφ' ος υ' επισημοπη προχχθ4 ες μητροπολιν (Τεδωκ Μυσια II)
φιλόθεος Σηφύβριας (οχι ο κομμινος)

(Οεστα Ρατε. I, 490 περι το 1365-1366). φιλοθεου λογος ες τον
οστον Μακαριον τον εξ Έωας (Μαυροα. βιβλ. ανεκεδ. Έφην.
υπό Κεραμειωσ Α' 1884, σ. 46-63) τον προεσπον μεν εν Έωα,
υσπερον δε και εν Κων/πολει κατὰ την κομη του καρφίου
αασεχουατα". (β. αγιορ. διαωσπον)
φιφω Ηρααζεότης

προς Νυμφιν περι θαερασιω και βιον του Νυμφιδος Fe.
hist. III 560. ο Νυμφις ην ιστορικωσ τω εν Ποικω Ηρααζεότης

φουρνῆς Ἰωάννη πρῶτος τοῦ αὐτοῦ ἐρῶς⁹: ὅ ἐπι τῆς βασιλείας
 Ἀλέξιου τοῦ Κομνηνοῦ ἀπερρέσας ὁ ἔφηγορος οὗτος ἀνὴρ
 ἦν μοναχὸς καὶ ἡγούμενος μόνις εἶνος τοῦ ὄρους Γάνου.
 Ὁ ἀρχιεπίσκοπος μεδιοβάνων Πέτρος Χρυσόφωνος ἀποσταθεὶς
 ἐν ἔτει 1118 ὑπὸ τοῦ πάπα Πασχάρι β' πρὸς τὸν αὐτοκράτορα
 τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀλέξιον τὸν Κομνηνὸν ὑπερῆσπισε
 δι' ὁμιλίαν διεξοδικίαν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς
 συνόδου τοῦ περὶ τῆς ἐμπορεύσεως καὶ ἁγίου Πνεύματος δόξ-
 μα τῆς ἁστικῆς ἐκκλησίας πρὸς ταῦτα δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ
 μεδιοβάνων ἐπισκόπου μεθύντα ἕνε τῶν περὶ τὸν αὐτοκρά-
 τορα περισταθέντων λόγων κτηρικῶν (πολλοὶ γὰρ τοιοῦτοι
 ὑπήρχον κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν) ἀπερρέθη εὐθύς ἐξ ὑπο-
 γυίου¹ ὁ ἡμέτερος Ἰωάννης, οὗ καὶ περισηθέντα συγγραμμάτα
 εἰσὶ καὶ ἔξῃς: 1) Ἐπιστολὴ περὶ τῆς ὑπαρξαμένης τῆς μεταρρύθμι-
 σιν ἁγιασμάτων καὶ τῆς κατὰ μικρὸν ἀρροϊώσεως, ἣτις
 ἐυδέδοται ὑπὸ λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἐρρηκισί καὶ ἁτι-
 νοσί ἐν² De eccl'es. Occident. et Orient. per. Consensione,
 σ. 1153. 2) Λόγος περὶ τῆς μεταστάσεως τοῦ πανσέπτου σώ-
 ματος τῆς Θεοτάτου, ὅτι ἀνέστη ἐν τῶν καιρῶν πρὸ τῆς
 κοινῆς ἀναστάσεως. Ευδέδοται ἐν τῆσδε τῶν ὁμιλιῶν Θεο-
φάνους τοῦ Κεραρεῖως, ἐυδοθεισῶν καὶ 1860 ἐν Ἱεροσολύμοις
 κειμένη τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων
Κυρίλλου. 3) Ἡ νῦν ἐυδοκίμη ἀνερρηκτικὴ ἀποφασίς² 4)
 Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν μοναχὸν Γρηγόριον τὸν Ἀντιχονίτην περὶ
 τοῦ, διὰ εἰ ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τεσσαρτακοστῇ καὶ
 τῇ μετ' αὐτὴν πεντηκοστῇ, ἀνευ τῶν ἀφωρισμένων σαββάτων,
 μνημόσυνα καιρῶν οὐ γίνονται, οὔτε μνημαὶ ἁγίων ἐπιτε-
 τοῦνται καὶ περὶ τῆς προηγουμένης. Ἀπείκται ἐν τῇ αὐτο-
 κρατορικῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βιέννης, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 53.
 ἱστορικῇ ἐκκλησιαστικῇ χειρογράφῳ. 5) τοῦ αὐτοῦ λόγος δ'
 περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος σημειοῦται Ἰνικόφ. Κομν. ὁ Πάπας
δόπουτος ἐν βραβευθ. μυσταφ. σ. 356

Ἀνώνυμος εἰς ἑλλην. συγγραφεὺς (παρ' Ἡρακλίου De
 Consensione, σ. 643) λέγει, ὅτι ὁ φουρνῆς συνεργάσθη Εὐθυμῷ

¹ ἐξ ὑπογυίου, ἡμεῖς φράσις σημαίνουσα τὸ ἀποχεῖμα, οἱ Ἰνδοὶ δὲ τὸ λέγουσιν ὡς λόγος
 τα δὴ τὸ μεταφράσαν, διότι γὰρ λέγουσι τὰ γόνιατα, ἀλλ' οἱ πρῶτοι ἐξ ἀμαθείας τὸ γράψαν
 ἐξ ὑπογυίου (τὴν σχέσιν ἔχει τὸ ὑπόγειον μετ' τὸ γράψαν)

² βλ. ἐκκλησι. βιβλιοθήκη σ. 36-47. Ὁ τίτλος τοῦ συγγρ. εἶναι: "τοῦ μακαριωτάτου πατρὸς Ἰωάν-
 τοῦ φουρνῆ πρῶτος τοῦ ὄρους Γάνου: τὸ "πρῶτος" τὸ ὡσαύτως σημαίνει ἐν αἰγύπτῳ καὶ Παλαιστίνῃ τὴν ἡγουμένην καὶ ἐσώθη
 μετρησμένη ἐν τῇ οὐκείᾳ τῷ καιρῶν τοῦ Ἰωάν. πρῶτος καὶ πρωτοεπιστολῆς ὅθεν προβάλλει τὸ κοινὸν τῶν ἁγίων ὄρους - ὄρους καὶ
 προεδρῶν καὶ συναξῶν (τὸ ἄξιωμα τοῦ ὁ εἶχεν ὁ γράφων ἐν ἔτει 1930-1931, ὅτε καὶ ἠσκησάμην λόγῳ ἀσθενείας.

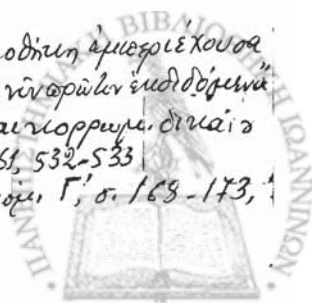
1852

Ἐν Ζυγαβηνῶ πρὸς συναξίν τῆς Δογματικῆς Πανοπισίας.
 Χρόνοις δὲ ὕστερον, φησὶν ἔργῳ ὃ ἐν βασιλείῳσι ἐκείδισι
 Ἀτζέσιος ὁ Κορινθῖος καὶ καὶ πολλὰς τῶν αἰρέσεων πλοῦσα
 Θεσσαλονίκης καὶ αὐτὰς δὲ καὶ προσθήμας καὶ καὶ ἐφ-
 ρείφει τῶν πατέρων, ἅς ἐδιδάχθησαν παρὰ τῶν προειρημένων
 αἰρεσιωτῶν; ἀρχίνους δὲ ἦν ὁ ἀπὸ μαρίσσα καὶ τῆς πίστεως
 φησὶν, ὅς τῷ κόσῳ μαρῶν μηχανήματα σοφὸν ἐξεκνάσασο
 καὶ ἐφεῦρε τὸν αἰρεσιάρχην τῆς Βογομιλιτικῆς αἰρέσεως τοί-
 γυν καὶ συμαρτωλόμενος ἄνδρας ἀγίους εὖ καὶ σοφοὺς, τὸν
 Ζυγαβηνόν, φησὶ, καὶ Ἰωάννην τὸν καλούμενον Φουρνῆν
 καὶ ἐν πάντων τῶν θείων βιβλίων λόγους ἐρανισάμενοι κατὰ
 τῶν αἰρέσεων τὴν Δογματικὴν Πανοπισίαν συνέταξαν».
 Ὁ Ἀτζέσιος οὐκ ἀποδεχόμενος τὴν γνώμην ταύτην τοῦ ἀνω-
 γύμου ἐπιφέρει: "L'aveu is totus Zygabeni fuit, ut Niceta
 in preloemio Thesauri Method. Fidei."

Ἄλλ' ὅτι καὶ ἕτεροι πρὸς ἀπαρτι-
 ὄμεν τῆς Δογματικῆς Πανοπισίας συνήρχησαν, ἦν αἰς πιθανῶς
 καὶ ὁ ἡμέτερος Ἰωάννης, μαρτυρεῖ αὐτὸς ὁ Ζυγαβηνός ἐν
 τοῖς προειρημένοις τῆς αὐτῆς βιβλίου τόμοις. « καὶ δὲ καὶ
 δόγματα τῶν μακαρίων πατέρων καὶ προφητῶν καὶ ὀρθῆς
 πίστεως διὰ τῶν τοῦ παρόντος μαρῶν σοφῶν καὶ πο-
 λυπάρων ἀνδρῶν ἐπιζητάμενος καὶ συναγαγὼν (ὁ αὐτο-
 κράτωρ Ἀτζέσιος) ἔμοι τὴν συνθήμην ταύτην ἐπέγραψεν».¹
 Ἡ ἀποστολὴ τοῦ πατριάρχου Πέτρου Χρυσόστομου ἐροῦσα καὶ τὰς αἰ-
 τὰς ἀντιρρήσεις πρὸς τὰς πατριάρχου ἀξιόσους, καὶ ἡ ἀρίστη πραγματεία εἶναι ἡ
 τοῦ Φουρνῆ, ὅσας κατὰ τὴν βασιλείαν ἐροῦσιν ἀξίωμα τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ
 ἀγ. πνεύματος ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸν λόγον τοῦ μαρῶν ἐδημοσίωσεν ὁ Ἀλ-
 λάριος ἐν Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ 1379-389 καὶ παρὰ Migne 127, σ. 912-920. Ὁ ἕτε-
 ρος παρὰ Krumbacher Ἰστ. βυζ. λογοτεχνίας, Α' σ. 162) ἐπὶ συμπεριληφθέντα
 δευτέρου ἄλλα σχετικὰ συγγράμματα ἐν τοῖς κώδικας Παρίσι. 1183, 1184, 1263. καὶ
 ταῦτα μὲν ἐπισημασθέντα. Τῷ 1924 εἶδετο φῶς ἐν Ρωμῇ, Pontificio Istituto ori-
 entale τοῦ Βερν. Λεῖβ, "Deux inédits byzantins sur les ozygmes de de but
 du XIIe siècle". Τὰ δύο εἶναι 1) "τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἰεροσολίμων Συμεῶν
 τοῦ περὶ τῶν ἀδύμων" σ. 17, καὶ 2) Ἰωάννου πατρ. ἀνωγύμου ἐπι τῶν ἀδύμων. σ. 112-13

¹ Ἀνδρόνικος Ἀμνιανόπουλος ἀρχιμανδρίτης, "Ἐκκλησιαστικὴ Βιβλιοθήκη ἡμερολογίου
 ἑλληνικῶν θεολογικῶν συγγράμματα ἐν χειρογράφοις τῆς ἐν Μόσχᾳ βιβλιοθήκης τῆς ἡμετέρας ἐπιτομῆς
 Λευκία, 1866, σ. η' - λ'. Μολὴ τὸν Ἀνδρόνικον ὁ Γεδεών ἐξέδωκε τοῦ Γραικορρωμ. δικαίου
 πραγματείας τοῦτου τε καὶ ἄλλων ἐν "Εκκλ. ἀρχιδ." Γ' σ. 168-173, 357-361, 532-533

τοῦ Φουρνῆ νομομανικῆς πραγματείας ἐξέδωκε ὁ Μ. Γεδεών ἐν ἐκκλ. ἀρχιδ. τόμ. Γ' σ. 168-173,
 357-364 καὶ 532-533. (Γραικορρωμ. δικαίου).

X + (Φωτογραφία μαζί προφωφίας
έως τον 30^ο νόμον του 1888.)

Εμφανισμός

Χορηγούσιον άνω:

Γεννημένος του Χωφίτ Ζωάνη (Πατριάρχης Μαρτί, Μετά του σχολίου του.
Ρουζογιάνη ήτοι φιλολόγος εν τω εθνικώ Παιδαγωγικώ σχολείον άνω του 1880.
Εκ του Μ. του Γ. αρχής, αφοδάν εν Μαρτίαι 1882. Είναι ο πρώτος δημοσίως άσπας.
ναυτιλίας η άλλου ωραρίων έργων η προδημία (Α. Εύετηρ. Μ. του Γ. άνω 1873. Έργα η
ητιρική, οφιδητήρια 1882

1872

1873

α
 Χαρισσεφάνης Γαϊτανάκης (βλ. Γαϊτανάκης Χ. Σερφής)
 μέγας ευεργέτης εἰς μαδύτου, ἐγενήθη ἐν αὐτῇ τῷ 1810
 καὶ ἀπέθανε τῷ 1881. Μαθηματικός ἀρίστος καὶ νοῦς δεξιός,
 ἐμετρεσεν τὴν υψηλὴν Πύλιν ἐν Κων/πόλει, τὸ θαυμάσιον ἀνά-
 κτορον τοῦ Θολμά-Μπαυζοῦ καὶ ἄλλα δημόσια κτίρια
 καὶ τὴν μονὴν εἰς Ἰβήρων ἐν Ἐπιφάνιᾳ ὄρει. ἐδώκε τὴν
 πλουσίαν βιβλιοθήκην ἐκ 5.000 τόμων εἰς τὴν πόλιν του
 καὶ τὰ ὄργανα τῆς φυσικῆς εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους σχολῆν. Ἡ
 βιβλιοθήκη κατεστρέφη κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τοῦ 1915.
 ἦσαν πάντες οἱ μαδουτινοὶ φηόμοιοι καὶ ἴδρυσαν τῷ 1881
 οἱ φιληπαῖοι σύλλογον "Ἐπιφάνιον" (βλ. Θρακ. ΚΕ' σ. 98-331)

Χριστοφόρος Δανιηλίδης πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ Β' 1898-1948

ΧΡΥΣΟΥΝ ΙΣΘΜΙΑΙΟΝ

τῆς Πνευματικῆς ἐπιπέσεως καὶ παραστάσεως
 τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας

~~ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ Β' (1898-1948)~~

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ!

Ἡ Ἑλληνικὴ ὀρθοδοξία τῆς Αἰγύπτου καὶ πάσης Ἀφρι-
 κῆς ἀφείρωσε τὴν ἑβδομάδα τὴν συμπιπτασαν μεταξὺ τῆς
 12 καὶ 19 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1948 εἰς πανηγυρικὴν ἑορτα-
 σμὸν τῆς τεσσαρακοσθετηρίδος τῆς ἀρχιερωσύνης τῆς Α. Θ.

Μακαριότητος τοῦ σεπτοῦ πάπα καὶ πατριάρχου ἡμῶν κ. κ.
 Χριστοφόρου Β' (1908-1948). Ἐπὶ αὐτῇ χαρμοσίνῃ τούτῳ γε-
 γνηότι πολλά ἐτέλεσαν καὶ ἐγράψαν καὶ πύστα ἀνεκ-
 τιστήτως παραμένοντι ἀνεκδοτὰ ἐν κηρογράφοις πρὸς γεφύ-
 ρωσιν τῶν κεινῶν, τὰ ὅποια σημειοῦνται ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ
 ὁ πάπας καὶ πατριάρχης Χριστοφόρος Β' ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ
 θρόνου τοῦ ἁγίου μαρτυροῦν ἀποστρεφῶ φαινόμενον ἰδιαιτέρας
 προσοχῆς καὶ μετέτης ἀπὸ ἐπιθρησιαστικῆς, ἐθνικῆς, κοινωτικῆς

φύλλος ἐροδιάνων Παντοκρατορικῶν. ἐγενήθη ἐν Καλλιθέῃ περὶ τὸ 1875 ἀπὸ πατρὸς Κωνσταν-
 τίνου (ὄδου καὶ Κωνσταντινίδου) τῷ 1890 ἦλθεν εἰς τὸ ἔθ. ὄρος αὐτῷ μόνῳ Παντοκράτορι ἐσθρῶ τῷ ἐσθρῶ
 φῶ του Σινερίν. ἰδιόκτονος ἀσφοῖλα τῷ 1902 ἐκ τῆς Μ. τοῦ Γ. σχολῆς. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἀδυναμίας ἐσθρῶ
 γραμματικῆς καὶ κοινῆς

X ἡ "Ἐκκλησι. φάρος" ἐπιστημ. θεολογικὸν συγγραμμά τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἔτος ΜΑ',
 τομ. ΜΖ', σ. 289-354 σκεπτικὸν μνημῶν

Ο Χριστοφόρος Β' πάπας και πατριάρχης Αλεξανδρείας και κατά κόσμον Χαρατάμπης Δ. Δανιηλίδης, έχων την 17 Ιανουαρίου του σωτηρίου έτους 1876 εν τη μαδύση της Θροσσεικής Χερσονήσου εν γονίω ενσίβω και τιμίω, του Δημητρίου και της Ελπίνας.

Μετά την αποπεράτωση των πρώτων σπουδών αυτού εν τη ίδια πατρίδι, μετέβη ως ιεροσόλυμα, ἔνθα ἐξεπαιδείθη εν τη Θεολογικῇ σχολῇ του Σταυρού, παραμείνας εν αὐτῇ ἐπι ἑπτὰ συνετη ἔτη (1893-1900)." (σ. 293)

Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην ἐνγράφη ὁ νεαρός τότε-1893-Χαρατάμπης Δανιηλίδης, ἔχων τὸ 17ον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἔχων ὡς συμμαθητὰς μεταξύ ἄλλων, τοὺς ἀσίδιμους: Μελέτιον Μεταξάκην πατριάρχην Αλεξανδρείας (1926-1935), Παντελεήμονα Ἀθωναστάδην, μητροπολίτην Νεαπόλεως (Παλαισίνης), Μελίτινα Δροσοφορίδην μητροπολίτην μαδύων (Υπεριορδανίας), Βαρνάβαν Βαρεζτζήν (κατόπιν ἰατρόν-ιερομόναχον).

Ο μαθητὴς Χαρατάμπης Δ. Δανιηλίδης, κατὰ τὸ ἔκτον και προτελευταῖον ἔτος τῆς ἀποφοιτήσεώς του (1899), χρηρονηθὴς ἐν ἱερομόναχον-διάκονον και μετονομασθὴς Χριστοφόρος ἀντί: Χαρατάμπης, διατηρηθῆτος οὕτω του πρώτου γράμματός του ἀρχικοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (Χ), συνέταξε λόγον ἐγκωμιστικόν «ἐν τὸν ἡπόστολον και εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν θεολόγον». Εὐρισκόμενος δὲ εἰς τὴν ἐβδόμην και τελευταίαν κατὴν (1900) συνέταξε: (1) λόγον εἰς τὸν εὐαγγέλιον τῆς Η' Κυριακῆς του Λουκᾶ «περὶ τῆς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀγάπης». (2) λόγον εἰς τὸ εὐαγγέλιον τῆς Δ' Κυριακῆς τῶν νηστειῶν «περὶ τῆς συνουσίας του ἁμαρτάνου» και (3) θέσιν θεολογικὴν με θέμα: «Τὸ αἴμαρον τῆς ἐν φλωρεντία ἐνώσεως». ἔλαθε τὸν βαθμὸν ἄριστα? (σ. 294)

Μετά τὴν ἀποφοίτησίν του ἐν τῆς Θεολογικῆς σχολῆς του Σταυρού, ὡς μέλος πλέον τῆς ἡλιοσταφιστικῆς μετεφύττης, διορίζεται ἐπι δύο ἔτη γραμματῆς και κατόπιν ἐπι δύο ἔτη ἔτη μέλος τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς τῶν πατριαρχικῶν ἱεροσολύμων. Κατὰ τὴν τετραετη ταύτην ἐν τοῖς πατριαρχείοις ὑπῆρξεν του κατήρτιος και ἐπέβαλε θιβθία διαχειριστικά, συνέταξε τὸν πρώτον προϋπολογισμὸν του ἱεροῦ κοινοῦ του Π. Ταφου, ὑπέδραξε και μαγάρις συνετέλεσεν εἰς τὴν συνταξιν κανονιστικῶν καί τινων ἄλλων τότε ἔκδοσιν τὸν κώδικα του οἰκονομικοῦ κινδύου, ὃν

διέτρεχε τὸ πατριαρχεῖον ἱεροσολύμων. Ἐνεκα τῶν ἰα-
νοτήτων αὐτῶν προεχειρίσθη πρωτοσύμβουλος ὑπὸ τοῦ πατριάρ-
χου φατίου.)

Ἡ εὐδοκίμος ἐν τοῖς πατριαρχείοις καίρου δράσι-
σκον συνετίθει, ὥστε ὁ ἀσίδιμος πατριάρχης φώτιος νὰ ἀνα-
θίσκῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐντολήν νὰ περιήγῃ ἐπὶ τρίμηνον τὴν
Ἐρυθραίαν πρὸς πνευματικῶν τῶν αὐτόθι Χριστιανῶν ἐπίσκο-
πων καὶ γνήσιον τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδειχθεῖσα
ἰατρούτη καὶ καρποφόρος δράσις ἤγαγε τὸν πατριάρχην φώτιον
εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ χειροτονήσῃ αὐτὸν εἰς μητροπολίτην Ἠζών-
μης τῆν 3 Αὐγούστου τοῦ 1908 ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ
τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὁ Χριστοφόρος ὡς μητροπολίτης ἀνέλαθε μακροί-
καὶ ἐπίσκοπον μέχρι τῆς πρωτεύουσας τῆς Αἰθιοπίας ταξίδιον
πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ εὐχαρίαν τῶν ἀνα τὴν χώραν ἑσῆμην
μασεταρμῶν ὀρθόδοξον Χριστιανῶν. Μποροῦσι ἢ ἀνά
τὴν Αἰθιοπίαν διακομὴ τοῦ Ἠζώνμης Χριστοφόρου δὲν ὑπῆ-
ξε μακρὰ, ἐν ταῦτοις ἦτο τίαν καρποφόρος διὰ τοὺς αὐτο-
θι ὁμογενεῖς. Μετὰ τὴν ἐξ τῆς χώρας αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον
ἐπιστροφὴν του ἀναδέχεται τὴν διαποίμανσιν τῶν Χριστιανῶν
τῆς ἐπαρχίας Νουβίας καὶ ἑνωθεῖσθαι εἰς χαρτοῦν μέχρι τοῦ 1914
(στφ. 298)

Μετά τὴν σίντηρον ταύτην βιογραφίαν ἦν ἐν μέρει συμπληρωσάμεν
τὴν προσιστάμεν, ὅτι ^{τὴν ὁρατὴν βίωσιν} ὁ Χριστοφόρος κατὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν ἑσῆμην
καὶ εἰς τοῦ Ἄδου, ἔνθα ἦλθε τὰ 1920 καὶ 1930 διὰ τὸ πανορθόδοξον συνέδριον,
ὅν εἶναι ὑπερβολικὰ ταχραφόμενα. Ὁ Χριστοφόρος ἀποτελεῖ πρόσωπον ^{πρὸς} ἰατρούτη.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπιδόσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ 50ετη-
ρίς τοῦ περιοδικοῦ ὁ "Πάνταϊνος". εἰς ἴδιον τεύχος ἐξήρθσαν οἱ
ὁραματισμοὶ καὶ ποιήματα καὶ ἀρχιεπιστῶν τῆς ἐπισημῆς ταύτης,
α) φωτίου τοῦ Α' (1900-1925). β) μελετίου τοῦ Β' (1926-1935).

γ) Μιχαήλου τοῦ Ε' (1935-1939) καὶ δ) καὶ ε) τοῦ νῦν ἐν ἑσῆμην καὶ
σοφῶς πηδαλιουχοῦντος τὴν τοῦ κυρίου ὁμιλίαν, Χριστοφόρου τοῦ
β' αἰ προσδοκίαι, αἱ πατριαρχαὶ ἀποτυχίαι, αἱ ἐπιδοκαὶ καὶ αἱ ἐπί
τοῦ ποιμνίου μέριμναι σοφῶς προβάλλον συμμοῦσαι πάσαν
εὐχρὴν ψυχὴν καὶ ὑποδιδάσκουσαι τὴν ἱεράν παράδοσιν τῶν ἱερῶν
καὶ ὁσίων τῆς πίστεως καὶ ἐπιβάλλουσαι καθήκοντα ἐψυχρὴν μὴ
ἀποσοφῆς εἰς τοὺς ἐπιχειρημένους. (στφ. 213)

Ἐξ τῶν τῶν χρονιῶν, ἅτινα ἡ ψυχὴ καὶ ἡ γλαυκὴ
χάρ τοῦ ἀσίδιμου πεπνυμένου σοφοῦ καὶ φοβίου πατριάρ-
χου φωτίου ἐχάρταε καὶ τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαυματοῦχα-

Επί της θάλασσας κατόχης καδ' ην πάντες ἐξέλιπον ἐνταῦθα, ἐφάνη ὁ σωτήρ βασιλ. 199
ὁ κληνός πατριάρχης ἀποδοσεῖται δύο πλοῖα σιτοφόρα καὶ ἄλλας τροφὰς οἷο ἡ οὐρανὸς ἐδόξαεν
ἀμείψαι τὸ ἐξαισιόδαμα.

Ὄταν φοιτῶν αἱ στραταίαι τοῦ Ρόμης ἐβάδιον κα-
τὰ τῆς Ἁγίας ἀνδρείας, ἔφθασαν καὶ εἰς τὸ Ἐξ-Ἁγαμείν, εἰς
καὶ ὁποῖον ἐστρατοπέδωσαν τὴν νύκτα ἐκείνη καὶ τὴν
ἡριάν ἠστοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθῶν κατὰ τῆς πόλεως ὁ κληνός
ἀγαμέμνων καὶ περισσότερον ἤκει οἱ ὑπόβουλοι τὰς
Ἐθνητες ὑπὸ βίους συνεχόμενοι ἀνεμέναν ὡς θησαύρια
τὴν πτωσιν αὐτῆς, μαί με τὴν ὁποῖαν θὰ ἐχάνασαν καὶ
τὰς τελευταίας ἐπιβάς τῆς ἀπελευθερώσεως μας ὡς καὶ
αὐτὰ τὰ τελευταία ὑπερήματα τοῦ ἐλευθέρου στρα-
τοῦ μας. Ὅμως ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Μηνᾶς δὴν ἀφῆκε
νὰ γίγη ἡ ἐθουρωτική αὐτῆ καταστροφή, διότι ὡς ἔφη
καὶ αὐτὸς Αἰγυπτιώτης συνεπόνεσε τοὺς πασχόντας Ἐθνητας
καὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν καὶ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἦν
στολήν ἐπρόκειτο γὰρ ἀρχῆν ἡ μάχη, ἡ ἐξαισιόδαμα
τουρχικῆτος! θῆσαν τινὲς εἰσελθόντες τὸν ἅγιον Μηνᾶν
ἐξέρχόμενον ἐκ τῆν ἐρείπιον τοῦ ναοῦ αὐτοῦ καὶ ὀδη-
χοῦντα μακίλους ὡς ἀμειβῶν ἐν τῆ πρόδρομῳ τοιο-
γραφία εἰσόνετο, εἰσχωρόντα δὲ ὁμοῦ με αὐτὰς εἰς
τὸ στρατόπεδον τῶν ἐχθρῶν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περι-
γράψῃ τις τὸν πανικόν, ὅστις μαζέσθην ἀπὸ τῆς ὕρας
ἐκείνης τοὺς τῆς πανισχύρους καὶ ἀγαστήτους ἐχθροὺς,
καθὼς ἐπίσθη ἀπερίγραπτος τυχερὰ ἡ ἔστασις τῆς κα-
ταστροφῆς αὐτῶν. Ἄρκει δὲ μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀπὸ
τῆς ὕρας ἐκείνης ἐγένετο τὸ σφοδρὸν τῆς παντοδυναμίας
αὐτῶν καὶ ἐν τῷ ὀλίγῳ χρόνῳ ματενιῆ ἦθσαν, τῆς τῆς
ἀπελευθερώσεως οὐτῶ καὶ τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Ἡ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐπιμῶντες καὶ αὐτοὶ οἱ ἀφ-
τόβοφοι σύμμαχοι προσέφθον εἰς τὸ πατριαρχεῖον Ἁγίας ἀν-
δρείας τὸν τόπον ἐκεῖνον διὰ νὰ ἀνατιθεῖ ὁ ναὸς τοῦ
ἁγίου καὶ νὰ ἰδρυθῆ ἐκεῖ καὶ μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι
αὐτοῦ εἰς ἑνδαμν αἰωνίου εὐχρημοσύνης πρὸς τὸν ἅγιον καὶ
διὰ νὰ ὑμνηλοχῆται ἐν αὐτῷ ἀπαύσως διὰ τὴν ἐπιτετε-
σθεῖσαν ἐξαισιόδαμα θαυματουργίαν, ἡ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ
ἐνδοξάζόμενος θεὸς καὶ ὁ ἐνδοξὸς αὐτοῦ μεγαλομάρτυς
ἅγιος Μηνᾶς, οὗ τὰς ἁγίας προθείας θυρωθεῖν καὶ
καὶ ἡμεῖς ἀπὸ πάσῃ κακῆς περιστάσεως καὶ ἀβιω-
θεῖμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἠμῖν. "†

Χριστοφόρος Β, εἰς τὸν ἐπὶ τῆ πρώτῃ τοῦ ἔτους (1958) χαρτερισμένῳ εἶπεν: "Ἐπιθυ-
μοῦμεν νὰ θυνηθῶμεν νὰ οἰκοδομηθῶμεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ θρόνῳ τοῦ ναοῦ ἁγίου Μηνῆου.
τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ὅστις ἐκ καίρου κατήχεσαι καὶ τὸ λείψανόν του ἐν μαρίστει εἶχεν ἵνα ποτε-
θῆ (Ἰάννανος, τόμ. 50, 1950, σελ. 6).

Χριστοφόρος Γάνου και Χώρας; ~193~

Ούτος διαρίσθη εἰς ἑλλάτις ἀνύματον κατὰστασιν τοῦ θρόνου, εἰς ὃν καὶ 1654 ἐπέβη καὶ αὐθις ὁ παρατηχασμένος Γαβριὴλ παραμυνίσαι τὸν Κοσμίαν, ἕως ἡμετέρας καὶ 1657 πατριάρχης ἐφῆμεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τούτου. καὶ ὁ Χριστοφόρος ἐγένετο διαδοχὸς του. ἀλλὰ δὲ γνωρίζομεν ὅτι οὗτος κατέβη καὶ 1672 "φυγὰς γινόμενος, καταλαβὴν τε μαυροδιάστατα μέρη χωρὶς εἰδήσεως καὶ ἀδίας τῆς ἐπιρροῆς" (Θρακ. σ', 59).

Χριστοφόρος Κρήτης 1928-1929. Σάββας

~~Οὗτος διαρίσθη Βιθυνίης ὁ ἀπὸ Σταυροπόλεως (εἰς τὸ πύργον Κων/πόλεως) Σεφρῖν καὶ Ἀσσυρατίας, ὡς ἀποφότος καὶ Χαΐτης ἔγραψεν, "ὅτι ἡ Μαρία ἀνεβή μετὰ τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματός" (Μεξ. σ. 228). Ἐλάχιστα ἔγραψεν ἄρθρα ἐν ἐφημερίδαις. Ἦτο εὐφώνος καὶ ἀγγλοφιλῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔδυνάτο νὰ ρυθμίσει κατὰ τὸν θλον του διο καὶ ἐπεμακρυνθῆναι ἐν τῷ ἐπισημοῦς βηθιουραγμενῆν ἐπιρροῆς καὶ Ἀσσυρατίας, ὡς ἐφῆμεν ἐξ ἄλλου~~

Χριστοφόρος Μυδίας; ἤβησε καὶ 1656. ἠπρ.

διότι ἐοσε ὑπογράψαι ἐν τῷ ὑπόμνηματι τῆς ἐπιρροῆς Νικηφόρος (Μακεδ. σ. 57) ἡγήσθη οὗ.

Χρυσανθος Γάνου και Χώρας;

κατὰ τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐπιρροῆς: τοῦ Κυρίλλου προβιβασθέντος εἰς τὸν θρόνον Ἀδριανουπόλεως ἐξέβη 15 Μαρτ. 1853 ὁ ὀσολογιώτατος πρωτοσύμβουλος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἁραβιάς ἢ ἱερομονάχος καὶ χρυσανθος. Οὗτος ὀκνηθῆς καὶ ἀβίαστος παρατηχασμένος καὶ 17 Ἀπρ. 1873 ἰδίᾳ ἐφῆμεν. (Θρακ. σ', σ. 61)

Χρυσανθος Θεωδωρουπόλεως & Αρχιμανδρίτης

ἦν κατ' Ἀχρυστον 1796 ἐφῆμ ἄλλοι καὶ τοῦ μητροπολίτου Ἀέρων Μακαρίου, καὶ τὸν ἴουλιον 1801 προήχθη εἰς μητροπολίτην Μακεδονίας (Θρακ. σ', σ. 78).

Χρυσανθος Προύσης Μαδυτινός:

ἡσπρξ κατόχος τῆς λατ. καὶ γαλλ. εἰς τὴν τριῶν ἐφευρετῶν τῆς νέας μεθόδου εἰδήμων τῆς τε εὐρωπ. καὶ ἀραβ. μουσικῆς μαθητῆς Πέτρου καὶ Βυφαντίου ἐρετήθησε ὅλα τὰ σχετικὰ περὶ μουσικῆς ὅθω ἐπενόησε τὴν μουσικὴν παραλαβὴν καὶ καὶ ἐπίσθη εὐ πατριαρχίον καὶ ἀνέθεσε αὐτῷ τὴν μετα-

1944

βοήθ. Ούτες περιέταξε Γρηγόριον τον Ιταλόν και τον Ισραηλιν
Χουρμούφιον και τους δύο έσπουκα τα κτήνη και κτήματα
των εραχόν και τους διαδασάν ούτω και εφερέστας επ' αλλήλων
τους φόβους της παραβλαψής εν τω κοινώ Αθροιστον Μειοφάνην
και διαπίσθη διάσκαλος εν τη Μη. σχολή και εταξέριται

εν τω Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Αραχίον, όπου εδίδασκε την ποσειδωνικήν γλώσσαν. Κουκούδης
εσώφοντο μάθηται και εταξέριται εν τω Αραχίον († 1843). Εν τω Αραχίον

Χρυσόσομος προηγούμενος Πατριάρχης

Μακαρίου

Αποφασίζουσα εις Χάρμης τῷ 1885 ἔγραψε "περὶ τῆς ἀρχῆς
τοῦ κακοῦ" (Μέζης, σ. 218) ἔπειτα διαστρίβην ὑπὸ τὸν τίτλον:
"Ἰωάννης Πριόδριανῶν" (= Πριόδριανός) μετα κειμένων ἐν τῆς ταυ-
ρῆς τῶν χειρογράφων βιβλιοθήκης (Ἐκκλ. ἱστ. ἔτος. ΚΓ σ. 355-356,
362-364, 4^{ον} Κριτική 1903) Νευρολογίαν ἔγραψε Ἰωαννῆς Ἰβηρίτης
ὅταν μαγεβίβαζαν τὰ τέκνον ἐν τῶν ^{ἰδίων παραδίων} ^{κτλ} (ΚΘ, 1909, σ. 6-8). Αὐτοκτῶς ^{αὐτός} ἐφρονεῖτο κατὰ τὸν μα-
κεδόν. σῆμα τῷ 1908, 99. Διὰ κατῶν τῶν Καρυῶν ἔνθα ἀνεπαύσατο
ἦεν τὴν βρογχίτην ἐν τῇ Ἱ. Κοινοτάτῃ, ^{ὑπὸ} ἀναρχικοῦ μοναχοῦ.

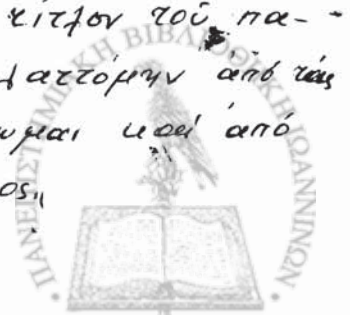
ὅταν μαγεβίβαζαν

Οὗτος ἐλάχιστα ἔγραψε, καὶ οἱ ἐπέστατο μακροσύνῃ ἐν Χάρμης
μορφῶν ἰδίως εἰς τὰ μαθηματικά διαστρίβεις" διό ὁ μα-
θηματικὸς Λιανόπουλος ὑπέδειξεν αὐτὸν διὰ δόχον, ἀλλὰ τὸ
μεγα ἔρχον εἶναι ὁ ἐπίτομος (εἰς σχῆμα ἐφ' ἡμερῶν) τῶν
χειρογράφων καὶ ἰδίως τῆς Πάτρας. Τούτων ἀφοῦ ἐσκέψαντο
ὄχι Καρνανάος ἰατρός καὶ ὁ εὐστρατιάδης ἀφῆσαν ἀκρη-
στον πλῆθος καὶ οὕτως ἀπέχτησαν ^{ἐν τῷ ἔτιμῳ} τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἡ δὲ δυνατό
νά πράξῃ πάντα, διότι ἦτο εὐφύεστατος· διό καὶ ἐπέστα-
το τὴν βρογχίτην καὶ τότε ἐξορίσθη ἐν Πάτρῃ Ἰωαννῆς
Γ. ἀλλ' ἀναρχίσις ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπιτάχυνε τὸ μοιραῖον
ἔτος. Τότε παρεσείσθησαν αὐτῷ οἱ πατριάρχικοι ἐχθροὶ· δὲ τῶν
τοῦ ἀγγέλου ^{ἀγγέλου, ἀρχιεπισκόπου καὶ} ἦτο εὐφύεστατος ὁ μακαρίτης καὶ εἰς τὴν μα-
καριότητα τῶν μὴ εἰσοσμενῶν ^{ἀμείνωντος} ἠδ' ἰδρυμάτων. Δὲν ἤθελε νὰ
μὲ σπουδάσῃ ὁ γέροντάς μου καὶ μοι ἔφερε ἀνήκουστα
ἐπιτάγματα. Τέτος ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μὲ ἐβοήθησεν καὶ ἐπη-
σάφην νὰ παρακινήσω τὰς παντ. σπουδὰς, ἡ κυβέρνησις καὶ
τότε Θεοτόκῃ ἐπιμόνῃ συστάσῃ καὶ προξένου Μοναστηρίου
μακ. Δημαρῆ ἀπεφάσισεν εἰς ἡλικίαν τῶν 30 ἐτῶν ἡμῶν

ἐπορεύθη ἐπιμόνῃ

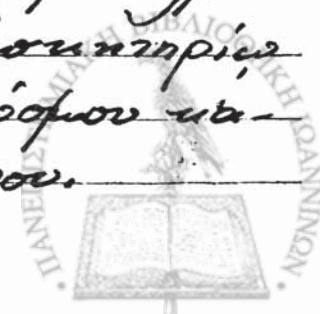
ἡ χειροτονηθῆναι μητροπολίτης Καρυστῆς, καὶ ἀπέστειλε τὸν
φάκελλον ὁ γεν. πρόξενος Θεσσαλονίκης μακ. Αλέξανδρος
διὰ τοῦ ἐν Θ/νικῇ ἐπιτρόπου ^{τοῦ ἁγίου ὄρους} Κόσμου ἀγιοπαιδίτου εἰς τὴν πό-

λιν Πάτρας, παρεκλήθη καὶ ἐμὲ καὶ παρεδόθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν
Χρυσόσομον, ^{τῶν ἐν τῇ Ἱ. Κοινοτάτῃ ἀπεφρονεῖται αὐτῷ ἐμὲ δὲν ἐκείνου τὴν} ἀλλ' οὐδέποτε ἐφθάσεν εἰς Πάτραν ^{τοῦ δ' ἀποστόλου}
Ὁ Χρυσόσομος τῷ 1908 ἦν πρόεδρος ἐν ἡμῶν τῆς ἐπιτροπῆς
τοῦ μακεδ. ἀγγέλου καὶ ἐμὲ περιεβύην ἐπιθεωρητῆς καὶ ὀργα-
νωτῆς καὶ ὄτλη τῆν μακεδονίαν ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πα-
τριάρχικῆς ἐξάρχου καὶ ἱεροκήρυκος. Ἐφύλαττοντο ἀπὸ τῆς
κουρμικῆς ἀρχῆς ἐν ἡμῶν, ἔπρεπε νὰ φυλάττωμαι καὶ ἀπὸ
τοῦ ἀγιοπαιδίτου, ἢν εἶε καὶ ὁ βιογραφούμενος.

π. 8. Νά μω - 1977
Νά μω καὶ τὸ νῦν 186
Ἐπιτομή.

Πᾶσα μὲν ἀγνη ἀνδρώου μαζὰ ἀνδρώου ἀδινία δυνατὴν ἴσως ποτε ἔχει τὴν δρασίαν ἢ ὑπερδρασίαν, τὸ δὲ τὴν ἴσῃν ἀφελὴν πράξεως ἴσῃν ἀποστρέψαι, ὅ οὐκ ἔστιν ὁ ἀφαιρῶν ἀπομαρτυροῦσα. Παρὰ Θεοῦ γὰρ ἦν τὸ ἴσῃν μόνον δίδομαι, ἰδίως γὰρ τὸν ἀνδρῶον ἐλάσσονος ἢ ἰσῆν αὐτῷ ἴσῃν ἐμμενῶντος. Βοῶ οὖν τὸ αἶμα τὸ ἀδινίας χυνομένου πρὸς τὸν Πλάστη Θεὸν ἢ οὐδὲν ἀνδρῶ ἀνδρῶον ἰσῆν στυγρῶτερον ἢ ἀποστρέψαι. Εἰ δὲ οὕτω φοβερὸν ἢ ἀποστρέψαι ἀποστρέψαι τὸ τῆ ἀνδρῶον ἐλάσσονος ἀδινίας ἴσῃν, οὕτως ἔστιν οὕτως ἀποστρέψαι μαζὰ προσώπων ἀποστρέψαι ἴσῃν ἢ ἐν τῷ ἴσῃν ἴσῃν οὕτως ὅτι στυγρῶτα αὐτὰ ἢ δανία μαζὰ ἀποστρέψαι, ἴσῃν οὐδὲ τὸ ἴσῃν ἀποστρέψαι ἴσῃν ἢ ἴσῃν ἢ ἀποστρέψαι ἀποστρέψαι ἢ ἀποστρέψαι. Τὸ δὲ ἴσῃν ἢ ἀποστρέψαι τοῦ "ἴσῃν" ὅπως, οὕτως ἀποστρέψαι τῶν ἴσῃν; ἴσῃν ἢ ἀποστρέψαι ἀποστρέψαι ἀποστρέψαι, ἀποστρέψαι ἢ ἀποστρέψαι τῆ ἀποστρέψαι τῆ ἴσῃν ἀποστρέψαι ἢ τῆ ἀποστρέψαι μαζὰ ἀνδρῶον ἀποστρέψαι ἴσῃν; ἴσῃν ἀποστρέψαι οὐκ ἔστιν ἴσῃν ἴσῃν τῆ ἀποστρέψαι ἴσῃν ἢ τὰ ἀποστρέψαι ἴσῃν τοῦ διαβόλου.

σευφαννὸν τῷ πρῶτῳ ἢ τῷ ἔργῳ τοῦ
Κυρίου ἐπιμαρτυροῦνται. Ἀμήν.

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἄσας Πύπης
καὶ Οἰκουμηνικός Πατριάρχης Ἰωαννῆς Β΄!

+ Ὁ Κυβερνήτης Ἐδναίου τοῦ Διοκλεῖας Φιλόδοτος

+ Ὁ Περιφερειακὸς Ἰωαννῆς τοῦ Διοκλεῖας Φιλόδοτος

+ Ὁ Διοικητικὸς Φιλόδοτος τοῦ Χίου Κωνσταντῖνος

+ Ὁ Ἐπιτοπάρχης Φιλόδοτος + Ἐδναίου Ἰωαννῆς

+ Ὁ Ἐπιτοπάρχης Ἀγαθάγγελος + Ἐπιτοπάρχης Κωνσταντῖνος

+ Ὁ Νῆπος ἡ Καθήμενος Ἐπιτοπάρχης Ἡλιουπόλεως

Τὸ παρὸν ἐπιπέμω ἀνεκρινόμενα παρὰ τοῦ
Μεταπολεμικοῦ Θεοσυνελεύσεως Ἐπιτοπάρχου ἐν τῷ ἔργῳ
καὶ τοῦ Πρωτοῦ Κληρικοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ
Ἰαννουάριου τοῦ 31 τοῦ ἔτους 1909.

Ἐπιπέμω

Τίς; τὴν ἰδέαν σου φηγάς, εὐχόμενος ἀποπέμω;

Τίς; τὴν χαρὴν σου φηγάς ἐνέμωσεν ἀπέμω;

Εἰς τὸ ἐνὸς σπῆδος σου τὸ φῶς τῆς ἐχθρῆς,

καὶ ἡ ἀγνή καρδία σου δοξῆς διασχίσα.

Καί σου ἐπίμω ἀπέμω ὅτις ἔστιν ἡ ἐχθρῆς σου,

ἔμωσεν τῶν φηγάς σου τὸ φῶς τῆς ἐχθρῆς σου.

Καί σου ἀπέμω τὸ ἄνω σου τῶν τῶν ἀπέμω,

καὶ τὴν ἡμίαν τοῦ Ἁγίου ἀπέμω τὸ φηγάς.

Δαίμω τῶν φηγάς σου τῶν τῶν σου τὸ φηγάς,

ἀπέμω τὴν ἐχθρῆς σου, ἀπέμω τὸ φηγάς

{Κυρίου Μοναχοῦ ἱεροσολιμικοῦ
τοῦ Διοκλεῖας Ἐπιτοπάρχου

Ἰαννῆς 9-11-58. Ἐπιτοπάρχης Ἐπιτοπάρχης

επιστολήν τὸ «παρὰ Χριστῶ καὶ Θεῶ αἰτησώμεθα»* ~~ἐπιτμή~~
 ἀπεφοίτησεν ἐκ Χαλκίδος τῷ 1885 καὶ ἔγραψε ὡς διατεθὴν
 «Περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κασιῶ». Σπουδαιότερα εἶναι τὰ ἔξῃς:
 «βίος καὶ ποίησις τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
 Βενεδίκτου συγγραφεῖς μὲν παρὰ τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν
 Γρηγορίου τοῦ Διαδόχου, ἐκ δὲ τῆς ἀετῆς μεταφράσεως κατ'
 ἐπιτομὴν ἠδὲ περιλήψεως παρὰ τοῦ πανοσιολογιώτατου προ-
 γουμένου καὶ διδασκάλου κυρίου Χρυσόστομου Ναυριώτου,
 ἀντιγραφὴ δὲ παρὰ τινος μοναχοῦ καὶ προτροπῇ τε καὶ
 φιλοτίμῃ δαπάνῃ τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομοναχοῖς κυρίου
 Βενεδίκτου εὐλαβείας αὐτοῦ ἐνεκῶν πρὸς τὸν ἅγιον. Ἐν
 ἀγιογράφῳ ἔρει 1895. ἀρχὴ Βενεδίκτου ὁ ὁσῖος πατὴρ ἡμῶν ἔγενετο.
 (κατάφ. Παιίδας σ. 371 ἀρ. 1990) ὁ βιογράφος δὲν ἐγνώριζε
 τὴν λατινικὴν πτέον ἀπ' ὅτι ἔμαθεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπ'
 ἐκ τῶν κασιῶν συμφραζομένων δὲν ἐξάγεται, εἰς τὴν λα-
 τινικὴν καὶ ἐκ τινος ἀπ' τῆς ^{ἐπιτομῆς} κατ' ἐπιτομὴν ἔγραψεν. ἐν τῇ
 μοῦν μᾶλλον ἦτο ἐφημέριος μέχρι βαθύς γήρατος ὁ ἡμετέρος
 Βενεδίκτος, οὗ χάριν παραιοῦσατο τὸν βίον τοῦ ὁσίου,
 ὅστις ἐλήφθη, ὡς ὑποθέτω ἐκ τῆς εἰς τὴν «ἀετὴν μεταφράσει»
 τοῦ Δαπόντες ὅστις μεταφράσας τοῦ Γρηγ. Διαδόχου τὸ πατε-
 ριὸν ἐκ τοῦ λατινικοῦ περιέλαβεν εἰς τὸ β' βιβλίον τοῦ βίου
 τοῦ ὁσίου Βενεδίκτου. «Πέτρον χαρτοφύλακος ἔχον».
 εἶναι λόγος περὶ γησσίας τοῦ Πέτρου ἀειρέσεως περὶ
 τὰ ἔξῃς τοῦ 1Α' αἰῶνος. Τούτου εἰς τὰ «Πρακτικὰ τῶν
 συνόδων» ἐκδ. Σπυρ. Μήτλια ἔχομεν τὰ σπουδαῖα ἐρωτη-
 ματα (τύποις παρισίν, 1761). Γίνεται λόγος καὶ εἰς τὰ πρὶ
 τυχόμενα τοῦ Πηλαγίου καὶ εἰς τὸ «ἐντάγμα τῶν ἱερῶν
 κανόνων» Ράτζη καὶ Ποστῆ β', 364, 135, 236, 431, 459, 512.
 Δὲν εἶναι κανονικὸν ὅπως τὸ γράμμα τοῦ Πρισιφάνη ἐπι-
 σοπτοῦ καὶ τὸ τοῦ Θεοφάνους Ἡρακλείας (ἐπιφ. ἀρχ. κ.ε.
 (1905) σ. 58-59, ὅπερ ἀνεδυσχελεύσαμεν ἐν τῷ Ηεταελεα
 Σαεσα, τῶν β'. ἀθήναι, 1950, σ. 120-121, ἀπ' ἱστορικῶν σοφῶν
 Ὁ Χρυσόστομος ἦτο ἐν τῷ καλλιφώνῳ φαλίῳ ἐκ Ναυρας κρηνοσιεργαῖς
 κουράσεως φάλλῃ μελωσοῖος κωσινθίς ἀεροουδῶν (2-3 νομῆς) ἔγραφε λοι-
 πων ἀκολουθίας τὰς ἔξῃς 1) εἰς τὸν ἅγιον Καισάριον (ἐκ. ἐπιφ. Καλαί. χειρογράμῳ
 τῆς σιήτης καουσομαχβίων (1930, σ. 91, 15). 2) εἰς τὸν ἅγιον Μαξιμῶν ^{καλοῦσθε ἅγιος} Δυζαοῦκα (σ. 97, 1

* Περὶ τούτου ἰσοκλήθησεν ἡ ἡμέρα ἐν Ν. Σικω (ἰεροστολέων) τοῦ Ν.Ε. σ. 166-167.

Ὁ καδ. Ἀριστ. Κούζης ἐξέδωκε τὸ Πρισιφάνη Ἰωάννου "τὸ πρὶ οὐρανῶν ἔχον" (ἔσπετ. ἔταρ. βυζ. σοφῶν, τόμ. I, 193
 χωρὶς τὰ διαλογιστὰ καὶ τοῦ βίου τὸν φεραβε δὲ ἐν ἰατρῶν τῶν ἐπί μνηστῶν Πολυδῶν καὶ ἐξέλασε τὴν.

Διά τον εν αγίω όρει ενρωσιονόν της μονής του αγ. Παντελεήμονος μία σαουδαία αδουκλήκη

Πρὸς Πρεσβυτέρη εἰς Ἐλλάδος

(κυρίῳ Νικολάῳ Μαυροκορδάτῳ) κτλ. εἰς Κων/πολιν.

ΕΞΟΧΩΤΑΞΕ,

Διὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἡμῶν κ. Γερασίμου πέμπω ἕν ἀντίτυπον τοῦ ὑπό Γεδών «Ἡθῶνος». Θεωρῶ δὲ μα-
 θημον νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν Ἐξοχότητι ἕν ἐκτεθειμένον ἰδί-
 ῶν ἐξῆς, ἵνα αὐτὴ τοῦτο ἔχῃ γνῶμονα ἐν εἰσι τῶν ἐν τῇ
 Ἡθῶνι γεγραμμένων... Εὐρίσκειται ἐνταῦθα ἐπιστολὴ τοῦ
 συγγραφέως πρὸς εἰνα μακαρίτην μέν, ποτῶν δὲ συνετε-
 λελημένα εἰς τὸ βιβλίον εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος
 καὶ ἐφεξῆς τοῖς φίλοις αὐτοῦ, ἐν τῇ ὁ μακαρίτης παρακα-
 λεῖται νὰ προτρέψῃ τοὺς φίλους αὐτοῦ νὰ λάβωσιν ἰκανὰ
 εἴματα ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ γράψῃ κατὰ ὑπὲρ αὐτῶν, δὲν
 ἀξίζει θεοβαίως κατὰ τὴν μετ' ὄψιν ἐορτὴν τῆς ἑριακον-
 βασιλείδος τοῦ συγγραφέως ἔχοντος νὰ κοσμήσῃ καὶ
 αὐτὴ τὴν πανηγυρικὴν ἑορτήν, ἵνα μὴ γένηται! ἔστι
 καὶ τοῦτο μία ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας, ὅτι ἂν ἐπισημῶς
 τὸ συγχρόνως ιστοριογραφῶν. Τὸ ἀνωτέρω μὲ ἐνθυμίζῃ ἕτερον
 νοστιμώτερον, εὐρίσκειται ἐξέτρα ἐπιστολὴ ἀλλοῦ μεγάλου
 κενος ὁμογενοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν μακαρίτην παρακαλοῦ-
 ντος, ἵνα διὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς ἁγίου Παντελεήμονος
 κ. μακαρίου καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἱεραρχοῦ γίνῃ συ-
 σασις τῶν ἡγεσιῶν πρὸς ἐπιτυχίαν ἡχησίου διορι-
 σμοῦ ἐν Σάμῳ, καὶ οἱ ἀπτοὶ ἐπινοοῦνται τῆς ἐποχῆς
 ἐκείνης ἀπέστειλον πρὸς τοὺς τοιοῦτους ὑπομνήματα περὶ
 διασώσεως τῆς μονῆς, ἢν εἰς φριχτὸν εἶπεν, καὶ ἐπέ-
 στερῆ... (τὸ ὑπομνήμα) εἶπε δὲ ὁ εὐλογημένος τὴν ποιαύτην σύστασιν,
 ὡν ἂν συνέδραμε τοὺς φίλους (ῥητῶς τῆς τοῦτο) κατὰ
 τὸ βιβλίον εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. σοφίσματα
 οἱ ἀπτοὶ ἔβλεπον τῆς τοῦ «τὸ κάστρον ἀπὸ μέσα πέρνεσαι»
 χάριτι θεῶν ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Παύλου ἐπιπεραεὶ ἡσυχία

Παλα έχει να εισηγηθεί μεν επί των ανεμεμοβροχίων εν τω σύντημα τούτου τμήμα του εθνους! Περιόρισται
ενταύθα ἐν ἑν μόνον. ἐξεδόθη ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐν τοῖς Παρθιαρχείοις βιβλίον τῷ 1874 ἐν 208 σελήσιν,
ἐπιγραφόμενον "Περὶ τοῦ Σηλημιάτος τῆς ἐν "Αδα μόνῃς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ὑπὸ φεγγαμ-
δους": ὁ δὲ φησὶν ἰδὼς ἢ ὁ ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῷ Παρθιαρχεῖν τῷ. τανταξίδου (ἔργον
πολεμίου τῆς ἐνὸς ὀνομαζόμενος καὶ ἵνα ἀποσταθάνῃ τὸν πόρον ἠλλαξέ τὸ ἐπέπυρον)
Τὸ βιβλίον ἀνεγνωσθῆ καὶ ἐν τῷ δύο σέμιατα, ἄλλ' ἀνεγνωσθῆ ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ συμ-
βούλιον ψυχῆς.

Τηλεβλαβίων σημειώματα, ὅλα βιογραφ. ἐιδόσιν περὶ τοῦ χρονολογίου εὑρίσκει τὸ ἐν τῷ τῷ
"Ἐκτὸς-Αἰωνίου", ΚΖ', 1908, σ. 16, ΚΘ', 1910, σ. 542-543) καὶ ὅρα τῷ ἀρχιμανθρῆτι Χριστόφ.
Κρενῶ, "Ἡ οὐχ ἁπλοῦς Ἀδωνίας σχολῆ καὶ ἐν αὐτῇ διδάξαντες ἀπὸ τοῦ 1845-1916." Ἀδωνίος
1936, σ. 60-65 μετὰ τῆς εἰρήνης. Ἐνταῦθα ὁ Χρῆσ. ἀπὸ τοῦ 1885-1889 διωρίσθη σχολάρχου
ἀμεθῶς μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν, εἶτα ἀπὸ τοῦ 1889-1894 ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Κοινότητος
ἀλλὰ τὸ μόνον ἔργον, ὡς ἀπὸ τῶν ὀνομάτων καὶ ἐπὶ ὅσων ἀνεγάρησαν διὰ τὸν ὁμωνύμου ἀνεγάρησαν διὰ τὸν ὁμωνύμου ἀνεγάρησαν.
Σ', 1911, σ. 111-112). Χρῆστος ὁ ἀπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος τῆς

Χρυσόστομος (Παπαδόπουλος): αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Γεννηθεὶς ἐν μαδύτῃ τῆς Θράκης τῷ 1868 διήμωσε τὰ ἐκκλησιαστικά μαθήματα ἐν τῇ σχολῇ τοῦ γένους σχολῇ, τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ σταυροῦ καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ σχολῇ Σερύνης, ἐξ ἧς λαβὼν τὸ ἀπολυτήριο ἐφοίτησεν εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν· συνεπλήρωσε δὲ τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν ταῖς θεολογικαῖς ἀκαδημαῖαις κίθου καὶ πετροπολέως, ἐξ ἧς ἔλαβε τὸ θεολογικὸν δίπλωμα τῷ 1895. Διορισθεὶς ἀνωτάτῳ καθηγητῆς ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ σταυροῦ ἐν ἑρσοπόλει καὶ τῷ 1899 προαχθεὶς εἰς διευθυντὴν αὐτῆς ἐκτιμήθη ὡς ἐξαιρετικὸς διάκονος καὶ μετ' ὀλίγον προήχθη εἰς ἀρχιμανδρίτην. Ἀπομακρυνθεὶς ἐξ ἑρσοπόλεως τῷ 1909 διετέλεσεν ἐπιβλεπτικὸς διευθυντὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς αἰτιολογίας καὶ τῷ 1911 διετέλεσεν διευθυντὴς τῆς ριζαρίου ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς. Τῷ 1914 ἐξελέγη καθηγητῆς τῆς γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐν τῷ ὅποιῳ ἐδίδαξε μέχρι τοῦ 1923, ὅτε ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Τῷ 1926 ἰδρυθείσης τῆς ἀκαδημαῖας Ἀθηνῶν ἐγένετο ἐν τῶν πρώτων ^{καπιτιῶν} μέλος αὐτῆς. Ἀπὸ τοῦ 1890, ὅτε ἐξέδωκε τὴν περὶ τῆς μαδύτου πρώτην αὐτοῦ συγγραφὴν, μέχρι τοῦ θανάτου (1938) εἶχε δημοσιεύσει ὑπὲρ τὰς 400 ἐπιστημονικὰς ἐργασίας καὶ βιβλιοκρισίας, ἀναφερομένας εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς κινεσιολογίας, Ἀλεξανδρίας, Ἀντιοχείας, ἑρσοπόλεως, Κύπρου, Ἑλλάδος, ρωσίας, Σερβίας, ρουμανίας, βουλγαρίας καὶ ^{ἐν} τὰς ἑτεροδόξους ἐκκλησίας, εἰς τὴν αἰχμὴν γραφῆν, τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ εἰς ἄλλα τῆς θεολογίας κλάδους. Ἐκ τῶν ἐργασίων δὲ τούτων ἄλλα μὲν ἐδημοσιώθησαν εἰς χαριστὰ βιβλία, ἄλλα δὲ εἰς τὰ περιοδικὰ: « Ἐκκλησιαστικὸν φάρον », « Νεανεὶς », « Καινὴν διδασκίαν », « Πάτεραιον », « Ἐκκλησιαστικὸν κήρυμα », « Ἀνάπασιν » καὶ « Θεολογίαν », ^{ἐν τῇ «Μεγαλῇ ἑκκλ. ἐκπαιδευτικῇ»} καὶ εἰς τὰ ἄλλα περιοδικὰ ὅθεν ἐβέβαιον εἶναι.

Μνημειώδεις εἶναι αἱ ὀμιλῆσαι καὶ λόγοι αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ καὶ τὰς αἰχμῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξήγησιν, εἶχε ἀσπιδόπυρρον βονδῆματα ἐπὶ πάντας τὰς γαλλικὰς καὶ ρωσσικὰς ἡγεμονίας ὡς ὅτι ὅλου τοῦ βουτου ἐπηρεῖσεν καὶ ἐδημοσίωσεν ποικίλας ἐργασίας, ὅθεν ἀσπιδόπυρρον οἱ ἄλλοι.

